

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

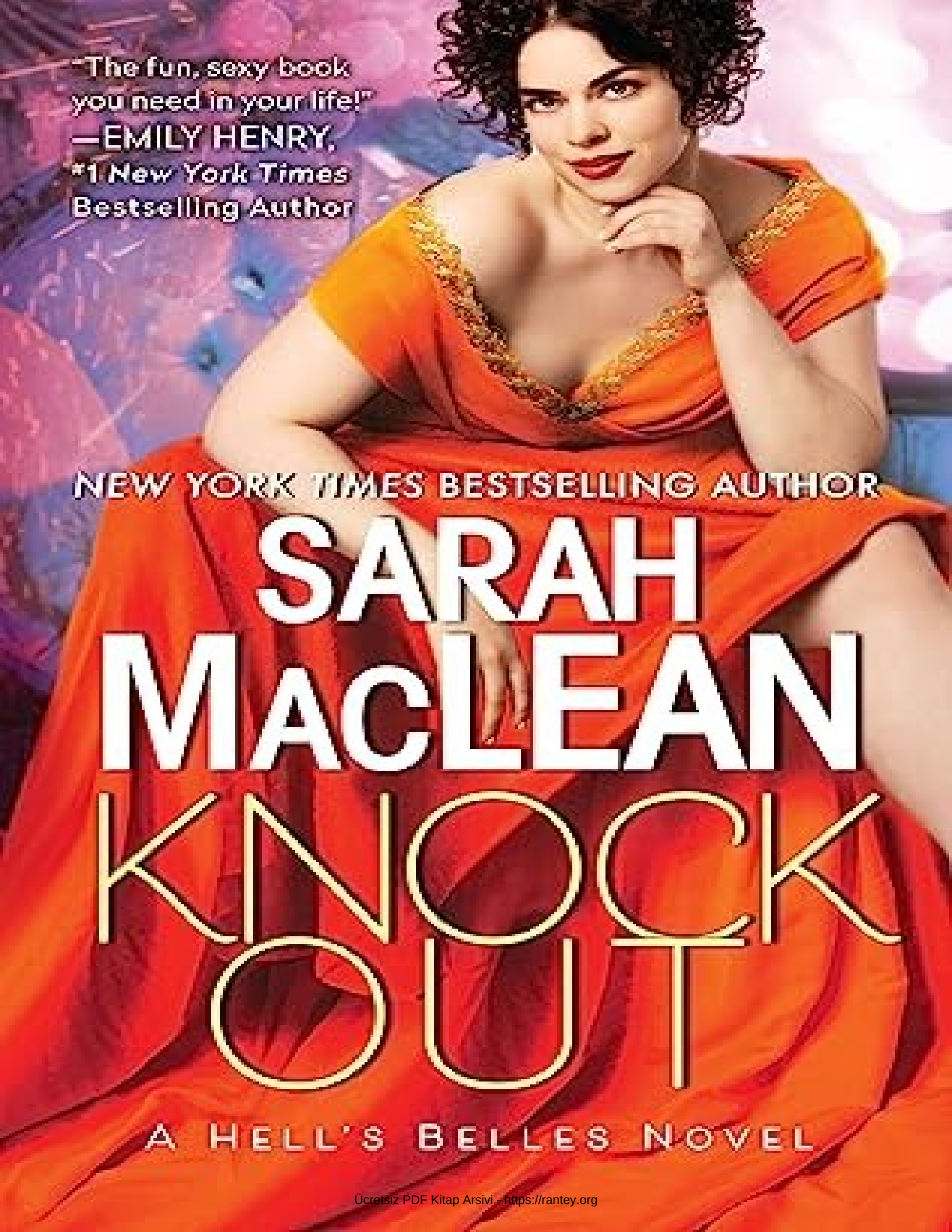
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"The fun, sexy book
you need in your life!"
—EMILY HENRY,
#1 New York Times
Bestselling Author

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SARAH MACLEAN

KNOCK OUT

A HELL'S BELLES NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SARAH
MAGLEAN
KNOCK
OUT
A HELL' SBELLES NO VEL

AVON KİTAPLARI

HarperCollinsPøblishers'in *Irriprint'i*

OceanofPDF.com

Adanmışlık

*Bu Jen için.
Besbelli.*

OceanofPDF.com

İçindekiler

1. [Kapak](#)
2. [Başlık Sayfası](#)
3. [Adanmışlık](#)
4. [Birinci Bölüm](#)
5. [İkinci Bölüm](#)
6. [Üçüncü Bölüm](#)
7. [Dördüncü Bölüm](#)
8. [Beşinci Bölüm](#)
9. [Altıncı Bölüm](#)
10. [Yedinci Bölüm](#)
11. [Sekizinci Bölüm](#)
12. [Dokuzuncu Bölüm](#)
13. [Onuncu Bölüm](#)
14. [On Birinci Bölüm](#)
15. [On İkinci Bölüm](#)
16. [On Üçüncü Bölüm](#)
17. [Bölüm On Dört](#)
18. [On Beşinci Bölüm](#)
19. [On Altıncı Bölüm](#)
20. [On Yedinci Bölüm](#)
21. [On Sekizinci Bölüm](#)
22. [On Dokuzuncu Bölüm](#)
23. [Yirminci Bölüm](#)
24. [Bölüm Yirmi Bir](#)

25. [Yirmi İkinci Bölüm](#)
26. [Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
27. [Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
28. [Yirmi Beşinci Bölüm](#)
29. [Yirmi Altıncı Bölüm](#)
30. [Yirmi Yedinci Bölüm](#)
31. [Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
32. [Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
33. [Otuzuncu Bölüm](#)
34. [Bölüm Otuz Bir](#)
35. [Otuz İkinci Bölüm](#)
36. [Sonsöz](#)
37. [Yazarın Notu](#)
38. [*Yazar Hakkında*](#)
39. [*Sarah MacLean tarafından*](#)
40. [*Telif Hakkı*](#)
41. [*Yayıncı Hakkında*](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Birinci Bölüm

Londra'nın Doğu Yakası
Ocak 1840

Leydi Imogen Loveless patlamalardan hoşlanırdı.

Açık olmak gerekirse, sadist biri değildi. Bir patlamanın bir tür bedensel zarar vermesi onu memnun etmiyordu. Hayır, eğer sıkıştırılırsa, ona keyif verenin patlayan *şeyler* değil, *bir şeyleri patlatmak için kullanılan araçlar* olduğunu söyleyecektir.

Imogen parlak ışık parıltılarını, ısı dalgalarını, özel kokuları ve sesleri - eğitimsiz kulaklar için bir *patlama*, bir *çıtırtı*, bir *tıslama* ya da bir *vınlama*, ama çoğu zaman başka bir kelimeyi bir araya getiren sihirli bir kombinasyon- severdi. Bir *ratatoon*, bir *frizzle*, bir *tweel-pop*.

Tüm Britanya'da patlama sesleri üzerine Imogen kadar kafa yoran başka birini bulmak zor olurdu. (İlk kelimesi *Bang!* olmuştu, ancak kimse bunu duyacak kadar dikkat etmemişti).

Ancak bir hanımefendi, üstelik de aristokrat bir hanımefendi olduğu için, Imogen'in bu tuhaf cazibesine ya da yirmi dört yıllık yaşamı boyunca biriktirdiği diğer pek çok tuhaf cazibeye pek az kişi dikkat etmişti. Aslında çoğu insan Earl Dorrington'un tek kız kardeşinden bahsederken bu büyüleyiciliği tamamen göz ardı ederdi, çünkü *tuhaflık* bir kadını çekici kılmak için fazlasıyla yeterli bir tanımlamaydı.

Imogen *tuhaflığın* bir hakaret olduğunu düşünmüyordu. Doğduğundan beri bu şekilde etiketlenmişti, babası onu önlüklerle Kraliyet Kimya Derneği'ne getirdiğinden beri, orada dolaşmış, sönmemiş kireç ve

ve Earl'e çocukların, özellikle de genç hanımların su içmesine izin verilmediği kesin bir dille bildirilmeden önce neredeyse burayı yakıp kül ediyordu. Binanın içinde.

Tuhaf, diye fısıldamışlardı, yanlarından geçip giderken, deneylerini öven babasını sokağa kadar takip etmişti.

Tuhaf kız.

Çok zekice.

Dorring dikkatli olmazsa, çok zeki olmaktan daha kötüsüne dönüşecek. Çok fazla olduğu ortaya çıkacak.

Ve tam da bunu yapmıştı. Leydi Imogen Loveless sosyeteye fazla geliyordu, sevgili babası o henüz on altı yaşındayken öldükten sonra onun vasisi olan erkek kardeşine fazla geliyordu ve Mayfair'deki evinin kapısını çalabilecek herhangi bir talip için çok fazlaydı - gerçi Ocak ayının o sabahı, yirmi dördüncü yaşına bir ay kala hiçbiri gelmemişti.

Bu da Imogen'in işine geliyordu, çünkü diğer türlü olmaktansa çok fazla olmayı tercih ederdi. Ve eğer tüm dünya baloları, akşam yemekleri, çayları ve arkadaşlıkları için *çok fazla şeyin* yeterli olmadığını düşünüyorsa, Imogen Dorring Evi'nin mahzenlerinde atölyesiyle baş başa kalmaktan mutluydu.

tentürleri ve tonikleri ile ne kadar eğlenceli ve girişimci olabileceğini anlayan arkadaşlarına.

Hiç kimse çaydaki patlama seslerini tartışmadı.

İşte o Ocak sabahı, şafak söktükten hemen sonra, hava henüz sönmemiş gecenin etkisiyle sert ve soğukken, Imogen bir patlamanın olduğu yerdeydi. Imogen'in söz konusu patlamayla hiçbir ilgisi olmadığını belirtmek önemliydi. Patlamanın o anda nasıl bir ses çıkardığını bilmiyordu; sadece *gök gürültüsü* gibi bir şey olduğunu tahmin edebiliyordu, çünkü binanın yere çökerken büyük bir gürültü çıkardığından emindi.

Belirli bir patlayıcı kokusu yoktu - geride kalmış olabilecek benzersiz her şey yangının keskin dumanı tarafından boğulmuştu. Patlayıcı yağ tutuşturulduğunda ortaya çıkan toz bulutu, şimdi moloz yığınının dönüşmüş olan binadan yükselmişti.

On iki saat önce binada O'Dwyer ve Leafe's vardı; Spitalfields'da bir pub ile bir pastane arasına sıkışmış bir terzi dükkanı, Doğu Londra'nın hareketli küçük bir şeridinde, bu özel dükkanın ve becerikli sahiplerinin popülaritesi dışında gelişmemesi gereken bir yer.

sürekli bir kadın akınına uğruyordu. Müessesenin kaybı, etrafında büyüyen işletmeler için de bir kayıp olacaktı. Bina kurtarılamazdı; taşınması tek seçenektir.

Gerçekten de üzücü bir durum, ancak en yakın çevredekiler dışında kimsenin dikkatini çekecek bir durum değil.

Kesinlikle aristokrat bir hanımefendinin dikkatini çekmemeli. Hatta dördünün ilgisini bile.

Ancak bu *herhangi* bir bina değildi ve bunlar da *herhangi* bir kadın değildi.

Ve böylece, buz gibi yağmur tehdidinin ve yerle bir olmuş bir binanın kendine özgü sessizliğinin daha da ağırlaştırdığı Londra sabahının ağır griliğinde, Imogen ve diğer üç kişi enkaz yığınlarının ortasında durdular. The Hollow Drum ile Bayan Twizzleton'ın Tuzlu Turta Dükkanları arasında, caddeye ve gökyüzüne açık, içi boşaltılmış bir alan.

Dörtlü aynı anda hem çılgınca yerinde değildi hem de tamamen kontrol altındaydı.

Onlar, Londra'daki balo ve bar salonlarında fısıldanan Cehennem Güzelleri'ydiler; iktidardakiler çoğu zaman aynı şeyi yapmayı reddederken, yozlaşmış dünyanın en kötülerini alaşağı ederek isim yapmış bir grup kadın (Dört mü? Kırk mı? Bazen dört *bin* kişi oldukları sanılıyordu).

Bırakın çeteyi kuran dört kişinin kimliğini, çetenin tek bir üyesinin bile kimliğini bilen çok az kişi vardı; ne de olsa söz konusu kadınlar olduğunda insanlar nadiren dikkat kesilirdi. Ve Londra'nın dedikodu gazeteleri tarafından (Scotland Yard'daki isimsiz kaynaklardan alıntı yaparak) bu şekilde vaftiz edilmekten memnun olan Cehennem Çanları, bu dikkat eksikliğinden yararlanmaktan ve göz önünde saklanmaktan çok mutluydu.

Eğer biri arıyorsa, bu dörtlüyü Mayfair'de bir arada bulabilirdi. Balo salonları, Kensington'daki yemek salonları ve Bond Caddesi'ndeki mağazalar, para, güç ve yüksek modanın belli bir tür görünmezlik sağladığı yerlerdi. İyi bir pelerin ve iyi bir arabacının bir kadının kimliğini kolayca gizleyebildiği Covent Garden'da da aynı derecede yaygındılar. Ama parlak renkli ipeklere, satenlere ve yeni ütülenmiş pelerinlere bürünmüş, Doğu Yakası'nın gri sabah isinde dolaşmak?

Bu tamamen farklı bir şeydi. Bayanlar Doğu Yakası'na gitmezdi.

Öte yandan, zengin bir düşes -iki zengin düşes- ve aynı derecede zengin iki kontun kızları tarafından finanse edilen bir iş her gün havaya uçurulmuyordu.

Ve böylece . . . şey. İhtiyaçlar olmalı.

Bu durumda ihtiyaçlar, patlayıcı olan her şeyin aşığı Leydi Imogen anlamına geliyordu.

-kendi çapında yetenekli bir patlayıcı uzmanı- araştırmak için oradaydı.

Koku. Sesler. Patlamanın eşsiz şekli.

Molozların arasında çömelmiş, bir zamanlar şerit tezgâhının arkasında bulunan ve patlamanın şiddetiyle parçalanmış olan alanın üzerindeki siyah is parmaklarını inceliyordu.

Imogen başını kaldırıp arkasındaki kısmen yıkılmış tuğla duvara baktı; bir zamanlar dükkânın önünü arka odalardan ayıran ayna sıcaktan patlamış ve yok olmuştu. Yukarıda, ahşap zeminler kül olmuş, geriye sadece zemin kattaki dükkânla gökyüzü arasındaki merdivenin kabuğu kalmıştı - şimdi parçalanmış ikinci ve üçüncü katlardan görülebiliyordu.

Derin bir nefes aldı; hava duman, kükürt ve soğuk yağmurla doluydu. "İşi kesinlikle hallettiler, değil mi?"

Sözleri bir an sessizlik içinde asılı kaldı, sonra dönüp kendisini belli belirsiz bir kınamayla izleyen iki kadına baktı.

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Trevescan Düşesi, "Bütün bir binanın yıkılmasından biraz daha az etkilenmiş gibi görünmenizi önerebilir miyim?" diye sordu.

Imogen küçük bir omuz silkti. "Bunu her kim yaptıysa cihazı tam olarak nereye yerleştireceğini biliyordu-"

"*Ve ne zaman* yerleştireceğini de." Sesily Calhoun artık ortadan kaybolmuş olan kapı aralığında durmuş, erken kalkan bir avuç insanın çoktan yola koyulduğu caddeye bakıyordu. "O kadar geç ki herhangi bir şey gören-"

"hiçbir şey görmedim." Yeni Clayborn Düşesi olan Adelaide Carrington binanın arka tarafından belirdi. "South Bank'in en eski kuralı. Bir şey görürsen, hiçbir şey söyleme." Bir yığın kâğıdı salladı. "Onları buldum. Erin'in dediği gibi arka odada, zeminin altındaki kilitli kutuda."

"Mükemmel," dedi Düşes, Adelaide merdivende ona katılırken rahatladığını gizleyememişti. Frances O'Dwyer ve Erin Leafe tarafından özenle korunan ve Adelaide tarafından kurtarılan belgeler yanlış ellere geçerse

-hayatları mahvedecekti. "Kimsenin konuşmasına gerek yok. Imogen onları nasıl olsa duyacak."

Sesily kıkırdadı. "*Ve Haberler* ona övgüler yağdıracak."

Her zaman övgüyle karşılanmıyordu ama hangi gazete olursa olsun - saygın (The Hell's Belles), müstehcen (Lady Vigilantes!) ya da devrimci (Defenders of the Common [Wo]Man)- Britanya'nın dört bir yanında gerçeğin nihayet iktidara gösterildiğini görmekten hoşlanan geniş bir takipçi kitlesi sayesinde mürekkep gazeteleri satıyordu. Ve gücü elinde bulunduran ve gerçeği duymakla ilgilenmeyenlerin de azımsanmayacak bir takipçisi vardı.

İktidar koltuğunun dışındaki kadınların bir araya geldiği ve fikirlerini paylaştığı yerlerde bombaları patlatanlar ikincilerdi. O'Dwyer ve Leafe's gibi yerlerde.

Hiç şüphe yok ki, Belles'in kuruluşundan bu yana geçen iki yıl içinde sadece iktidarın dışında kalanlar adına değil, aynı zamanda Parlamento'nun ayrıcalıkları-kadınlar, çocuklar, işçiler, yoksullar-ama aynı zamanda bu gücü ve ayrıcalığı cezalandırmak için kullananları yok etmek, işler daha da kışkırtıcı hale gelmişti.

Tahttaki bir kraliçe aristokrasiyi alevlendirmişti; kadınların başka yerlerde de nesillerdir süregelen gücü kırabileceği fikri? Bu alevin çok daha tehlikeli bir şeye dönüşmesi için yeterliydi. Patlayıcı bir şeye.

Sonuç daha fazla öfke oldu. Zayıf cinsiyetle ilgili heyecan verici başyazılarda artış. Kadınlar hakkında daha sık uyarıcı hikayeler bilgi ve güç, hak kazanan işçiler, eşitlik arayan göçmenler, saygınlık talep eden yoksullar, çocukları çalışmak yerine okula göndermenin tehlikeleri.

Fısıltılara göre bir kraliçe var ve hepsi kraliyet ailesi gibi muamele görmeyi bekliyor.

Ve şimdi de bu. Üç ay içinde, her birinin ön ve arka odası olan bu tür üç dükkanda üç patlama. Öne bakan bir işyeri ve arkaya bakan bir işyeri. Biri diğerinden çok daha önemli. Ve bu yüzden daha tehlikeli.

Bethnal Green'de zulüm ve gücü silah gibi kullanan erkeklerden kaçan kadınlar için bir yol noktası görevi gören bir fırın, Whitechapel'de daha iyi muamele ve ücretler için plan yapan işçilere yer açan bir matbaa ve şimdi de bu, O'Dwyer ve Leafe'nin Londra'nın gizli kadın sağlığı kliniklerinden birini saklayan terzi dükkkanı.

Hepsi etkileyici bilime, ilkel becerilere ve insanlıktan yoksun canavarların elinde enkaza dönüştü.

Imogen başını kaldırmadan, "Merdivenlere dikkat et," dedi. "Sağlam değiller."

Düşes elini sağlam kalan tırabzandan geri çekti. "Sormakta tereddüt ediyorum ama bunların herhangi biri sağlam mı?"

Imogen cevap vermedi, incelemesine odaklanmıştı.

Adelaide gözlüklerini düzelitti. "Imogen . . . bunlardan herhangi biri sağlam mı?"

"Hmm?" Imogen başını kaldırdı. "Oh, kesinlikle hayır." Diğer üç kadın, ateşli arkadaşlarının yanında pek de alışılmadık olmayan bir bakış attılar.

"Sesily, bana çantamı getirir misin lütfen?"

Sesily, Imogen'in mekânın kapısına bıraktığı halı çantasına şüpheyle baktı. "Dürüst olmak gerekirse dümdüz olmamayı tercih ederim Im."

"Bunun için endişelenmeyin." Imogen merdivenlere doğru bir el salladı. "Merdivenlerden uzak durursan iyi olacaksın."

Sesily çantayı teslim ederken Düşes ve Adelaide hızla dükkânın karşı tarafına geçtiler. Düşes otuz dakika öncesine göre daha uyanık olan caddeye bakarken Imogen çuvalı açtı ve içeri karıştırdı. "Çabuk ol," dedi usulca. "Ne kadar oyalanırsak, birilerinin soru sorma ihtimali o kadar artar."

Küçük bir şişe çıkaran Imogen, patlamadan kalan bir miktar isle birlikte, kullanılan patlayıcı yağın izlerini taşıdığını umduğu bir cam parçasını topladı. "Neredeyse bitti."

"Bu babamın işi değil, değil mi?" Adelaide güvenli mesafesinden sordu.

Imogen başını salladı. "Babanın çocukları incelikten yoksun. Alınmayın."

Adelaide güldü. "Alınmadım. Kurnazlık Lambeth'te kiralık silahlar ve ağır yumruklar kullanmak için gerekli bir nitelik değil." Bir de, Güney Yakası'nın en büyük suç çetesi olan Kabadayı Çocuklar'ın lideri Alfie Trumbull, damadı bir dük olduğu için yeni bir sayfa açacağına söz vermişti. Unvanlı bir torun umudunun, en katı suç lordunu bile doğru yola girmeyi düşündürdüğü ortaya çıktı. Ya da suç lordları için *dürüstlük* ne anlama geliyorsa.

"Kim o zaman?" Adelaide gözlüklerini düzelterek devam etti.

"Yetkin biri. . ." Imogen, domuz kılından bir fırçayla tozları süpürürken, dikkatle odaklanmış, dikkatle araştırıyordu. "Ama yaratıcı değil. Bu sonuncusunda ve ondan öncekinde kullandıkları patlayıcı cihazın aynısı. Aynı patlayıcı toz. Aynı patlama şekli."

"Yaratıcı değil mi? Yoksa yakalanmakla ilgilenmiyor musunuz?" Düşes sordu. "Muhtemelen ikisi de," diye yanıtladı Imogen.

Sesily ağzına bir limonlu şeker attı ve kırmızı pelerinini sıkıca sardı. "Pekâlâ, Imogen kime yakın... ama *neden*?"

"Hep aynı şey. İktidardakiler, geri kalanımızın onların kontrolü dışında olmasından hoşlanmıyor," dedi Düşes, ayaklarının dibindeki bir tuğla yığınının basarak. "Ama aynı kötü adam mı? Üç farklı yerde? Üç farklı amaçla?"

Imogen ayağa kalkarak, "Ben aynı kötü adam olduğunu söylemedim," dedi. "Bombayı yerleştirenin aynı kişi olduğunu söyledim."

"Kiralık katil demek istiyorsun," diye cevap verdi Adelaide.

Düşes onun bakışlarıyla karşılaştı. "Babanı görmek gerekecek, Adelaide. Eğer burayı havaya uçuran Kabadayı Çocuklar değilse..."

Adelaide başını salladı. "Eminim bunu kimin yaptığına dair bir fikri *vardır*. O isme ihtiyacımız var. Hem de hemen." Döndü ve ötedeki sokağa baktı, güneş doğmuştu ve yerel halk giyinmiş, kahvaltı etmiş ... ve bakmaya geliyordu.

Düşes, Adelaide'in kollarındaki kâğıtları göstererek çenesini bekleyen arabaya doğru eğdi. "Bunları içeri götürseniz iyi olur. Birisi yanmayan bir şey bulduğumuzu fark eder."

Clayborn Düşesi başını salladı ve pelerininin kapüşonunu alev kırmızısı saçlarının üzerine geçirerek sokağa çıktı ve arabaya bindi.

Sesily ürperdi. "Hadi o zaman, Imogen."

"Bu işler zaman alır!" Imogen başını işinden kaldırmadan, zamanın kısa olduğunu bilerek hızlı ve dikkatli hareket ettiğini söyledi. Ve sonra, "Aha! Buldum!"

İşte. Bir parça kumaş. Onu tozdan dikkatlice kaldırdı ve çuvalından ikinci bir şişe çıkardı.

Diğer kadınlar doğruldu, Düşes bir adım öne çıktı ve hazinesini dikkatlice toplarken Imogen'in omzunun üzerinden baktı. "Bunu, burada kömürleşmiş diğer kumaşlardan farklı kılan nedir?"

"Belki de hiçbir şey," dedi Imogen ve şişeleri halı çantasının içine yerleştirdikten sonra çantanın içinde taşıdığı küçük defteri ve kalemi çıkardı.

Parlak mavi ceketinin balonlu kolunu. "Ama bu kumaşı daha önce de görmüştüm. Fırında. Ve matbaada. Kumaşın metreyle gelmediği yerlerde."

Defteri açarak birkaç kutuyu işaretledi: *çıra*, *fıtil*, *is*. Sesily küçük bir hayranlık sesi çıkardı. "Aferin, Im."

"Oldukça," dedi Düşes. "Ama biraz eleştirel bir tavır takındığınız için Olay yerindeki kanıtları topladıktan sonra hemen yola çıksak iyi olur. Scotland Yard yakında buralarda olur."

Imogen küçük bir alay homurtusu çıkardı. "Spitalfields'da bir terzi dükkânına ne zaman vakit ayırabiliyorlar?" Çantasını aldı ve arkadaşlarına doğru ilerledi, zaten Adelaide'e arabada katılmak için dönüyordu. "Hayır. Metropolitan Polisi'nden bir kişi bu görevi istiyor."

"Korkarım yanıyorsunuz leydim." Derin ve zengin ses binanın arka tarafından, arkalarından geliyordu. Üçlü aralarındaki boşlukta hareketsiz kaldı.

Bir zamanlar içeride olan ve her zaman dışarıda olan şey. Adelaide'in yüzü arabanın penceresinde belirdi, gözleri kocaman açılmış, arkalarındaki bir noktaya sabitlenmişti.

Arkalarındaki bir *adamda*.

Imogen'in göğsünde bir şey oldu. Bir *tını*. Benzersiz ve tanıdık bir iz, onları oraya çağıran patlamadan farklı değildi.

Onu oraya çağıran buydu.

Arkadaşlarıyla omuz omuza döndü ve adamın dar kenarlı şapkasının altındaki karanlık ve bıkkın bakışlarıyla karşılaştı. Homurdandığı kelimeler kadar bıkkındı. "Neden buradasın?"

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Dedektif Müfettiş Thomas Peck kötü bir gün geçiriyordu.

Sabahın kesinlikle en kötü saati olan beşi çeyrek geçe başlamıştı. Beşi çeyrek geçe uyanmak iyi bir şey değildi. Birincisi, gecenin en soğuk noktasıydı, ocaktaki ateşten çok uzaktaydı ve güneşin ufukta kırılmasına yeterince yakındı. İkincisi, saat erkendi. Ne gecenin karanlığı gibi görünecek kadar erken, ne de erken kalkmak için uygun bir zaman olarak kabul edilebilecek kadar geç. En rahatsız edici şekilde erkendi, sanki dünya bir çeyrek saat daha durabilseydi, her şey mükemmel bir şekilde düzene girecekti.

Gördüğünüz gibi müfettiş, işler düzenli olduğunda başarılı oluyordu.

Ancak Bayan Edwards'ın Holborn'daki pansiyonunun kapısını çalan Scotland Yard Dedektiflik Şubesi'nden genç polis memuru bekleyememişti ve saat beşi çeyrek geçiyordu. Thomas daha sonra, sert bir kahve ve canlı bir hava bulduğunda bunun taze yüzlü çocuğun suçu olmadığını kabul edecekti. Thomas'ın suçuydu. Çünkü Dedektiflik Şubesi'nin tamamıyla açık konuşmuştu; Londra'nın herhangi bir yerinde, herhangi bir saatte, herhangi bir günde bir patlama olursa çağrılacak. Derhal.

Ama bu, şafaktan önce uyandırılmaktan zevk alması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Bu, ev sahibesinin bundan zevk alması gerektiği anlamına da gelmiyordu. Gerçekten de Bayan Edwards, genç polis memurunu yüksek sesle azarlamak için büyük çaba sarf etmiş, sonra da çığlık atarak "*Dedektif Müfettiş!*" diye bağırarak pansiyonun orta merdivenlerini tırmandı ve bundan hoşlanmadığını iddia etti. Yine de çığlık atmaktan yeterince hoşlanıyor gibiydi.

Bunu boş verin. Saat altıya yirmi kala Thomas sert ve mükemmel kontrolüne geri dönmüştü: Tıraş olmuş, yıkanmış, giyinmiş ve evden çıkarken Mrs.

Edwards arkasındaydı ve "*Terbiyeli Kiracılar Neden Şafaktan Önce Arayanları Kabul Etmezler?*" başlıklı iyi çalışılmış vaazıyla onu kapıdan kovuyordu. Thomas'ı saptırmak için ev sahibesinin nutkundan çok daha fazlası gerekiyordu.

Peck yine de yolundan döndü ve parlayan siyah kapıyı arkasından kapatarak gürültüyü sert bir elle susturdu. Genç polis memuruna baktı. "Nereye?"

Gidilecek yer, büyük bir patlamanın bir pastane ile bir pub arasındaki bir terzi dükkânını yerle bir ettiği Doğu Yakası'ydı. İçinde seyahat ettiği polis arabasının farkında olan Dedektif Müfettiş, şoföre kendisini binanın arkasındaki ara sokağa bırakmasını, böylece görünmeden içeri girebileceğini söyledi.

Genç polis memuru, dedektif müfettişin Spitalfields'da makul olandan fazlasını beklediğine dair inancını gizlemek için elinden geleni yaptı - tüm raporlara göre bina gecenin köründe yerle bir edilmişti; herhangi bir suçlu kesinlikle gitmiş olmalıydı.

Ama Thomas Peck bir suçlu beklemiyordu. Çok daha kötü bir şey bekliyordu.

Kaos. Parlak gözleri ve parlak siyah bukleleriyle güzel, tombul, minyon bir paket içinde gelen türden. Çoğu zaman belayla birlikte gelen türden. Ve dağlar kadar evrak işi.

Ve işte oradaydı, beklendiği gibi. Leydi Imogen Loveless, yaz gökyüzünün parlak mavisini *giymiş* (*kadın hiç gökkuşağında olmayan bir renk giymiş miydi?*), patlamış bir binanın moloz yığınları arasında, asla yanından ayırmadığı devasa halı çantasını tutuyordu.

Trevescan Düşesi ve Bayan Sesily Calhoun gibi diğer iki hanımla birlikte, her zaman yaptığı gibi kötü gününü daha da kötüleştirmeyi vaat eden ahır anlamına gelir.

Arabalarına doğru ilerlerken Thomas onları durdurdu, yeni evli Clayborn Düşesi arabanın penceresinden görünüyordu. Düşes'in yüzündeki şaşkınlıktan ve üçlünün ayak bileklerinin etrafında üç çift eteğin salınmasından hoşlanmadığını söylerse yalan söylemiş olurdu.

Önce Leydi Imogen döndü. Tabii ki.

Her zaman yaptığı gibi, ona cesur, parlak bir gülümseme sunarak başladı; bu gülümseme açıkça daha küçük bir adamın aklını karıştırmaya yönelikti. Ama Thomas Peck sıradan bir adam değildi ve kadının cazibesine karşı bağıışıklığı vardı. En azından hazırlıklı olduğu zaman öyleydi. "Neden, Dedektif Müfettiş! Sizi burada bulmak ne büyük sürpriz!"

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim, Leydi Imogen," dedi, bir zamanlar dükkânın ön ve arka odaları arasında bir duvar olan yıkılmış tuğla yığınının yanında durdu ve ona yaklaşma dürtüsüne direndi. "Ama kargaşanın olduğu her yerde sizi beklemeye geldim."

Koyu renk gözleri her nasılsa olduğundan daha parlaktı, adeta parılıyordu. "Ne kadar güzel bir söz."

Arkadaşları onun siyah bukleleri üzerinde eğlenen bir bakış paylaştılar. "Dikkatli ol," dedi. "Buna senin sebep olmadığına ikna olmadım."

Kız ona öyle bir gülümseme attı ki, eğer adam bu gülümsemenin tüm şiddetine hazırlıklı olmasaydı güzel olduğunu düşünebilirdi. "Kendine dikkat et. Onu aramaya gelmediğine ikna olmadım."

Bayan Sesily Calhoun bu karşılık karşısında kıs kıs güldü ve Thomas kaşlarını çattı. Bunu aramaya gelmemiştir. Scotland Yard'ın Dedektiflik Şubesi'nde çalışan bir müfettiştir. Yapacak işleri vardı ve yolları ne kadar sık kesişirse kesişsin bu kadını takip edemeyecek kadar meşguldü. "Bilmiyorum."

Leydi Imogen başını salladı ve Thomas kendisine patronluk taslandığı hissine kapıldı. "Tabii ki yok."

"Suç işlenen yerlere geliyorum. *İşimi* yapmam gereken yerlere."

"İyi yaptığın bir iş," dedi, bakışları onun üzerinde pek de hoşlanmaması gereken bir şekilde kayarak.

Dur bakalım. Onunla alay mı ediyordu? Bakışlarını kısmıştı. "Bunu *çok* yapıyorum

Aslına bakarsanız, iyi."

Yine o gülümseme, zevk ve sırlarla dolu. "İşte bu yüzden söyledim."

Etrafını saran kadınlardan daha fazla kıs kıs gülüş duydu ve artık canına tak etmişti.

"Hanımlar, neden

buradasınız?" "Bir nedene ihtiyacımız var mı?"

"İçi boşaltılmış bir binada kalmak mı? Genel olarak, evet." "Peki ya benim nedenim sadece patlamalardan hoşlanmam olsaydı?"

"Bu çok saçma bir neden," diye yanıtladı.

"Şey. Bu oldukça kaba. Patlamalardan hoşlanırım."

"Buna neden olacak kadar mı?"

Bir duraksama oldu ve kadın tekrar gülümsedi, bakışlarında hayranlık vardı; adam kadının kendisine hayranlık duymasıyla ilgilenmiyordu. Yine de kadın, "Çok iyi iş çıkardın," dediğinde bundan hoşlanmadı.

Kaşları kalktı. "İyi yapılan neydi?"

"O hızlı yanıt - bir sorgulama, değil mi? O kadar hızlı ve rahattı ki, daha küçük bir kadın olsaydım cevap verebilirdim. Sanırım çoğu zaman işe yarıyor."

Aslına bakarsanız öyle. "Ve yine de cevap vermedin."

Sırıttı. "Vermedim."

Onunla tartışması hoşuna gitmemeliydi. Verdiği zekâ savaşıyla her şeyin daha parlak hale gelmesi. Buklelerinin yüzünde zıplamasından hoşlanmamalıydı. Yanaklarının kendi zevkiyle nasıl kızardığını fark etmemeliydi.

Ve kesinlikle onun yanaklarının zevkle kızarmasına neden olan başka şeylerin ne olduğunu merak etmemeliydi.

Boğazını temizledi ve konuşmanın kontrolünü yeniden ele aldı. "Siz sabahın erken saatlerinde patlamalara düşkünlüğünü itiraf eden bir kadınsınız.

yerle bir edilmiş bir binanın enkazında saatler geçirdi." "Şüpheliler listenizde ben de var mıyım, Dedektif Müfettiş?"

"Hayır," diye izin verdi. "Ama seni şüpheli bulduğum için beni suçlayamazsın." "Cesur ol, Tommy. Londra'nın çoğu beni şüpheli buluyor."

Kadının ona *Tommy* demesinden *kesinlikle* hoşlanmamalıydı. Dudaklarını birbirine bastırdı, en korkutucu bakışını takınmaya çalıştı - düzenli olarak azılı suçluların yuvarlanmasına neden olan bir bakış. "Bu, seni son birkaç ay içinde bulduğum üçüncü patlamış yer."

Kadın hiç etkilenmemişti. "Ve gelecekteki çocuklarımız için ne güzel bir hikaye olacak."

Thomas'ın yüzünün şokunu belli etmemesi sadece yılların verdiği eğitimden kaynaklanıyordu. Sert bir şekilde nefesini verdi ve onun alaycı tavrının daha küçük bir adamın zihninde uyandırabileceği gereksiz düşünceleri bastırdı. "Leydi Imogen, sanırım bu özel suç hakkında paylaşmak istediğinizden daha fazlasını biliyorsunuz."

"Bu akla yatkın." Leydi Imogen başını ona doğru eğdi. "Beni sorgulamak için çok ciddi bir planınız var mı?"

Çileden çıkarıcıydı. Öyleyse neden onu sorgulayabileceği tüm yolları düşünüyordu? Onu omzunun üzerinden atıp karanlık bir arabanın arkasına bırakmakla başlayan yollar...

Düşünceleri bir kadın kahkahası ile bölündü.

Trevescan Düşesi binayı terk etmek üzere harekete geçti. "Gerçekten ikiniz mükemmel bir oyun çıkarıyorsunuz. Şu anki kariyeriniz kötüye giderse, her zaman tiyatroya gidebilirsiniz."

Sevinçle söylediği bu sözün ardından, Bayan Calhoun peşinden sokağa çıktı.

Thomas'ı Leydi Imogen ile yalnız bırakarak.

Yapmaması gerektiği halde ona bir adım daha yaklaştı. "Seni tutuklayabilirim, biliyorsun."

"Hangi gerekçeyle?" diye sordu, onun adımına kendi adımıyla karşılık vererek. "Bir suç mahallini kurcalamak."

"Bir suç mu işlendi?" Bir adım daha attı. Daha da yaklaştı. Başının tepesine, pembe yanaklarının yuvarlaklığına, sivri çenesinin ucuna ve ötesine, parlak mavi elbisesinin korsajının uyumlu bir pelerinin altından görüldüğü yere bakabileceği kadar yaklaştı. Gümüş bir çerçeve içine yerleştirilmiş siyah obsidyenden yapılmış pırıl pırıl bir broş, yumuşak ve gösterişli göğsündeki kadifeye iliştirilmişti. Kendisi kadar gösterişliydi.

Boğazını temizledi ve derin ve kahverengi gözlerini onunkilere dikti. "Sanırım öyle."

Başını salladı, bukleleri bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Ben de öyle."

Kelimeleri, sanki kendisiyle eşitmiş gibi, bu kadar basit bir açıklıkla söylemesi karşısında gerildi. "Ve?"

"Ve ..." Kadın kelimenin üzerinde oyalandı ve adam onun tereddütüne, dudaklarının kıvrımına, dişlerinin beyaz kenarına, kelimenin sonundaki pembe dilinin küçük ipucuna takıldı. "Şu ana kadar bir seyahati gerektirecek hiçbir şey yapmadım.

Whitehall." "En azından *bugün* değil," diye eklemekten önce bir duraksadı. Öfke alevlendi. "Sen ne bilirsin ki?"

"Polisin yardım edeceği bir şey yok."

"Polise yardımcı olacak hiçbir şey kastetmiyorsunuz."

"Öyle mi?" Kadın gülümseyerek arkasını döndü ve adam çılgınca bir an için ona doğru uzandı, parmakları pelerininin cerulean yününü zar zor sıyırdığında kendini durdurdu. O bir *leydiydi*. Bir kontun kız kardeşiydi. Ona dokunamazdı. Aklından ne geçiyordu?

Kadın gerçekten evden dışarı çıkarılmamalıydı. O bir kaos. Ve *baştan çıkarıcıydı*.

Onun için değil. Kontrol tamamen ondaydı. Ona karşı mükemmel bir şekilde direnebiliyordu. Daha kötülerine de direnmişti.

Yalancı.

Elini geri çekti ve onun adının dilinde yarattığı hissi görmezden gelerek sesini buldu. "Leydi Imogen."

Cevap vermedi, onun yerine durdu, ağır kış etekleri ivme değişimiyle ayak bileklerinin etrafında dönüyordu. O da durdu, bakışları omzunun üzerinden, buklelerinin yanından geçerek Imogen'in yolunda duran, solgun yüzünde gözleri kocaman açılmış genç beyaz kadına yöneldi.

"Günaydın!" Leydi Imogen, sanki burada, yanmış bir binanın kabuğunda değil de başka bir yerdeymişler gibi mutlu bir şekilde konuştu.

Genç kadın gözlerini kırptırdı, yüzünde şaşkınlık, kafa karışıklığı ve daha ağır bir şey vardı - Thomas'a baktığında daha da kötüleşti. İçgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attı ve ona alan açtı. "Ah," dedi usulca, sokağa doğru geri çekilirken, bakışları binayı, molozları ve nihayet yerinde olmayan kadını izliyordu. "Oh," diye tekrarladı genç kadın, kendini fark etmiş gibiydi ve hızlı bir reverans yaptı.

"Buna gerek yok," dedi Leydi Imogen, onu el sallayarak ve başını öne eğerek. "Size bir şekilde yardımcı olabilir miyim?"

"Bir ... vardı." Kadın-kız, aslında. On altı ya da on yedi yaşından büyük olamazdı; bir kez daha binaya baktı, gözleri bir şekilde fincan tabağı gibi genişledi, elle tutulur bir hisle doldu hayal kırıklığı. ". . . randevu." Yutkundu. Ağır. Çaresiz. "Bu sabah. Terziyle. *Bu sabah.*" Sonuncusu panikle geldi.

Leydi Imogen başını salladı. "Anlıyorum. Gördüğünüz gibi burada değil." "O ..." Bir tereddüt daha.

"Oh, o oldukça iyi, bunun için endişelenme. Zaten buradan çok uzakta olmayan bir yerde dükkân açıyor." Imogen halı çantasını yere bıraktı ve pelerinini bir kenara iterek ceketinin kolunun geniş balonuna uzandı, küçük bir kitap ve bir kalem çıkardı.

Thomas kadının o kolda başka neler sakladığını merak etti. İçinde bir zehir şişesi, keskin bir bıçak ya da sallanmaya hazır ağır bir şamdan bulursa şaşırmayacaktı.

O merak içindeyken, Imogen kitabın bir sayfasını karaladı, sonra yırtıp kıza uzattı; kız bir süre kitaba baktı, sonra tekrar başını kaldırdı, gözlerinde keskin bir hayal kırıklığı vardı.

Okuyamıyordu.

Tabii ki bunu fark eden tek kişi Thomas değildi. Leydi Imogen kızın koluna sıcak bir el koydu ve ona doğru eğilerek duyamayacağı kadar alçak sesle fısıldadı. Yine de denedi, kahretsin.

Kızın *eldiven giymemiş* soluk *parmakları* Imogen'in *eldiven giymemiş* parmaklarını sıkıca kavradı. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

"Elbette. Terzi sizi hemen hazırlayacaktır. Endişelenmenize gerek yok."
Kız hızlıca başını salladı ve dönerek uzaklaştı, yağmurun karla karışık yağmurun eşiğinde gezindiği gri sabaha doğru aceleyle geri döndü.

"Bayan O'Dwyer ve Bayan Leafe'in nerede olduğunu biliyorsun," dedi Thomas. "Elbette biliyorum," diye cevap verdi Imogen, eğilip her zamanki gibi-mevcut halı çantası. "Bilmiyor musun?" Çenesini sıktı.

"Biliyor musunuz Dedektif," dedi mutlulukla, "güne kahvaltı etmeden başlamamalısınız. Boş bir mide sizi geri adım attırır."

"Hiçbir şekilde geri adım atmıyorum leydim."

Güzel pembe dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Hayır. Güzel değil. Pembe değil. Sadece dudaklar. Sıradan dudaklar. Fark edilmek için değil. "Bağışlayın beni. Bayan O'Dwyer'ın yeri ile başlayacağınızı düşünmüştüm. Leafe."

Kaşlarını çattı. Haksız değildi ama bunu itiraf ederse lanetlenirdi. "Neredeler?"

"Bu işin eğlencesini kaçırır, sence de öyle değil mi?" Ve sonra Mutlak deli kadın arabasına yöneldi, hiç şüphesiz savaşı kazandığını düşünüyordu.

Sabahın sessizliğini yeniden sağlamaya kararlı bir şekilde arkasını döndü ve hemen molozların arasında patlamanın meydana geldiği yeri işaret eden koyu renkli bir is püskürüğünün bulunduğu açık bir noktaya baktı. Ve çevreyi mi çevreliyordu? Bir dizi taze, küçük ayak izi.

Bakışları bölgeyi taradı, patlama izlerinde bir bozulma olduğunu fark etti - tozda yeni izler.

Arabanın kapısı içeriden açılıp Leydi Imogen'i güvenli bir yere buyur ederken arkasını döndü; siyah lüleleri sallanıyor, çantasını arabaya taşımak için uzanırken güzel poposu sallanıyordu.

Kıçının güzelliğinin onu durdurmasıyla bir ilgisi yoktu. "Leydi Imogen," diye seslendi.

Geri döndü.

"Çantan."

Başını öne eğdi. "Çantam mı?"

"İçinde ne olduğunu bana göstereceğini sanmıyorum?" Molozların arasında işe yarar bir şey bulduğuna dair bir yıllık maaşına bahse girebilirdi ve bu şey şimdi onsuz hiçbir yere gitmediği o kocaman halı çantasının içindeydi.

Onunla on dört ay önce tanıştığından beri (saymıyordu - hassasiyet onun işiydi), Leydi Imogen Loveless o çantadan çok sayıda olağanüstü şey çıkarmıştı. Patlayıcılar. Silahlar. Ve Thomas'ın Scotland Yard'ın yeni kurulan Dedektiflik Şubesi'ni haritaya koymasına yardımcı olan bir dizi dosya. Karılarını öldüren bir kont hakkında bilgi. Daha fazlası Çocukları kaçırıp çalışma evlerinde ölüme terk eden bir adam. Thomas'ın başparmağı kalınlığında dosyalar, her biri çivit rengi bir çanla damgalanmış ve her iki adamı da ömür boyu hapse göndermeye yetecek kadar kanıtlarla doluydu.

Bugün orada ne var, Imogen?

Ve daha da önemlisi, neden bunu paylaşmak istemiyordu?

Sanki orada olduğunu yeni keşfetmiş gibi elindeki çantaya baktı. Bakışlarını ona çevirdiğinde, yüzünde şakacı bir ifade vardı.

Gözlerinde pırıltı. "Gerçekten, Bay Peck. Bir hanımefendiye retikülünün içindekileri sormaktan daha iyisini bilmelisiniz."

Çantaya şöyle bir baktı -çok genişti ve bir retiküle hiç benzemiyordu- ve kuru bir sesle, "Retikül demek için garip bir şey, sanırım içinde bir mendil ve fazladan bir saç tokasından fazlası var," dedi.

"Gezilerde yanımda taşıyorum ve içi kişisel eşyalarla dolu," dedi. "Eğer bu bir retikül değilse, ona ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Valiz demekte haksız sayılmazsınız bence," dedi.

"Yine de," diye karşılık verdi, "bir hanımefendi asla söylemez."

Döndü ve çantayı açık kapıdan geçirerek vagonun karanlık iç kısmına kadar takip etti.

İzledi ama güzel poposu yüzünden değil. Onun yerine, gittiğinden emin olmak için izledi. Onun varlığı sürekli dikkatini dağıtıyordu. Yapacak işleri vardı ve onu nerede bulacağını biliyordu.

Mayfair. Kadınların yaşadığı yer. Aristokratların ve paralıların. East End'de yeri olmayan hanımlar.

Yine de geri dönmek, kabul edebileceğinden daha fazla çaba gerektiriyordu, Thomas tam da bunu yaptı ve binanın enkazına dönerek Bir suç dehasından daha fazla sır saklayan Imogen Loveless tarafından zaten araştırılmış olan patlamanın kaynağını araştırın.

O'Dwyer ve Leafe'nin terzihanesinin eski ön odasının çevresini dolaşarak merdivene doğru ilerledi - binanın kendisinden geriye kalan tek şey.

Patlamanın mimarı. Zeki bakışları zemini takip ederek kül, is ve molozlar arasında ortaya çıkabilecek ipuçlarını aradı.

Daha fazla ayak izi. Topuklu botlar. Mavi, şüphesiz. Elbisesi gibi. Bayanlar Imogen Loveless gibi, elbiselerine uygun ayakkabılar giyiyorlardı, çünkü pratiklikten ödün vermiyorlardı. Yeni etekler ya da ayakkabılar almak için gereken tüm paraya, erişime ve ayrıcalığa sahip olduklarından, parlak renklerde yüzebilir ve etek uçlarındaki is ya da topuklarındaki kir konusunda asla endişelenmeyebilirlerdi.

botlar ya da halı torbaları ya da ihtiyaç duydukları başka her şey.

Imogen Loveless gibi bayanlar Spitalfields'de bir patlama araştırmasında çalmak için bir hevesle ortaya çıkabilirlerdi, çünkü burada yasal bir iş için bulunmaları için hiçbir sebep yoktu. Ya da hayat için.

"Şımarık," diye homurdandı, topraktaki ayak izlerinin yanından kasıtlı olarak geçti, sanki bunu yaparak kadının kendisinden kaçabilirmiş gibi.

Yukarıda bir gıcırta duyuldu ve Thomas yukarı baktı, buz gibi yağmur yukarıdaki kömürleşmiş kırımlardan aşağı iniyordu. Bakışlarını daralttı ve kayıp üst katları düşündü. Mutlaka bir yerlerde patlamadan kurtulmuş bir şeyler vardı. Burada ne olduğuna dair bir ipucu -son üç ay içinde diğer iki binada olanlara çok benziyordu.

Merdivene yaklaştı, ne kadar sağlam olabileceğini merak ediyordu-

"Hayır! Yapma!"

Bağırış üzerine döndü - bir hanımefendiden gelemeyecek kadar gürültülü ama yine de ...

Leydi Imogen oradaydı, arabacının bir adım atmasını beklemeden arabadan aşağıdaki sokağa atladı. Çamurun içine. Eteklerini mahvettiğini umursamadan. Onun ne demek istediğini kanıtlıyordu.

Ama o anda hiç de umursamaz görünmüyordu. Gözlerinde bir şey vardı - endişe gibi bir şey? Hareketini değiştirdi, rotasını tersine çevirerek ona doğru yöneldi.

Yukarıdan bir gıcırta daha duyuldu, bu seferki daha yüksekti, daha çok bir gümbürtü gibiydi. "Imogen!" Trevescan Düşesi yukarıdan aşağıya atlıyordu.

arkadaşına doğru uzandı. "Bekle!"

Başka bir gümbürtü. Daha yüksek. Daha yakın. Merdivenlere baktı. "Tommy! Çok yaklaşma-"

Tanrım, aşağı iniyorlardı.

Ve Imogen Loveless ona doğru koşuyordu.

Düşünmeden hareket etti, doğrudan ona yöneldi, onu ayaklarından kaldırdı, caddeye doğru ilerlerken küçük "Eep!" sesini zar zor kaydetti.

Merdiven bir gök gürültüsüyle çöküp arkalarında bir is ve kül bulutu bırakırken üç arkadaşı omuz omuza durmuş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Binanın ayak izinin dışına çıktığında döndü ve on saniye önce durduğu yere baktı. Kızın gittiği yere. Merdivenler bir adamı öldürecek kadar büyük bir tahta ve tuğla yığınının üzerine çökmüştü. Ve bir kadını. Umursamadığı bir duygu alevlendi ve kollarındaki kadına baktı, yüksek sesle ve sinirli bir şekilde sormaktan kendini alamadı, "Şimdi anlıyor musun? Patlayan binaların içinde yeriniz olmadığını? Yaralanabileceğinizi?"

Imogen'in gözleri kocaman açılmıştı ve bir an için orada bir şey gördü. Korku gibi bir şey. Ve bundan nefret ediyordu, onu susturmasından.

Ateşi geri döndü, eskisinden daha sıcaktı. "Daha dikkatli olsaydın orada olmazdım!"

Hayal kırıklığı kükremesini güçlkle bastırdı. Onu yere bırakmalıydı. Onu yere yatırmalı ve Spitalfields sokaklarında bırakmalıydı. Deli kadın.

Ve yapacaktı. Bir dakika içinde.

Kızın beladan kurtulduğundan emin olur olmaz.

"Aman Tanrım," diye araya girdi Sesily Calhoun uzaktan. "Üzerindeki kaslara bakar mısınız?"

"Henry'yi yeniden sakal bırakmaya ikna edebilir miyim acaba?" dedi Clayborn Düşesi. "Sakallarınızı kesmenize izin verdiklerinde çok heyecan verici oluyor."

Thomas onları izleyen kadınlara baktı. "Siz evli değil misiniz hanımlar?"

Clayborn Düşesi mutlulukla başını sallarken Bayan Calhoun, "Ah, ama ölü değil," diye cevap verdi. "Biz sadece bizi kurtarış şeklinize hayran kaldık. dostum."

Arkadaşları hâlâ onun kollarındaydı, yumuşak, gür ağırlığı onun güvende olduğunu mükemmel bir şekilde hatırlatıyordu. Hayatta olduklarını. Kalbinin göğsünde attığını.

"Kurtarılmaya ihtiyacım olduğundan değil," dedi Imogen yumuşak bir sesle.

"Ya da, daha doğrusu, benim merdivenlere bu kadar yaklaşmasaydınız kurtarılmanız gerekebilirdi."

Bu sözler üzerine göğsünün derinliklerinden gelen hırıltıyı durduramadı.

Kaşları kalktı. "Elbette, merdivenlere o kadar yaklaştığına ve ben de içeri girdiğime göre, şükürler olsun ki beni kurtarmak için oradaydın,

Tommy." Sadece annesi ve kız kardeşinin kullandığı küçültülmüş -Yumuşak, aristokrat sesiyle konuştu ve onu düzeltti. "Dedektif

Müfettiş."

Tanrım, o kadar yumuşaktı ve o kadar tatlı kokuyordu ki, tıpkı vitrindeki tartlar gibi, armut ve krema gibi. Onu kucağına alıp kendine *onu yere bırakmasını* söylerken, *lanet olsun*, onun hissi ve kokusu durumun kontrolünü ele geçirdi.

Onu hissetmekten başka bir şey yapmayı imkansız hale getiriyor. Onu koklamak. Ona bakmak - pembe yanaklar, karanlık, ışıltılı gözler ve hafızasına kaydetmemesi gereken bir gülümseme.

Kadın elini göğsüne götürdüğünde, irkilmesine engel olamadı. Tek bir çılgın an için Thomas Peck kontrolden çıkmıştı. Ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

"Bu çok hoş bir ses," dedi. "*Mırıltı*." Onun hakkında konuşuyordu. Çıkardığı ses hakkında.

Onu yere bıraktı. Hemen.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

O akşam, akşam yemeği servis edilmeden hemen önce Imogen kardeşinden bir mektup aldı. Altıncı Earl Dorrington olan kardeşiyle aynı evde yaşıyordu ve babaları beşinci Earl Dorrington olduğundan beri aynı evde yaşıyorlardı, önemli değildi. Charles Edward Loveless, babalarının ölümünden ve erkek kardeşinin unvanı üstlenmesinden bu yana geçen sekiz yıl boyunca, küçük kız kardeşiyle etkileşime girmekten kaçınmak için elinden geleni yapmıştı.

Babaları öldüğünde, Charles küçük kız kardeşinin bakımını ve beslenmesini iyi maaşlı mürebbiyelere, aşçılara ve çocuk bakıcılarına bırakmış, Imogen ise bedenen dokuz, ruhen yaklaşık doksan yaş daha büyük olduğunu hesaplamıştı.

Imogen'i Dorrington Evi'nin doğu kanadının üst katlarında ve evin altındaki taş mahzenlerin derinliklerinde kendi haline bırakmaktan mutluluk duyan bir hizmetli taburu.

Zaman zaman Imogen'in aklına ağabeyinin onu nerede bulacağını bilemeyebileceği geliyordu; ama Charles onu bulabilse de bulamasa da Doğu kanadında ya da mahzenlerde, daha önce hiç denememişti, bu yüzden o akşam bunu yapmaya başlamaması şaşırtıcı değildi.

Onun yerine bir not gönderdi.

Rahibe, yazıyordu. Gel ve beni gör.

"Büyüleyici," dedi Imogen bu çağrı karşısında nefesinin altından, bu da iki şeye işaret ediyordu: Birincisi, ciddi bir şeyler dönüyordu, çünkü erkek kardeşi hiçbir zaman aralarındaki etkileşimi başlatmamıştı; ikincisi, Dorrington kız kardeşiyle yemek yemeye pek ilgi duymadığından ve yemeği genellikle kulübünde ya da metresiyle birlikte duygusuzca yediğinden, nadir bir durum olan akşam yemeği için evdeydi.

Imogen'in böyle bir düzenlemeden son derece memnun olduğu söylenmelidir, çünkü mutfaklarda sıcak ve lezzetli ne varsa yemeyi, evin iki ucundaki soğuk yemek salonunda oturmaya tercih ederdi.

Orada muazzam pırıl pırıl bir masa vardı ve kardeşiyle ilişkisi yokmuş gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu.

Bir de Charles akşam yemeğine geldiğinde *hep* kuzu eti yerlerdi.

Yüzünü buruşturdu ve taktığı ağır koruyucu gözlükleri alnına doğru iterek Dorrington Evi'nin mahzenindeki çalışma masasından geriye doğru kayd. Notu getiren uşağı baktı. "Lütfen kardeşime buradaki işim biter bitmez ona katılmaktan mutluluk duyacağımı söyleyin. Şu anda Gördüğünüz gibi bir şeyin ortasındayız."

Yakındaki derme çatma sobanın üzerinde fokurdayan tencereden gözlerini ayıramayan kırmızı yanaklı genç uşak Geoffrey, sesindeki endişeyle ateşin olduğu yöne doğru konuştu. "Evet, anlıyorum leydim, ama kont oldukça ısrarcıydı. . ."

Imogen iç çekti. "Anlıyorum. Acil bir durum." "Evet, efendim."

Imogen bir bez parçası getirerek tencereyi ateşten aldı ve boş alanın köşesindeki büyük, düz bir taşın üzerine koydu. Ellerini önlüğüne silerek merdivenlere doğru el salladı. "Elbette, o zaman. Kontun söyleyeceklerini dinleyelim."

Uşak cevap vermedi, sadece hâlâ tütmeekte olan tencereye doğru şüpheli bir bakış fırlattı. Yutkundu, iri adem elması uzun, ince boğazında sallanıyordu. "Bu mu ..."

"Tamamen güvenli." Imogen gülümsedi. "Sadece bir kez yanlışlıkla patlattım."

"Ne oldu?" diye sordu, rahatladığı her halinden belliydi.

"Endişelenecek bir şey yok. Sadece biraz hafif barut."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Leydim-"

Onun endişesini elinin tersiyle itti. "Endişelenmene gerek yok, Geoffrey. Sıradan şeyler kadar tehlikeli değil. Bu daha çok küçük şeyleri patlatmak için. Kilitler, kasalar falan."

İkna olmuş görünmüyordu.

Gülümsedi. "Belki de bunu aramızda bir sır olarak saklamalıyız, ne dersin? Kardeşimi bulalım mı?"

Genç adam bir süre düşündükten sonra, kontu bekletmenin, kontun kız kardeşinin evi havaya uçurmasına izin vermekten daha ciddi bir suç olduğuna karar verir gibi oldu ve Imogen uşağı takip ederek yukarı çıktı

merdivenlerden inip uzun koridordan geçerek nadiren ziyaret ettiği ağabeyinin çalışma odasına gitti.

Uşak, yüksek tavanlı, koyu renkli ahşapla döşenmiş, zengin deri ve tütün kokan heybetli odanın kapısını açtı -şu anda odayı işgal eden kişiden önce nesiller boyu kontların yaşadığı bir odaydı bu- ve "Leydi Imogen, lordum," diye seslendi.

Imogen gözlerini devirdi ve genç adamın yanından geçti. "Teşekkür ederim, Geoffrey. Kardeşimle yollarımız pek sık kesişmese de beni tanıyacağından eminim."

"Hanımefendi." Geoffrey küçük, mükemmel bir selam verdi ve gitti. Bir çırpıda. Imogen onu suçlayamazdı. Kendisinin de aynı şeyi yapabilmesini isterdi. Batık bir geminin gövdesinden oyulmuş büyük Dorrington masasına oturdu.

Uzaklardaki Dorrington'ın açık denizlerde saldırdığı İspanyol kalyonu- kardeşi okuduğu mektuptan başını kaldırmadı. "Otur."

Imogen oturmadı. Kardeşinin bozulmamış aristokrat mükemmelliğini seyrederek bekledi.

Geçmişten gelen bir gezgin bir şekilde ortaya çıkıp, "Lütfen bana modern bir beyefendinin yerini gösterin," dese, tüm Londra onu doğrudan Dorrington House'a yönlendirirdi. Charles otuz üç yaşındaydı, uzun ve inceydi, saçları

Kumlu bir plajın rengi ve o kumsala ait denizin rengi gözleri vardı. Portre ressamlarını fırça peşinde koşturacak kadar uzun ve düz bir burnu vardı ve Imogen hayatı boyunca onu en ufak bir yersizlikle bile görmemişti.

Imogen'e gelince, o sekiz inç daha kısaydı ve biraz daha yuvarlaktı, asi koyu bukleleri, son derece sıradan kahverengi gözleri ve ressamları fırçalarına koşturacak olsa, mükemmel bir yüz olarak hizmet edecek bir yüzü vardı.

mükemmel bir daire için şablon.

Bütün bunlar, daha onlar ağızlarını açmadan ve Charles son derece düzgün ve fersah fersah sıkıcı biri olduğunu ortaya koymadan önce olmuştu. Imogen, birçok şey olmasına rağmen, bunların hiçbirini değildi.

Kardeş olmaları Tanrı'nın mizah anlayışının bir göstergesiydi.

Beklemekten yorulmuştu. "Hiç kırışır mısın?"

Sessizlik. Şaşırtıcı değildi, gerçekten. Charles beklenmedik bir ses çıkarmadı. Onda patlamaya yakın hiçbir şey yoktu. "Hiç bir kolunu mürekkeple lekeledin mi?"

Mektubu ters çevirdi ve sanki o konuşmuyormuş gibi okumaya devam etti.

Imogen kendini onun masasının karşısındaki sandalyelerden birine attı. "Ne sıklıkla saçınızı kestirmek istersiniz?"

Charles içini çekti ve bir elini kaldırarak beklemesi gerektiğini işaret etti.

"Beni sen çağırdın Charles. Eğer başka bir işle meşgulsen geri dönebilirim-"

Mektubu masaya bıraktı ve başını kaldırıp baktı. "Sen- Yüce Tanrım, ne giyiyorsun?"

Yere baktı. "Bir önlük." "Tanrı aşkına, neden?"

"Çoğu insanın önlük giymesiyle aynı nedenden dolayı sanırım - koruma." "Çoğu insan, giysilerinin zarar görmesini önlemek için kumaş önlük giyer.

çorbayla lekelenmiş. *Deri* bir önlük giyiyorsunuz."

"Algılama gücünüz için sizi övmem mi gerekiyor?"

İki elini de masasının üzerine koydu. "Neden deri bir önlük giyiyorsun?"

"Kendimi çorbadan korumak için mi?"

Ayağa kalkmadı.

"Imogen." "Charles."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, çünkü adam kızı kıyafeti konusunda sıkıştırırsa konuşmanın ne kadar uzun süreceğini, sadede gelirse ne kadar uzun süreceğini tartmış ve kısa yolu seçmiş gibiydi. "Pekâlâ."

"Akşam yemeğine kalacak mısın?" "Planlamıştım."

"Kuzu."

"Sanırım öyle." Mektubunu kaldırdı. "İzin verirsiniz?" Kadın iç çekti. "Devam et."

"Görüldünüz."

"Pek çok yerde görüyorum Charles. Nerelerde?"

Kağıda baktı. "Spitalfields." Ürperdi. "Bir yer için ne korkunç bir isim."

Imogen dondu kaldı. O'Dwyer ve Leafe'lerde görülmüştü. Dürüst olmak gerekirse, bu sürpriz olmamalıydı. Gece bir bina havaya uçurulmuştu -

insanlar sabah bunu fark edeceklerdi. Ama o

sadece görülmemişti, kimliği belirlenmişti. Daha da ötesi, *adı* konmuştu. Bu da bir dizi şey demekti. Spitalfields'a ait olmayan birinin o sabah onlarla birlikte orada bulunmuş olma ihtimali de buna dahildi.

"Bunu sana kim söyledi?"

"Yanıtınız da bunu doğruladığına göre, bunun önemli olması için bir neden göremiyorum." Aslında oldukça önemliydi.

Tommy miydi?

Bu bir imkânsızlık değildi. Koyu renk saçları, mavi gözleri, söz düellosu yapma ve onu Hristiyan âleminin dört bir yanına taşıma becerisiyle tam bir ayı gibi bir adam olabilirdi ama tüm bu mükemmel özellikler, onu düşen bir binadan kurtardıktan sonra bir tür aptalca kurala uymaya karar verecek ve kardeşine onu kilit altına almasını söylemek için kaçacak türden bir adam olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Peki ne zaman Spitalfields'da olduğum iddia edildi?"

Charles onun gözlerinin içine baktı. "Bu sabah." Kadın başını eğdi. "Bir şey çağrıştırmıyor."

Charles burun kemiğini sıktı. "Imogen, bu konuşma ikimize de yakışmıyor." Charles'ın hoşlanmadığı bir şey varsa o da saçmalıklı. "Spitalfields'da görülmüşsünüz" -gazeteden okudu- "O'Dwyer ve Leafe'in Terzilerinin eski yerinde."

İç çekti. "İyi. Ben de oradaydım."

"Neden?"

"Bir elbise diktiriyordum. Belli ki."

"Bina havaya uçurulduğunda bunu yapmanın zor olduğunu tahmin ediyorum." Sonunda ayağa kalkana kadar birbirlerine sessizce baktılar.

"Doğru. Gerçekten kendimi suçluyorum."

"Patlama için mi? Eğer bundan kurtulmayı umuyorsan bunu yüksek sesle söylememelisin Charles."

"Özellikle de bazı *Peeler*'larla kurmuş gibi görüldüğünüz dostluk göz önüne alındığında." Sonuncusu damlayan bir küçümsemeyle geldi.

Evet. Böyle bir tavırla Imogen, Tommy Peck'in kardeşine sabahla ilgili bir şey söylediğinden oldukça şüpheliydi. Bu da yüreklendiriciydi. Biraz. En azından Tommy'nin bacaklarını, gözlerini ve onu sağa sola nasıl taşıdığını düşünmeye geri dönebiliyordu.

Onun şimdiye kadar tanıdığı en güçlü adam olup olmadığını merak etti. Kesinlikle en yakışıklısıydı.

Ugh. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmemeliydi. Ya da güçlü. Ya da gözlerinin rengini. "Scotland Yard'da dedektif müfettiş," diye düzeltti kardeşini ve kendine hatırlattı. "Biz arkadaş değiliz."

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum," diye yanıtladı Charles. "Neredeyse vahşi olduğunu düşünürsek."

Imogen'i aşılamak için çok şey gerekiyordu ama onun bile bir sınırı vardı. "Affedersiniz?"

"Dediğim gibi, kendimi suçluyorum, çünkü anladığım kadarıyla burası son zamanlarda görüldüğünüz ve bayanlar için uygunsuz olduğu düşünülen bir dizi yerden biri."

"Örneğin mi?"

"Yıkılmış bir binanın ötesindekileri saymama gerek yok diye düşünülebilir ama sayacağım. Covent Garden'da bir kadın oyun cehenneminde olduğunuza dair haberler duydum-"

Yetmiş İki Shelton Sokağı bir oyun cehenneminden çok daha skandal bir yerdi ama onu düzeltecek değildi. "Mayfair'in yarısının yanında."

Adam onu görmezden geldi. "Lambeth'te dolaşırken görüldüğünüzü duydum-" "Clayborn Dükü ve Düşesi'nin *düğününde*," diye araya girdi.

"Dük ve düşesin *Lambeth*'te evlendiğine mi inanmalıyım?"

Öyleydiler. Evet. Yeterince yakındılar. "Evet."

Ağabeyi tartışmayı elinin tersiyle itti. "Pekala. Anladığım kadarıyla, South Bank'te bir yerlerde sadece kadınlara özel bir meyhanede eğleniyordunuz."

Covent Garden'daydı ama bunu da ona söylemeyecekti. Zaten onun nerede olduğu hakkında çok fazla şey biliyordu. "Sadece bayanlar girebilir, Charles. Sence orada başıma ne kadar bela açabilirim?"

"Açıkkçası, hanımlar ve *hanımefendiler* arasında bir fark var, kardeşim ve bence doğru olan gibi davranmaya başlamanın zamanı geldi."

Ona kloroform verirse nasıl tepki vereceğini merak etti.

"Babam sizi serbest bıraktı ve mürebbiyeler, dans eğitimleri ve uygun genç hanımların ihtiyaç duyduğu diğer şeyler yerine fen bilgisi öğretmenleri ve Tanrı bilir başka neler tuttu."

"Kim olursa olsun," dedi.

"Ne?"

"Her neyse değil. Kim olursa olsun," diye tekrarladı. "*Dans eğitimleri ve Düzgün hanımefendilerin ihtiyaç duyduğu başka kim* varsa insanlardır, bilirsiniz." Dilbilgisinin düzeltilmesi karşısında şok olmuş bir sessizlik içinde, "Ve ben nasıl dans et."

"Öyle mi?"

"Evet. Uzun yıllar ders aldım."

"Nasıl olduğunu bilmiyorsun Imogen. Öğrendiğini biliyorum. Faturaları ben ödedim. *Dans eder misin?*"

"I-" Yapmadı. "Demek istediğim, bilmediğim için değil."

"Çünkü lanet laboratuvarınızla çok meşguldünüz. Bayan Madewell üç saat kadar önce bana mahzenlerde barut sakladığınıza inandığını söyledi."

"Yapmıyorum!" Mahzende barut *yapıyordu*. Onu orada *tutmaması* gerektiğini çok iyi biliyordu. Yine de hizmetçinin kardeşi için casusluk yaptığını bilmek güzeldi.

"Tabii ki değilsin," dedi. "Değil miyim?"

Çoktan ilerlemeye başlamıştı. "Ama sen kendi iyiliğin için fazla vahşisin."

Vahşiliğin yabanilikten daha iyi olduğunu düşündü. "Ben çok mutluyum Charles." "Hayır, değilsin."

"Ben değil miyim?"

"Hayır. Dört yaşındasın ve yirmi yaşındasın ve babamız öldüğünden beri sana tanıdığım süreyi kısaltmanın zamanı geldi de geçiyor bile."

Yabani, vahşi ve şimdi de tasmalı. "Benden üçüncü kez bir tür hayvanmışım gibi bahsediyorsun Charles. Ben de artık suç."

"Yüzünde is var ve saçların ..." Sözüünü yarıda kesti ve bakışlarını saçlarına kaydırды; saçlarının bukleleri şüphesiz buklelerinin yaptığını yapıyordu. Saçları tamamen düz olduğu için bunu anlayamazdı. Saçlarını tarayıp taramadığını bile merak ediyordu. Belki de eleştirilmekten korktuğu için her zaman yerine oturuyordu.

Bakışlarını ona dikti. "İşin bittiyse, kardeşim." "Aslına bakarsan bitmedi. Bir karar verdim."

"Ne hakkında?"

"Bir kocaya ihtiyacın var."

"Bir *ne*?"

"Bir erkek. Seni elime almak için."

Kendini tutamadı. Güldü. "Charles. Bir kocaya ihtiyacım *yok*." "Evet. İhtiyacın var. Evlenme zamanın geldi, Imogen."

"Altı yıldır dışarıdayım!" Başını iki yana salladı. "Ben ... değilim. pazarlanabilir." Pazarlanabilir olmamak için oldukça sıkı çalışmıştı. Dürüst olmak gerekirse, bununla gurur duyuyordu.

"Aynı fikirde olmamakla birlikte, sizi temin ederim ki bunun altı yıldır dışarıda olmanızla hiçbir ilgisi yok."

Ona kaşlarını çattı. "Ben de bir zaman yolcusunun seni bir centilmen olarak göreceğini düşünüyordum."

"Yarın-" Durdu, kadının sözleri içine işlemişti. "Ne?" "Merak etme, artık öyle düşünmüyorum."

Başını iki yana salladı. "Peki. Yarın, kaybettiğimiz zamanı telafi ederiz." "Ne yapacaksın, bana bir mürebbiye mi tutacaksın?"

"Mürebbiye değil, hayır," dedi sakince, bir kez daha yerine oturdu ve çekmecesinden bir dizi mektup çıkardı. "Ama bir refakatçi uygunsuz olmaz."

"Bir refakatçi!" Imogen sandalyesinden fırladı. Bu çılgınlıktı. "Ben yirmi dört yaşıdayım!"

"Ayrıca özel mahzeninize erişimi de kısıtlıyorum."

"Neden?"

"Çünkü kocalar tuhaf eşler istemezler."

"İlgilenmenin tuhaf bir yanı yok-" Kadın sözünü kesti ve adam onun sözünü bitirmesini bekledi.

Kız cevap vermeyince, "*Gördün mü?*" der gibi başını ona doğru eğdi.

Kloroform -kısa bir bayılma- onun için çok iyiydi. Daha kötü bir şey. Belki de onu birkaç günlüğüne lazımlığa gönderecek bir şey. Derin bir nefes aldı ve onun mantıklı düşünmesini sağlamak için elinden geleni yaptı. "Charles. Evliliğe ihtiyacım yok. Bir evim var. Param var."

"Tam tersine, kardeşim. *Benim* bir evim var. *Sana* para veriyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Şunu demek istemiş olamazdı- "Beni yolumu kesmekle mi tehdit ediyorsun? Spitalfields'a gittiğim için mi?"

"Hiç de değil. Sana büyük bir çeyiz sağlamaya niyetliyim. Seni bile evlendirecek kadar büyük. Çabucak." Elindeki zarf yığının sallayarak birbirini ardına masaya bıraktı. "Bir refakatçi. A

dans eğitmeni. Bir bayan hizmetçi-

" "Benim bir bayan hizmetçim var."

"Saç ve makyaj konusunda yetenekli biri olmadığı açık." Hayır, Hillary'nin diğer hizmetkârlar dedikodu yaparken onları dinleme becerisi vardı ki Imogen'e sorarsanız bu çok daha değerliydi.

Charles hâlâ zarfları yığının üzerine diziordu. "Bir terzi, son baktığımda dükkânı patlamamış olan bir terzi..."

Imogen artık dinlemiyordu. Odadan çıkıyordu. Şimdiden planlar yapıyordu.

Kardeşi onu bulamazsa evlendiremezdi.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Üç sabah sonra Thomas Peck'in günü son derece iyi geçiyordu. Ne gece geç saatlerde ne de sabahın erken saatlerinde kesintiye uğramadan derin bir uyku çekmişti.

Scotland Yard'dan gelen celpeler ve parlak bir Ocak sabahına uyandım, Mavi kayak yapmıştı ve mevsim normallerinin dışında sıcaktı. Su getirmiş, çabucak ıslanmış ve tıraş olmuş, lacivert ceketini ve pantolonunu giymişti, dünyası mükemmel bir düzen içindeydi. Tam da istediği gibi.

Evet, dünyada her şey yolundaydı. Patlama yoktu, bu da enkazlarında armut ve krema kokan kıvrımlı kadınların olmadığı anlamına geliyordu, bu da düzensizlik olmadığı anlamına geliyordu. Her şey olması gerektiği gibi, diye düşündü, bir eliyle yeni yağlanmış sakalını sıvazlarken şapkasını ve paltosunu kapının hemen içindeki askıdan aldı ve odasından çıkıp aşağıya indi. *Bir*

hayırlı bir başlangıç.

Bu noktada her şey tersine döndü.

Önce ev sahibesi ona günaydın dedi. Her zamanki asık suratlı kınamasından hiçbir ipucu olmadan ve kiracılığıyla ilgili olarak elinin altında tuttuğu uzun şikayet listesinin kokusunu bile almadan Evdeki diğer herkes.

Onun yerine, ona kahvaltı teklif etti. Bir günlük kızarmış ekmek ve son kalan marmelat da değildi. Hayır, Bayan Edwards pişirmişti. Yumurta. Pastırma ve kanlı puding. Eğer burnu onu yanıltmıyorsa, taze pişmiş ekmek. Tereyağlı.

Tabağının yanına bir tuzluk koymuştu.

Dokunduğunda *sıcak* olan bir tabak.

Bayan Edwards mutfığa dönmeyince daha da buz gibi olan soğuk korku fısıltısını çağıran sıcak tabaktı, üçüncü odadaki korkunç kiracının (bir Alman berber) nasıl

Son derece iyi bir adama benziyordu) gecenin köründe kim *bilir nereden* geldiğinde onu uyandırmıştı.

Hayır, onun yerine çok uzun boylu, çok ince, çok suskun beyaz kadın oyalanmıştı. Ve Thomas Peck, en yetenekli adamlardan biri olarak bilinir. Metropolitan Polis Teşkilatı'nda dedektifti - o kadar yetenekliydi ki iki yıl önce yeni kurulan Dedektiflik Şubesi'nde dedektif müfettiş olmuştu -Fark etmekten başka çarem yoktu. Olamaz. Kadın *kızarıyor* muydu?

Taze pişmiş ekmek kokusu keskinleşti.

Bayan Edwards'ın kaşları beklentiyle kalktı ve Thomas, repliklerini hiç öğrenmediği bir oyunda olduğu hissine kapıldı. "Şey," dedi boğazını temizleyerek. "Teşekkür ederim?"

Ev sahibesi daha önce hiç görmediği geniş, parlak bir gülümsemeyle gülümsedi. Onu daha genç, daha yakışıklı ve ... gösteren bir gülümsemeydi bu. *Dostça* görünmesi mümkün müydü? "Oh, Müfettiş Peck, benim için büyük bir zevkti,"

Kadın bağırdı ve adam kadının sesindeki tonu fark ederek dondu kaldı.

Bir şeyler olmuştu.

Adam nasıl cevap vereceğine karar veremeden kadın devam etti. "İtiraf ediyorum, evde böyle bir *kahraman* olduğunu bilmiyordum."

Thomas kaşlarını çattı. *Bu da ne böyle?*

"Korkarım bilmiyorum-"

"Çöken bir binadan bir kadını taşımak! Düşünmek için!"

Imogen Loveless'ın -*Lady* Imogen Loveless, diye hatırlattı kendine- üç sabah önce kollarında, koyu renk gözleri onunkilere dikilmiş, ipeksi bukleleri tozlanmış halini hatırladı. Bir tanık vardı.

Elbette vardı. O kadınla ilgili dikkat *çekmeyecek* hiçbir şey yoktu. O tam bir kaostu. Kaşları çatıldı. "Sen nasıl-"

"*Haberlerde* bir skeç bile var!"

"*Neyin?*"

"Getireyim mi? Böylece görebilirsin?"

Yüce Tanrım, hayır. Peck ayağa kalktı, bu konuşmadan ayrılmak istiyordu. Bu odadan.

Adam, huysuzluk içindeyken çok daha fazla sevdiğini fark ettiği ev sahibesine hayır diyemeden, kadın mutfaklara doğru yola koyuldu. Mükemmel. Kaçmak için mükemmel bir fırsat. Eskizle dönmeden önce.

Peck kahvaltı salonundan hızla çıktı -bir daha asla sıcak yemekle kandırılmayacaktı- üçüncü odadaki berberin yanından geçerken şapkasını eğdi

"İyi günler, Dedektif Müfettiş! Görüyorum ki hepimizi güvende tutmaya gidiyorsunuz!"

Adam o anda Thomas Peck'in sadece kaçmayı düşündüğünü bilmiyordu.
Lanet olsun.

O'Dwyer ve Leaf'e'den Imogen'i -*Leydi* Imogen, diye bir kez daha düzeltti kendini- taşırken çöküşün bir tanığı vardı ve *News*'e gitmişlerdi.

Kim olabilir? Herhangi biri olabilirdi.

Ve daha da önemlisi, *neden?* Bugünlerde bir nedene ihtiyaç var mıydı?

Ama belki daha da önemlisi, *bunu gören birinden kaçabilmesinin dünyevi bir yolu var mıydı?*

En azından bunun bir cevabı vardı: *Kesinlikle hayır.*

Ama Scotland Yard'ın en saygın adamlarından biriydi, Dedektiflik Şubesi'nin başındaydı, kendi polis biriminin başkomiserliğine terfi etmek için sıradaydı ve bir ev kadar büyüktü. Yani en azından bir miktar meslektaşlarının bir kısmı çenelerini kapalı tutacak kadar korkmuşlardı.

Başı eğik bir şekilde işine doğru ilerlerken, Whitehall'un (Metropolitan Polisi'nin merkezinin bulunduğu bina) resepsiyonundaki iki çavuşun başka bir konu hakkında derin bir tartışmaya dalmış bir şekilde onu görmezden gelmesine biraz şaşırdı. Whitehall'un kıdemli müfettişlerini barındıran camlı ofislere çıkan merdivenleri tırmanırken, kimse onun gelişini fark etmemiş gibiydi. Ve ahşap panelli koridorun sonuna, binanın arka köşesindeki kendi ofisine ulaştığında

Dedektiflik Şubesi'nin bulunduğu yerde, Scotland Yard'da hiç kimsenin *Haberi* görmemiş olması mümkün görünüyordu.

Belki de Bayan Edwards yanılmıştı. O da şüpheli. "Ah.

Buradasınız."

Peck ofisinin kapısını açarken durakladı ve omzunun üzerinden baktığında, Whitehall'da kıdemli bir müfettiş olan John Phillips'in elinde kalın bir dosyayla köşeden döndüğünü gördü. Uzun boylu, esmer tenli, gardırobu mükemmel dikilmiş takım elbiselerle dolu bir siyah adam olan Phillips, Scotland Yard'da çalışmaya başlayalı sadece iki yıl olmuştu. Majestelerinin Donanması'nda görev yaptıktan sonra on bir yıl önce Metropolitan Polisi'ne katılan Thomas'ın sahip olduğundan haftalar daha az. Kendi adına,

Thomas polise taze yüzlü ve acemi olarak katılmıştı, neredeyse teşkilatın kendisi kadar acemiydi; Parlamento'nun, yolsuzluğun yaygınlaştığı özel Bow Street Runners'ın yerine kamu tarafından finanse edilen yeni bir polis biriminin kurulmasını oylamasından sadece üç ay sonra.

Phillips ve Thomas, boks ve biraya duydukları ortak sevgiyi keşfettiklerinde çok hızlı arkadaş olmuşlardı. Ondan sonra, Whitehall'un basamaklarında birbirlerini kovalamışlar, bir ay içinde çözölen en çok dava için gayri resmi olarak yarışırken birbirlerinin çıkarım güçlerini geliştirmişlerdi - bu gelenek ancak Peck'in açılış görevine atanmasıyla sona ermişti

Scotland Yard'da iki yıl önce dedektif müfettiş olarak göreve başlamıştı. Phillips kolaylıkla Dedektiflik Şubesine katılabilirdi ama bunun yerine resmi Metropolitan Polisinin basamaklarında yükselmeye devam etmeyi seçti ve Whitehall bölgesinin üniformalı üyelerini -beş düzine çavuş ve polis memurunu- denetledi. Yaptıkları işler artık farklı olsa da, meslektaş ve arkadaş olarak kaldılar.

Thomas ofisine girip ceketini ve şapkasını çıkarırken, "Buradayım," diye cevap verdi. "Ve yapacak işlerim var."

"Hiç şüphesiz," dedi Phillips, onu odaya kadar takip etti ve Thomas masanın etrafında dönerken bir sandalyeye çöktü. "Patlamalarınız kendi kendine çözülmeyecek, değil mi?"

"Aslında yapmayacaklar." Thomas masadan bir yığın dosya kaldırdı - yedi patlama. Geçen Ekim'in sonlarında bir günde dördü, tanık yok. Ölüm yok. Sadece şehirdeki en acımasız çalışma evlerinden bazılarını yok eden temiz patlamalar, aynı sabah Imogen Loveless ona başparmağı kalınlığında bir dosya teslim etti, sahiplerini birden fazla cinayetle suçluyordu.

Ve şimdi, üç tane daha. Ekim ayındaki bombalamalardan acımasızlıkları nedeniyle farklı olan Kasım ayındaki bombalamalarda Bethnal Green'deki bir fırında sekiz kişi öldüröldü.

Aralık ayı Whitechapel'de bir matbaayı yerle bir etti, iki kişiyi ölüme, bir düzinesini de East End'deki cerrahlara gönderdi. Ve şimdi, en sonuncusu, Spitalfields'de bir terzi - gecenin bir yarısı, neyse ki bina boşken.

Tanık yok. Patlamalar da bir suçluyu işaret eden çok az kanıtla aynı şekilde düzenli. Ve Leydi Imogen'la da bağlantılı ama farklı bir şekilde. Thomas bunu kanıtlayamıyordu ama ilk bombalama olaylarını onun düzenlediğinden ve çalışma evlerinin sahibi olan zengin, güçlü, unvanlı canavarlar dışında kurban olmadığından oldukça emindi. Ama sonuncular . . . sanki ondan daha fazlasını biliyormuş gibiydi.

Bir görüntü parladı. Binanın dışında dururken kollarında Leydi Imogen, sanki her şey istediğı gibi gitmiş gibi ona gülümsüyordu. Yemyeşil kıvrımlar, parlak kahkahalar ve her nasılsa, her zaman kaosun merkezinde.

Eğer bu kadar sinir bozucu olmasaydı ondan etkilenirdi.

Imogen Loveless'tan başka bir şey düşünmek istemediğinden arkadaşına baktı. "Senin kendine ait bir ofisin yok mu?"

Phillips kuru soruyu duymazdan geldi. "Adams seni soruyor."

Başkomiser Wallace Adams, Whitehall polis biriminin geri kalanıyla birlikte Dedektiflik Şubesini de denetliyordu, ancak bölgenin bu köşesine nadiren geliyordu.

Peck'in Dedektiflik Şubesi üzerinde neredeyse tam kontrol sahibi olmasını sağladı.

soğukkanlı doğası ve keskin soruşturma becerisi. Adams, şube kurulmadan önce yıllarca Thomas'ın amirliğini yapmıştı ve iyi çözülmüş bir suç için ekibi övmek ya da sırtlarını sıvazlamak için ortaya çıkmaktan mutluydu ama dedektif müfettişini nadiren çağırırdı.

"Ne istiyormuş?" Thomas sordu.

"Bilmiyorum," dedi Phillips. "Belki de yeni keşfettiğiniz şöhretle bir ilgisi vardır?"

Peck kuru bir mizahla dolu bu sözler karşısında dondu kaldı ve bakışları hemen arkadaşınıninkilerle buluştu. "Kahretsin."

Phillips sırıttı. "Bana kalırsa tam bir kahraman."

Thomas nefesinin altından küfretti. "Orada olduğumu nasıl bildiler anlamıyorum. Yalnızdım."

"Yalnız, hanımefendiyle birlikte."

Bayanla yalnız.

Thomas cevap vermedi ve sessizliği Phillips doldurdu. "Okuduğum kadarıyla, orada olduğun için şanslıymış. Sana bir teşekkür notu göndermeli."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Thomas, masasındaki dosyaları karıştırıyormuş gibi yaparak. "Onu tanıyorsam, vahşi bir ayı tarafından getirilir ve okurken patlar."

Phillips'in kara kaşları eğlenerek kalktı. "Gerçekten mi? Değerli bir maceraya benziyor."

İlk bakışta bir kargaşa gibi görünmüyordu. Kocaman kahverengi gözleri, dolgun pembe dudakları ve pembe yanaklarıyla bir resim kadar güzel görünüyordu, hepsi de bir erkeğin onun bir hanımefendi olduğunu ve hanımefendilerin merak etmek için olmadığını hatırlamadan önce merak etmesine neden olan yemyeşil bir vücudun üzerinde mükemmel bir yuvarlak yüze yerleştirilmişti.

Ve tam o sırada -tam da kendine merak etmemesini söylediği anda- kız onun kafasına kaosuyla vuracaktı.

Dikkat dağınıklığını bir silah gibi kullanırdı.

O anda Thomas dikkatini konuşmadan ve özellikle de kadının kendisinden uzaklaştırmak için her şeyi yapabilirdi. Masasına baktı, belki de bir soygun yapmayı umuyordu. Hafif bir kalpazanlık. Kayıp bir av köpeğine de razıydı.

Elde ettiği şey çok daha kötüydü.

Bir şeyle ateşlendi. Utanç değildi. Thomas Peck utanmazdı. Ama gerçekten, bunun yerine patlayan bir mektubu bile kabul ederdi. Çünkü orada, tüm ihtişamıyla, sabah *haberleri* vardı ve manşette şöyle yazıyordu:

**Spitalfields Peck'e Göz Atıyor!
Londra'nın Gözde Dedektifi Bina
Çökmesinde Korkusuzluğunu Kanıtladı!**

Ve sanki bu yeterince iğrenç değilmiş gibi, altında Thomas'ın şehir boyunca kapı kapı dolaşıp paçavranın her sayısını toplamayı ve ancak hepsi Thames Nehri'ne döküldüğünde durmayı ciddi ciddi düşünmesine neden olan bir karikatür vardı.

Binanın oyulmuş karkasının bir taslağının karşısına yerleştirilmiş Bir zamanlar O'Dwyer ve Leafe'nin terzilerine ev sahipliği yapan binanın enkazından, geniş omuzları ve uzun bacaklarıyla dev gibi görünen resimli bir Peck sokağa adım attı. Kollarında tombul ve siyah saçlı bir kadın, bacaklarını havaya kaldırmış, etekleri skandal yaratacak şekilde yamuktu.

Imogen Loveless. Neyse ki kimliği açıklanmadı. Eğer ismi verilseydi . . . Evet. Onun iş gününün ortasında sürekli ortaya çıkmasını umursamasa da, mahvolmasını da istemiyordu.

Gerçekten de, onun içine doğduğu dünyaya geri dönmesini diledi. Ait olduğu yere.

Kesinlikle ait *olmadığı* bir yere.

Elbette yanlış anlamışlardı. Oh, bukleleri doğru yapmışlardı -gülümseten bir bulut- ve kollarındaki yemyeşil örtüyü. Bunların hiçbirini kesinlikle hatırlamaması gerektiği halde, onun yumuşak ve kıvrımlı sıcak ağırlığını hâlâ hissedebiliyordu. Ama kız resimde baygındı, koyu renk gözleri ve dolgun pembe dudakları eskiden olduğu gibi açık değil kapalıydı, birinde keyifli bir parıltı, diğesinde ise kakofonik bir gevezelik vardı.

Çerçevenin bir köşesinde, yaşlı, genç, mücevherli, paçavralar içinde, birinin kucağında ciyaklayan bir bebek, diğerinin elinde bir sepet çiçek olan, her yaştan ve her cinsten bir grup kadın, gözlerini kocaman açmış, iç çekerek, kalpleri yığınlarından havalanarak duruyordu.

"Lanet olsun," dedi sessizce. Bunu asla unutamayacaktı.

"Gerçekten mi Tom?" dedi Phillips ve Thomas'ın arkadaşının geniş ve rahatsız edici bir sırtıyla gülümsediğini anlaması için bakmasına gerek yoktu. "Sanırsın ki böyle bir meteorik şöhreti kucaklamak."

"Şöhret sanatçılar ve züppeler içindir," dedi Thomas. "Benim yapacak gerçek işlerim var.

Senin gibi, bu konuda."

Whitehall'daki en çalışkan adamlardan biri olan Phillips yemi yutmak yerine tamamen görmezden geldi. "Bir soru," diye başladı ve Thomas kâğıdı bir elinde sıktı. "Bina yıkılırken giysilerinizin vücudunuzdan çıkmasının fiziğini açıklayabilir misiniz? Sen?"

Thomas'ın bakışları karikatürdeki deve döndü -kuşkusuz o olması gerekiyordu- yarı çıplaktı, gömleği ve paltosu binadan çıkarken paramparça olmuştu.

Phillips başını eğdi ve karikatürü de düşündü. "Ya da belki de kirişler etrafınıza yıkılmadan önce ... kendini durduramayan kadın olduğunu düşünmeliyiz. . ."

"Defol git."

Arkadaşı sırtıttı. "Hayır. Sanırım kalacağım." Uzun ve alçak bir ısıklık çaldı. "Ama söz konusu bayanın bileğinin bu kadar güzel olup olmadığını düşünmeden edemeyeceğim."

Daha hoş. "Peki karının buna nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?"

"Umarım bana kendi ayak bileklerinin ne kadar iyi olduğunu göstererek. Ama senin hanımın benim Susie'mle boy ölçüşmekte zorlanır." Dünyada hiçbir erkek bir kadını John Phillips'in karısını sevdiği kadar sevemezdi. Bu, karısını sevmek için yeterliydi. Civardaki herkesin dişi ağrıyor.

"O benim leydim değil," diye homurdandı Thomas. Leydi Imogen'la endişe verici bir sıklıkta karşılaşma şanssızlığına sahipti.

"Tabii ki hayır. Sen sadece zor durumdaki bir genç kıızı kurtaran sıradan bir kahramansın."

Thomas alay etti. "O genç kızın hiçbir sıkıntısı yoktu."

"Bahtsız kadınları kurtarmak o zaman."

Alay, küçük bir kahkaha tufanına dönüştü. "Eğer ona bahtsız dediğini duysaydı, seni düelloya davet etmeyeceğinden emin değilim."

"Tabanca mı kılıç mı?"

"Patlayıcı toz, daha muhtemel."

"Gerçekten mi?" Sanki Phillips seçeneklerini değerlendiriyormuş gibi kelimeyi uzattı.

Thomas bundan hoşlanmıyordu. Ve onun bundan hoşlanmadığı gerçeğini daha da az seviyordu. Boğazını temizleyerek masadan kalktı. "Biliyor musun, sanırım Adams'la konuşmayı buna tercih ederim."

Philips başkomiserin ofisine doğru bir el salladı. "Devam et o zaman." Öne doğru eğildi ve masanın üzerindeki kâğıdı kaptı. "Ben burada olacağım. Okuyorum."

"Yine kendine ait bir ofisin var."

"Seninkinin ışığı daha iyi." Phillips kâğıdı salladı. "Ve daha iyi malzeme."

Thomas gözlerini devirdi ve daha önemli bir iş için ofisten çıktı. Gazeteleri, aristokrat kadınları ve özellikle de güzelliği dillere destan olan birini yoldan çekmişti. Ciddi bir işi ve ciddi bir geleceği olan ciddi bir adamdı. Ve Leydi Imogen Loveless'la geçireceği çılgınca bir saatin hayatına getireceği tehditlere ayıracak zamanı yoktu.

Kesinlikle burada, iş yerinde değil.

Karardan memnun olan Peck, Whitehall'un arka köşesine giden uzun koridora yöneldi; burada başkomiserin ofisi binanın arkasındaki koruluğa bakıyordu.

Ve işte o zaman ortaya çıktı.

Bir an için onu hayal ettiğini düşündü. Ne de olsa Leydi Imogen'in Scotland Yard'ın içinde olması için hiçbir neden yoktu, hele de depo dolapları ve kullanılmayan sorgu odalarıyla dolu uzun, karanlık bir geçitte.

Ama işte oradaydı, her şey tamamen normalmiş gibi üniforma odasından çıkıyordu.

Sanki Thomas onu kendisi çağırması gibi. Ve belki de çağırması.

Bu kez yeşil giymişti; parlak, mutlu bir zümrüt rengi, lüks etekleri, geniş balon kolları ve her zaman taktığı obsidyen broşu vardı. Elbise o kadar cesurdu ki, etrafta sinsice dolaşıyor olması imkansız görünüyordu.

karanlık koridordan aŖađı. Gözlerden uzak kalmaya  alıŖan biri elbette daha az g steriŖli bir renk seçerdi.

"Bu da ne böyle?" dedi ve hemen rotasını deđiŖtirip ona doğru yöneldi.

Ve eğer kadın ona en cesur, en parlak gülümsemesini gösterip,
"Merhaba, Dedektif M fettiŖ! Sizi buraya getiren nedir?"

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Onu görmeyi beklemiyordu ama görmeyi *ummadığını* söylerse yalan söylemiş olurdu ve Imogen kendine yalan söylememek için çok çabaladı.

Makul miktarda akli olan herkesin kabul edeceği gibi gerçek şuydu Dedektif müfettişi görmekten oldukça *hoşlanıyordu*. İri, geniş ve kaba saba, mavi bakışları yıllar boyunca pek çok kadının başını ciddi belalara sokan türden düşüncelere ilham verecek kadar sertti.

Şehvet dolu düşünceler.

Dedektif müfettişi bir anlığına görmek bir patlamaya tanıklık etmek gibiydi, tüm renkler ve sesler. Trevescan House'daki derme çatma laboratuvarında (evden ayrıldığından beri kendi evindeki laboratuvara girmesi yasaktı) incelemek üzere palto ve pantolonlardan küçük parçalar kopardığı üniforma odasından çıkıp Scotland Yard'ın karanlık bir koridorunda ona doğru yaklaşırken duyduğu nefes kesici heyecanı inkâr etmek mümkün değildi. Heyecandan sırtını kapı pervazına dayamış, adamın kendisine doğru gelişini izliyor ve ona ulaştığında ne yapabileceğini merak ediyordu.

Onu tutuklama olasılığının her şeyden daha yüksek olduğu gerçeği önemsizdi.

Yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirerek onu selamladı. "Merhaba, Dedektif Müfettiş! Sizi buraya getiren nedir?"

"Bana *merhaba deme*, seni deli kadın," dedi Tommy, sesi aynı anda hem öfkeli hem de kızgın çıkıyordu, uzun yürüyüşü o kadar çok yer kaplıyordu ki kaçmak mümkün değildi ... kaçmak mümkün olsa bile. *Kaçmak istese bile*.

"Bana böyle seslenmen hiç hoş değil," dedi Imogen. "Ya da herhangi biri için."

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Scotland Yard kamuya açık bir binadır," diyerek söze girdi. "İçeri girmeme izin var."

"İçeride, evet. Üniforma odasının içinde, hayır."

Az önce karıştırmayı bitirdiği odaya bakmak için döndüğünü gösteren bir hareket yaptı. "Oh, üniformaları burada mı tutuyorsunuz? Fark etmemiştim."

"Kapı açık, Leydi Imogen."

Onu kızdırmaktan hoşlanmaması gerekirdi ama bundan daha çok hoşlandığı çok az şey vardı. "Öyle mi? Demek öyle. Pekâlâ. Benim nasıl kafam karıştı."

Kaşları çatıldı. "Neden buradasın?"

"Seni arıyorum," diye cevap verdi, bu yalan beklediğinden daha doğal gelmişti. Belki de öyle bir yalan olmadığı içindir.

Düşes'le birlikte, Imogen'in önsezisini kanıtlamak için izlenecek en iyi yolun, her iki evde de çıra olarak kullanılan donanma yünü olduğuna karar verdiklerinde

aslında Scotland Yard'daki üniformalar için özel olarak tasarlanan yünle aynı dokumaydı, Düşes Whitehall'dan örnek toplamak için başka birini göndermeyi teklif etmişti. Imogen bunun yerine, artık Dorrington House'da yaşamadığı için yapacak bir şeye ihtiyacı olduğunu söyleyerek bu görev için gönüllü olmuştu.

Whitehall'a yapacağı bir gezi sayesinde Tommy'nin pencereli ofisinin önünden bir ya da iki kez geçebilecek olması da işin cabasıydı. Onu rahatsız etmek niyetinde değildi, sadece Spitalfields'da onu tutarken kollarının hacminin hatırladığı gibi olup olmadığını teyit etmek istiyordu. Belki de koyu maun rengindeki sakalının çizgisini teyit etmek için. Sadece çenesinin sertliğini kontrol etmek için. Çatık kaşlarının ciddi ağırlığını.

Bilim için.

Ve işte karşısındaydı, araştırmasına yardımcı oluyordu, ona doğru bakıyordu, neredeyse bir adım yukarısında duruyordu, kaşları çatık, çenesi gergin, dudakları düz bir çizgideydi. "Beni arıyordun."

Başını salladı. "Evet." Niyet ettiğinden biraz daha nefessiz çıkmıştı.

Mavi gözlerinde bir şey oldu, siyah merkezleri genişledi. "Neden?"

"I . . ." Dudaklarında söyleyemediği yarım düzine şey varken sözünü yarıda kesti. *Polis mensuplarının Doğu'da terör estirdiğine inanıyorum* gibi ciddi şeyler.

Bitti ve ben burada hafif üniforma vandalizmi yapıyorum. Geniş omuzlarına bakmak istemem gibi olağanüstü ciddiyetsiz şeyler.

Imogen Loveless'in *dili* tutuldu, sinirlendi; *dili* tutulmadı, "Hatırlayamıyorum" demekle yetindi.

Kaşları kalktı. "Tıpkı üniforma odasının içinde olduğunuzu hatırlamadığınız gibi mi?"

Bir kez başını salladı. "Kesinlikle."

Ağzının bir tarafı havaya kalktı; o kadar hızlı bir hareketti ki, çok dikkat etmese bunu fark etmeyecekti. Ama o dikkat ediyordu ve bu ifade göğsünde bir şeyleri harekete geçirdi.

Thrumboom gibi bir şey. Adam bir adım daha yaklaştı ve kadın nefesini tuttu, adam yaklaştıkça ona bakmak için başını kaldırdı, adam onu açık kapıdan arkasındaki loş alana, yani bir odaya sıkıştırdı. "Şimdi hatırlıyor musun?"

Neyi hatırladın?

Gerçekten, Imogen. Odaklan. Sıkışık raflara bakıyormuş gibi yaptı, kumaştan bir şerit kopardığı pantolon yığınının dikkatle kaçındı. "Yanlış bir yola sapmış olmalıyım."

"Mmm," dedi adam, alçak bir gümbürtüye dönüşen sesiyle onu takip etmeye devam ederek. "Binanın girişinden olabildiğince uzaktaki karanlık bir koridordan yanlış bir dönüş."

Poposu küçük odanın arka tarafındaki bir rafa çarptı. Başını kaldırdı, adamın yüzü gölgeler içindeydi ve bir şekilde, imkânsız bir şekilde, gözleri onun üzerindeydi. Nasıl *bu kadar* yakışıklı olabiliyordu? Söyleyecek bir şeyler aradı. Bir dünya kadını bu senaryoda ne derdi?

Cevap hemen geldi.

"Belki de o kadar da yanlış bir dönüş değildir."

Aman Tanrım.

Yüzünde karanlık bir şey parladı. Karanlık ve kötücül. Ve çok yakındaydı. Elini kaldırdı, göğsüne koydu, sıcak ve sertti, kalbi güçlü, eşit bir ritimle atıyordu. *Bumpbump. Bumpbump.*

"Leydi Imogen," dedi usulca kulağına, hâlâ ona dokunmuyordu, her santimetrekaresi kıpırdamadan duruyordu. "Ne arıyordunuz?"

Sen. Sen, sen, sen.

Ateşle oynadığının farkında olarak yanağını onunkine bastırdı, pürüzsüz sakalının teninde bıraktığı his hoşuna gitti ve içini çekti. "Ofisin."

Göğsünden sert bir ses geldi ve sonunda ona dokundu. Parmakları bükülmüş dirseğine geliyor, orada, hiç bu kadar çok sinir ucu olduğunu hayal etmediği bir yerde oyalanıyordu. "Emin misin?"

"Evet," dedi, onun ne demek istediğini bilmeden. Umurunda da değildi. Her ne ise, emindi.

"Hmm," diye gürledi, serbest eli yüzünün diğer tarafına geldi, çekilirken onu sabit tuttu, gözleriyle buluştu, parmakları kolunun uzunluğunu bileğine kadar takip etti, göğsüne yaslandı.

Ve sonra oradaydı, ağzından kıl payı uzaktaydı. Neredeyse onu öpüyor, okşama vaadiyle ona işkence ediyordu. "Peki beni ofisimde bulduğunda ne yapacaktın?"

Öpüyorum seni.

Hayır, bekle. Bu doğru değildi. Ama şimdi tek düşünebildiği buydu. Onu öpmek istiyordu. Onun kendisini öpmesini istiyordu. Scotland Yard'daki üniforma odasında olmaları bir an bile umurunda değildi. Tek umursadığı onun orada olması, deri ve amber gibi kokması, güneş gibi ısı yayması, kalbinin göğsünde çarpması ve parmaklarının bileğinin üzerinde küçük daireler çizerek onu okşamasıydı.

Eğer yapmazsa onu kızdırır.

"Tommy," diye fısıldadı, kendini tutamıyordu.

"Leydim," dedi, kelimeler o kadar yakındı ki neredeyse dudaklarında hissedebiliyordu.

Ve sonra gitmişti. Elinde küçük bir altın nakış makası ve lacivert bir yün şeridi tutarken ondan uzaklaşarak dengesini kaybetmesine neden oldu.

"Dur bakalım." Gözleri irileşti. Bir çift pantolondan koparılmış üniforma kumaşı parçası, kolunun balonuna güvenli bir şekilde sıkıştırılmıştı. "O benim!"

Başını öne eğdi. "Öyle mi?" "Seni hırsız!"

"Benim hırsız olduğumu söyleyebilir miyiz?"

Bakışları onun üzerinde daraldı ve makası elinden almak için uzandı. "Senin bir alçak olduğunu kesinlikle söyleyebiliriz." Makası tekrar kolunun içine soktu.

"Dikkatli ol," dedi hemen. "Kendine zarar verebilirsin."

"Oh, şimdi de benim için endişelendiğinize mi inanmalıyım?"

"Birisi olmalı," diye karşılık verdi. "Her halükarda ben sadece işimi yapıyordum; işlenmekte olan bir suçu durduruyordum."

Çenesini kaldırdı ve ona en soğukkanlı bakışını attı. "Burada işlenen tek suç, senin benim için değerli olduğunu düşünmemdi. dikkat." Adamın yüzünde bir şey parladı; tanımlayamayacağı kadar hızlıydı ama pişmanlık olduğunu umuyordu. "Düşünüyorum da Neredeyse beni öpmene izin verecektim."

"Seni öpmek gibi bir niyetim yoktu," dedi.

Sözler canını yaktı, itiraf edebileceğinden daha sertti. Tüm bu durum onu tedirgin etmişti ve bu hiç umurunda değildi. "Kenara çekil."

"Bununla ne yapmayı planlıyordun?" Adam kumaşı inceledi. Kadın ona cevap vermedi, bunun yerine yanından geçip gitti.

Onun kolunu tuttu. "Imogen-"

İkisi de bu aşinalık karşısında donup kaldılar - unvanı olmadan adı, onun dokunuşuyla birleşmişti. Tehdit eden cızırtıyı görmezden gelen Imogen gözlerini onunkilere dikti ve aristokrat yetiştirilme tarzını ortaya koydu. "Özür dilerim, Dedektif Müfettiş. Elinizi çekin."

Sanki yanmış gibi yaptı.

Zafer pişmanlıkla savaştı. Kazandı. Imogen koridora adım atarak ondan hızla uzaklaştı. Çıkışa doğru. Onu takip edecek miydi? Bulduklarından bir yemek yapacak mıydı? Daha fazlasını aramak için ısrar edecek miydi? Bulacaktı. Ceplerinde, diğer kolunda. Aptal değildi. Örnek alırken, alabildiği kadar çok örnek alırdı. Sadece bir tane bulmuştu ama işleri zorlaştırmak için yeterliydi.

Karanlık koridorun Whitehall'un aydınlık ana caddesiyle birleştiği yerde ona yetişti. "Leydim, bana cevap borçlusunuz."

"Sana böyle bir borcum yok," dedi kadın.

"Seni tutuklayabilirim," diye cevap verdi.

Sustu. Bu adam ne kadar küstahtı. Beynini karıştırmış, karanlık bir odada onu neredeyse öpmüş, sonra kolunu tutup ganimetini çalmış ve kötü adamın *kendisi* olduğunu mu düşünmüştü? Onun bakışlarıyla karşılaşmak için döndü. "Hangi gerekçeyle? İzinsiz pantolon terziliği mi?"

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Hırsızlığa teşebbüs." "Öpüşmeye teşebbüsten daha iyi."

"Seni öpmeye çalışmadım," dedi, sanki bu son derece makul ve hiç de incitici olmayan bir şeymiş gibi.

Sanki onun hakkındaki gerçeğe uyuşmuyormuş gibi. Öpüşmek için olmadığını. Bu bir sürpriz değildi; Imogen daha önce pek çok

Ağabeyinin açılmasında ısrar etmesinden bu yana geçen altı yıl içinde, çoğu insanın kabul edebileceğinden çok daha fazlası olduğunu biliyordu - onu öpmek istemeyen insanların bile. Ama küçük bir parçası belki de Tommy Peck'in farklı olduğunu düşünüyordu. Güçlü, asil ve hayattan daha büyük bir adamdı ve Imogen'in *fazlasıyla* başa çıkabilecek biri varsa, o da hiçbir şeyin imkânsız görünmediği Tommy olurdu.

Ama o anda, baştan çıkarma kisvesi altında ondan çaldığı kumaşı tutarken, Thomas Peck'in bile sınırları olduğu anlaşıldı. Ve Imogen da onlardan biriydi.

Bunu fark etmek canını yaktı ve onu beklediğinden daha fazla öfkelenirdi. "Biliyor musun, aslında daha önce senin hakkında şehvetli düşüncelerim olduğunu düşünmüştüm."

Sanki kız ona sert bir yumruk atmış gibi görünüyordu. "Ne?"

"Peck! Hadi o zaman, bütün gün bekleyemeyiz!"

Kutsanmış kesinti Tommy'nin devasa omuzlarının arkasından geldi -Imogen'in göremeyeceği kadar geniş bir alana yayılmıştı; adam kaskatı kesilip konuşmacıya doğru döndüğünde bile, dedektif müfettiş bir kez daha ortaya çıkmıştı.

"Hemen geliyorum."

Bir dinleyici fırsatını değerlendirerek adamın arkasından çıktı ve uzakta duran sert yüzlü beyaz adamı şaşırtarak Imogen'in ortaya çıkışıyla gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Oh!" dedi.

El salladı. "Bana aldırmayın! Ben de tam gidiyordum. Sadece buraya-"

Yaşlı adam, sanki sadece onun anlayabileceği bir fıkra anlatmış gibi, bilmiş bir kıkırdamayla sözünü kesti. "Tahmin edebiliyorum."

Bu ne anlama geliyor?

Önemli değil. Küçük bir reverans yaptı ve çıkışa giden merdivenlere yöneldi. Scotland Yard'a yapılacak herhangi bir yolculuğun kolay olacağını düşünmemesi gerektiğini bilmeliydi.

"Bu iş daha bitmedi," diye fısıldadı Tommy kadın yanından geçerken, ama gitmesine izin verdi. "Bence kesinlikle bittiğini göreceksin," diye cevap verdi.

Adamın onun gidişini izleyip izlemediğini görmek için arkasına dönmedi. İzlemiş olması önemli değildi.

Imogen zerre kadar umursamadı.

Altıncı Bölüm

Thomas kendi kendine, daha fazla sorun çıkarmamasını sağlamak için kadının gidişini izlediğini söyledi, zira bu kadının bu kadar uzun süre hayatta kalması bir mucizeydi.

Onunla flört etmek gibi. Ona dokunmak gibi. Kollarında yumuşak, tatlı ve baştan çıkarıcı olmak gibi.

Hayır.

Üniforma odasında yaptığı şey gibi.

Öpüşmeye teşebbüs.

Onu öpmeye çalışmayı reddettikten sonra yüzünün aldığı şekli hatırlamaktan nefret ediyordu.

Bir kalp atışı için, onun inkârından incinmiş gibi görünmesinden nefret etti. Yalanından.

Çünkü kolunda makas bulmadan önce onu kesinlikle öpmeye niyetliydi.

Onu öpmeye bu kadar niyetli olmasaydı, Scotland Yard'da sinsice dolaşarak, giysileri parçalayarak ve başka her ne yapıyorsa ona daha fazla odaklanabilirdi. Bir şeylerin peşindeydi. Muhtemelen bir şeylere bulaşmıştı.

Neden ona bildiklerini anlatmadı?

Her türden kötü adamla mücadele etmeye istekli, iyi bir adam olduğunu kanıtlamamış mıydı? Geçmişte, o ve birlikte kargaşa çıkardığı hanımlar bir kötü adamla karşı karşıya geldiklerinde mücadeleye atılmamış mıydı?

Neyin peşindeydi?

Ve her neyse, neden ondan yardım istemedi?

Kızın gidişini izlerken, yaz çimenlerinin rengindeki parlak yeşil elbisesinin altında kalçalarının salınışına hayran olma dürtüsüne karşı koyarak bu soruyu içinden haykırdı. Kesinlikle geri dönüp bakacağını ummuyordu.

Ona baktı ve ateş saçan kara gözlerini ve kızarmış yanaklarını bir kez daha görmesini sağladı.

Bununla hiç ilgilenmedi. Hem de hiç.

O koyu rengin son parçası da binanın orta merdivenlerinin çıkışa çıktığı köşede kaybolduğunda Thomas kolunun içinde bulduğu lacivert yün şeride baktı. Onunla ne yapmak istiyordu?

Bu mu? Kumaşı dikkatlice katlayarak küçük bir kare haline getirdi ve onun yumuşak teninin anısıyla birlikte avucunun içine sıkıştırdı, kendi kendine o öğleden sonra onun peşinden gideceğine söz verdi. Kadının kaosunu Şehir'e yaymasına izin vermeyi bırakmıştı. Bunlar gerçek suçlardı, lanet olsun. Ve kadın ona bildiği her şeyi anlatana kadar durmayacaktı.

Kararını verdi ve Adams'ı müfettişin ofisine kadar takip etti; toplantı zaten devam ediyordu.

"Ah. *Sonunda*. Peck," dedi Adams, Thomas'a el sallayarak ve odadaki diğer adamı göstererek. "Komiser Battersea'yı tanıyorsunuz elbette."

Bu toplantı her neyse, iyi değildi.

"Evet, efendim." Thomas polis komiserine doğru başını salladı; yaşlı, kırmızı yanaklı, sarp yüzlü, nadiren ortaya çıkan beyaz bir adamdı. onur yürüyüşleri ya da gazete muhabirleri gerektiren etkinlikler dışında. Battersea gereksiz konuşmaları engellemek istercesine ona doğru küçümseyici bir el salladı; bu da Peck'in işine geliyordu.

Komiser Peck'e yakındaki bir sandalyeyi işaret etti. "Oturun."

Imogen'le karşılaşmasından sonra, bastırılmış bir hayal kırıklığı ve Whitehall'un koridorlarına ve polis komiseriyle bir toplantıya uygun olmayacak kadar arzuya yakın bir şeyle oldukça titreşiyordu. Scotland Yard'daki üst düzey yetkililerle görüşürken takındığı soğukkanlı tavrını korumak için elinden geleni yaptı. "Ayağa kalkacağım, teşekkürler."

Bu bir soru değildi ve komiser hemen Adams'a baktı. "Bu konuda yanılmadınız."

Adams gururlu bakışlarını Thomas'a çevirdi. "Sana söylemiştim."

Thomas ikisinin de sadede gelmesini diledi.

"Yeterince adil. Bir sorunumuz var." Battersea sandalyesinde öne doğru eğildi.

"Dün gece geç saatlerde içişleri bakanından bir ziyaret aldım." Thomas cevap vermedi -yıllar süren eğitim ona sessizliğin güç olduğunu öğretmişti- ama İçişleri Bakanı, bunu yapma yetkisine sahip olmasına rağmen, Lordlar Kamarası'ndaki yerinden inip Scotland Yard ile uğraşmadı.

Durum ne olursa olsun, önemsiz bir *durum* değildi.

"Anlaşılan İçişleri Bakanı," diye devam etti Battersea, "dün Earl Dorrington'den bir ziyaret almış."

Dorrington. Saklamak için elinden geleni yapsa da Thomas'ın içine bir tanıma duygusu çarptı. Imogen Loveless'ın kardeşi. Kalbi çarpmaya başladı. Bu bir tesadüf olamazdı. Komiser üç gün önce olanlar yüzünden buradaydı. Muhtemelen adamın emrini yerine getirecek ve Thomas o sabah gazetede ki karikatür için hazır. Ya da daha kötüsü. Onu kovdurmak için.

"Her neyse, kontun bir kız kardeşi var. Isobel ya da öyle bir şey."

Imogen. Dilini ısırды.

On dakika önce üniforma odasında neredeyse ırzına geçecekti.

Battersea, Thomas'ın düşünce cümbüşünden habersiz bir el salladı. "Önemli değil, Adams'ın bir dosyası var."

"Bir dosya mı?" diye sordu şaşırarak. Dikkati Adams'a kaydı. "Bir suç mu işledi?"

Üniformalara zarar vermenin dışında mı?

"Kayıp," diye yanıtladı Battersea.

Bir saniye. "Kim kayıp?"

"Kız," dedi Battersea, sanki her şey çok açıkmiş gibi. "Kız kardeş."

"Kontun kız kardeşi," diye açıkladı Thomas, dilindeki kelimelerden hoşlanmamıştı.

Bunları söylemesi için gerekli olan sebepten

hoşlanmıyordu. "Isobel," diye açıkladı Battersea.

Imogen. Thomas her şeyden çok saçmalık gibi gelmeye başlayan bu konuşmayla ilgili kafa karışıklığını bastırdı. Birkaç dakika önce Scotland Yard'da duran Imogen Loveless nasıl olmuştu da İçişleri Bakanı'nı, Emniyet Müdürü'nü ve Whitehall Başkomiseri'ni kayıp olduğuna ikna etmişti?

Ve daha da önemlisi ... Thomas neden bu işe karıştı?

Battersea içini çekti ve başkomisere döndü. "Bunun sağdıcınız olduğunu söylediğinizi sanıyordum?"

Adams kekeledi ve "Scotland Yard'ın gördüğü en iyi dedektiflerden biri, efendim" dedi.

"Şey, bu konuda oldukça yavaş." Komiser Peck'in bakışlarıyla karşılaştı. "Belki de bugün gazetelerde gördüğünüz ilgiden dolayı yorgun düşmüşsünüzdür."

Bu küçümseyici yorum bir öfke alevini tutuştursa da Thomas, Imogen Loveless'la olan ilişkisini gizli tutmanın en iyisi olduğunu bildiğinden sessiz kaldı.

Komiser purosunu söndürdü, belli ki tartışmaya olan sabrının sonuna yaklaşmıştı. "Mesele şu ki, Kont kızın bulunmasını istiyor, biz de burada devreye giriyoruz."

Thomas onu bulduğunu söylemek istedi. Birkaç dakika önce kaybolmaya yakın bile değildi. Aslında Scotland Yard'daydı. Onun avucunun içindeydi.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Dorrington'un onun tehlikede olduğuna inanmak için bir nedeni var mı?"

Komiser Battersea, "Bu, kişinin tehlike tanımına bağlı," dedi.

"Hepimizin aynı tanıma sahip olduğunu sanıyordum," dedi Thomas dişlerini sıkarak, komisere bakarken öfkesinin bir kısmı sıkı kontrolünden kaçtı ve inatçı bir ses tonuyla ekledi, "Bayan tehlikede mi?"

Thomas kendini dizginlemeden önce odadaki hava incelikle değişti, Battersea'nın gözlerini beyazlatacak kadar uzun süre gergin ve ağırlaştı.

Kontrol. Thomas'ın deneyimlerine göre bu her şeyin anahtarıydı. Provokasyon ne olursa olsun onu tekrar kaybetmesine izin vermeyecekti.

Sözde amirinin yüzünü görmenin verdiği kısa ve küçük tatmin ne olursa olsun Gür beyaz kaşları inmeden ve yanakları daha da koyu bir kırmızıya boyanmadan önce göz bebekleri içgüdüsel bir korkuyla genişledi.

Gerginliği hisseden Adams hemen açıklık getirdi. "Hanımefendinin ortalıkta dolaşmasına izin verilirse itibarının zedelenebileceği endişesi var."

Normal bir perşembe akşamı kadının gittiği yerler düşünüldüğünde, Thomas onun aylak aylak dolaşmasını engellemenin imkânsız olduğunu düşündü. Yine de kaşları çatıldı ve "Ve böylece korumak için Scotland Yard'a geldiler..." dedi.

Komiser, Adams'a dönmeden önce kendi gücünü geri kazanma çabasıyla, "Onun erdemi, evlat," diye hiddetlendi. "Gerçekten belki de bu konuda yanılmışsındır."

Thomas ise *onu koruduktan* sonra bir şey duymakta zorlandı. *Erdem*. Yumruklarını sıktı. Imogen'le karanlık bir odada yalnız olduğu düşünülürse, bu kesinlikle evrenin yaptığı vahşi bir şakaydı. Sevgisiz dakikalar önce, ikisi de onun erdemini düşünmüyordu.

Komiser kendini önemli ölçüde şişirirken Battersea'nın bakışlarını kayıtsızca karşıladı. "Bunu senin için açıklığa kavuşturacağım, Peck. Metropolitan Polis Teşkilatı

Dedektiflik Şubesi'ne bir müfettiş atayacak. Adınız listenin başında, Adams sağ olsun, kafanızın içinde bir beyin ve geri kalanınızda da epeyce onur olduğuna yemin ediyor."

Thomas çenesini kaldırdı, içine dolan gurur ve memnuniyet Battersea'nin üstünlüğü yeniden ele geçirdiğini hissetmesini sağladı. Dedektiflik Şubesi'nin başkomiserliğine terfi etmek Thomas'ın bir düzine yeni fikri hayata geçirmesini sağlayacaktı -suçu sadece Whitehall'un öncelik verdiği yerlerde değil, yeni şekillerde düşünecekti. "Teşekkür ederim, efendim."

"Bana henüz teşekkür etmeyin," diye burnunu çekti Battersea. "Müfettişlerin İçişleri Bakanı tarafından onaylanması gerekiyor."

Her şey yerli yerine oturdu. Adams'a baktı, o da ona bilmiş bir gülümsemeyle karşılık verdi; akıl hocasının gururu gün gibi ortadaydı.

"Whitehall'u düzenli olarak kahraman gibi gösterdiğinizizi kimse inkar edemez."

Battersea isteksiz bir ses tonuyla konuşuyordu. "Yine de bana sorarsanız, suçları daha fazla çözmeli ve kadınları *Haberlerde* daha az dolaştırmalıyız."

Thomas, Battersea'ye lanet çenesini kapamasını söyleme dürtüsüne direndi; bunun yerine, terfi ve Dedektiflik Şubesi'nin kontrolü anlamına geliyorsa komiserin palavralarına katlanabileceğini kendine hatırlattı. Adama haddini bildirmekten çok daha önemli bir son.

Adam hâlâ konuşuyordu. "Bu ... ve Lordlar Kamarası'nın sizin kahramanlığınıza pek sıcak baktığını sanmıyorum - aristokratları hapse göndermeyi alışkanlık haline getirmiş olmanız da cabası."

"Sadece suç işlemeyi alışkanlık haline getiren aristokratlar," diye belirtti Peck, konuşmanın Leydi Imogen ve onun geçen yıl bir kont ve bir markizi Newgate'e gönderecek kanıtları kendisine teslim eden kaos ekibi etrafında dönmeye devam etmesinden kaçınarak.

Battersea ayağa kalkarak, "Mesele şu ki, eğer bir müfettiş olacaksan," dedi, "aristokratların istediklerini elde ettiklerini öğrenmenin zamanı geldi, evlat. Hanımefendi erkek kardeşini endişelendirdiğine ve erkek kardeşi ile içişleri bakanı birlikte karambol oynadıklarına göre, onun ortadan kaybolması artık *Whitehall'un* endişesi. Ve sen de bu fikrin cazibesine kapılmışsın. terfi?" Battersea sordu.

"Evet, efendim." Baştan çıkarmaktan da öte. Thomas on bir yıl önce polis için çalışmaya başladığı andan beri bunu hedefliyordu. Bir terfi ona ailesinin statüsünü güvence altına alacak parayı ve özgürlüğü verecekti; babasının yıllar önce yapamadığını yapacak ve yeni bir rota belirleyecekti.

"Peki, o zaman ... görünüşe göre kız *sizin* endişeniz, Müfettiş."

Imogen. Kayıp değildi, en kısa zamanda peşine düşmeyi planlıyordu. mümkün olduğunca. Soruşturmayla ilgili sahip olduğu bilgileri ele geçirip terfisini garantilemek mi? Kaybetmenin imkânı yoktu. Thomas kızın kolunda bulunduğu, avucunun içinde sıcacık duran kumaşa odaklandı. "Evet, efendim."

Battersea onu omzundan alkışladı. "İyi adam."

Thomas yaşlı adamın solgun ve ağır duran eline baktı. Bakışlarını küçümseme ve çelikle dolu komisere çevirmek dışında kıpırdamadı.

Komiser elini yakar gibi çekip odadan çıkarken Thomas kapı adamın arkasından kapanıncaya kadar dimdik ayakta bekledi. Kendisine günün ilk içkisini doldurmak için köşedeki masaya doğru ilerlemekte olan Adams'a doğru döndü.

Adams dökerken başını salladı. "Jeli bulsan iyi olur Tom. O adama senin hakkında hissettiklerini düzeltmesi için bir neden verme."

Thomas, "Tamamen saygılıydım," diye itiraz etti.

"Çok korkutucuydun. Her zaman öylesin," dedi Adams. "İçki?"

Thomas başını salladı. "Onu bulmak zor olmayacak."

"Kendinden emin görünüyorsun." Adams ona eğlenen bir bakış attı. "O senin yardımcılardan biri mi? Peek of Peck'e meraklı bir hanımefendi mi?"

Peck bu soru karşısında yüzünü buruşturdu; hem Adams'ın Leydi Imogen'la daha önceki etkileşimleri hakkında hiçbir şey bilmediği gerçeğini hem de Thomas'ın utanç verici şöhretinin kaçınılmaz hale geldiğini hatırlatıyordu. "Öyle değil. Ama insanları bulmak benim işim."

Adams onaylayan bir ses çıkardı. "Peki işin o kısmı nasıl gidiyor? Anladığım kadarıyla Doğu Yakası'ndaki patlamalarla yakından ilgileniyormuşsunuz."

Thomas, "Son birkaç ay içinde üç oldu," dedi. "Birilerinin dikkat etmesi gerekiyor."

Adams, "Muhtemelen yeni bir şey inşa etmenin ve kiralari artırmanın yolunu arayan bir ev sahibi," dedi. Bakışları keskinleşti. "Yeni bir şey inşa edip bağlantılı olduklarına inanıyor musunuz?"

Imogen üçünde de bulunmuş. Normalde Adams'a sadece bunu söylerdi - Adams, Thomas'a tesadüflerin nadiren olduğunu öğreten adamdı.

Tesadüfî. Cehennem Çanları'nın, birbiriyle bağlantılı olduğu hissedilen üç patlamanın meydana geldiği yerlerde ortaya çıkması, bir şeylerin ters gittiğini kanıtlamak için yeterliydi.

Ama Imogen'in bulgularını ona açıklamamasının bir nedeni vardı.

Hanımefendi geçmişte ailelerine, çalışanlarına ve daha fazlasına terör estiren iki ayrı aristokratın alaşağı edilmesine yardım etmişti. Belki de şimdi bir şeylerin peşindeydi. Belki de itiraf etmek istediğinden daha derindeydi.

Belki de tehlikedeydi.

Her neyse, Thomas'a sır vermemişti. Ve böylece, uzun kariyerinde ilk kez kendini Adams'tan bilgi saklarken buldu. "Birbirleriyle bağlantılı olduklarını düşünüyorum ama bunu kanıtlayamam."

"Kanıt yok mu?" Adams dedi ki. "Bu sürpriz oldu."

"Her geçen gün daha da yaklaşıyorum," diye yanıtladı Thomas.

"Bunun seni tüketmesine izin verme. Garden'ın batısında çözülmesi gereken pek çok suç var." Thomas, Doğu Yakası'nın Londra'nın batısına kıyasla Scotland Yard'ın soruşturmasına daha az layık olduğu imasını umursamadı ama cevap vermedi. Adams, "Ve *işte* bir adam böyle terfi eder, diğerini değil," diye eklediğinde bile. Bir duraklama. "Şimdi ilginç kısma gelelim, ziyaretçiniz kimdi?" Adams başını kapıya doğru eğdi. "Sizi görmeye gelen kız mı?"

Thomas'ın yumruğu, Adams'ın Leydi Imogen'den bahsetmesiyle içine dolan rahatsızlığın tek göstergesi olarak yanında sıkılaştı. "Hiç kimse."

Adams ona inanmayan bir bakış attı. "Öyle miydi? Tuhaf. *Haberlerdeki* resme olan benzerliğini fark etmeden edemedim. Kıvrımlar ve bukleler ..."

"O hiç kimse değil," dedi Thomas, niyetinden daha sert bir şekilde, Adams'ın Imogen'la ilgili herhangi bir şeyi fark etmesinden hoşlanmamıştı. Özellikle de kıvrımlarını. Ya da bukleleri.

Imogen Loveless Mayfair'den bir hanımefendiydi ve kenar mahallelerden gelen erkeklerin dikkatini çekecek biri değildi.

Bir duraksama oldu ve Adams masasından bir dosya kaldırdı. "Yeterince makul. O zaman sen bu kızı bulmak için endişelen. Kontun kız kardeşi."

"Şimdiden planlar yapıyorum." Kızın elbisesinin kenarının koridorda kaybolduğunu gördüğünden beri plan yapıyordu. Görevi olmasa bile onu arayıp bulacaktı. Amacını ortaya çıkarmak için. Oyunlarını ve Scotland Yard'ın bu oyunlara nasıl dahil olduğunu öğrenmek için.

"Cesur olun. Bir kızı bulmak soygunculardan ve katillerden daha zor olamaz," diye izin verdi Adams.

Adams, Imogen Loveless'in en az onun kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordu. soyguncu ve katil olmak istiyordu. Thomas'ın onun kargaşa dolu halı çantasında sayısız silah bulundurduğundan hiç şüphesi yoktu.

Adams dosyayı Thomas'a uzattı, o da uzun süre dosyaya baktı, kendisine en yakın köşeden tek bir isim onunla alay ediyordu: *Loveless, Leydi Imogen*.

"İşte bu, Tom," dedi Adams. "Babanın ne kadar gurur duyacağını düşün." Bu sözler Thomas'ın göğsünü sıktı, hoş geldin ve acı tatlı. David Peck ve Wallace Adams, East End sokaklarında yan yana büyümüş, geçimlerini sağlamak için didinip durmuşlardı. Adams Bow Street Runner'ı olup daha sonra polise katıldığında, Thomas'ın babası bir sokak süpürücüsüydü, günün her saati çalışıyor ve karısı ve üç çocuğuna bakmak için elinden geldiğince fazladan iş alıyordu.

Thomas bunu duyacak yaşa geldiği andan itibaren David Peck oğlunun, süpürgesini her süpürüşünün çocuklarına daha iyi bir hayat sağlamak için olduğunu bilmesini sağlamıştı. Thomas okumayı öğrenecekti. İyi bir iş bulacaktı.

-Yemek, ısınma, bir eş ve çocuklar için iyi ödeme yapan bir iş. Ve ailesinden daha iyi yaşayacaktı.

Anlaşılan daha da uzun sürecekti. David, Thomas on dokuz yaşındayken ölmüş, geride en iyi arkadaşı Wallace Adams'ı bırakmış, o da eşine ve çocuklarına bakacağına söz vermişti.

Adams tam da bunu yapmış, Thomas'ı Scotland Yard'a getirerek, Rose'un düzgün bir adamla tanışıp evlenmesini sağlayarak ve Stanley'nin papaz olmasının yolunu açarak yeni bir tür baba olmuştu. Onlar olmadan Baba, çalışmayı ve sevmeyi öğrenememiş olabilirler ama Adams olmasaydı hayatta kalamazlardı.

Adams, "O çok gurur duyardı Tom," dedi.

Thomas başını salladı. Babası. Çocuklarını bataktan kurtarmak için elinden geleni yapmıştı. Thomas'ın her gün gururlandırmaya çalıştığı kişi. Ve Thomas'ın terfi vaadiyle gururlandığı sadece David Peck'in anısı değildi. Akıl hocası ve arkadaşı Adams da vardı.

Thomas, Leydi Imogen'in dosyasını alarak, "Bunu bir kahramanın macerası gibi anlatıyorsun," dedi.

Adams biraz kıkırdadı. "Aristokrasi söz konusu olduğunda, kahramanların maceraları çeşitli şekillerde ortaya çıkar."

Okumak için dosyayı açtı. İnce bir dosya. Birkaç aristokrat tanıdık, bir avuç tatlıcı ve tuhafiyeci.

Hanımefendinin hizmetçisinin adı ve yaşı. Önemli kısımların hiçbiri yok. Mavi çanlarla işaretlenmiş dosyalar, patlayıcılarla dolu bir halı çantası, kanunsuz adalet gibi şeylerden bahsedilmiyor.

Dorring ya kız kardeşi hakkında pek bir şey bilmiyordu ya da onu pek umursamıyordu. Eğer bilseydi, Thomas'ın güneş doğmadan önce bulmayı umduğu kadını, onun hakkında bildiği her şeyle birlikte çoktan bulmuş olurdu.

East End'deki patlamalar.

Amirine baktı. "Peki onu bulduğumda?"

"Malları eve götür ve züppelerden övgülerini al. Ve Battersea'den terfini." Adams durakladı ve bir an için kişisel geçmişlerinin odaya girmesine izin verdi. "Sen Teşkilat'taki en iyi dedektifsin Tom ve senin için her zaman istediğimiz şeyi elde etmeye çok yakınsın. Ne? hep senin için olduğunu biliyorduk."

Thomas yanlış anlamadı, *biz-Adams*, evet. Ama ailesi de. Ve en önemlisi, artık burada olmayan babası bunu göremeyecekti.

"Tek yapman gereken kızı dize getirmek. Ne kadar zor olabilir ki?"

Peck bu sözlere neredeyse gülecekti - Imogen'in uysal ve yumuşak başlı olduğuna dair kolay bir ima. Saklanmaya karar verdiği yerde ortaya çıkabilir ve kadın da onu doğruca evine kadar takip edebilirdi. Wallace Adams, Leydi Imogen Loveless'in kolayca yola getirilebilecek türden bir kadın olmadığını bilmiyordu. Aslında, kendisine fırsat verilirse ısırabilecek türden bir kadındı.

Bu projeyi alarak Scotland Yard'ın geri kalanına bir iyilik yapmış olacaktı. Eğer bu iş başka birine, kadının özel kaos tarzına aşına olmayan birine giderse ... Eğer ısırırsa, Thomas hazırlıklı olacaktı.

Hoşuna gidebilir.

Kendine bu düşüncenin hoş karşılanmadığını söylemeye çalıştı. Onu uzaklaştırmaya çalıştı. Ama Imogen Loveless'in o ukala ağzıyla onun peşine düşmesi fikri... İnsan o ağzın nasıl bir his vereceğini merak ediyordu. Tadının nasıl olacağını. Onu durdurmak için ne gerekirdi... ve onun tüm zekice küçük cevaplarını güzel küçük iç çekişlere dönüştürmek.

Imogen iç çektiğinde sesinin nasıl çıktığını merak ediyordu insan.

Leydi Imogen. Merak edecek biri değildi.

O bulmak içindi. Çabucak. Ve gösterişsiz. Tamamen mesleki nedenlerden dolayı.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

"Özgürlüğe!" Imogen o akşam mutlu bir şekilde bir bardak birayı keyifle kaldırarak arkadaşlarının şerefine kadeh kaldırdı.

"Özgürlüğe!" Etrafındaki kadınlar -Sesily, Adelaide ve Düşes- ve Imogen'in heyecanıyla eşleşti.

Kardeşinin evinden ayrıldıktan sonraki üç gün içinde Imogen, arkadaşının Güney Audley Sokağı'ndaki devasa ve çoğunlukla boş olan evinde kendini rahat hissetmeye başlamıştı. Düşes, Imogen'a evlerinden birini seçmesini önermişti.

Evdeki bir düzine misafir odasını kendine ayırdı ve arzu ederse yeni bir laboratuvar için mahzenlerde serbestçe dolaşmasını sağladı. Tabii ki O yaptı.

Gerçekten de zengin, güçlü, güzel ve karısının faturalarını ödeyen ve şehre hiç gelmeyen uzun süredir ortalarda olmayan bir kocayla evli biriyle yakın arkadaş olmanın faydaları vardı.

O gece dört kadın, Sesily ve Adelaide'in kocalarıyla birlikte, Covent Garden'da, Bedford Sokağı ile St. Martin's Lane arasındaki karmakarışık sokaklarda aranmadığı takdirde bulunması zor olan, kadınlar ve dünyanın geri kalanının tehlikeli olabileceği diğer kişiler için bir meyhane olan The Place'in büyük orta odasının arka köşesindeki büyük masanın etrafına yerleşmişlerdi.

Yıllar geçtikçe, The Place *onların* mekânı haline gelmişti - toplumun sansürcü bakışlarının ötesinde buluşabilecekleri güvenli bir sığınak. . keşfedilme ya da küçümsenme endişesi olmadan. Birkaç yıl önce, Düşes onları ortak bir amaç için bir araya getirdiğinde orada buluşmaya başlamışlardı: toplumun görmezden geldiği ya da daha kötüsü yaraladığı kişilere yardım etmek.

Basit bir şekilde başlamıştı; kendilerine gelen kadınlara yardım etmek istiyorlardı.

kaderlerini değiştirmek. Tacizci kocalarından kaçmak isteyen eşler. Kızları ve

Zalim babalardan ve onları güç ve parayla takas etmek isteyen erkek kardeşlerden bir çıkış yolu arayan kız kardeşler. İstedikleri gibi evlenmek, işverenlerine karşı durmak, kaderlerinden kaçmak, hayatlarını kendi şartlarına göre yaşamak isteyen kadınlar.

Her kesimden kadın. Kendini çocuk sahibi olarak bulan bir dükün kızı. Şiddetli bir sarhoş olan bir kasabın karısı. Bir suça tanık olmuş ve korunmaya ihtiyacı olan bir tezgahkar kız. Sevgisiz bir aristokrat evliliğinden kaçmak isteyen zengin bir tüccarın kızı.

Ama çok geçmeden haber yayıldı. Ve işleri daha karmaşık hale geldi. Bir genelev dolusu kızın kötü niyetli işverenlerinin elinden kurtulmasına yardımcı olmak. Çocukları çalışma evlerinden kurtarmak. Çocuklar için güvenli sığınaklar sağlamak.

güçsüz işçiler. Aristokratları yetimhanelerden zimmetlerine para geçirdikleri için hapse göndermek. Diğerlerini cinayetten hapse göndermek. Daha da fazlasını ... şey, tamamen başka yerlere gönderdi. Sadece birkaç yıl içinde Cehennem Çanları efsaneleşmişti.

İhtiyacı olan herkese yardım edebilmek için ellerinden geleni yaptılar. . . ve bunu çoğu zaman, insanların görülmek için değil, yaşamak için gittikleri The Place'in köşe masasından yapıyorlardı. Orada, Londra'nın geri kalanında nadiren hoş karşılananlar içki içip dans edebiliyor, gülebiliyor ve özgürce karşılanabiliyordu ve kimse Sesily Calhoun'un bir zamanlar Mayfair'in en parlak skandalı olduğunu ya da Adelaide'in Londra'nın en büyük suç lordlarından birinin kızı olduğunu ya da Düşes'in kayıp kocasının parasını su gibi harcadığını umursamıyordu. Imogen'in tuhaf olması ya da ağabeyinden saklanıyor olması da umurlarında değildi.

Kısacası, The Place mükemmeldi.

Ve burası Imogen'in dünyadaki en sevdiği yerlerden biriydi.

Bardağını bir *gümbürtüyle* yaralı masanın üzerine bıraktı ve "Yönetilmeyi reddediyorum! Düşünebiliyor musunuz! Beni gerçekten de biriyle evlendirebileceğini düşündü..."

"Toff!" Sesily yardım etti.

Imogen arkadaşını işaret etti. "Evet!"

"Aferin sana!" Adelaide öyle dedi.

"Özür dilerim!" Clayborn Dükü gücenmiş gibi yaptı. "Bir züppeyle evlenmişsin!"

Karısı, "Evet, aşkım, ama senin düzelmen için bir umut var," diye karşılık verdi.

Herkes güldü ve kız onun öpücüğüne doğru eğildi.

Lordlar Kamarası'nı topuklu ayakkabılarına kadar şoke edecek bir sevgi.

"Yerini kardeşinden daha ne kadar saklamayı düşünüyorsun?" Sesily sordu.

"*Kardeşim*," diye tükürdü Imogen, "fark edilmediğim sürece nerede olduğumu umursamak için hiçbir nedeni yok."

Adelaide gözlüklerini düzeltti ve kuru bir sesle, "Ne kadar uysal ve nazik olduğunuzu düşünürsek... bu zor olmasa gerek," dedi.

Herkes güldü ve Imogen arkadaşına bir bakış fırlattı. "Peki. Ondan uzak durmak için elimden geleni yapacağım diyelim," dedi Düşes'e bakmadan önce. "Eğer Düşes için bir kiracı sakıncası yoksa... en azından ben kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar."

Masadakilerin kaşları kalktı. "Kendi ayaklarının üzerinde dur-" dedi Sesily, sesinde inançsızlık vardı.

"Imogen-" diye başladı Adelaide.

İkisi de durdu ve Düşes düşüncelerini tamamladı. "Sanırım bu Kendi ayaklarının üzerinde durmaya çalışıyorsun, dostum. Kardeşinin evinden ayrılmak. Kendi kaderinin kaptanlığını yapmaya karar vermek."

"Oh," dedi Imogen, arkadaşlarının tepkilerinin ardından kendini oldukça duygusal hissederek. "Bu söylediğin çok hoş bir şey."

Adelaide, "Ayaklarının yere basmasından bahsetmişken," diye söze başladı. "Bu sabah Scotland Yard'a yaptığınız yolculuk nasıl geçti?"

Rahatsız edici.

"Verimli," dedi masanın etrafındaki kadınların gözlerine bakarak. "Üniforma odasına giderken kimse beni durdurmadı ve

Üç patlamadan ikisinde fitil olarak kullanılan maddeyle aynı olduğuna inandığım dört kumaş örneği aldım. Bu ve ortak patlama şekilleri ile patlayıcı yağ türü arasında artık hiçbir şüphem kalmadı - Bethnal Green, Whitechapel ve Spitalfields aynı kişiler tarafından patlatıldı."

"Gerçekten de Leydi Imogen," dedi Clayborn Dükü, "patlayıcılar konusundaki anlayışınız, ben sizin yanınızda olmasaydım dehşet verici olurdu."

Ona parlak bir gülümseme fırlattı. "Senin tarafında olduğumu kim söyledi, toff?" Masadaki herkes güldü ve Imogen planını açıklamayı bitirdi. "Onları O'Dwyer ve Leafe'nin yerine götüreceğim ve bakalım kumaşın dokumasıyla eşleşebilir. Yapmam gereken bir düzine test var, ancak halı çantamın içindekilere bahse girerim ki beceri, araç, erişim ve bilgi ile uğraşıyoruz."

Clayborn Dükü karısına bakarak, "Eğer haklıysan, bu güç gibi görünüyor, hem de çok fazla," diye araya girdi. "Sanırım babanızla konuştunuz?"

Adelaide başını salladı, gözlüklerinin arkasındaki gözleri irileşmişti. "Şüphelendiğim gibi, bu onun ekibi değil."

"Kim o zaman?" Clayborn sordu.

Masanın etrafındaki kadınlar birbirlerine baktı ve Dük arkasına yaslandı. "Ah. Her zamanki gibi Cehennem Melekleri bir adım öndeler."

Caleb Calhoun, Sesily'nin kocası, birasını selamlamak için eğdi ve kuru Amerikan aksanıyla, "Buna alışsın, Dük," dedi. Masaya doğru baktı.

"Kim?"

"Bilmiyoruz," dedi Imogen. "Kesin olarak değil." "Ama

Imogen'in bir önsezisi var," dedi Adelaide.

"İçimde bir his var." Düşes'e baktı. "Ama elimdeki kanıtların hiçbiri kanıt değil. Henüz değil. Ve öyle olsa bile, elimizde önemli bir kanıt yok."

Sesily araya girdi. "Onlara kimin ödeme yaptığını bilmiyoruz."

Birileri onlara kesinlikle para ödüyordu. Gizli, devrimci faaliyetleri saklayan üç işletmenin alevler içinde kalması tesadüf değildi. Patlamayı Scotland Yard yapıyor olsa bile, bu başkalarının emriyle oluyordu. Çok daha güçlü başkalarının.

"İşte burada ben devreye giriyorum," dedi Düşes ve cebinden bir kâğıt çıkarıp masanın üzerine koydu. Herkes kâğıttaki üç ismi okumak için eğildi. Bir marki ve iki kont.

Clayborn başını salladı. "Lordlar'ın en güçlü üç adamı." Düşes'e baktı. "Bunu kanıtlayabilir misin?"

Başını iki yana salladı. "Henüz değil."

Imogen arkadaşına bakarak, "Eğer bu doğruysa," dedi, "daha önce yaptığımız her şeyden daha tehlikeli."

Düşes başını salladı. "Ve senin adamını kullanamayız."

Onun adamı.

Tommy.

Düşes'in anlamı kaybolmamıştı. Geçmişte ne kadar yardımcı olmuş olsa da -Belles'in ona verdiği bilgilerden sonra bir avuç aristokratı tutuklamıştı Suçlarına dair şüphe götürmez kanıtları olan Tommy Peck, her şeyden önce Scotland Yard'da çalışan bir dedektif müfettişti. Ve bu nedenle, Whitehall'da yolsuzluk yapıldığına dair kanıt sunmaları halinde yardım edeceğine güvenilemezdi.

Bu da Imogen'in ona karşı zaten rahatsız edici olan hayranlığını daha da rahatsız edici hale getirdi.

"Yani Scotland Yard'a gidemezsek ..." Adelaide başladı.

". . o zaman daha yükseğe çıkmaktan başka çaremiz yok," diye cevap verdi Düşes. "Ama bulabildiğimiz kadar kanıtı ihtiyacımız olacak."

"Evlerine girmemiz gerekiyor," dedi Sesily, sanki bu son derece normal bir eylemiş gibi. "Scotland Yard'a ödeme yapıyorlarsa ... kanıt olacaktır. Kim bize akşam yemeği için davetiye ayarlayabilir?" Kocasını yanında inledi ve o da bacağını okşadı. "Merak etme, Caleb sevgilim. Aristokratlarla yemek yemek zorunda kalmayacaksın."

Düşes, "Ocak ayında kimse aristokratlarla yemek yemez," dedi. "Parlamento Mart ayına kadar toplanmayacak. Parlamento yoksa sezon da yok. Sezon yok, balolar yok, akşam yemekleri yok, çaylar yok, hiçbirisi yok."

"Mart ayına kadar bekleyemeyiz," dedi Adelaide. "Bu yerler - buraları kullanan, buralara *ihtiyaç duyan* insanlar - bu *gece* tehlikede. Şu anda."

Düşes başını salladı. "Ama ben bile sosyal bir sezon yaratamam."

"Yapamazsın," dedi Imogen, isim listesine bakarak - altı yıl sosyetenin, yirmi dört yıl da Earl Dorrington'un kız kardeşi Charles Loveless olarak tanıdığı isimler. "Ama kardeşim yapabilir."

Herkes ona baktı, yüzlerinde bir şaşkınlık ve merak ifadesi vardı. Düşes'e baktı ve parmağını ilk ismin üzerine koydu. "Evlenmemiş." İkincisi. "En küçük oğlu, evlenmemiş." Üçüncüsü. "Erkek kardeş, bekar."

Kendisini işaret etti. "Ağabeyimin evlenmemiş bir kız kardeşi olduğu ve onu bu dertten kurtarmak için neredeyse tüm parasını harcamaya hazır olduğu için şanslı değil miyiz? Hem de çabucak?"

Masanın etrafında bir anlayış belirdi. "Imogen Loveless," dedi Sesily. "Bir damat arayışı uydurmanızı mı öneriyorsunuz?"

Sesily'ye baktı. "Kesinlikle ciddi bir damat arayışına girmemi önermiyorum. Ama Doğu Yakası'nda olup bitenlerin iç yüzünü öğrenebileceksek birkaç topa tahammül edebilirim."

"Ve böylece?" Düşes sordu.

Imogen arkadaşının beklenti dolu bakışlarıyla karşılaştı. "Ve böylece ... Bence bana bir top atmalısın."

"Harika," dedi Düşes, sanki hayatı boyunca bunun hayalini kurarak yaşamış gibi. "Hadi seni evlendirelim, Imogen Loveless."

"Ya da en azından Londra'nın bekâr erkeklerini peşinden koşturalım," diye karşılık verdi Sesily. "İşin eğlenceli kısmı da bu!"

"Dur bakalım," diye araya girdi Adelaide. "Kendi kaderinin kaptanı olmaya ne dersin?"

Yeni bir rota çizmeye ne dersiniz?"

Kurs bekleyebilirdi. Imogen Düşes'e baktı. "Tekrar gelip kalabilir miyim, Majesteleri? Daha sonraki bir tarihte? Kardeşimi bir daha aynı masada kuzu eti yemek istemeyecek kadar kızdırdığım zaman?"

"Ne zaman istersen, ne kadar istersen. Bunu biliyorsunuz," dedi Düşes, tüm kesinliğiyle. "Bu süre zarfında, sanırım sizin de bir deneyleriniz için bir yer mi? İstedğin zaman mahzenlerimi patlatabilirsin."

Imogen sırtıttı. "Kocanız farklı hissedebilir."

"Kocamın bilmediği bir şeye itiraz edemez. Ne demiştiniz?" Düşes şampanya ile köpüren kadehini kaldırdı. "Özgürlüğe!"

"Özgürlüğe!" diye tezahürat yapan diğerleri, Düşes içkisini yudumlarken başlarını çevirdiler.

"Sanki burası yeterince gürültülü değilmiş gibi!" Maggie O'Tiernen geldi, Caleb'in omzuna bir el koyup Düşes'in şampanyasını doldurmak için eğildiğinde kara gözlerinde bir pırıltı vardı.

İmkânı olduğu anda İrlanda'yı terk edip Londra'ya giden siyahi bir kadın olan Maggie, sırtındaki kıyafetlerle, bir kadın olarak özgürce yaşayabileceği, gerçek benliğini somutlaştırabileceği yeni bir hayat kurmak için gelmişti. Ne olduğunu bilerek

Dünyanın otantik bir şekilde yaşamak isteyenlere yapabilecekleri karşısında, burada, Covent Garden'ın kenarlarında güvenli bir sığınak inşa etmişti. Kurallar basitti: Eğer sesli yaşamak için bir yer arıyorsanız ve bulabiliyorsanız, The

Burası size sahip olacaktı, nasıl gelerseniz gelin, kimi severseniz sevin.

"Pekâlâ, hanımlar?" Maggie, Clayborn ve Caleb'e dönmeden önce sordu

Oturdıkları yerde şaşkın şaşkın bakıyorlardı. "Beyler?"

Dük ve Bay Calhoun, The Place'in çoğunlukla kadınlara ait olduğu kuralının nadir istisnalarındaydı ama Caleb Calhoun on dört ay önce burayı yakıp yıkmaya çalışan bir avuç serseriye alt ettiğinde Maggie'nin kalbini kazanmıştı ve Dük ile Adelaide, bir zamanlar oturduğu üst kattaki daireleri tutmak için yüklü bir kira ödüyorlardı, bu yüzden Maggie sessiz kaldıkları ve müşterileri üzmedikleri sürece diğer tarafa baktı.

Imogen ayrıca Maggie'nin iki adamdan The Place'i tehdit eden biri olursa savaşa gireceklerine dair kan yemini etmelerini istediğinden de oldukça emindi.

onlar oradayken . . bu da yardımcı oldu. Gerçi, doğrusu, kan yeminine gerek yoktu, çünkü her iki adamın da eşlerini güvende tutmak için kendilerini seve seve bir kurşunun önüne atacaklarına şüphe yoktu.

Çok tatlıydı, gerçekten.

Bir kadının, bir erkeğin onun güvenliği için endişelenmesinin nasıl bir şey olduğunu merak etmesine neden olacak kadar tatlıydı. Imogen'in buna ihtiyacı olduğundan değil. Ve kesinlikle bunun üzerinde hiç durmadı. Gece geç saatlerde. Dünya sessizken ve düşünceler yüksek sesle.

Etrafına çöken bir binadan geniş ve sıcak bir göğse sarılarak çıkarılma hissini tam olarak hatırlamaya çalışıyordu.

"Pekâlâ Maggie." Düşes'in yanıtı masanın arka köşesinden yükseldi, burada onu tanımak zor olacak kadar karanlığa gömülmüştü. "Gördüğüm kadarıyla bu gece tika basa doluyuz."

"Evet. Son iki haftadır her gece. Piçler'den bana üç serserilerini ödünç vermelerini istemek zorunda kaldım - her kapıda onlar var." Bareknuckle Bastards Covent Garden'ı yönetiyordu - halkını koruyor ve Kendilerine kötülük etmek isteyenleri dışarıda tutarken, bir yandan da aristokrasinin gözleri önünde kaçakçılık yapıyor ve en kötüsünü kaçırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Maggie'nin güvenliği onların sayesinde sağlandıysa, bu olabileceklerin en iyisiydi.

Düşes bu yüzden "Endişelenecek bir şey var mı?" diye sordu. Maggie'nin ilk kez güvenliğe ihtiyaç duyması değildi bu -Mekân açıldığından beri birkaç kez devrilmişti. Imogen'in aklına O'Dwyer ve Leafe'in patlaması geldi. Güçlü adamlar kontrolleri dışındaki yerleri umursamazlardı.

Her zaman bir endişe vardı.

"Belirli bir şey yok," diye kabul etti Maggie, sesi pek memnun değil gibiydi. "Görünüşe göre şehir, The Place'deki biranın, buradaki biradan daha iyi olduğunu keşfetmiş. şehirdeki herhangi bir yerde."

"Mithra çok heyecanlanmış olmalı," diye önerdi Düşes.

Maggie omzunun üstünden barda hüküm süren Pencaplı bira üreticisine bakarak, "Çok heyecanlandı, fiyatlarını artırıyor," dedi ve bir sonrakine bağırdı. "Sanki başından beri onun içkisini taşıyıyormuşuz gibi!"

Mithra parlak bir gülümsemeye döndü ve "Şimdi pek içki gibi görünmüyor, değil mi Mags?" diye bağırdı.

Caleb, "Böyle devam ederse The Place'i sadece üyelere özel yapmak zorunda kalacaksın Maggie," dedi.

"Umarım öyle değildir Calhoun," diye karşılık verdi taverna sahibi.
"Listeye girebileceğinden emin değilim."

"Ah, ama karım yapacak," dedi. "Ve o zaman bana sahip olmaktan başka seçeneğin kalmayacak."

"Bu kadar yüksek bir mevkide evlendiğin için şanslısın," diye cevap verdi Maggie, bara dönmeye başlamıştı bile.

Calhoun şimdi doğrudan Sesily'ye bakarak, "Gerçekten de öyleyim," dedi. Imogen, ikisinin yaptığı portreyle birlikte gelen küçük kıskançlık duygusunu görmezden geldi.

"Siz ikiniz eve gidip yatmadan önce," dedi Adelaide kuru bir sesle, "konuşmak istediğim bir şey var." Elindeki gazeteyi bir kupa gibi havaya kaldırırken herkesin dikkati ona çevrildi. "Hepimiz bugünkü *haberleri* gördük mü?"

Kimse cevap veremedi kâğıdı masanın üzerine koydu ve uzun, ince parmağıyla oradaki resmi işaret etti. "Görünüşe göre arkadaşımız ünlü."

Kafası karışan Imogen herkesle birlikte eğildi ve çizimi anlamlandırmak için başını öne eğdi. Kocaman bir adam. Kollarındaki kadın.

Giysilerinin karşılıklı dağınıklığı. Ve arkadaki bina moloz yığınının dönmüştü. Bu-

Yüzü anında ısınmıştı. "Oh . . ."

"Aman Tanrım!" Sesily daha iyi görebilmek için masanın üzerindeki kâğıdı çevirdi. Bir kahkaha patlattı ve "Aman Tanrım!" diye tekrarladı.

"Gerçekten, Sesily," diye uyardı Düşes, kâğıdı yerinden kaptı, uzun bir süre kâğıda baktıktan sonra, "Bu kesinlikle sen değilsin, Imogen. Dedektif müfettişin binadan çıkardığı kadının bilinci yerinde değil."

"Biri baygın mıydı?" Caleb karısına baktı. "Sesily-"

Bir elini salladı. "Kimse baygın değildi, Caleb. Mesele de bu zaten."

"Ama birisi Imogen'i binadan dışarı mı taşıdı?"

Clayborn sordu.

"Dedektif Müfettiş Peck," dedi Adelaide. "Ama bu gerçekten bir taşıma değildi. Daha çok ..." Durdu, düşündü. "...koşarak kaldırdı. Gerçekten başka seçeneği yoktu."

"Öyle mi?" diye sordu düğ. "Peki neden?"

"Şey, düşünüyordu."

"Bina." Bu Calhoun'dan. "Evet," dedi Sesily.

"Lanet olsun, Sesily-"

"Kahretsin, Adelaide-" Küfürler hep bir ağızdan geldi. "Binadaki ben değıldim!" Sesily.

"Arabanın içindeydim! Imogen'dı!" Adelaide.

İki adam ona döndü, aynı anda hem endişeli hem de öfkeli görünüyorlardı. "Lanet olsun, Imogen!"

"Kahretsin, Imogen!"

Imogen arkadaşlarına baktı. "Hainler!"

Sesily ve Adelaide  zg n görünme nezaketini gösterdiler.

Imogen, mürettebatla evlendikten sonra çok tatlı bir şekilde onu kendilerinden biri olarak kabul eden iki adama ellerini uzattı. "Ne olursa olsun, siz ikiniz ... işte bu yüzden size her şeyi anlatmıyoruz."

"Bu da ne-" Caleb.

"Bu konuşmayı neyin önemli olduğu konusuna geri getirmek istiyorum." Düşes araya girerek herkesin dikkatini kağıdı tuttuğu yöne çekti.

"Imogen'in burada baygın olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak -bana sorarsanız tam bir hakaret-"

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Imogen. Bilinci tamamen yerindeydi. Gerçekten de o olmasaydı, d  en merdiven yüzünden bayılacak olan müfettiş olacaktı.

"Rica ederim," dedi Düşes, mavi gözlerinde bir parıltıyla. " unu söyleyeceğim: Dedektif m fetti in kaslarını bu kadar iyi canlandırmaları beni oldukça etkiledi."

Kadınsı kahkahalardan oluşan bir koroya erkeksi iniltiler eşlik etti ve Imogen masanın altına s r nse  zlenip  zlenmeyeceğini merak etti.

Yüzünü kapattı. "Sence görmüş müdür?"

Eğer g rd yseyse, ne düşündü?

Onun kollarında hissettiklerini, kızın onun kollarında hissettiklerini hatırladığı kadar iyi hatırlıyor muydu?

Hiç   phesiz böyle bir şey hatırlamıyordu. Bunun yerine, muhtemelen Imogen'in yanmış binalarda ve Scotland Yard üniformalı odalarda dola madığı bir hayatın ne kadar kolay olabileceğini hayal ediyordu. Muhtemelen bu karikatüre ve dolayısıyla *ona*  ok kızmı tı.

Onu gerçekten suçlayamazdı.

Yine de onun kendisine  fkelenmesini istemiyordu. Onu istiyordu, nokta.

Tabii ki bunu asla itiraf etmeyecekti. Milyon yıl geçse de kimseye - arkadaşlarına bile- gece geç saatlerde, uyanık yatarken

yatağında, olabilecek her şeyi ve sahip olabileceklerini düşünürken, bazen kendine çok saçma ve kesinlikle

Bir gün Dedektif Müfettiş Thomas Peck'e sahip olması imkânsız bir ihtimaldi.

Kalçalar ve hepsi.

Düşes, "Belki de eskiz başımıza gelen en kötü şey değildir," dedi. "Değil mi?" Imogen başını kaldırdı.

"Belki ... eğer patlamalar konusunda haklıysak . . . onları kimin ayarladığı konusunda . . ."

Dedektif Müfettiş, Scotland Yard.

Adelaide aynı anda anladı. "Düşmanlar daha yakın."

Kelimeler Imogen'ın içinden geçti, küçük bir patlama. Küçük bir *vum*.

Tommy Peck . . . yakın. Tommy Peck, karanlıkta, sakalı yanağına değiyor, geniş göğsü elini ısıtıyor, sesi alçak ve karanlık, kulağına geliyor. Onun için geliyordu. *Onu sahipleniyor.*

Öp onu.

"Imogen?" Başını kaldırdığında Düşes'in buz mavisi bakışlarını üzerinde buldu. "Evet?"

"Scotland Yard'a girerken kimsenin sizi durdurmadığını söylemişsiniz." Imogen yüzünün buruşmasını engelledi. "Evet."

"Çıkışta işler nasıl gitti?"

Boğazını temizledi. *Fazla ileri gitmişti. Seni öpmeye çalışmadım.*

Onun kendisini öpeceğinden o kadar emindi ki. Her şey çok utanç vericiydi. Sesily öne doğru eğildi. "*Leydi Imogen!* Bizden ne saklıyorsunuz?" Imogen başını iki yana salladı, kalbi göğsünde güm güm atıyordu.

"Hiçbir şey olmadı."

Bu gerçektir. Ve aynı zamanda bir yalandı.

Adelaide'in kaşları kalktı. "Tecrübelerime göre bu tam da insanların kesinlikle bir şey olduğunda söyledikleri türden bir şey Imogen."

"Hiçbir şey olmadı," dedi tekrar, mümkün olduğunca ısrarcı görünmeye çalışarak. "Sadece ... ile karşılaştım. Tommy'ye rastladım."

Masanın etrafındaki hanımlar birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. "Bu kadar eğlenmiş görünmene gerek yok," diye homurdandı Imogen. "*Tommy* ile nerede karşılaştınız?" Düşes sordu.

"Üniforma odasında." Durakladı. "Karanlıktı. Yalnızdık."

Sesily, "Burası kesinlikle bir şeylerin olduğu bir yere benziyor," dedi. "Hiçbir şey olmadı!" Imogen üçüncü kez söyledi. "Kolumdaki kumaş şeritlerinden birini keşfetti."

"Kolunuzda," dedi Düşes. "Onu nasıl buldu?" "Beni kandırdı."

"Nasıl?" Adelaide söyledi.

"Erkeklerin kadınları kandırdığı gibi sanırım," dedi Imogen hayal kırıklığıyla. "Eğildi, sıcaktı, iriydi, genişti, güneş ışığı ve karanlık gibi kokuyordu, sakalı yanağıma değiyordu ve bir de baktım ki dikiş makasını ve bir pantolondan kestiğim kumaş şeridini çalmış."

Sözler masada yankılanırken bir süre sessizlik oldu ve Imogen bir peni için girdiyse, bir pound için de girebileceğine karar verdi. Sonra şöyle dedi: "Ama o sefil adam beni öpmedi. Aslında, beni öpmeye teşebbüs etmeye bile niyeti olmadığını söyledi."

"Korkunç," diye yanıtladı Adelaide. "Korkunç," diye katıldı Sesily.

Kocaları şaşkınlık dolu bir bakış attılar. Caleb başladı. "Bekle. Onu öpecek miydi?"

"Zımnı bir söz verdi," dedi Sesily. "Sıcaklık ve nefis kokularla birlikte."

"Ve sakal," dedi Adelaide. "Sana dokunduğu anda öpüşmek zorundasın. Bu bir kuraldır."

Clayborn, "Belki de bir centilmen olarak kalmaya çalışıyordu," diye önerdi. Masanın etrafındaki kadınlar alay etti ve Sesily, "Berbat," dedi. Imogen kendini hiç bu kadar haklı hissetmemişti. "Teşekkür ederim."

"Peki ne oldu?" Adelaide söyledi.

"Ayrıldım," dedi.

"Ve seni takip etmedi mi?" Sesily tüm hakaretiyle sordu. "Hayır!"

"Canavarca," diye dramatik bir şekilde duyurdu Sesily.

"Teşekkür ederim," dedi Imogen, iyi arkadaşları olduğu için son derece minnettardı.

"Tüm bunlar ne kadar büyüleyici olsa da," diye araya girdi Düşes, "Thomas Peck'in Scotland Yard Dedektiflik Şubesi'nin yüksek rütbeli bir üyesi olduğunu ve anladığım kadarıyla bu şube için potansiyel müfettişler listesindeki tek uygun isim olduğunu belirtebilir miyim Imogen?"

Imogen'in bakışları Düşes'inkilere kaydı. "Gerçekten mi?"

Düşes başını eğdi, sarı saçları mum ışığında parlıyordu. "Gerçekten mi? Bahse girmem gerekirse, bu terfiyi garantilemenin bir yolunu arıyor."

Imogen yanlış anlamamıştı. Eğer Belles *haklıysa -ki haklıydılar, o da bunu biliyordu-* ve polisin parası

Lordlar Kamarası, Doğu Yakası'nda kadınları ve iktidar için mücadele eden diğerlerini güvende tutan yerleri yerle bir etmek için ... Londra'daki her polis şüpheliydi.

Tommy Peck de dahil, özellikle de terfi etmek istiyorsa.

Ne kadar asil görüldüğü önemli değil.

Imogen'in bakışları tekrar taslağa kaydı. Onu gerçekten de çok güzel çizmişlerdi; sık sakalı, koyu renk saçları ve kaslı kolları... Adamın üzerinde bir palto vardı ama onu ne kadar kolay tuttuğunu çok net hatırlıyordu ve kadın da tüy kadar hafif sayılmazdı. Kolları büyük olasılıkla tıpkı çizimde olduğu gibiydi. Küçük ıhlamur ağaçları büyüklüğünde şişkin kaslar.

Adamın kalçaları üzerinde durmayacaktı -resimli bir formatta bile onu baştan çıkarmalarına rağmen.

Sesily gülererek, "Bu durumda," dedi, "ciddi bir Mr.

Peck bu illüstrasyondan bizim aldığımızın yarısı kadar bile keyif aldı."

Bundan nefret etmiş olmalı.

Imogen, Düşes'in buz mavisi bakışlarıyla karşılaştı ve yumuşak bir uyarıyla şöyle dedi

"Bir kere Peeler oldun mu, her zaman Peeler'sındır Imogen." Başını salladı. Polise güven olmazdı. "Biliyorum."

Ayrıca bunun bir önemi yoktu. Onu öpmemişti bile.

"Imogen." Maggie hoş bir kesintiyle geri döndü ve kutsanmış bir şekilde önüne bir bira koydu. "Burası sıcak, sence de öyle değil mi?"

Masanın etrafındaki herkes bu sözler karşısında kaskatı kesildi.

Londra'da Ocak ayıydı ve oturdukları masa bir dış duvara dayanıyordu.

Soğuk olmasa da sıcak da değildi. Ve sıcak olsaydı bile ...

Maggie havadan bahsetmiyordu.

Caleb ve Clayborn sandalyelerinden kalkmış, Maggie'nin yanında bir omuz duvarı oluşturmuş, odanın ötesini düşünüyorlardı.

Maggie, Düşes'e göz kırparak, "Bu yanıtın asla bıkmayacağım," dedi.

"Geri çekilin çocuklar. Çetecilerimin dışarıda bir adamları var; diyorlar ki

Leydi Imogen'i soruyordu." Imogen'in bakışlarıyla karşılaştı. "Bir arka kapı var."

Charles onu bulmuştu. Ve hakarete hakaret eklemek için ... onu buldu *Burada*. Sevdiği bu yerde. Hayal kırıklığı alevlendi. "Maggie, onu içeri alma. Onun kınaması bütün mekânı soğutur. Onunla dışarıda buluşacağım."

"Onu içeri almayacağım," diye cevap verdi Maggie. "Onun gibiler burada hoş karşılanmaz ve bunu o da biliyor. Tek yaptıkları sorun çıkarmak."

Onun türü mü? Charles kurnazdı. Hayatında hiç sorun çıkarmamıştı. Şüphe Imogen'in içine işledi. Şüphe ve heyecan gibi bir şey. "Kim o?"

"Daha fazla kıyafet giyiyor." Maggie çenesini masanın üzerindeki kâğıda doğru eğdi. "Ama o Peeler'ı gördüğümde tanırım."

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Peck, Bedford Court'un uzak tarafında, sırtını binanın The Place'e bakan tuğla ön cephesine dayamış, Leydi Imogen'in meyhaneden çıkmasını bekliyordu. Sonsuza dek içeride kalamazdı.

Ellerini birbirine sürttü ve ayaklarının üzerinde iki kez zıpladı. Saat onu geçmişti ve soğuk giderek artıyordu ama The Place hareketliydi. Meyhanenin kapısı her açıldığında, müzik ve şamatalı kahkahalar, mutlu kadın grupları ve Bayan O'Tiernen'in girmeye layık gördüğü bir avuç insanla birlikte sokağa dökülüyordu.

Kendisinden daha değerli olduğu açıktı. Dedektiflik Şubesi kurulduğundan beri Covent Garden'ın dolambaçlı sokaklarının derinliklerindeki meyhaneye birkaç kez gitmişti ama içeri girmesine nadiren izin verilmiş, daha da nadiren sıcak bir şekilde karşılanmıştı.

Maggie O'Tiernen'in barına en son gittiğinde, bir sokak çetesi hakkında bilgi almaya çalışıyordu. Bayan O'Tiernen ona bir bira doldurmuş, başını okşamış ve serseri bir çocukmuş gibi yoluna göndermişti.

Ama o akşam, on dört ay önce, Bayan O'Tiernen onun yardım teklifini reddetmeden önce başka bir şey daha olmuştu.

Leydi Imogen ile tanışmıştı.

Hâlâ hatırlayabiliyordu, karşısında belirişini, yuvarlak yüzünün durduğu yerden ona doğru eğilişini, bir santim bile olsa bir metre boyunu. Ondan bir karış daha uzun dururken onu fark etmemesi gerekirdi.

Ancak o fark edilmeyen bir kadın değildi; gözden kaçırılması imkânsız bir kadındı.

Tombul, peri boyunda ve saf bir kargaşa, onu hemen değerlendirmiş ve bir dövüşte kazanması için üzerine bahse girmişti.

ayarlamaya çalışıyordu. Dürüst olmak gerekirse, o anda neredeyse savaşmak istiyordu... sadece ona kesinlikle kazanacağını kanıtlamak için.

Neyse ki o akşam akı başında davranmış ve kadının onun üzerindeki etkisinden kurtulmuştu. Aynı şeyin bu gece de olacağına yemin etti.

Eğer ortaya çıksaydı.

Belki de durumu yanlış hesaplamıştı; karanlıkta sinsice dolaşabilir, arka kapıdan girebilirdi. Ama iki şey onu bundan alıkoymuştu. Birincisi, binanın çevresini ihlal etme fikri hoşuna gitmemişti.

İzin almadan. İçeridekiler için güvenliğin değerini takdir ediyordu; meyhanenin alışılmadık gücünden rahatsız olan yabancılar tarafından ne kadar sık tehdit edildiği düşünöldüğünde bu değer abartılamazdı.

İkincisi, onu bulmak ya da almak zorunda kalmak istemiyordu. Onun bekçisi olma rolünü oynamak istemiyordu. Kadın zeki ve parlaktı ve onunla etkileşime girdiğinde kendisine güvenmesini istiyordu. Evet, Doğu Yakası'ndaki patlamalar hakkında bildiklerini paylaşmasını istiyordu ama aynı zamanda kendisiyle eşit şartlarda buluşmasını da istiyordu.

Oynadıkları zaman, onları kedi ve fare olarak değil, kedi ve kedi olarak hayal ediyordu ve onun bundan şüphe etmesini asla istemiyordu.

Bu yüzden kapıdaki çürük adamdan orada olduğunu söylemesini istedi. Dezavantajı mı? O lanet soğukta beklemek zorundaydı.

Sonra kapı açıldı ve kapıyı koruyan devasa adam kenara çekildi, kadın göröndü ve adam artık üşümüyordu.

Thomas hareketsiz kaldı, kadın göröndüğünde hissettiği garip sakinlik karşısında bir an şaşırdı. Artık günün erken saatlerindeki yeşil elbiseyi giymiyordu. şimdi üzerinde parlak yakut kırmızısı bir elbise, gece gökyüzünün rengine siyah bir palto ve elbisesinin hizasında her zaman taktığı obsidyen broş vardı. Güzel olmadığı hiçbir renk yoktu ve sakinliği derin bir memnuniyete dönüştü ... güzel bir tabloya, mükemmel bir çiçeğe ya da gün batımına bakmanın verdiği türden.

Aptal kardeşi içişleri bakanına her ne söylemiş olursa olsun -her neye inanmış olursa olsun- Imogen kayıp değildi. Neredeyse saklanıyordu bile. Eğer biri ona birazcık bile dikkat etseydi, tam olarak nerede olacağını bilirdi.

Peck onun kadına ne kadar ilgi gösterdiğini analiz etmekle ilgilenmiyordu. Bu yol tehlikeliydi.

Bunun yerine, hareketsiz bir şekilde duvara yaslandı. Ona işaret etmedi ya da seslenmedi, bunun yerine The Place'in mütevazı kapısını işaret eden bir fenerin altında durakladığında anı onu içine almak için kullandı. Küçük armatür, aşağıdaki sokağa zar zor parlayan bir mum ışığı çemberi yayıyordu

-Onu içine çekmesine yetecek kadar.

Parlak buklelerinin üzerinde parıltıyan altın ışık, barın içindeki sıcaklığın bir ürünü olan kırmızı yanaklarını gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Belki de içeride dans ediyordu. Ya da belki sadece gülüyor, içiyor ve içine doğduğu katı dünyadan uzaklaşmanın tadını çıkarıyordu. Tanrı biliyordu ki Peck, aristokratlarla tören yapmak zorunda kaldığı her seferinde çok yoruluyordu; bir iki günlük özgürlüğün tadını çıkardığı için kadını kim suçlayabilirdi ki?

Ceketini daha sıkı sardı -bu bir ürperti miydi? - ve Bedfordbury'ye doğru kıvrılan caddeye baktı. Onu mu arıyordu? Kıkırdayan üç kadın tam dönemeçte bir kulübeden dışarı fırladı ve Imogen onlara doğru gülümseyerek yollarından çekilip sokağa adım attı. Doğruca ona doğru gidiyordu.

Başından beri onun nerede olduğunu biliyordu. "Gerçekten, Dedektif Müfettiş.

Beni görmek isterseniz, normal saatlerde arayabilirsiniz."

"Mesele *ne zaman* arayacağınız değil leydim," dedi duvardan inip dik durarak, sanki teftişe sunulacakmış gibi hissederek. "Ama *nerede*." Durakladı. "Tabii önümüzdeki sabah yine Scotland Yard'a uğramayı planlamıyorsanız?"

Kahverengi gözleri sanki en sevdiği oyunu oynuyormuş gibi keyifle parlıyordu. "Tek yapman gereken sormak."

Durdu, adam ona uzanırsa dokunabilecek kadar yakındı. Adamın ona uzanmaya niyeti olduğundan değil. O dokunulacak biri değildi.

Bu sabah özel bir durum vardı. Çalışıyordu. Kadın şüphelenmişti.

"Neden üniforma odasıydın?"

Güzel dudakları küçük, gizli bir gülümsemeyle kıvrıldı, sanki yüzlerce Doğru kelimeleri söylerse paylaşacağı sırlar. "Sana söyledim, bu yanlış bir dönüşü."

"Sana inanmıyorum."

Koyu renk gözleri parıltıydı. "Yeni bir üniforma tasarımı için fikirlerim var." Kaşlarını çatı.

"Bence kalçalarınıza oturuşunu beğeneceksiniz."

O sabah onu öpmeliydi. Bu bir hata olurdu ama bundan pişmanlık duymazdı. Sabahın nasıl geçtiğine pişman olduğu gibi değil.

Çünkü artık gerçekle yüzleşmek zorundaydı. Leydi Imogen Loveless gibi kadınlar, dünyayı nasıl ele geçirirlerse geçirsinler ve gelenekleri nasıl çiğnerlerse çiğnesinler, Thomas Peck gibi Shoreditch sokaklarında doğmuş, parası, unvanı ya da gücü olmayan erkeklere göre değillerdi.

"Kardeşin seni arıyor."

Eğer onu bu kadar dikkatle izlemeseydi, kelimeler dökülürken kırpıklarının hafifçe titremesini kaçırabilirdi.

"Demek saklandığım yeri ortaya çıkardınız."

"Burası sadece *sizin evinizse* saklanma yeri sayılır mı?"

"Kendinizi küçümsemeyin, Dedektif Müfettiş," dedi, küçük çenesini kaldırıp yuvarlak yüzünü bir kalbe dönüştürerek. "Belki de ben saklanma konusunda mükemmelimdir ve siz de çok iyi bir dedektifsinizdir?"

"Ben son derece iyi bir dedektifim," diye kabul etti. "Ama hiçbir şekilde saklanmıyorsunuz." The Place'i gösterdi. "Londra'nın yarısı o odada leydim. Sizi görmediklerini mi sanıyorsunuz?"

"Elbette, ama hiçbiri sizin gibi bakmıyor."

Aralarındaki hava değişti, sessizlik ve karanlık onların ardından daha da ağırlaştı. Onun ne demek istediğini biliyordu elbette. Onun dedektiflik yeteneklerine atıfta bulunduğunu biliyordu. Ama yine de sanki tamamen başka bir şey söylüyormuş gibi hissetti. Doğru olduğunu asla kabul edemeyeceği bir şey.

Tanrı'ya şükür, geveze devam etti. "Sen *neden* buradasın ki?" diye sordu.

"Neden ben ... ne?"

"Bakmak mı? Beni mi?" Durakladı. "*Haberler* hakkında mı?"

Kadının ses tonunun soruyla birlikte yumuşaması hoşuna gitmemişti, sanki bir sonraki hamlesinden her zaman çok emin olan bu kadın birdenbire ne yapacağını bilemez hale gelmişti. Lanet dedikodu paçavraları. Saklanmasına şaşmamalı.

Yüce İsa. "Hayır," dedi hemen. "*Haberleri* asın."

"Teselli olacaksa," diye önerdi, "Düşes bunun çok gurur verici bir benzetme olduğunu düşünüyor."

"Bilinçli olmanı tercih ederim," dedi hiç düşünmeden, kızın kaşları havaya kalkınca hemen pişman oldu.

"Öyle mi?"

Kaşlarını çattı ve soruyu duymazdan geldi. "Beni küçük bir ev büyüklüğünde yaptılar."

"Ama iyi anlamda."

"Sözünüze güveniyorum leydim." Bir duraksama ve ardından, "Olayı *Haberlere* bildirdiniz mi?"

Sesindeki dehşet yeterli bir cevaptı. "Kesinlikle hayır!"

"Buradayım çünkü kardeşin senin kayıp olduğunu bildirdi."

"Peki benim onu lahana kafalı olarak ihbar etmem mümkün mü?"

Kendi kahkahasına engel olamadı. "Bunun için onu tutuklayabileceğimden emin değilim."

"Yazık," dedi. "Yeni Zelanda'ya yavaş bir gemiyle gitme şansınız yok mu?"

"Kız kardeşlerini arama suçunu işleyen kontlar için değil, hayır."

"Ah, ama o beni aramıyor," dedi kadın. "*Senden* beni aramanı istedi."

Başının tepesine baktı. Yuvarlak, pembe yanaklarındaki isli siyah kirpiklerine. "Bana değil. İçişleri Bakanı'na sordu, o da Emniyet Müdürü'ne sordu, o da bana sordu."

"Etkileyici bir emir komuta zinciri ve hepsi beni bulmak için mi? Kim hiçbir şekilde saklanmıyor?"

"Bulmakla görevlendirildiğim en kolay kayıp kişilerden birisiniz, dürüst olacağım, sizi aramam istenmeden on dakika önce gördüğümü düşünürsek."

Onu görmüştü. Ve ona dokundu. Ve onu içine çekti. Ve bir şekilde, imkânsız bir şekilde asaletini bulmadan önce onu öpmeyi ciddi ciddi düşünmüştü.

Bir embesil gibi.

"Bir dahaki sefere bunu senin için daha zor hale getirmeye çalışacağım," diye şaka yaptı ve gülümsemesi geri döndü - onun sevdiği gülümseme. Adamın göğsünü okşadı. "İtiraf etmeliyim ki, Müfettiş, gördüğünüz gibi bu çok heyecan verici oldu. kayıp."

Onu gerçekten bırakmalıydı. "Kardeşin aksini söylüyor." "Yarın yatağıma girdiğimde kardeşim aksini düşünecek. Sabah."

Imogen Loveless'ın yataktaki görüntüsü parladı, beyaz ketene karşı koyu renk bukleleri, güzel, yumuşak kıvrımları tezgâha karşı saf bir cazibe gibiydi. Yumuşak, gür bir kol onu çağırıyordu.

Thomas yutkundu ve görüntüyü uzaklaştırdı. "Eve mi gidiyorsun?"

"Kesinlikle," dedi kadın.

"Neden?"

"Görünüşe göre," dedi, siyah paltosunu sıkıca üzerine çekip rüzgârdan korunmak için yakasına doğru eğilerek, "evleneceğim."

"Kime?" Soru niyet ettiğinden daha hızlı ve sert geldi.

Bunu sormaya hiç niyeti yoktu.

"Kardeşimin benim için biçilmiş kaftan olduğuna inandığı biri. Ünvanlı, varlıklı ya da insanları bir kır evi partisi için çaresiz bırakan bir tür aile mülküne sahip birini bekliyorum."

"Kardeşinin sana neyin yakışacağı konusunda bir şey bildiğinden emin değilim." Gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Peki sen biliyor musun?"

"Bunun bir kır evi partisi olduğunu sanmıyorum, orası kesin."

Sırıttı. "O kadar emin olma. Bu ülkede ne kadar çok cinayet işlendiğini bilerseniz şaşırırsınız."

"Sizi temin ederim, buna hiç şaşırmadım. Ancak istatistiklerden duyduğunuz memnuniyet azımsanacak gibi değil."

"Kır evimdeki partide bir cinayet işlenirse, Dedektif Müfettiş, sizi soruşturma için çağırmamın bir sakıncası olur mu?"

Onu istediği yere çağırabileceğinden korkuyordu. Soruyu duymazdan geldi. "Madem eve gidip kardeşinin seni eşleştirmesine izin verecektin. . neden evden ayrıldın?"

"Ben yönetilemezim."

"Bunu fark ettiğime inanabiliyor musun?"

Gülümsedi. "Bilmen gerekiyorsa, kuzu eti yiyorduk."

"Evden ayrılmak için mükemmel bir neden."

"Kuzu, kardeşimin akşam yemeği için evde olduğu anlamına geliyor. Ve ağabeyim akşam yemeği için evde olduğunda, agresif bir şekilde diktatör olma eğilimindedir." Durakladı. "Sanki sert bir ele ihtiyacı olan serseri bir çocukmuşum gibi."

Thomas onun sıkı bir ele ihtiyacı olmadığından o kadar emin değildi ama bunu söylememesi gerektiğini de biliyordu.

"Genellikle aptalca bir şeydir." Elini salladı. "Kütüphaneyi patlatmamam ya da hava karardıktan sonra South Bank'e arabayla gitmemem konusunda beni uyarır. Covent Garden'daki muşta dövüşleri üzerine bahse girmemem için."

"Mmm. Duygusuzca aşırıya kaçmak."

"Kesinlikle. Genellikle gülümser, kabul eder ve biraz nane şekeri içmeye zorlarım.

jöle"-yüzünü buruşturdu-"ve sonra ikimiz de işimize bakıyoruz. Ama bu

Birisi ona Spitalfields'daki patlamadan bahsettiğinde. Patlamadan *önce* illüstrasyon." Thomas bir kontun kız kardeşinin suç mahallinde bulunmasını umursayacağını düşünmüyordu. "Ve bu, onun deyimiyle, *bardağı taşıran son damla* oldu. Ve beni tehdit etti."

Soğuk gece bir anda daha sıcak hissettirdi. Hatta sıcak. "Seni nasıl tehdit etti?"

Imogen'in bakışları merakla döndü. "Kızarıyorsun."

"Seni nasıl tehdit etti?" diye tekrarladı.

"Evlilik." Durakladı. "Dürüst olmak gerekirse, seni beni bulman için değil de bana *güvenmen* için göndermiş olsaydı hiç şaşırmazdım."

Güldü. Bir kontun Thomas Peck'i tek kız kardeşine -*Leydi Imogen Loveless*'a- layık görmesi hayal bile edilemezdi.

"Bunu bu kadar eğlenceli bulmana gerek yok," diye homurdandı ve ateşli, vahşi bir an için yanlışı anladı. Olağanüstü bir kalp atışıyla onun iyi bir adam olduğunu düşündüğünü hayal etti. Kendisinden o kadar üstün biriyle evlenmeye layıktı ki, bunu anlamak kesinlikle imkânsızdı.

"Her neyse," dedi biraz fazla yüksek sesle, "biraz uzak kaldım ve aklım başıma geldi. Fikrimi değiştirdim."

Hiç bu kadar korkunç bir yalan duymamıştı. "Öyle mi?"

"Gerçekten de öyle," dedi. "Bu gece eve gidiyorum ve bir tabur taliple tanışmak için sabırsızlanıyorum. Evin önünden geçerken onları görmemeniz mümkün değil. Umarım burası sera çiçeklerinin ağırlığını kaldırabilir."

Eğlenen bakışlarına engel olamadı. "Her ne kadar böyle hissettiğinizden şüphelensem de leydim, evinize dönmelisiniz. Londra'da işlenen gerçek suçlar var. Ve ben onları çözmeye geri dönmek istiyorum."

Kızın ona bakışından hoşlanmamıştı, sanki çok net bir şekilde bu suçlar ve onları çözmedeki rolü hakkındaki düşünceleri. "Eve gittiğimde ne olacak?"

"Sanırım ağabeyin sana yeni bir elbise alacak ve seni bir iki baloya gönderecek."

"Hayır," dedi yuvarlak yüzünde şüpheyle. "Yani, sana ne olacak? Yeni bir araba mı? Whitehall'da daha büyük odalar mı? Sarayda bir ata senin adını mı veriyorlar?"

"İnsan hayal kurabilir," diye karşılık verdi, soruların onu bulmak için gizli bir nedeni olduğunu düşündürmesinden hoşlanmamıştı. O, görevi olan bir dedektifti. Bu onun işiydi.

"Holborn'un dışındaki odalar mı?"

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

Başını eğdi, kahverengi gözleri iri ve güzeldi. Gözlerinin nasıl görüldüğü umurunda değildi. "Sanırım sizin hakkınızda çok şey bildiğimi fark edeceksiniz, Dedektif Müfettiş."

"Şüphesiz kaos hanımlarınız yüzünden."

"Neyi kastettiğinizi bilmiyorum."

Kaşlarını kaldırdı.

Sırıttı. "Yine de bu isimden hoşlanacaklarını söyleyebilirim."

Kadın imkânsızdı.

"Çok değerli bir şey istemelisin," dedi. "Kardeşim skandaldan korkuyor ve içişleri bakanıyla içki içiyor ve eğer aile ismimizi bu pisliğin dışında tutmakla görevlendirildiyse, bu en azından bir *terfiye* değer olmalı."

Bir duraklama. Anamlı bir duraklama. Bunu nereden biliyordu?

"Görünüşe göre hakkımda çok şey biliyorsun."

"Neye?"

"Dedektiflik Şube Müdürü."

"Etkileyici." Bunu kastetmiş gibi görünmüyordu. Sanki onu hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. "Scotland Yard'ın, ihtiyacı olan yerlerde ciddi suçları çözdüğünüz için size terfi teklif etmemesi, ancak Mayfair'den tuhaf, çılgın, serseri bir aristokrat hanımefendiyi bulmanın size Yard'ın tüm bir bölümünü satın alması garip, değil mi?"

Bu sözlerin kendisini yanlış bir şey yapmış gibi hissettirmesinden nefret ediyordu. Sanki tüm yetişkinlik hayatını, kendisini ve ailesini bulundukları konumdan yükseltebilme umuduyla düz ve dar bir yolda geçirmemiş gibi. Kendisine verilen fırsatı hak etmeye çalışıyordu. Etrafındaki herkesi bunu hak ettiğine ikna etmek için. "Mayfair'den bir kız bulmaktan çok daha fazlasını yaptım."

"Hiç şüphesiz." Başını salladı. "Ama sadece Mayfair'deki kısımlarla ilgileniyorlar, değil mi?"

Bunu değiştirebilirdi. Bir terfi, polis komiserine kulak vermek demekti. Doğu Yakası'ndaki adaletsizliklere öncelik verebileceği anlamına geliyordu. İlk elden bildiği adaletsizlikler. Tabii ki bunu ona söylemedi. Bunun yerine, "Hepimiz dünya ayaklarımızın altındayken, katılacak bir çay partimiz yokken adaletçilik oynayabilecek şekilde doğmuyoruz" dedi.

Bunun üzerine kaşları kalktı. "Çay partilerine katılacak türden bir kadın gibi mi görünüyorum?"

Hayır. O yapmadı.

"Peki sizin deneyimlerinize göre, Dedektif Müfettiş, ben hiç adalete bir oyunmuş gibi davrandım mı?"

Çenesini ayarladı. Bu kadın onu neden bu kadar sinirlendirmişti?

"Size terfinizi çok görmüyorum. Sadece diyorum ki, eğer ben böyle bir amaca hizmet ediyorsam, ben de bir şeyi hak ediyorum."

Tartışmanın gidişatından hoşlanmamıştı. "Kardeşinizin evine dönüş yolculuğu mu?"

O ezici gülümsemelerinden birini takındı ve bir adım daha yaklaştı. Rüzgâr sokağı kırbaçlayarak saçlarını karmakarışık bir hale getirdi.

"Hayır. İçeride bunu yapabilecek bir sürü arkadaşım var."

Thomas Peck bu kadının bir şeylerin peşinde olduğunu anlayacak kadar uzun süredir dedektiflik yapıyordu. Ve akşamı çok ama çok ters gitmek üzereydi. Ve yine de sordu, "Sonra ne olacak?"

Başını iki yana salladı. "Bu sabah denemediğin öpücüğü istiyorum."

Dokuzuncu Bölüm

Imogen patlamaları sevdiği onca yıl boyunca, hiç böyle bir heyecan hissetmemişti; sarsılmaz, kıpırdamaz, mükemmel kontrollü Thomas Peck'le burun buruna gelmek ve onu öpmesi için cesaretlendirmek gibi.

Düşmanlar yakın, dedi kendi kendine. İçeride kararlaştırdıkları şey bu değil miydi? Oh, bu istek çılgınca ve pervasızcaydı -ağabeyi bunu yaptığını bilse onu bir kuleye kapatırdı- ama eğer Imogen Mayfair'e dönecek ve *balolara* katılmak zorundaydı, en azından buna sahip olabilirdi, değil mi?

Neredeyse hak etmişti.

Ya her şeyden sonra bu o ise? Bir yıldan uzun bir süredir izlediği bu adamı öpmek için tek şansı buydu, kendini her şeyi kataloglamaktan alıkoyamıyordu.

onun lezzetli nitelikleri. Kadınların bunları fark etmemesi gerektiğini biliyordu... geniş omuzları, kalın kalçaları, düzgün sakalı, parıltayan gözleri

Sanki onun aklından geçen her çılgın düşünceyi o daha düşünmeden biliyordu. Sanki tam o anda onu öpmeyi düşündüğünü biliyormuş gibi.

Dürüst olmak gerekirse, birçok anda.

Yine de buna çok şaşırmış olamazdı. Kendilerini Thomas Peck'in yanında bulan çoğu insanın onu öpmeyi hayal ettiğini düşünüyordu. Uzun boylu, güçlü, sert ve zeki bir adamdı ve deri, amber ve güneş gibi kokuyordu. Onu öpmeyi hayal etmek sadece sağduyunun ürünüydü.

Evet, Imogen geçmişte Thomas Peck'i öpmeyi düşünmüştü (hem de çok düşünmüştü). Ama o geceye kadar, adamdan kendisini öpmesini *istemeyi* hiç düşünmemişti. Imogen bu yolun delilik olduğunu biliyordu.

Ne de olsa Imogen, erkeklerin kolayca kapıp öpeceği türden bir kadın değildi. Çok tuhaf, çok kafa karıştırıcı ve çoğu erkek için çok fazlaydı. Dürüst olmak gerekirse, çoğu *insan* için. Oh, Belles'e sahipti,

Ama kocaları ona baktığında, bunun aşırı coşkulu bir Labrador retriever'a gösterilen tuhaf bir düşkünlükle olduğu gözünden kaçmadı.

Thomas Peck ona bir kez bile meraklı bir sevgiyle bakmamıştı. Bunun yerine, ona sert bir kararlılıkla baktı. Kararlı bir sakinlikle. Ve en yoğun anında, bitmek tükenmek bilmeyen bir kızgınlıkla.

Şu an hariç. Şimdi, isteği soğuk havada aralarında asılı dururken ve kalbi çarparken, sesi kulaklarında patlayan barut gibi, zavallı adam sanki yüzüne tokat atmış gibi görünüyordu.

Imogen dürüst olmak gerekirse, bu pek de gurur verici bir yanıt değildi.

"Sen . . sarhoş musun?" Bu yanıt sadece şu şekilde tanımlanabilirdi *hoş* değil.

Evet. Kaçış onun içinden fısıldadı. Evet, sarhoşum. Yoksa neden senden beni öpmeni isteyeyim ki? Ve bir şekilde, söylemesi gerektiğini bilmesine rağmen

Evet, doğruyu söyledi. "Hiç de değil." Ve her nasılsa, konuşmayı kesmesi gerektiğini bilmesine rağmen, "İçkimi idare edebilecek durumdayım" diye ekledi.

Onu izlerken kaşları çatıldı. "Sarhoş olmalısın," dedi, çenesi sert bir çizgiye yerleşmişti. "Covent Garden'daki bir barda böyle bir istekte bulunmanın tek nedeni bu."

"Teknik olarak Covent Garden'da bir barın önündeyim."

"Bu daha da kötü," dedi. "Gecenin bir yarısı. Söylesene, tehlikeden mi etkileniyorsun? Yoksa sadece duyu eksikliği mi?"

"Ben son derece mantıklı biriyim."

Biraz espriz bir kahkaha attı. "Son on dört ay içinde-"

"On dört ay oldu mu?" diye sordu. Olmuştu, ama onun *da* ayları sayacağını sanmıyordu.

Cevap vermedi. "Seni Londra'nın en güçlü çetelerinden ikisi arasındaki bir mahalle savaşının ortasında, haydutlar tarafından basılan bu binanın içinde, sözde bir terzi dükkanının içi boşaltılmış bir kabuğunun içinde buldum.

."

"İddia edildiği gibi değil," diye belirtti.

"Kesinlikle iddia ediliyor," dedi, "çünkü bir an için bundan *ibaret* olduğuna inanmıyorum," diye karşılık verdi ve devam etti, "bina etrafımıza yıkılırken-"

"Bunun için sana doğru dürüst teşekkür etmedim-"

"Teşekküre ihtiyacım yok," dedi. "Bildiklerinizi bana anlatmanızı istiyorum, böylece bunun tekrarlanmasını önleyebilirim."

Bunu yapmayacaktı. Onun güvenmek için olduğundan emin olamazdı. Bu yüzden Imogen sessiz kaldı.

Anlamıştı. "Ama bunu yapacağını beklemekten daha iyisini biliyorum, bu yüzden bu gece ortaya çıkıp Scotland Yard'ı havaya uçuracağından endişelenmemeye razı olacağım!"

"Bu bir emirdir," dedi. "Bunu ilk seferde yaptığımı kanıtlayamazsınız."

Aslında bunu ilk kez yapmıştı ama ona sorarsanız Scotland Yard patlamayı hak ediyordu. Bunu ona söyleyecek değildi. Ne de olsa düşmanlarını yakınında tutması gerekiyordu.

Gökyüzüne baktı ve lanet okudu, karanlık ve yumuşak. Sinirli mi?

Kızgın mı? "Eğer beni öpmek istemiyorsan, sorun değil," dedi. "Ben sadece

yönlendirici olabilir."

Bakışlarını onunkilere döndürdüğünde, tamamen başka bir şeyle doluydu. "Yönlendirme."

Imogen bile *hayatını değiştirecek* bir şey söyleyemeyeceğini biliyordu.

"Evet."

Adamın boğazında bir şeyler gümbürdüyordu ve gölgeler içinde bile yanaklarına yayılan rengi görebiliyordu. "*Leydi Imogen.*"

"Bunu vurgulamanıza gerek yok," diye homurdandı. "Bir hanımefendi olduğumu hatırlatmanıza ihtiyacım yok."

"Bunu sana bir hanımefendi olduğunu hatırlatmak için vurgulamadım." Uzaklara, sokağın aşağısına baktı.

Devam etti. "Bunu sizi utandırmak için de vurgulamadım."

"Neden o zaman?" Kadın adama baktı, adamın bakışları omzunun üzerinden The Place'in kapısına doğru kaymadan önce bir kalp atışı için adamın bakışlarını buldu.

"Bunu *bana* bir hanımefendi olduğunu hatırlatmak için yaptım."

Küçük bir "Oh" ile ağzı açık kaldı. Kelimelerin tam anlamı anlaşıldı. Yani, eğer bir hanımefendi değilse ... o zaman ne olacaktı? Hayatı boyunca hiç bu kadar merak etmemişti. Kendini tekrarladı. "Oh."

"Kahretsin," diye homurdandı. "İçeri geri dön."

İçeri geri dönmeye hiç niyeti yoktu. Bunun yerine, cesaretle dolu bir şekilde ona doğru adım attı. "Beni eve götürmek istediğini sanıyordum. Kardeşime."

"Bence bunu yapacak başka birini bulmalısın."

Büyüleyici. Ona doğru bir adım daha attı. Artık ona dokunabilecek kadar yakındı. Sıcaklığını hissedecek kadar yakın. "Peki ya senin

görev?"

"Benim görevim seni bulmaktı. Bulundun."

"Bana sorarsanız biraz yarım önlem gibi görünüyor." Başını kaldırıp adama baktı, adamın çenesi çelikleşmiş bir şekilde ona bakışı karşısında nefesi hızlandı. Alnı dikti. Sert. "Terfiniz ne olacak?"

Başını salladı. Bir kez. "Başka bir yol bulacağım."

Ve o soluksuz anda, Imogen daha önce hiç hissetmediği bir şeyle dolup taşı. *Kesinlik*. Bu adam onu öpmek *istiyordu*. Ve yirmi dört yaşına kadar böyle bir şeyden hiç bu kadar emin olmamış biri için ... bu ... patlayıcıydı.

"Bunu duyuyor musun?" diye sordu.

Adam başını salladı ve kadın adamın yutkunurken boğazındaki düğümün hareket edişini izledi.

"Bu bir *frizzle*." Bir adım daha yaklaştı. Göğsünün derinliklerinden gelen kısık bir ses. *Ne kadar heyecan verici.*

Elini sesin geldiği yere koydu. "Ama o ... o bir *gürültüydü*." Düşük bir uğultuya dönüştü.

"Tommy?" diye sordu sessizce, sözcük o kadar yumuşaktı ki bu kadar yakın olmasalardı rüzgâr onu çalabilirdi.

"Mmm." Bu sesin cesaretlendirme amaçlı olduğundan emin değildi ama öyle kabul etti. Ne de olsa bir daha asla böyle hissetmeyebilirdi. Peki ya Bu tekrarlanamaz bir fenomen miydi? Sadece bu belirli değişkenlerle çalışan bir kimyasal denklem mi?

Imogen artı Tommy artı ay ışığı eşittir ...

Hipotezini başka nasıl kanıtlayacaktı? Ona bir daha asla sormayacaktı. Biraz nefes aldı ve "Beni öper misin lütfen?" dedi.

Daha kelimeler ağzından çıkmadan gözleri kapanmıştı ve Imogen bir an için yanlış hesap yaptığını düşündü.

Ama sonra küfretti. Alçak, karanlık ve kesinlikle kötücül. Sözcük aralarında gezinirken, güçlü bir kolu kızın beline dolandı, onu kendine doğru çekti ve diğer eli yüzünü kavradı, başparmağı çenesinin altına bastırdı, yüzünü yukarı kaldırdı ve gözleri açıldı ve ona bakıyordu ve aniden Imogen hiç de emin hissetmedi. Ya da hiç güvende. Kendini çok emin değildi ve çok tehlikede hissediyordu ... ama olabilecek en heyecan verici şekilde ...

Adamın dudakları dudaklarına dokunduğunda iç çekti ve adam konuşabilecek kadar uzaklaştı. "Tanrım," diye fısıldadı. "Gürültü yapma." Şaşkınlık alevlendi. "Neden?"

"Çünkü böyle hissetmen yeterince kötü..." dedi, sanki bu bir açıklamaymış gibi.

Ki kesinlikle öyle değildi. "Nasıl hissediyorum?"

Adam cevap vermedi. Bunun yerine onu öptü ve Imogen soruyu unuttu çünkü kendini *onun* nasıl hissettiğine kaptırmıştı; bir eli geniş göğsünde, diğer eli yumuşak sakalındaydı ve onun yüzünü tutarken o da kendi yüzünü tutuyordu. Kendini parmak uçlarına doğru iterken başparmağının yanağında kaymasına izin verdi ve ses çıkarma sırası Imogen'deydi, onu kendine doğru çekip öpücüğü derinleştirmesiyle noktalanın o keyifli gürlemelerden biri daha.

Ocak rüzgârı etraflarını sararak paltosunun kenarlarını kaldırdı ve her nasılsa Imogen onun sıcaklığından başka bir şey hissetmedi. Adam iri ve sıcaktı ve birçok kez hayalini kurduğu dudaklar ona karşı inanılmaz derecede dikkatliydi ve içinde derin bir zevk birikmesine neden oluyordu. Imogen yıllarını Sesily'yle geçirmişti ve Adelaide yeni evlenmişti. Sevgililer kucaklaştırdı, bu yüzden öpüşmenin zaman geçirmek için hoş bir yol olduğunu düşünürdü ... ama Tommy'nin eli sırtında genişleyerek onu inanılmaz derecede yakınına çekerken ve dili sanki içeri girmek istercesine alt dudağında gezinirken ...

Bum.

Tereddüt etmeden verdi, adamın onu sahiplenışinden zevk aldı, derinden okşadı, düşüncelerini dağıttı. Kalbi göğsünde çarpıyordu ve geri kalanı kaos içindeydi, çok iyi öpüştüğünü hayal ettiğİ ama belki de ... olan bu adam tarafından tüketildi.

Gelmiş geçmiş en iyi öpüşen kişi olması mümkün müydü?

Bu düşünceyle gelen kahkahayı durduramadı, onun dikkatini dağıtan bir başka sevinç çığlığı - kahretsin. Başını kaldırdı, nefesleri ağırlığıyla onunkilerle eşleşiyordu. "Garip zamanlarda çok gülüyorsun."

Başını salladı ve gülümsedi. "Ben eğleniyorum. Başka ne yapmamı isterdin?"

Uzun bir süre onu izledi ve sonra karanlık bir sesle, "Sana yaptırmak istediğim birkaç şey daha var," dedi.

Kulağa çok *lezzetli* geliyordu. Daha detaylandırmasını isteyemeden arkasından kakofonik bir ses geldi. Birisi The Place'in kapısını açmıştı.

"Eep!" Adam onu neredeyse ayaklarının altından kaldırıp çevirirken küçük bir gıcırtı çıkardı ve kendisini onunla dışarı çıkabilecek herhangi biri arasına yerleştirdi

Barda. Imogen kimsenin ne yaptıklarına ilgi duyduğunu hayal bile edemezdi. "Ne-"

"Hey! Peck!" Caleb Calhoun caddenin karşısından bağırdı, geniş Amerikan aksanını fark etmemek imkânsızdı.

Tommy tekrar gürledi, omzunun üzerinden bakmak için dönmeden önce onun iyice gözden kaybolduğundan emin oldu. "Git buradan, Calhoun." Imogen bu emirdeki güç karşısında ürperdi.

"Sana daha fazla yapmak istediğim bir şey olmadığını söylediğimde ..." Caleb yine de sokağa adım atarak sözünü yarıda kesti.

Imogen yerinden kalkıp onunla konuşmak istedi ama Tommy onu tuttu. "İzin ver-" diye başladı.

"Hayır," dedi usulca, ona bakarak. Yüzü gölgelenmişti ve kadın bu kelimenin içindeki inançtan ürperdi. "Bunu görmesi gerekmiyor."

Tabii ki Tommy yaptıklarını saklamak istemişti. Onu sadece bir anlaşma yaptıkları için öpmüştü. Onu evine, kardeşinin yanına göndermek ve adını görev listesinden silmek için. Tanıklar işleri zorlaştıracaktı ve Dedektif Müfettiş Peck'in ihtiyaç duyacağı son şey *haberlerde* daha fazla dedikodu çıkmasıydı, *özellikle* de evli olmayan kadınları öpmekle ilgili.

Imogen farklı bir nedenden ötürü mahremiyetin tadını çıkarıyordu. Kimsenin tanık olmadığı bu vahşi an sadece onlara aitti. Aralarında kalacaktı,

Hatırlayabildikleri sürece güvende olacaklardı. Ve Imogen bunu sonsuza dek hatırlayacaktı, bundan hiç şüphesi yoktu. Tommy onun varlığını unuttuktan çok sonra bile.

Dünyanın geri kalanı için çok fazla olmaya geri döndüğünde - bu öpücük yeterli olacaktı.

Yine de Caleb Calhoun, Sesily Talbot ile evliydi ve Imogen'in bildiği bir şey varsa, o da eğer arkadaşı onu bulması için gönderdiyse, Caleb'in çok istese de caydırılamayacaktı. Amerikalı onlardan birkaç adım ötede durdu ve "İyi misin Imogen?" dedi.

Tommy onu bıraktı ve diğer adama döndüğünde ateşini de yanında götürdü. "Bu *Leydi Imogen*, sana."

Calhoun'un kaşları kalktı. "Öyle mi şimdi?" Sola doğru bir adım attı ve Tommy'nin geniş omuzlarına baktı. "Ah. İşte buradasın."

Kızardı.

"Yardıma ihtiyacınız var mı *leydim*?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim Bay Calhoun. Ben gayet iyiyim." Calhoun başını salladı ve yakışıklı yüzünde geniş bir sırıtışla bir adım geri çekildi.

"O zaman ben içeri döneyim, olur mu?" Durakladı ve Tommy'ye, "Borcumu ödedim diyebilir miyiz?" dedi.

Tommy'nin omuzları hızlı bir kahkahayla sarsıldı. "Borcunu ödemek için birkaç dakikalık mahremiyetten daha fazlası gerekecek, Amerikalı."

"Adını hemen koysan iyi olur, Peck. Bir Peeler'a borçlu olmaktan hoşlanmıyorum." "Neden, karının suçları için geleceğinden mi korkuyorsun?"

Imogen kaskatı kesildi. Bu söylenecek yanlış bir şeydi. Caleb'in iyi huylu sırıtışı kaybolmuş, yerini soğuk bir tehdit almıştı. "Karım için gelersen seni mahvederim."

"Onu beladan uzak tut, ben de tutmak zorunda kalmayayım."

Bir duraklama oldu ve sonra Caleb'in sırıtışı geri döndü. "Bana sahip olduğun için şanslısın.

senin için geldim, Peck. Daha olası bir alternatifin çok daha az hoş karşılanacağına ve çok daha eğlenceli olacağına söz verebilirim."

"Neymiş o?"

"Imogen senin için gelecek. Ve seni bayıltacak." Caleb başını yana eğdi ve ona göz kırptı. "Tamam mı, *Leydi* Imogen?"

Küçük gülümsemesine engel olamadı. "Pekala, Bay Calhoun."

"Uzun sürmesin," dedi sahte bir fısıltıyla. "Bir dahaki sefere, seni kontrol etmeye gelen kadınlardan biri olacak." Onlara sırtını döndü, sokağın karşısına geçti ve The Place'in içinde kayboldu.

Kapı arkasından kapandığında sessizlik çöktü ve Imogen, Tommy'yi önceki faaliyetlerine geri dönmeye ikna edip edemeyeceğini merak ederken Tommy uzaklaşıp ona baktı. "Onunla gitmelisin."

Görünüşe göre öyle değil.

Öpücüğünü almıştı ve şimdi Thomas Peck Scotland Yard'daki dedektif müfettişliğine geri dönmüştü. Ciddi işlerin adamı.

Bu da Imogen'in az önce yaşanan her şey geçmişte kalmış gibi davranması gerektiği anlamına geliyordu. Düzenli olarak yakışıklı erkeklerle öpüşen ve sonrasında gayet normal bir hayat yaşayan bir kadın gibi görünmek için elinden geleni yaparak, "Elbette," dedi.

Cevap olarak küçük bir homurtu çıkardı ve uzaklaşarak duvardaki yerine döndü, aralarına birkaç metre mesafe koydu.

"Bay Peck?" Adam cevap vermeyince kadın hemen ekledi: "Sözümden döneceğinden endişelenmenize gerek yok."

"Renege?"

Öpücüğü bu kadar çabuk mu unutmuştu? Yaptığı teklifi? "Anlaşmamız üzerine.

Kardeşimin yanına döneceğim. Bu gece."

"Evet, anlaştık" demeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. Uzanıp yakasını boynunu örtecek şekilde yukarı çekti ve ekledi, "İçeri girmelisiniz leydim. Hava soğuk."

Hava soğuktu. Çeyrek saat önce The Place'den çıktığında olduğundan daha soğuktu. Şimdi onun kollarında ne kadar sıcak olduğunu bildiği için daha da soğuktu. Imogen soğukta, fener ışığının gölgesinde onu süzdü, içgüdüsel olarak bunun, geleceğini ya da itibarını riske atmayan ve daha aşağı bir adamın işini yapmak zorunda bırakılmaya içerleyen Dedektif Müfettiş Thomas Peck'le muhtemelen son kez yalnız kalacağı an olduğunu biliyordu.

Bu kadar yakışıklı olması gülünçtü. Sakalının onu kaba ve sevimsiz göstermesi gerekirken tam tersini yapıyordu, keskin sakalı Bıçak kullanma becerisini ve kişiliğine gösterdiği özeni kanıtlayan kenarlar. Ne kadar yumuşak olduğunu biliyordu. Ne kadar iyi yağlanmış olduğunu. Tenindeki hissini de biliyordu, sesinin sert olduğu yerlerdeki yumuşaklığını da.

Bunu bir daha asla hissedemeyecek olması onu neredeyse ilk sefer için pişman ediyordu.

Neredeyse.

Çenesini kaldırdı. "Seni içeride görene kadar gitmeyeceğim." Tabii ki gitmeyecekti. Kadın başını salladı. "İyi geceler, Bay Peck." "İyi geceler leydim."

Arkasını dönerek kapıya doğru ilerledi, aniden içeri girip kendisini kahkahalar ve hikayelerle oyalayacak olan arkadaşlarını bulmaya heveslendi.

Yarın, ertesi gün ve ondan sonraki gün için planlar. Onun da riske atılamayacak kadar önemli işleri vardı.

Neredeyse kapıya ulaşmıştı ki yukarıdan gelen zil sesi yüksek ve acil bir sesle çaldı ve Imogen durup çatıya baktı. Sinyal gözcülerinden birinden gelmişti - her kimse Tommy'yle birlikte olduğunu açıkça görebilecek kadar yakındı. Belles'in operasyonundaki herkes Thomas Peck bir soyucuydu. Güvenilmez.

Etrafta dolaşıp adamı öpmemek için bir neden daha, ama bu başka bir zaman için bir düşünceydi.

Sokaktaki dönemeçten gürleyen toynakların ve takırdayan tekerleklerin sesi gelince Imogen geri döndü. O doğru baktı Gürültü, daha anlamadan önce arabanın ona doğru geldiğini biliyordu.

çok hızlı geldiğini fark etti. Şoförün, kendisine ulaşmadan önce bu eşsiz çifti durdurmasına imkân yoktu.

Her şey bir anda oldu. Daha fazla çan. Gürültülü ve kaotik.

"Imogen!" Uzaktan gelen bir bağırış.
Tommy arabanın yolunun dışında mıydı?
Tekerlek sesleri, kırbacın sert şakırtısı.

Ve sonra muazzam bir güç onu geriye savurdu, ayaklarını yerden kesti, havada döndürdü.

Gürültülü bir çarpışma. Parlak ışık. Yüksek ses.

Ve sonra sağır edici bir tezahüratla bozulan mutlak sessizlik.

Imogen gözlerini açtı. The Place'in içinde yerde yatıyordu, Tommy'nin üstündeydi, Tommy onu kaçan arabanın yolundan iterken menteşelerinden söktüğü kapının üstündeydi, kendini onunla en kötü düşüşün arasına koyduğuna emindi.

Onu kurtarmıştı.

Tekrar.

Ancak bu kez Londra'nın bunu haber yapmak için *News*'e ihtiyacı olmayacaktı.

Onuncu Bölüm

"Bu işe yaradığında kraliçeden bir takdirname bekliyorum," dedi Imogen, saksıdaki bir eğrelti otunun arkasına gizlenip Trevescan balo salonundaki kalabalığı incelerken. "Nasıl gösteri yapılacağını biliyorsunuz Düşes."

Trevescan Düşesi odadakilere parlak ve pratik bir gülümseme ile baktı. "Haksız değilsiniz. Eğleniyor musunuz?"

Adelaide geldi ve Imogen'in eline bir fincan ratafia tutuşturdu. "İç."

"Bildığınız gibi, toplar dünyada en sevdiğim şeydir."

Imogen kendisine söyleneni yapmadan önce kuru bir sesle cevap verdi. "Her şey bir patlamayla sonuçlanmayabilir, Imogen." Düşes'e bir bakış attı.

"Bu bir meydan okuma mı?"

"Burayı yıkarsak kocam fark eder Imogen, o yüzden asıl hedeflerimize odaklanalım, olur mu?"

Üçlü omuz omuza durmuş, balo salonundaki kalabalığı, parlak renkleri, neşeli sohbetleri ve sallanan bedenleri değerlendiriyordu. En uçta bir grup adam derin bir sohbe dalmıştı. "Hepsinin bir arada olması ilginç, değil mi?" Imogen öyle dedi.

Bir marki ve iki kont, hepsi de aristokratik kutlamaların en iyisi kisvesi altında bu özel balo salonuna çağrılmıştır - güçlü bir adamın kız kardeşini eş olarak almak için bir başkasını bulduğu bir balo.

Düşes karanlık bir sesle, "Benzerler benzerleri izler," dedi. "Seni Oakham'la dans ederken gördüm."

Markiz. Bekârdı ve Belles işini düzgün yaptıysa iyi bir nedeni vardı. Whitechapel'de işçilerine hayal bile edemeyecekleri kadar kötü davranan bir dizi gömlek fabrikasının sahibiydi. Eğer Belles haklıysa, işçilerin onun zulmünü protesto etmek için gizlice örgütlendiği Bayan Mayhew'in matbaasını onun parası yok etmişti-

toplantılardan haberdar olmuş ve başkalarına ilham vermemelerini sağlamıştı. Hiç kimse statükoyu korumak isteyen bir aristokrat gibi demir yumrukla hükmedemezdi.

"Tek kelime etmedi." Imogen ürperdi. "Charles'a hayır diyemediği için benimle dans etmeye tenezzül ettiğini varsayıyorum."

Düşes, "Oakham burada olduğu sürece, Sesily ve Caleb de onun evindedir," dedi. "Bunu sakın unutma."

Imogen'in bu adama ve onun gibilere katlanmak istemesinin tek nedeni buydu. "Bana sorarsan," dedi, "onu bayıltmak, bağlamak ve devrildiğini görmek çok daha az karmaşık."

"Evet," diye cevap verdi Düşes, "ama bu kadar derin bir çukur kazmanın elbiselerimizi nasıl mahvedeceğini bir düşünün."

"Elbiselerden bahsetmişken," dedi Adelaide. "Böyle görünerek dikkatlerden kaçamazsın, Imogen. Bu renk sana çok yakışmış."

Imogen altın iplikle süslenmiş mandarin Dupioni ipeğine baktı. Bu, ağabeyinin kendisine verdiği kapsamlı siparişin ilkiydi. Mayfair'in en gözde terzisi Madam Hebert, Imogen eve gelir gelmez ona durumu yeniden düşündüğünü ve evliliğin gerçekten de değerli bir hedef olduğuna karar verdiğini söyledi.

Charles anlamsız bir sevinçle hemen terziyi çağırmış, ipekler, satenler, pamuklular ve yünlerden oluşan bir koleksiyonun bir aptalı kendisiyle evlenmeye ikna edeceğinden mantıksızca emin olmuştu.

En güzel elbise o sabah gelmişti ve Imogen'in bu parlak renge bayıldığı inkâr edilemezdi; turuncular, kırmızılar ve sarıların karışımı olan bu rengi hemen sevmişti ... Açıkçası, bu akşamki etkinlikte bu elbiseyi giymek zorunda kalmak istemediği düşünülürse, bu durum sinir bozucuydu. O The Place'de giymek ve onu tuhaflıklarıyla kabul eden insanlarla gülmek, şakalaşmak ve gece boyunca dans etmek istiyordu.

Tommy'nin bu konuda ne düşüneceğini bilmek istiyordu.

Adamın sert bakışlarının üzerinde gezindiğini, ipeğin kayganlığını, korsajın büzgüsünü ve her zaman takılı olan obsidyen broşunu incelediğini hayal etti. Elbise hakkında bir şey söylemeyecekti ama bunu fark edecekti. Çünkü o her şeyi fark ederdi.

Ve belki de onu tekrar öpecekti.

Şu anda düşünmesi gereken çok daha önemli şeyler varken bunu düşünmesi gerektiğinden değil. Ama o ölmemişti, değil mi?

Eğer ölmüş olsaydı, son bir saatini yarım düzine bekâr aristokratın kollarında geçirmezdi.

Tommy Peck gibi. Ne onun kadar uzun, ne de onun kadar geniş.

O kadar hoş sakallı değil. O
kadar suskun değil. Sert
değil.

İçinde gerçekten mükemmel görüldüğü bu özel elbiseyi hak etmiyordu.

Ama altı yıl önce Trevescan Düşesi'yle çalışmayı ve kötü ve güçlü adamların yok edilmesine yardım etmeyi kabul etmişti... işte buradaydılar, sosyetenin en iyilerinden ve en kötülerinden oluşan bir talipler alanına bakıyorlardı.

"Onlardan herhangi biriyle evlenebileceğini düşündüğünü hayal etsene," dedi Adelaide, gözlüklerini uzun, düz burnunun üzerinde daha yukarı iterek. "Evlenmeyeceğin fikri Onlardan biriyle yaşamak zorunda kalırsan evin yan tarafında bir delik açarsın!" Gözlerini devirdi. "Diğerleriyle nasıl gitti?"

Imogen hemen anladı. Düşes'in katılacağından emin olduğu son iki talip. Imogen'in bakışları Leaving Kontu'nun en küçük oğlunun parlak altın rengi saçlarına kaydı. "Babası düşünüldüğünde, Lord Waite oldukça terbiyeli görünüyordu."

Zeki ve akıllı. Kimyasal tepkimeler konusundaki bilgisiyle uzaktan yakından alakası yok. Gerçekten çok iyi bir adam. Imogen'in uygunluğuna sahip başka herhangi bir kadın, gerçeği bilmeselerdi - adamın babasının Seven Dials'daki genelevlerde çalışan sekiz kadını öldürmek için adam tuttuğunda gözünü kırpmamıştı - bir başka mesaj daha temiz ve dehşet verici bir şekilde iletildi.

"Ve diğeri," diye söze başladı Imogen, Earl Haverford'un küçük kardeşini kastederek, o kadar zalimdi ki karısı ondan uzak durmak ve soyunu bitirmek için elinden geleni yaptı. "İyi miydi? Ortalamadan daha parlak bir kurbağanın zihinsel kapasitesine sahip gibi görünüyordu ama ağabeyinin sadizminin kalıtsal olduğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu."

"Şey. Sanırım bu da bir şeydir," dedi Düşes, uzakta parıldayan bir saate bakarak. "Şimdi sadece onları evimden uğurlayana kadar bekleyeceğiz."

Imogen arkadaşına baktı. "Dürüst olmak gerekirse, ağabeyimin ev sahipliği yapmanıza izin vermesine çok şaşırdım Düşes." Charles'ın herhangi bir nedenle Düşes'le etkileşime girmek zorunda kalması fikrine gülümsedi. "Sen çok fazla ..." Sözünü yarıda kesti.

Adelaide, "Zekice mi?" diye sordu.

"Ben güçlü diyecektim." Düşes,
"*Eğlenceli* diyelim," dedi.

Trevescan Düşesi para, güzellik ve Londra'da yüzünü hiç göstermeyen bir koca ile kutsanmıştı, bu da onun toplantılarını skandal haline getiriyor ve davetiyelerine *tonun* en parlak yıldızları tarafından imreniliyordu.

Ancak bu parlak yıldızların bilmediği şey, Düşes'in aristokrasi için düzenlediği baloların, onunkilerle kıyaslanamayacak kadar önemsiz olduğuydu.

Aristokrasi için çalışanlar için düzenlenen, her şeyi gören ve duyan personele adanmış aylık şenlikler.

Bu hizmetçiler -her ayın son Salı günü Trevescan Evi'nde düzenlenen baloya katılanlar- Hell's Belles ağının en önemli parçasıydı ve Düşes, Sesily, Adelaide ve Imogen bunu biliyordu. Onlar olmasaydı, bu akşam balo da olmazdı; Doğu Yakası'ndaki suçların arkasında aristokrasiden hangi adamların olduğuna dair hiçbir ipucu da olmazdı.

Imogen güldü. "Tanrı biliyor ya, kardeşim *eğlenceyle* karşılaştığında ne yapacağını bilemiyor." Bu düşünceyle içinden bir hüznün fısıldadı, bakışlarını bir kez daha balo salonuna çevirdiğinde onu diğer uçta, yalnız ve boyun eğmez bir halde buldu. Sert mavi bakışları onunkilerle buluştu. mesaj çok açıktı. *Dans etmelisin*. "Bu gece *Sonsuz*."

"Belki Adelaide ve Clayborn olay çıkarabilir," dedi Düşes, bir uşağa tartölet tabağı uzatırken, ortasında kuşkonmaz ucu olan bir tanesini seçerek. "Clayborn ateşli bir konuşma yapar,

Adelaide bir Doğu Hindistan yatırımcısı bulur ve ona hızlı bir tekme atar." "Bu plan benim için sorun olmazdı," dedi

Adelaide, bir bardak içkiyi
Yakındaki bir masada şampanya.

Imogen, "Belki kendime kloroform verebilirim," diye önerdi. "Ben ölmüşüm gibi davranabilirsin."

Düşes bu fikri düşünüyormuş gibi yaptı. "Bu uğraşmak zorunda kaldığımız ilk ceset olmazdı."

"Ölmüş bile olmazdım." Imogen elini umursamaz bir şekilde salladı. "On beş dakika sonra her şey normale dönerdi."

"Seni bir arabaya bindirmeye yetecek kadar zaman var," diye güldü Adelaide. "Kimse kaybolduğunu anlamadan Bath yolunu yarılmış olursun."

"Yine de sizi buradan çıkarmak için güçlü bir beyefendiye ihtiyacımız var." Adelaide araya girdi. "Dedektif müfettişin burada olmaması büyük talihsizlik."

"Mmm," diye onayladı Düşes. "Onun bu kapılardan birine çarpışını izlemek isterdim, ardında ahşap ve camdan bir iz bırakarak."

Imogen'in yanakları, The Place'te geçen geceye yapılan ve çok da ince olmayan gönderme karşısında alev alev yandı. Bir hafta önce havada süzülüp onun sert ve kaslı vücuduna konmanın anısı Imogen'in kısa sürede unutacağı bir anı değildi. Görünüşe göre Belles'in geri kalanı da unutmuyacaktı. "Bunu yeniden konuşmak zorunda mıyız? Yine mi?"

Adelaide, "Bunu zamanın sonuna kadar tartışmaya niyetliyim," diye cevap verdi. "Senin kişiliğinle ilgili tüm o endişeler. Seni korumak için hayatını riske atması."

"Birinci sınıf," diye onayladı Düşes.

Endişelenmişti. *Yaralandın mı?* Ellerini kollarında, sırtında, bacaklarında gezdirirken tekrar tekrar tekrarlamıştı. Hepsi de Mekân'ın içindekilerin şaşkın bakışları altında olmuştu.

Onun iyi olduğunu fark edene kadar endişeliydi. Ve sonra ondan daha çabuk kaçamazdı.

Imogen, "Düşes'in ısrarından bir an bile fazla yanımda kalmaya direndiğini düşünürsek... sadece beni Dorrington Evi'ne götürecektir kadar uzun bir süre," dedi, "kardeşime tek parça halinde döndüğümü görmekten başka bir şeyle ilgilendiğini sanmıyorum. Ben bir görevdim. İçişleri Bakanı'ndan çok şanssız birine devredilmiştim.

Dedektif Müfettiş Thomas Peck."

"*Kapıya çarptığınızda* ellerinin bulunduğu yerler düşünüldüğünde, kimsenin bunu tanımlamak için *şanssızlık* terimini kullanacağını sanmıyorum.

adam," dedi Adelaide kuru bir sesle.

"Scotland Yard'dan olması ne yazık," dedi Düşes. "Düşündüğümde bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Imogen'in dosyalarıyla ilgili doğru şeyi yapıyor, bu yüzden Bir şey," diye yanıtladı Adelaide, Belles'in son zamanlarda özellikle suçlu akranları hakkında derlediği dosyalara atıfta bulunarak. Peck aristokratları tutuklamaktan ve adalete teslim etmekten büyük mutluluk duyuyordu. "Imogen'a ait diğer şeyler için de doğru şeyi yapıp yapmayacağını merak ediyor insan."

Yanakları alev alev yanan Imogen, Düşes'e bir bakış attı. "Lütfen şunu durdurun." "Heyecan verici bir hafta olduğunu kabul etmelisiniz."

Düşes güldü. "Thomas Peck'i bu kadar heyecanlandırmayan kısımları tartışabilir miyiz?

"Benden uzaklaşmaya hevesli misin?"

İkili bakışlarını paylaştı ama ona istediğini verdiler. Düşes, "O'Dwyer ve Leafe's hakkında konuşmayı mı tercih edersiniz?" diye söze başladı.

"Mithra onlara yeni bir dükkân açana kadar bir yer verdi," dedi Adelaide, onları balo salonunun kenarında, yaklaşan herkesi görebilecekleri daha sessiz bir köşeye götürürken başını öne eğerek. "Şimdiden müşterilerle görüşmeye başladılar."

"Peki keşfedilmeleri ve Mithra'nın tehlikeye girmesi ne kadar sürer?" Imogen Düşes'e bakarak sordu.

"Mithra normalde sahip olduğu güvenliği iki katına çıkardı ve Londra'daki bira ustalarının yarısını peşine taktı bile."

Imogen hayal kırıklığı içinde, "Ah, demek bir taşla iki kuş vuracağız," diye mırıldandı.

Düşes, "Bu işler böyledir, Imogen," diye tersledi. "Bizim için geliyorlar. Biz hareket ederiz. Ve onlar bizi tekrar bulana kadar elimizden gelenin en iyisini yaparız. Ve çok yakınız.

Bu gece, Sesily ve Calhoun'un işi bittikten sonra daha da yakın olacağız."

Imogen hayal kırıklığını bastırarak başını salladı. "Her gün."

Bombaları *kimin* koyduğunu henüz bilmesede, bombaları koyanın *kim* olduğunu biliyordu.

Patlamaların ayırt edici özellikleri aynıydı. Patlamanın spreysi. Çıra. Patlama yağın ıslatmak için kullanılan kumaş şeritleri ateşin tutuşmasını, yağın patlamasını ve tüm binanın içindekilerle birlikte yerle bir olmasını sağlıyordu.

Ama suçluları teşhis edemiyordu. Her kim olursa olsun Scotland Yard tarafından eğitildiğinden ya da Scotland Yard olduğundan neredeyse emindi. O kadar emindi ki, eğer yanılıyorsa kardeşinin tanıştıracığı ilk adamla evlenecekti.

Yine de kanıt yoksa kanıt da yoktur. O'Dwyer ve Leafe'in elinde Scotland Yard üniformalarından ve patlamaların olduğu yerlerden aldığı kumaşlar vardı.

"Henüz bende değil."

"Yapacaksın," dedi Düşes kesin bir ifadeyle. "Bu konuda senden daha zeki kimse yok. Ve bunu çözdüğünüzde, ihtiyacımız olan tüm kanıtlara sahip olacağız."

"Ya haklıysam?"

"Haklısın," dedi Adelaide. "Kardeşinin seni The Place'de bulması için dedektif müfettişine nasıl emir verdiğini düşün. Parlamento Whitehall'u kendi özel uşakları olarak görüyor."

Tommy'nin neden orada olduğunu, onu aradığını tahmin ettiğinde yüzünde beliren ifadeyi hatırladı. Tommy, Adelaide'in deyimiyle, kardeşinin ona el koyduğunu tahmin ettiği için sinirlenmemişti. Bundan utanmıştı. Sanki bu konuda başka bir seçeneği yokmuş gibi. Ve

Sonra da onunla başka bir anlaşma yaptı. Almaması gereken o öpücük için takas yaparken bile ondan sızan onurdan bir parça daha çalmıştı.

Hiç düşünmeden elini dudaklarına götürdü, sanki okşamanın geri dönmesini isteyebilirmiş gibi. Sakalının yumuşaklığı. Dudaklarının sıcaklığı. Onun keskin tadı. Onun temiz kokusu.

"Imogen?"

Adelaide'in uyarısıyla Imogen sanki yanmış gibi elini bıraktı. "Hmm?"

"Ne düşünüyorsun?"

Adelaide, "Daha çok *kimi* düşünüyor," diye alay etti.

Imogen, "İkinize de kloroform uygulamaktan çekinmem," diye karşılık verdi.

"Asla yapmazsın." Yine Adelaide. "Biz çok dikkat dağıtıcıyız."

Öyleydiler ama bunu kabul etmek istemiyordu.

"Ah, canım," dedi Adelaide, kalabalık balo salonuna bakarak.

Imogen onun bakışlarını takip ederek ağabeyinin kendilerine doğru geldiğini gördü,

Charles'ın yüzündeki kızgınlık açıktı. Onu karanlık bir köşeye sıkışmış görmekten hoşlanmadığı belliydi. Arkadaşlarına baktı. "Yardım edin!"

Düşes hemen harekete geçti. "Hızlıca bir tur atalım ve bakalım onu bu izdihamda kaybedebilecek miyiz?"

Charles'ın onları gözden kaybetmesine yetecek kadar uzun bir süre saksıdaki eğrelti otlarının arkasına saklandılar ve genç kadınlardan oluşan bir kümenin ortasında tekrar ortaya çıktılar. "İyi akşamlar hanımlar," dedi Düşes, sesi son derece asil geliyordu. "Görünüşe göre Leydi Imogen dans kartını kaybetmiş, biz de yenisini almaya gidiyoruz. Eğer görürseniz kardeşine de söyleyin."

Düşes sesini fısıltıya indirip, "*Mükemmel bir kaynaktan* anladığım kadarıyla" dediğinde genç kadın grubu hemen kabul etti ve istekleri katlanarak arttı - başını Imogen'e doğru eğdi

- "Dorring bu yıl mihraba uzun bir yolculuk yapmaya karar verdi. Onun için bir dans ayırsanız iyi olur. Genç, yakışıklı, unvanlı ve *zengin*."

Durakladı ve Imogen'e baktı, o da hemen başını salladı ve "Keşke kardeşim olmasaydı!" diye ekledi.

Düşes sırtıarak, "Bu size bir sonraki partnerinizi seçmek için biraz daha zaman kazandıracaktır," dediğinde Imogen bir kahkaha attı.

"Siz karar verin." Balolar ya da baloların güzeli olup olmadığı umurunda değildi ama kendine biraz saygısı vardı. Düşes cevap vermeden önce Imogen ekledi: "Yine de kafasının içinde beyin olan biri."

Düşes ona baktı, sırtırken tek bir sarı bukle alınının üzerine düştü. "Bunlar aristokrat adamlar, Imogen. Beklentilerinizi düşürmek isteyebilirsiniz."

Imogen inledi. "Kendi ölümümü taklit etmenin bir seçenek olmadığından emin misin?"

Arkadaşının mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Kendini kloroformla bayıltma imkanın var mı?"

"Aslında yok. Charles çantamı arabada bıraktırdı. *Tuhaf görünmemekle* ilgili bir şey," diye yanıtladı. "Ama inanıyorum ki beni bilinçsiz hale getirmenin bir yolu var *mı*?"

Düşes tekrar odanın öbür ucuna bakarak, "Elbette istiyorum," diye cevap verdi; Imogen'in çarpılmış gibi görüldüğü bir ortamda görebileceğinden daha fazlasını görebilecek kadar uzun boyluydu. "Ama bunu yapmaya hiç niyetim yok. *İlginç*."

Imogen başını kaldırıp baktı, Düşes yıllar boyunca Mayfair'i o kadar çok görmüştü ki bu tür şeyleri pek *ilginç* bulmazdı. Arkadaşının dikkati odanın öbür ucundaki bir şeye kilitlenmişti. "Ne?"

Düşes onun gözleriyle buluştu. "Bence siz seçmelisiniz." Imogen gözlerini kırıştırdı. "Neyi seçmeliyim?"

"Ne değil. *Kimi*." Düşes gülümsedi. "Bunu bir düşün, dostum. Londra'daki herhangi birini, kimi seçersin?"

Cevabı elinin tersiyle itti.

Düşes yine de onu yakaladı. "Aklınızda biri mi var?"

"Hayır." Cevap çabucak geldi. Imogen'in aklına gelen görüntü kadar çabuk.

"Hayır mı?" Düşes, sesi tamamen inanmamış gibi çıkarak cevap verdi.

"Hiç kimse. Tabii ki yok. Aklımda kim var ki?" Kulağa tamamen saçma geldiğini bildiği için dilini ısırды. "Kesinlikle burada kimse yok."

Dans pistinde daha fazla yer açmak için onları geri iten bir grup yaşlı kadın tarafından itilip kakıldıklarında Düşes ona baktı. "Ama başka bir yerde biri?"

Hiç kimse.

Burada kimse yok, başka bir yerde de kimse yok. Hele hele bu kadar geniş kapıları kıracak kadar güçlü omuzlar ve onu dışarı taşıyacak kadar güçlü kollar

binalar ve kalçalar vardı. .. tek kelimeyle ... *etkileyiciydi*. Boğazını temizledi.
"Hayır."

"İlginç," dedi Düşes, onun ötesine bakarak. Odanın girişine doğru.
"Sadece soruyorum çünkü yeni gelen biri var ve gelecek vaat ediyor gibi
görünüyor."

Düşes cümlesini bitirmeden önce Imogen balo salonunun kenarında
etrafında toplanan kadınlarda bir değişiklik olduğunu fark etti. Artık sadece
dansı seyretmiyorlardı. Onlar . . gıdaktıyorlardı.

"Nereden geldi bu?" diye fısıldadı arkasından biri.

Imogen'in midesinde bir şeyler yuvarlandı. Düşes'e baktı, mavi gözleri
Imogen'in *entrikacı* olarak tanıdığı bir ifadeyle parlıyordu.

"Düşes . . ."

Sarışın kaşları saf bir masumiyetle kalktı.

"Evet?" "Kim o?"

"Kendiniz bakın." Düşes eğildi. "Imogen Loveless, sen tanıdığım en
cesur kadınsın. Bu tamamen güvenli. Gerçekten. Bir şey patlayacak gibi
değil."

Kendini hiç de cesur hissetmeden söyleneni yaptı. Döndüğünde, dans
pistinin balo salonunun girişine iyice bakmasına yetecek kadar boşalmış
olduğunu gördü; kapının hemen içinde, siyahlar içinde, hayatını Mayfair
balo salonlarında geçirmiş bir adam gibi görünen Dedektif Müfettiş
Thomas Peck duruyordu.

Düşes yanılıyordu. Güvenli değildi. Imogen nefesini içine çekti ve
tamamen imkânsız olmasına rağmen, sanki bunu duymuş gibiydi, bakışları
lanet odanın öbür ucundan onunkilere çarptı.

Burada ne işi vardı? Buraya aitmiş gibi mi görünüyordu?

Hayır. Buraya ait değilmiş gibi. Odaya dağılmış olan yapmacık
aristokratlardan hiçbirine benzemiyordu. Onların antitezi gibi görünüyordu.
Amacı olan bir adama benziyordu.

Ne amaçla? O muydu?

Bu o olamaz.

Göğsünde bir patlama daha yarattı. *Tweel-pew*. Ve
sonra Düşes onun kulağındaydı.

"Sözümü geri alıyorum. Belki de her şeye rağmen bir şeyler patlayacak."

On Birinci Bölüm

Tommy Peck, Trevescan'ın balo salonuna, babasının çok büyük paltosunu ve çok büyük çizmelerini deneyen küçük bir çocuk gibi bir düzine çeşit aptallık hissederek, evin içinde zevkle tepinerek girdi. Ama o gece hiç zevk yoktu.

Giydiği kıyafetler ve ayakkabılar ona tam oturuyordu ama yine de bir kostümden farkları yoktu. Aksine, daha ağır olan bir kostüm gibiydiler. Soyulup mutfak masasının altında bir yığın halinde bırakılacak, ertesi sabah babam işe geç kalana kadar unutulacak değil, sanki bir anlamları varmış gibi giyileceklerdi. Gerçekmiş gibi.

O akşamla ilgili gerçek gibi hissettiren hiçbir şey yoktu.

Neredeyse hiç gelmeyecekti. O yere ve insanlarına ait değildi. Ama başka seçeneği yoktu. Onun yüzünden gelmişti. Dürüst olmak gerekirse, Tommy'nin son bir hafta içinde yaptığı her şey onun yüzündendi. -O yağmurlu sabahta Imogen'i O'Dwyer ve Leafe'den çıkardığı andan itibaren.

Kendi kendine bunun sebebinin, kadının soruşturması hakkında paylaşmak istediğinden daha fazla şey biliyor olması olduğunu söylemişti. Onu Scotland Yard'da bulduğunda da bunu doğrulamıştı. Ama sonra, araba onu neredeyse The Place'in dışına çıkarmıştı ve onu sorgulama arzusu başka bir şeye dönüşmüştü. A onu güvende tutma arzusu.

O gece Tommy eve gitmiş ve uyumaya çalışmıştı, ta ki bir at arabası kiralayıp Dorrington House'a gitmekten başka çaresi kalmayana kadar; bütün gece orada nöbet tutmuş, The Place'in adamları sayesinde dayak yedikten sonra soğukta uyanık kalmıştı.

Imogen ertesi sabah temizlenmiş, saçları sakalı düzeltilmiş ve yıpranmış görünmeden çıkana kadar, iyice sağlamlaştırılmış kapı.

Yine de Tommy bir şeylerin yolunda gitmediğinden emindi.

Metropolitan Polisi'nde çalıştığı on yılı aşkın süre boyunca Tommy birden fazla kez ölümle burun buruna gelmişti ve bu duygu ... aynı değildi. Olayı tekrar tekrar, tekrar tekrar gördü. Imogen, donup kalmıştı. fener ışığında, yoldaki viraja bakarak. Atların gürültüsü. Tekerleklerin takırtısı.

Bütün gece boyunca tek bir düşünce, tekrar tekrar yineleni:
Tehlikede idi.

Güneş doğduğunda, yapmak üzere olduğu şeyin mantıklı olduğuna kendini ikna etmişti. Evet, kadın tehlikede idi - bundan emindi - ama aynı zamanda Doğu Londra'daki suçlarla ilgili olarak erişmesi gereken kanıtları da toplamıştı.

Hizmetlerini kardeşine sunmaktan daha iyi bir yol var mıydı? Kont kız kardeşinin evlenmesini mi istedi? Onun korunmasını mı istiyordu? Bunu onu bir gece önce bulan Scotland Yardsman'dan daha iyi kim yapabilirdi - kardeşinin onun gerçekten kayıp olmadığını bilmesine gerek yoktu.

Böylece, onu terziye, tuhafiyeciye, kütüphaneye ya da salı sabahları güzel genç kadınların gittiği her yere götüren arabaya binip gözden kaybolduğunda, Tommy de Berkeley Meydanı'ndan çıkıp Earl Dorrington'la görüşmek istemişti.

Mermer girişte beklerken, mekanı kataloglamıştı - birinci katın tavanından sarkan devasa bir avize.

büyük bir merdivenle ulaşıyordu. Duvarlar portrelerle doluydu; sadece evdeki insanların değil, görünüşe göre atların ve tazıların da ataları. Yukarıdaki koridorlarda oyalanmamak için elinden geleni yaptı, mücevher tonlarında etekler ya da siyah kıvrımlardan bir parça bulamayacağını biliyordu.

Bu da iyiydi, çünkü onu görmeye gelmemişti. Kardeşini görmek için oradaydı. Hizmetlerini sunmak için.

Mesai saatleri dışında.

Bayan evlenene kadar, Earl Dorrington ile aynı fikirdeydi. Sadece Mayfair'de bir yerden diğerine güvenli bir şekilde seyahat ettiğinden emin olmak için. Onu tehlikelerden uzak tutmak için. İtibarını Mayfair'deki o ev gibi tertemiz tutmak için.

Onu güvende tutmak için.

O akşama kadar her şey yeterince basit görünüyordu; Imogen'in korunması gereken durumlar için giyinmesinde ısrar eden Kont sayesinde daha önce sahip olduğu her şeyden daha yumuşak ve daha iyi oturan pantolonlar, gömlekler ve yelekler giymişti.

Tommy tıraş olurken, sakalını yağlarken, dişlerini fırçalarken ve Bayan Edwards'ın şaşkın bakışları arasında odasından inerken midesindeki çalkantıyı görmezden gelmişti.

Ve şimdi, Shoreditch sokaklarından bir çocuk olan Tommy Peck, Trevescan Dükü ve Düşesi'nin evine ana fuayeden girdi ve büyük merkezi merdivenden balo salonuna çıktı. Paranın, unvanın ve gücün yanında içeri girmesine izin verildi, çünkü kostümünü giymişti.

Balo salonuna adımını attı, hava parfüm kokusu ve sıcaklığıyla yoğundu. Toplananlar -hepsi de onun içeri girdiğini hissetmiş gibiydi, sanki üzerindeki unvan, para ve güç eksikliğinin kokusunu alabiliyorlardı- kendini olacaklara hazırladı.

Balo salonuna bakan Tommy, bir dedektif gibi içgüdülerine güvenerek mekânı izlemeye koyuldu. Büyüklüğünü ve kapsamını katalogluyordu. Çıkışlar, uzak bir köşede loş bir koridora açılan bir kapı. Bir diğeri karşı taraftaki duvar kaplamasının içine gizlenmişti. Bir duvar boyunca uzanan pencereler, gecenin karanlığını yansıtıyor ve içerideki yüzlerce mumdan aşağıda toplananların üzerine balmumu damlatıyordu.

Giysilerini nasıl temizlediklerini merak etti - ne ipek, ne saten ne de koyu yün, balmumu ipliklerde soğuduktan sonra kolayca yıkanabiliyordu. Aptallığını fark edene kadar bu düşünce daha yeni oluşmuştu. O odadaki hiç kimse giysilerini yıkamakla ilgilenmiyor ya da bunu düşünmüyordu. Bu, hizmetkârların göreviydi. Ve o zaman bile, ancak bu insanlar giysileri giymekle ilgileniyorlarsa Aynı kıyafeti iki kez giymek.

Bakışları aşağıdaki kalabalığa kaydı, kusursuz kıyafetleri ve Kusursuz saçları ve ortaklaşa değişmeyen bakışları, sanki "*Sahtekâr*" der gibi doğrudan ona odaklanmıştı. *Davetsiz misafir*.

Sanki bunu zaten bilmiyormuş gibi - buraya, bu insanlara ait olmadığını. Ve sonra onu gördü.

Elbisesi Londra çatıları üzerinde batan bir yaz güneşinin rengindeydi; turuncu değil, kırmızı değil, altın rengi değil, ama bir şekilde üçü de aynı renkteydi ve bir şekilde sürekli değişkenlik gösteriyor, tıpkı odayı tutuşturduğu gibi gökyüzünü de tutuşturuyor, adamın başka bir şeyi fark etmesini imkânsız hale getiriyordu. Ne etrafındaki kadınlar, ne yanında kıkırdayanlar, ne de davetiyesini alıp bir başkasına veren, sanki onlar gibi bir hizmetçi değil de değerli bir misafirmiş gibi onu anons eden canlı giysili uşak.

"Bay Thomas Peck."

İsmi yüksek ve rahatsız edici bir sesle odada çınladı -burası en son ne zaman bir Holborn sakininin adını duymuştu- ve ardından mutlak bir sessizlik oldu.

Toplu şok.

Odanın öbür ucunda, Imogen'in kocaman kahverengi gözleri onun üzerindeydi. Onun

Yanakları neredeyse anında kızardı ve içinden bir farkındalık sesi yükseldi.

Bunu o yapmıştı. Yıkama suyunu yanaklarına sürmüştü ve o izlerken,

kızarıklık boynundan aşağıya, omuzlarına ve güzel, pürüzsüz

Göğsünün genişliği, elbisenin çizgisinin altında kayboluyordu... hayatının geri kalanında ne zaman bir gün batımı görse aklına gelmesinden korktuğu elbise.

Odanın geri kalanı soğuktu ama Imogen Loveless ateş gibiydi.

Tommy bir an için, onu izlemek için orada olmak yerine, onunla birlikte olmak için orada olsaydı nasıl olurdu diye düşündü. Bu düşünceyle oyalanacak zamanı yoktu -ki bu muhtemelen en iyisiydi- çünkü Imogen çoktan ondan uzaklaşmış, kalabalığı yararak ilerliyordu. Kayboluyor.

Bununla birlikte, Tommy artık kendini yerinde hissetmiyordu. Amacını biliyordu. Imogen Loveless'a göz kulak olmak için oradaydı ve eğer o kaçırıyorsa, kovalamak için oradaydı.

Ancak beklemediği şey, Londra'nın yarısının ona ulaşmasını engellemesiydi.

Dorring Kontu'nun odanın öbür ucundan göz göze gelip hızlıca başını sallamasıyla -Tommy'nin adamla sohbet etmekten kaçınmak gibi bir derdi yoktu- her şey kolayca başladı ama birkaç saniye içinde başka biri ona seslenerek onu olduğu yerde durdurdu.

Komiser Battersea'yi görmezden gelemezdi.

"Efendim," dedi ve kendisini toplanan adam grubuna yaklaştıran sıkı el sıkışmayı kabul etti.

"Benden kaçamazsın evlat." Adam şaka yapmamış olmasına rağmen içtenlikle güldü. "Gel, gel. Herkes seninle tanışmak istiyor, bahçedeki en parlak yıldız."

Battersea tanıştırma konuşmasını yaparken Tommy dişlerini sıkı ve terfiyi düşüncelerinin ön sıralarına itti. Beyaz adamlardan oluşan üçlü bir marki ve iki kont, Londra'da Lordlar Kamarası'nın güçlü ve söz sahibi üyeleri olarak tanınıyorlardı. Haberlerde ne zaman bir reform tasarısının fısıltısı geçse ortaya atılırlardı.

işçi hakları, kadın hakları, göçmen hakları, zorunlu eğitim
-Gerçeği haykırmak ve dinleyen herkesi öfkeliendirmek için.

Tommy bu üçlünün kışkırttığı birden fazla isyana dönüşen toplantıya katılmıştı. Komiseri onlarla birlikte görmek Tommy'nin görüşünü pek değiştirmede.

-haklı züppeler.

"İtiraf ediyorum, bir İskoç Yardsman'ı Mayfair'deki bir balo salonunda her gün göremiyoruz!" Lord Oakham dedi ki.

Earl Leaving bir tur *hararetli konuşmadan* sonra ekledi, "Gerçekten de! Bir atı yemeğe davet etmek gibi bir şey!" Tommy'nin omzuna bir el attı ve Tommy'nin bu dokunuşu tokatlayarak uzaklaştırmaması için her şeyi yapması gerekti. "Şakaydı, Peck! Şaka! Sahadaki en zeki at sensin!"

Battersea, "Yarışa geri dönecek kadar zeki, beyler," diye araya girdi. "Anladığım kadarıyla Bay Peck iş başında." Eğildi. "Dorring'in kız kardeşinin bu işi bedavaya yapacak birini bulana kadar bakıma ihtiyacı var." Çenesini Tommy'ye doğru kaldırdı. "Peck bu görev için yeteneklerini önerdi."

"İyi adam," dedi Leaving. "Tuhaf bir şey, Loveless kızı."

Oakham, "*Loveless* haklı, kimsenin ona yük olmak isteyeceğini sanmıyorum," diye onayladı. "Bu gece onu balo salonunda dolaştırmak zorunda kalmam yeterince kötü."

Tommy'nin çenesi sıkıştı; bu adamlardan herhangi biri Imogen Loveless'a sahip olduğu için şanslı sayılırdı. Ama yapamazlardı, çünkü Tommy'nin kadının onlara ikinci bir bakış atmayacağından hiç şüphesi yoktu. Leydi Imogen'in bu adamlarla aynı evrende bile olsa biriyle evlenmesine imkân yoktu.

Lanet olası düğünü kendisi durduracak ve lanet olası damadın işini bitirmekten büyük zevk alacaktı.

"Dikkatli olmalısınız," dedi, ses tonundan çıkaramadığı sessiz tehditle dörtlünün keskin dikkatini çekti. "Hanımefendiyi güvende tutmak benim işim ve ona saygısızlık edenleri susturmak da buna dâhil."

Adamlar hep birlikte bembeyaz kesilmiş, Tommy'nin ciddi olup olmadığını anlamaya çalışırken gergin bakışlarla birbirlerine bakıyorlardı.

"Ses tonuna dikkat et, Peck," diye gürledi Battersea, Tommy'yi kontrol etmeye çalışmaktan ve toplanan lordlara değerini kanıtlamaktan başka çaresi yoktu.

"Buranın senin yerin olmadığını hatırlasan iyi edersin."

Tommy, "Sizi temin ederim, efendim," diye cevap verdi, sözleri çelik gibiydi. "Bunu unutmam mümkün değil."

Lord Haverford söze girince Battersea bakışlarını kaçırdı. "Saçmalama, Battersea. O sadece işini yapıyor. Bize karşı bekçi köpeği rolü oynamasına gerek yok." Ötedeki odaya doğru gevşek bir el salladı. "Hepimiz şapkalarımızı ringe atıyoruz. Dorrington'ın ismine ve servetine yakınlık, kız için çaba göstermeye değer."

Oakham'dan sahte bir kıkırdama. "Kesinlikle. Tek söylediğimiz, bir kocanın sert ellerine ihtiyaç duyacağı."

"Çubuğu bırak, karıyı şımart, öyle değil mi Haverford?" Leaving'in söylediklerindeki ima Tommy'nin midesini bulandırıyordu.

Grup yine güldü -siktiğimin hortlakları- ve Tommy onlara bir sopa indirmenin nasıl bir şey olacağını hayal etti. Elleri yan tarafına sıkıştı. Bir sopaya ihtiyacı yoktu. Yumrukları yeterli olacaktı.

Tommy'nin boğazında bir hırıltı duyuldu.

Adamın suratına yumruk atmanın, Trevescan balosunu kavgaya dönüştürmenin ve kariyerini mahvetmenin yankıları.

Battersea bunu duymuş olmalıydı ki Tommy'ye doğru gergin bir bakış fırlattı. "Pekâlâ, Peck. Serbest bırakıldın. Bayanlara gösterinin tamamını sunduğundan emin ol - kocalarına İçişleri Bakanlığı'na ek fon için oy vermelerini söylemelerine ihtiyacımız var, ha?"

Oakham kıkırdadı ve Tommy'nin omzuna uzandı, Tommy dokunmaktan kaçınınca ıskaladı. "Şey, *gösterinin tamamı* değil. Gerçi Lord senden isteneceğini biliyor. Kendini kontrol altında tutmaya çalış, Peck. Bunlar *bayanlar* . . . onlar sizin için değil."

Kariyeri bu adamlara hak ettikleri dersi vermemeye değer miydi? İçindeki her şey ona bunu yapmasını ve sonuçlarına katlanmasını söylüyordu. Ve sonra onu gördü, odanın uzak ucunda ateşli turuncu ipekten bir parıltı.

Imogen.

Eğer bir kavga başlatırsa, ona ulaşamazdı.

Eğer bir kavga başlatırsa, artık ona ulaşmak için bir nedeni kalmayacaktı.

Ama bir nedeni vardı. Arabanın ona doğru geldiğini görebiliyordu.

Etrafındaki bina yıkılıyordu. Bu adamlar ona hakaret ediyordu.

Eğer bir kavga başlatırsa, onu koruyamazdı.

Ama bir tane başlatmadığı için lanet bir madalyayı hak etti.

Vedalaşmadan yanlarından ayrıldı ve her konuda soruşturma açacağına söz verdi.

üçü. Imogen geçen gece ne istemişti? Yeni Zelanda'ya giden yavaş bir tekne mi? Tommy bunu daha çok hak eden üç yolcu düşünemiyordu.

Neredeydi o?

"Dedektif Müfettiş, ne güzel bir sürpriz."

Lanet olsun. Bir adam bu lanet odada üç adım bile atamaz.

Dişlerini gıcırdatarak döndüğünde Trevescan Düşesi'ni gördü; uzun boylu, sarışın ve kıvraktı; buz mavisi ipek bir elbise giymişti ve bu da onu iş günlerinde olduğundan daha fazla kraliçe gibi gösteriyordu. Başını öne eğdi. "Majesteleri."

"Bu özel baloda, bu özel salonda olmasaydık, şimdiye kadar tanıştığımız tüm yolları göz önünde bulundurarak, törende durmanıza gerçekten gerek olmadığını söyledim. Ne yazık ki-"

"Bu kadar karmaşık bir kravat takarken, sanırım törene katılmaktan başka seçeneğim yok, hanımefendi."

Sırıttı. "Çok iyi bağlanmış. Birinin gelip uşağınızı çalmak isteyebileceği kadar iyi."

Bir uşagı yoktu. Phillips vardı -kendisi bir giysi atıydı ve Düşes'i memnun edeceğinden emin olduğu bu özel düğümü atmayı ona öğretmekten zevk almıştı- ısmarlama yeleklere meraklı ünlü bir dedektif müfettiş. "Teşekkür ederim."

"Burada rollerimizi oynadığımıza göre," dedi sessizce, "itiraf etmeliyim ki iş için burada olduğunuz kesinken, bir oyun akşamı için giyinmiş olmanıza şaşırdım."

Küçük bir kahkaha attı ve hemen ardından, "Bağışlayın ama bu geceki şenliklerin *oyun* olarak değerlendirilebileceği bir senaryo göremiyorum," dedi. Kadın gülümsedi. "Bay Peck, sanırım çoğu şeyin oyun olduğunu fark edeceksiniz."

Imogen da işin içinde."

Kadının bilmiş mavi bakışlarıyla karşılaştı. "Bana onun nerede olduğunu söyleyeceğinizi sanmıyorum."

"Eminim söyleyemem."

Tabii ki hayır. Uygunsuz bir şey söylemeden önce dilini ısırarak sertçe nefes verdi.

"Ama onu son gördüğümde," diye ekledi Düşes, başını yakındaki, arkada loş bir koridora açılan ve konuklara yönelik olmadığı belli olan kapıya doğru eğerek, "biraz hava almak için ava çıkmıştı." O ayrılmadan önce ekledi, "Bay Peck?"

Bakışları artık hafif ve meraklı değil, çelik gibi sertti. "Şunu bil ki Imogen hafife alınacak biri değil. Kardeşinin yetersiz kaldığı yerde, sizi temin ederim ki arkadaşları ... yapmaz."

Düşesler ve Sesily Calhoun, East End'in enkazında ipek ve satenlere bürünmüşlerdi. The Place'de. Omuz omuza.

"Hata yapmayın," diye ekledi düşes. "Başkaları konumunuzdan etkilenebilir ama ben üniformanın dışında nasıl bir adam olduğunuzla daha çok ilgileniyorum." Bakışlarını birkaç dakika önce yanlarından ayrıldığı adamların üzerinde gezdirdi. "O iğrenç kolektif karşısında kendinize hâkim olduğunuzu fark ettim."

Tommy'nin bakmasına gerek yoktu. Sözlerinin ardından gelen sıcak öfke yeterliydi. "Partinizi mahvetmek istememiştım."

Başını salladı. "Sizi temin ederim ki, en ufak bir şekilde mahvolduğunu düşünmezdim, ama nezaketinizi takdir ediyorum." Eğildi. "Yine de size memnuniyetle bir silah ödünç verebilirdim."

"Sizi temin ederim, o olmadan da bu işi yapardım."

Kaşları kalktı. "Imogen'in neden senin iyi bir adam olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum." Bu sözler onu hiç beklemediği bir şekilde ısıttı. "Peki ya sen?"

Kadının bakışları düşünceli bir şekilde daraldı. "Kararımı saklı tutuyorum." Ama yine koridora doğru başını salladı ki bu da bir şeydi.

Tommy'nin başka bir talimata ihtiyacı yoktu. Bir kez başını salladı ve kalabalığın arasına karıştı, fırsatını bulunca da fark edilmeden dolambaçlı koridordan aşağıya doğru süzüldü. Dolambaçlı koridoru bir köşeden takip ederek yol boyunca bütün kapıları denedi. Sessizce bir kart oyunu keşfetti. ilerleme ve mutfaklara giden merdivenler, bir başka köşeden önce aradığı şeyi ortaya çıkardı - kilitli olmayan bir kapı, karanlık bir oda ve Imogen.

On İkinci Bölüm

Onu karanlıkta, odanın -kütüphanenin- uzak tarafında, pencereden dışarı bakarken bulduğunda içinden geçen zaferi görmezden gelerek kapıyı arkasından kapattı ve onun duyabileceği kadar ses çıkarmaya dikkat etti. Onu korkutmak istemiyordu.

Korkutuyor muydu? Tommy'nin hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde, en kötü erkeklerle bile yardım almadan ya da tereddüt etmeden yüzleşmiş bir kadındı o. Bu yüzden Tommy onu korkutabileceğinden şüpheliydi.

Yine de sese doğru döndü, odanın karanlığı yüzünü gizliyordu. Bir sessizlik ritmi, beklenti ile oldukça çatırdıyordu. Ve sonra, "Buldun Ben."

Elbette onu bulmuştu. Her şeyin kaderi olduğunu düşünmeye başlamıştı - onu takip etmek, onu bulmak.

Tanrım. Bu şekilde görünmesi hiç adil değildi. Dükkândaki bir ikram gibi. Tatlı, bereketli ve makul olandan daha cazip. Aydınlıkta onu bir gün batımı gibi gösteren elbise karanlıkta bambaşka bir şeydi. Ay ışığı pencereden içeri süzüldüğünde, yaz şeftalilerinin rengini alıyordu; insanın çenesinden aşağı nehirler akıtan türden.

Tommy'nin ağzı sulandı.

"Daha önce de söylediğim gibi leydim, saklanma konusunda çok kötüsünüz."

Karanlıkta dudaklarının geçen geceki konuşmalarının anısıyla kıvrıldığını hayal etti ve bunu görmesini engellediği için gölgelere kızdı.

"Daha önce de söylediğim gibi, Bay Peck, çok fazla çabalamıyorum."

Kapıyı kilitlemek için döndü - aptal değildi ve karanlıkta yalnız bulunurlarsa bunun ikisini de yok edeceğini biliyordu - önce

Ona yavaşça yaklaşıyor, yapmaması gerektiğini biliyor ve her zamanki gibi onun cazibesine karşı koyamıyor. "Eğer saklanmıyorsan, o zaman ne?"

Kadın çenesini kaldırdı ve adamın göğsünde hayranlık patladı. Söyleyeceği her şey tamamen gerçek olacaktı. Saf Imogen. "Belki de beni bulmanı bekliyordum."

Göğsünde bir şey patladı. Tehlikeli, tıpkı onun patlamaları gibi.

"Neden buradasın?" diye sordu.

"Ben de seni arıyordum."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Neden burada, Trevescan Evi'ndesiniz? . . ." gibi giyinmiş.

Kızın bakışları loş ışıktaki üzerinde gezinirken nefesini tuttu ve daha önce bu kostümü giymekten nefret etmesine rağmen şimdi onun onayını istediğini fark etti.

". . . bir kadını bahçeye çekmek üzere olan bir tırmık gibi."

Nefis bir görüntü belirdi. Imogen bahçelerde, güneş gibi görünüyordu, adam dizlerinin üzerinde ona tapıyordu.

Orada olmamalılar. Birlikte. Yalnız.

Taş gibi sertleşmesine rağmen kafasını temizlemek için salladı. Rahatsızlıktan dolayı boğazını temizledi ve sohbeti karanlıktan ve karı kocaların bu karanlıkta yaptıklarından uzaklaştırmak için söyleyecek bir şeyler aradı. "Dans etmeniz gerekmiyor mu?"

Ona baktı. "Beni gezdirmeyi mi teklif ediyorsun?" Adamın kaşları çatıldı. "Hayır."

"Dans eder misiniz, Dedektif Müfettiş?"

"Burada değil," dedi.

"Öğrenmelisin," dedi. "Nasıl görüldüğüne bakılırsa ... kadınlar seninle dans etmek isteyecektir."

Kadınların ne yapmak istediği umurunda değildi. *Bir bayanın* ne istediğini bilmek istiyordu.

yapmak istediğini söyledi. "Nasıl dans edileceğini biliyorum."

Kaşları kalktı. "Bunu sana Whitehall'da mı öğrettiler?"

"Hayır," dedi. "Annem öğretti."

Pazar öğleden sonraları Shoreditch'teki dairelerinin ana odasındaki yaralı meşe masanın etrafında. Annesinin Marylebone'daki evinden, ona geniş bir dünya vaat eden bir sokak süpürücüsü olan David Peck tarafından süpürülmeden önceki eski hayatının bir kalıntısı.

Ve hiçbirini teslim etmedi.

Esme Peck, Tommy ve kız kardeşi Rose'u hayali bir orkestra eşliğinde ellerini çırparak masanın etrafında bir o yana bir bu yana gönderirken buna hiç aldırıyor gibiydi. Anne ve babası kendi başlarına müzik yapmışlardı.

Ama babası verdiği sözleri hiçbir zaman yerine getirememişti ve öldüğünde Esme'ye doğduğundan çok daha azı kalmıştı.

Boğazını temizledi, içindeki dersi memnuniyetle karşılasa bile düşünceleri uzaklaştırmak istedi. Burası ona göre değildi.

Bu hanımefendiye asla hak ettiği hayatı veremezdi.

Imogen onu inceliyordu. "Bir polis için beklenmedik bir eğitim."

"Zamanınızı Mayfair dışında nasıl geçirdiğinizi düşünürsek, leydim," dedi, "yaygın olmayan eğitim konusunda uzman olduğunuzu düşünebilirim."

Kaşları bu soru karşısında kalktı; hiç şüphesiz, içinde olmasını istemediği bir şey duymıştı. "Nasıl bir eğitim almalıyım? alındı mı?"

"Tüm tipik işe yaramaz saçmalıklar konusunda eğitim."

Gözleri sanki hiç bu kadar eğlenmemiş gibi alev alev yanıyordu. "*İşe yaramaz saçmalıkları* tanımla."

Onu yemliyordu ve o da yuttu. "Nakış, dans, menü planlama . . . Fransızca. *Dans*."

Yüzünü buruşturdu. "Menü planlama. Berbat. Sadece kardeşim evde yemek yediğinde kuzu eti yiyoruz."

"Kuzu eti sevmiyor musun?" Bunu neden sordu ki? Kızın kuzu eti hakkında ne düşündüğü umurunda değildi.

"Dürüst olmak gerekirse kuzu etinden dans etmekten daha az hoşlanıyorum." Gözlerini kırpıştırdı. "Peki ya Fransızca?"

Başını iki yana salladı. "Bunu kabul etmedim."

"Neyi kabul ettin?"

"Kimya."

şaşırmış bir şekilde gülmesine engel olamadı -ya da sanki onu güldürmekten hoşlanıyormuş gibi bakışlarının parlamasıyla gelen zevke. O da bundan hoşlanmıştı. Glmemesi gerektiği halde.

"Ve biraz da Eski Nors."

Kaşları kalktı. "Eminim bu oldukça işe yarayacaktır."

"Kimyadan daha az kullanışlı, menü planlaması kadar kullanışlı" dedi.

"Tanıdığım hiçbir kadına benzemiyorsun," demekten kendini alamayarak başını salladı.

Parlak gözlerinde gururla sırıttı. "Bana öyle söylendi."

Kadına bakarken göğsü sıkıştıyordu. Merakını gizlemek yerine bundan gurur duyuyordu. "Ben küçük bir kızken babam arkadaşlarına benimle övünürdü. Nakışta berbat, denklemlerde mükemmeldim. Dans pistinde hiç zarafetim yoktu ama

yanıcı sıvılarla başa çıkmak. Menü planlamasını anlayamadım ama hayvancılıkla ilgili bir tartışmaya mükemmel bir katkı. Bir Viking ile sohbet edebilirim ama Fransız büyükelçisiyle değil." Uzun bir süre durakladıktan sonra, "Ve inanır mısınız Reykjavik'e tek bir ziyaret bile yapmadım?" diye espri yaptı.

Birlikte, usulca güldüler, ses bir söz gibi etraflarında kıvrılıyordu. Sonra Tommy bir aptal gibi, "Ben de seninle gurur duyardım," dedi.

"Teşekkür ederim." Küçük bir reverans yaptı, gülümsemesi acı tatlı bir hal alırken siyah lüleleri sallanıyordu. "Ama o öldüğünde ..." Başını iki yana salladı. "Şey. Charles'ın beni bu kadar değerli bulmadığını söylemek yeterli.

Tartışma."

Kardeşi aptalın tekiydi.

Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Neyse ki arkadaşlarım beni oldukça faydalı buldular." Başını ona doğru eğdi. "Ve bir patlamadan nasıl kurtulacağımı biliyorum."

"Sizinle tartışmaya niyetli olduğum bir gerçek."

Başını salladı. "Ben aptal değilim, Dedektif Müfettiş." Adamın kaşları birbirine çarptı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece buraya zevkten ziyade iş için geldiğinizi düşünmüştüm."

O anda Tommy, Imogen Loveless gibi kadınların *zevk* kelimesini kullanmaması gerektiğine karar verdi. Dikkat dağıtıcı ve tehlikeliydi. Ve bir erkeğin düşüncelerini kesinlikle işle ilgisi olmayan hayallerle dolduruyordu.

Birdenbire ona gerçeği söyleme ihtiyacıyla yanıp tutuşmasaydı kahkaha sayılabilecek bir nefes verdi. "Leydi Imogen, buradayım. çünkü kardeşin beni davet etti."

"Ah." Bu küçük yanıt karşısında içinde tatsız bir şeyler kıpırdandı, sanki gerçek olmasına rağmen yanlış bir şey söylemişti. Bu bir sır olmasa bile. Ancak o daha konuşmadan Imogen kuru bir sesle ekledi: "Kardeşimin içişleri bakanıyla arası çok iyidir." Ayağa kalktı

Dümdüz, küçük iç çekişi sessiz odada silah sesi gibiydi. "Ne olmuş yani? Ne zamana kadar bana eşlik edeceksin? Bir koca seçene kadar mı?"

"Biz de bunu konuşmuştuk."

"Yani sen benim bekçim olacaksın. Kardeşim, saatlerce nakış ve dans dersleri olmasa bile, dünyanın geri kalanının zamanımı ne yaparak geçirdiğimi keşfetmesinden korkuyor. Sen de Mayfair'in sınırları dışına çıkmamamı sağlayacaksın."

Başını salladı. "Evet."

Başını iki yana salladı. "Gerçekten mi, Dedektif Müfettiş. Bunun için hiç sabrınız olmadığını düşünmüştüm. Sanki serseri bir çocukmuşum gibi bana bakıcılık yapıyorsunuz."

"Son on gün içinde neredeyse iki kez öldürülüydünüz leydim, bu yüzden-" "Bana öyle deme," dedi. "Eğer benim valim olacaksan olmaz."

"Dur," dedi, kelimelerden hoşlanmamıştı. Bu odadan çıkmalıydı. Onu dışarıda beklemeliydi. Eğer yakalanırlarsa, Dorrington ikisini de Halı. Yakalanırlarsa ikisi de mahvolurdu. Hayal kırıklığı alevlendi ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. "O bana gelmedi, Imogen. Ben ona gittim."

Kelimeler karşısında nefesini tuttu. Adının önünde unvanı olmadan dudaklarında yasaklanmış gibi hissetti. "Neden?"

Çünkü güvende değilsin. "Çünkü bana Doğu Yakası'ndaki patlamalar hakkında bildiklerini anlatmanı istiyorum."

Anlayış belirdi. "Demek kardeşimi bir bakıcıya ihtiyacım olduğuna ikna ettin."

"Bekçi değil. Bir muhafız." Karanlıkta, kelime yeni bir anlam kazandı -Bir ödev değil. İş değil. Başka bir şey. Daha güçlü bir şey.

Sanki onun koruyucusuymuş gibi. Öyle değil miydi? Onu çöken bir binadan taşırken onun için bir ok atmamış mıydı? Onu Bedford Court'a doğru kayan arabadan kurtarıken geniş kılıcını kaldırmamış mıydı?

O akşam onun için zincir zırhını giyip Mayfair'de savaşa gitmemiş miydi?

"İhtiyacım olduğuna inanmak için bir neden var mı? Kardeşimin kendi itibarını lekelemem için yaptığı teklif dışında mı?"

"Sizin ve arkadaşlarınızın düzenli olarak ortaya çıkardığınız sorunlar ve en az iki aristokratı Newgate'e tıktığınız gerçeği düşünüldüğünde, bir muhafız en kötü fikir değil."

"Henüz ihtiyacım olmadı."

"Her zaman bir taneye ihtiyacın var!" dedi sertçe. "Spitalfields'da olmasaydım ... Covent Garden'da ..."

"Eğer siz o yerlerde olmasaydınız, *ben* tehlikede olmazdım, Dedektif Müfettiş." Kadın öfkeliydi. Ama o daha bir şey söyleyemeden kadın ekledi: "Ve ben taşraya, hiç kimsenin karısı olamayacağım bir yere gidene kadar bana gölge rolü oynamayı teklif ettiğiniz için size minnettar olmalıyım."

beni seviyor ya da anlıyor mu?" Kadın küçük bir kahkaha attı. "Hayır, teşekkür ederim."

Bir koca bulduğunda ne olacağı aklına gelmemiştir ama Imogen Loveless fikrinden hoşlanmamıştı.

Scotland Yard'daki hapishaneye girip hücrelerden birini havaya uçurarak günlerini taşrada geçirdi.

Yine de unutulmayacaktı. Bundan emindi.

Başını iki yana salladı. "Çok üzgünüm, Dedektif Müfettiş, ama yanlış ata bindiniz. *Tutulmaya, korunmaya, bakılmaya* ya da her ne niyet ediyorsanız *ona* niyetim yok."

Onun sessizliğinde Imogen başını salladı ve kapıya doğru ilerledi, odadaki tek ses eteklerinin ipek kayışıydı. Adam onun geçmesine izin vermek için hareket etti ve kendi kendine bunun en iyisi olduğunu söyledi. Bu odadan ne kadar çabuk çıkarlarsa, işinin rahatlığına o kadar çabuk dönebilecekti.

Ama onun geri çekilen sırtına doğru konuşmaktan kendini alamadı. "Sizin de evlenmeye niyetiniz yok. Öyleyse neden buradayız, Leydi Imogen?"

Durdu, bakışlarını onunkilere kaldırdı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Yavaşça ona yaklaştı. Kesinlikle. "Kardeşiniz kolayca kandırılabilir leydim, ama ben kandırılmam. O balo salonunda kimseyle evlenmeye niyetiniz yok. Neyin peşindesin?"

Dudaklarını kıpırdatarak onu izledi. Cevabını düşünüyordu. Kelimelerini seçiyordu. Adam bekledi, kızın söyleyeceği yalanı çözmeye hazırды.

Ama her zamanki gibi Imogen Loveless'ın ne yapacağı tahmin edilemezdi. Güzel yuvarlak omuzlarından biri kalktı ve küçük bir omuz silkmeye düştü. "Belki de kardeşime evlenilecek biri olmadığımı kanıtliyorumdur."

Elbette saçmalıktı. "Peki Mayfair'deki uygun erkeklerin yarısı seninle evlenmek istediğinde?"

Güldü. "Mayfair'de geçirdiğiniz onca zamana rağmen balo salonlarında

pek vakit geçirmiyorsunuz Bay Peck. Ve bu belli oluyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ben evlilik için çok fazlayım. Sana Eski İskandinavlardan bahsettiğimde beni dinlemedin mi?"

Bu sözler Tommy'nin içini kızgınlıkla ve azımsanmayacak bir öfkeyle doldurdu. Birinin onu fazla bulabileceği düşüncesi -ondan gözlerini kaçırmamanın bir yolunu bulamazken- çileden çıkarıcıydı.

Saçmalık.

Adam daha az küfürlü bir yanıt bulamadan, kadın dikkatini adamın göğsüne yöneltti. "Atalarımı suçluyorum."

"Atalarınız mı?"

Başını salladı. "Imogen Loveless. Ne de olsa isminde var. Benim kaderim." "Saçmalık." Anlaşılan içinde tutamamıştı. "Sen mükemmel bir sevimli."

Bu sözler üzerine bakışları onunkilere kayd ve adam onun bakışlarını içine çekti, gözleri irileşmiş, ağzı şaşkın bir şekilde açılmıştı, yüzündeki şok ifadesi bir anda kayboldu ve yerini gizli bir gülümsemeye bıraktı. "Bu biraz sen."

Tommy hayatında hiç bu kadar nazik hissetmemişti.

Uzun bir süre sessizlik içinde durdular ve sonra kadın ona doğru bir adım atarak aralarındaki mesafeyi kapattı. Adam nefesini tuttu, geri çekilmesi gerektiğini biliyordu. Buna bir son vermesi gerektiğini biliyordu - her ne olmak üzereyse. Yakalanırlarsa her şeyin ters gideceğini biliyordu.

Yalnızca konuştu, kelimeler zar zor bir ses çıkarıyordu: "Baloda kayboldum." Kıpırdıyamadı. "Ve senin gelip aramanı istedim." O ona bu kadar yakın olmamalıydım. Onun sıcaklığını hissedememeliydim. Parfümünü koklayamamalıydim, gür ve ağız sulandırıcı. "Ama senden saklanmalıyım."

"Neden?" Sormamalıydı.

"Beni korkutuyorsun." Adam kaskatı kesildi ama adam geri çekilip aralarına mesafe koyamadan kadın elini kaldırdı ve parmak uçlarıyla adamın yanağına dokundu. "Bekle. Öyle değil. İzin ver ..."

"Açıkla." Sözcük niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı. Bir istekten ziyade bir talepti ve ellerini iki yanında sıkı yumruklar haline getirmeye zorladı. Ona dokunmamalıydı. İşi bu değildi. İşi onu korumaktı.

İş gibi hissettirmiyordu.

"Ben-" diye başladı, sonra düşüncelerini toparlayarak durdu. Dudakları adamın şimdiye kadar gördüğü en güzel küçük yay şeklinde büzüldü. Yanağının içini ısırıldı.

Tanrım. Kadın az önce adamın kendisini korkuttuğunu itiraf etmişti ve bunda şaşılacak bir şey yoktu; adam onu nasıl yiyip bitirmek istediğini hayal ediyordu. "Ben kaosa alıştım."

Bu sözler üzerine çarpık bir gülümseme sundu. "Sanırım öylesiniz."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorsunuz. Ben alışkınım kaos *kaynağı*. Ama sen . . ." Sonsuza kadar uzayacakmış gibi görünen o duraksamada beklemek onu öldürdü. "Bana kaosun benim dışımda olduğunu hissettiriyorsun. Sanki onu kontrol edemiyormuşum gibi."

İtirafın verdiği haz çok şiddetliydi. "Bana her zaman böyle hissettiriyorsun," dedi, kendini ona uzanmaktan alıkoyamayarak. "Kontrolden çıkmış."

"Bundan hoşlanmadım."

"Buna alışacaksın."

Kahverengi gözleri karanlıkta onunkileri buldu. "Geçiyor mu?"

"Hayır," dedi adam.

"Özür dilerim."

Ona gerçeği söylemedi. Eğer o da onun gibi olsaydı, açlık çekmeye başlayacaktı.

Sanki bir çözüm düşünüyormuş gibi başını eğdi. Bir tedavi. "Belki de ..."

Kaşları kalktı. "Eğer?"

"Eğer onu kucaklamanın bir yolu olsaydı."

"Kucaklamak mı?" Onun düşündüğü şeyi kastetmiş olamazdı.

Başını salladı ve bir adım daha yaklaştı, dokunabilecek kadar yakın olmasına rağmen yumrukları sıkıca kenetlenmiş olan ellerine baktı. *Çünkü* dokunabilecek kadar yakındı. Bir elini kaldırıp parmaklarını onun kolunda gezdirebilirdi. Yanağının yumuşak teninde. Buklelerinin içine. Yüzünü kendi yüzüne doğru eğebilirdi. O güzel kırmızı dudaklara tekrar sahip olabilirdi. Onun taze ve tatlı tadını yeniden hissedebilirdi.

Yapabilirdi, ama yapmazdı.

Bu onun işiydi. Onu koruyacaktı. Onu tehlikeden uzak tutmak.

Ama o anda, her nasılsa, onun için en büyük tehlike haline gelmişti.

Başını eğmiş, yere bakıyordu. Hayır. Yere değil.

Onun eline. Ona uzandı, parmakları yumruğunun üzerinde geziniyor, parmak eklemlerinin çıkıntılarını takip ediyordu. Onun dokunuşunun böyle hissettirmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Ateş gibi, içinden akıyordu.

Kargaşa gibi.

Adam titreyen nefesini bıraktı ve kadın ona baktı, isli kirpiklerle çevrili kara gözlerinde farkındalık vardı. "Sen de hissediyorsun. *Ratatatat.*"

Evet. *Evet.*

Ama bunu kabul etmedi.

"Belki de," diye tekrar başladı, "bir an için bizi almasına izin verirken bir kez daha . . ."

Berbat bir fikir.

"Belki sakinleştirir." Parmakları şimdi kolundan yukarı kayıyordu - yumuşak dokunuşuyla düşüncelerini dağıtıyordu, o kadar yumuşaktı ki ona karşı koyabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Kız ondan bir karış daha kısaydı. Onu kaldırılabileceğini kanıtlamıştı. Bunu yapmalıydı. Hem de hemen. Onu kaldırıp bir kenara koymalı ve bu odadan çıkmalıydı.

"Sakin ol," diye tekrarladı onun yerine. "Kaos," diye fısıldadı.

Bir daha sakin olabileceğinden emin değildi. "Bir kez daha," dedi. Kendini şaşırttı. Bunu söylemek istememişti.

Onun dokunuşuna karşılık vermek istememişti. Belinin kıvrımlarını okşamak istememişti. Onu daha yakına çekmek istememişti. Diğer elini çenesinin yumuşak tenine doğru kaydırmak, onu kendine doğru eğmek.

"Sadece bir kez," dedi. "Ve belki o zaman hissedeceksin." "Daha iyi." Bu kötü bir fikir değildi; dahiyane bir fikirdi.

"Doğru." Başını salladı, ayak parmaklarının ucuna kalktı ve eğildiğinde onu karşıladı.

"Sadece bir öpücük," dedi. "Ve sonra-"

Kadın aralarındaki mesafeyi kapattı ve adam planı unuttu.

On Üçüncü Bölüm

Imogen'in genel olarak oldukça zeki olduğu söylenmelidir.

Matematikte son derece iyiydi, Kraliyet Kimya Derneği'ndeki herhangi bir adama rakip olabilecek bilimsel bir dehaydı ve son iki yıl içinde, son derece yararlı olduğunu kanıtlayan üç ayrı kimyasal reaksiyon keşfetmişti suçluları yakalamaya, akranlarının dikkatini dağıtmaya ve bunu hak eden adamları bayıltmaya geldi.

Bu yüzden Thomas Peck'in kendisini tekrar öpmesini teklif etmesi boşuna değildi. Thomas Peck'in ona hissettirdikleri o kadar alışılmadıktı ki -önceki yaşam deneyimlerinin o kadar dışındaydı ki- gerçekten de onu öpmenin kalbinin vahşi atışlarını sakinleştirebileceğini ve her şeyi normale döndürebileceğini varsaydı.

Ancak dudakları dudaklarını bulduğu anda, kolları beline dolanıp onu kendine doğru çektiğinde, Imogen'in hipotezinin sadece yanlış değil, aynı zamanda saçma olduğunu kanıtlamak için deneyi tamamlamasına gerek olmadığı açıktı.

Ama yine de deneyi tamamlayacaktı. Belli ki.

Bilim için.

Çünkü öpücük içindeki kaosu yatıştırmamış olabilirdi... ama bir patlamaya en yakın hissettiği şeydi.

Vahşi bir *ka-boom* patlaması.

Ve patlamalardan hoşlanan bir kadın olarak daha fazlasını istiyordu.

Ellerini adamın omuzlarında dolaştırdı ve başını eğdi, küçük bir zevk iç çekişiyle ona açıldı, adamın onu karşılama şeklinden zevk aldı, dilini günahkâr bir yalamayla alt dudağının üzerinde kaydırды ve içeri daldı, onunla birlikte alev getirdi.

Imogen dokunuş karşısında nefesini tuttu, bir an hareketsiz kaldı, hareket edemedi, düşünemedi ya da yanıt veremedi çünkü *bu gerçekleşiyordu*. Onu tekrar öpüyordu. Ona bir takas teklif ettikten sonra The Place'in dışında değil. Ama o da bunu hissettiği için - bu vahşi çekimi.

Ve bu bilgi, *onun* sıcak, güçlü ve bu çılgın an için ona *ait* olduğunu hissetmekle birlikte ... onu alevlendirmeye yetti.

Öpücüğü karşıladı ve birlikte yandılar, kaydılar, okşadılar, yapıştılar, nefesleri sert ve hızlı geliyordu ve elleri yavaş ve kasıtlı hareket ediyordu, omurgasından aşağıya, yemyeşil üzerinde yumuşak bir zevk vaadi Kalçalarının kıvrımlarına ve poposuna doğru, onu sıkıca kendine çekerek, öpücüğünün içine kaldırarak, bu adam, bu öpücük, bu an dışında her şeyi unutmasını sağlayarak.

Hayır, Thomas Peck'in öpücüğünde sakinleştirici bir şey yoktu. Sakinleştirmenin tam tersiydi.

Heyecan vericiydi.

O kadar heyecan vericiydi ki bu keşfi kendine saklayamadı.

Parmak uçları adamın sakalının yumuşak derisinde gezinirken hızlı bir "Oh" çekerek uzaklaştı.

Bir başparmağını kızın yanağında gezdirdi ve gözlerine takıldı.

"Ah?" "Sadece yanılmışım."

Sertleşti ve aralarına mesafe koymak için geri çekilmeye çalıştı.

"Oh, hayır. Öyle demek istemedim. Bunu yapma," diye ısrar etti.

Durdu ve hızlı bir nefes verdi. "Sanırım yapmalıyım."

Hareket etmesini engellemek için adamın kollarını kavradı ve güzelce dikilmiş ceketinin altındaki kaslarının çeliğini görmezden gelemedi. "Oh," dedi tekrar,

onaylanmasını engelleyememektedir.

Göğsünde alçak bir ses gürledi. Şüpheli bir şekilde hazza benzer bir şey. Bakışları onunkilere kaydı ve adam alçak ve zengin bir sesle, "Ne konuda yanıldın Imogen?" dedi.

Gözlerini kırıştırdı. "Öpücüğün her şeyi çözeceğini sanmıştım."

Karanlıkta yumuşak ve hınzırca bir küfür savurdu. "Olmadı. Bu bir hataydı."

Hayır. Değildi. O kadarını biliyordu. "Öyle olmalıydı," diye ısrar etti.

"Bu bir bilim meselesi. Maruz kalma meselesi."

Kara kaşlarından biri kalktı ve ona eğlenen bir bakış attı. "Maruz kalma." "Kesinlikle. Tıpkı bir çocuğun bir hastalığa maruz kalması gibi. Hastalığı kapmak için bitti."

"Leydi Imogen," dedi, sözcükler yavaş ve kolaydı. "Bu senaryoda ben bir hastalık mıyım?"

"Olmak zorunda değilsin," dedi. "Hastalık olduğum için mutluyum."

"Sen bir hastalık değilsin," diye cevap verdi, sanki kız onu gücendirmiş gibi kelimeleri kırparak.

Bunun üzerine gülümsedi. "Bu söylediğin çok hoş bir şey." "Burada seninle olmamalıydım."

"Kardeşim seni korumam olarak tuttu," dedi. "Başka nerede olabilirsin ki?"

"Ben bir erkek olarak kalıyorum. Sizin dünyanızın dışında evli olmayan bir adam. Eğer keşfedilirsek-"

Mahvolurdu. Hiç şüphesiz. "Sesily çok heyecanlanırdı," diye mırıldandı. "Ne?"

Imogen çenesini kaldırarak soruyu geçiştirdi. "Bay Peck, siz benim korumam mısınız? Yoksa değil misiniz?"

Elleri -sanki onu bırakacak iradeyi kendinde bulamıyormuş gibi- hâlâ onu sıkıca tutuyordu ve yuvarlak poposunu kavırıyordu. "Öyleyim."

"Ve bunun gerekli olduğuna inanmak için nedeniniz var mı?"

Soru karşısında gözlerini kapattı. "Biliyorum," dedi usulca, ondan çok kendi kendine. "Yine de tehlikenin *sen* olmadığından emin değilim."

Kendini kötü hissederek, adamın pençesine geri bastırdı ve onun Gözleri açıldı ve parmakları sıkılaştı, içinden bir zevk tınısı gönderdi. "Kendimi bir tehlikeden çok bir *macer*a olarak görmeyi seviyorum."

Bir kahkaha attı. "O sensin."

"Ve eğer bu macerada benim muhafızım olacaksan," dedi sessizce, "Belki de bu özel sorunun çözümü daha uzun süre maruz kalmaktır." Sözcükler aralarına düştü ve bunun bir risk olduğunu biliyordu ama ekledi: "Bir tür *soruşturma*."

"Ah," dedi, bir elini kaldırıp yanağını okşadı, yavaş, çıldırtıcı bir kaymayla ileri geri. Imogen nefesini tutmuş, onun cevabını bekliyordu. Sonra eğildi ve kızın çenesine, kulağının hemen altına sıcak, ağzı açık bir öpücük kondurdu ve "Araştırma konusunda çok iyi olduğumu tespit ettik..." diye fısıldadı.

"Tommy," diye fısıldadı, daha fazlasını istiyordu. Onu istiyordu.

Adını duyunca sustu ve sonra başka bir alçak sesle -hayal kırıklığı mı? Arzu mu?- onu ayaklarından kaldırıp kollarına aldı. Imogen

hayatı boyunca hiç kucakta taşındığını hatırlamıyordu ve bu adam bunu bir haftadan biraz fazla bir süre içinde üç kez yapmıştı. Bundan hoşlanmaması gerekirdi. Buna karşı koymalıydı -kendini bir yerden bir yere taşıyabilecek yeteneğe sahipti. Scotland Yard'dan bir zalimin onu taşımasına ihtiyacı yoktu.

Ama her seferinde onun devasa kaslarına hayran kalmaktan kendini alamıyordu - ne de olsa küçük değildi-.

Onu kaldırmakta, taşımakta, ona dokunmakta kesinlikle hiçbir sorun yaşamadım.

Bayıldı.

Tommy onu yakındaki bir masanın üzerine koydu ve orada ağır bir pirinç lambaya çarptı.

Nefes nefese kaldı ve döndü, ama ağır demirbaşı yakalamak için uzanamadan Tommy oradaydı, refleksleri anıydı, yere çarpmadan ve cam perde kırılmadan önce büyük bir eliyle onu havada yakaladı.

Tek bir yumuşak hareketle lambayı masaya geri koydu ve elini yüzünün yanına koydu, başparmağını çenesinin altına bastırdı ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi.

Nefes nefese kalmasına engel olamadı "Çok etkileyiciydi."

"Mmm." Başını eğdi ve dudaklarına fısıldamadan önce iltifatı kabul ederek bir öpücük daha çaldı, "Seni etkilemek hoşuma gidiyor."

"Etkilendim," dedi yumuşak bir sesle. "Çok fazla şeyden."

Zar zor geri çekildi. Sadece gözlerinin içine bakabileceği kadar. "Örneğin mi?"

Ona küçük bir gülümseme verdi. "İltifat mı arıyorsunuz, Mr. Peck?"

Hiç tereddüt etmedi, mavi gözleri derin ve akışkandı. "Evet."

Bir elini kaldırdı ve bir parmağıyla burnunu okşadı. "Bu şişlik." "Bar kavgası."

"Kazandın mı?"

Omuzları dikleşti, soru karşısında göğsü genişledi, sanki kraliçesine sunulan bir şampiyon gibiydi. *Onun muhafızı.* "Evet."

Başını salladı. "Sana yakışıyor." "Kazanmak mı?"

Küçük bir gülümseme. "O da var."

Gülümsemesini eşleştirdi. *Bu sana da yakışıyor.* Ama bunu söylemedi. Onun yerine, parmaklarının sakalına doğru gitmesine izin verdi, pürüzsüzce yağlanmıştı, sesini seviyordu

boğazında gümbürdedi. "Hoşuna gitti."

Adam onun eline bastırarak devam etmesi için onu teşvik etti. "Mmm."

"Seni vahşi gösteriyor" -elini tuttu ve avucunun ortasına bir öpücük kondurdu, bitirirken nefesini çaldı- "vahşi."

Göğsünde bir gümbürtü daha duyuldu ve adam eğilerek dudaklarını boynunun yumuşak derisinde gezdirdi; sakalının darbeleri ve dilinin yavaşça kaymasıyla noktalanmış öpücük, orada atan nabzın tadına bakıyordu. Kadın hiç düşünmeden çenesini kaldırarak adama devam etmesi için izin verdi ve ekledi: "Bu beni vahşi *hissettiriyor*."

"*Beni* neyin vahşi hissettirdiğini söyleyeyim mi leydim?" Kelimeler Alçak ve tembel, sanki Mayfair'de onun özleneceği bir baloda değillermiş gibi. Sanki bir ömür boyu onun omzuyla oyalanacak, omzunun kıvrımını elbisesinin kenarına kadar izleyecekmiş gibi.

Ona, kendisine böyle hitap etmemesini söylemek istedi. Aralarına unvanının mesafesini koymamasını. Ama bu çok hoşuna gitmişti, içindeki iddia, onun olduğu fikri. Bu onun seçimi idi. "Lütfen," dedi, parmakları geceliğinin kenarına geri dönüp içeri sokulurken, onu ateşe verirken kelime zar zor vardı.

"Burada mı?"

Başını salladı, adamın kaba ipeği çekiştirdiği yere, altın ipliğe baktı. "Bekle-" Her zaman taktığı broşa uzandı - gümüş üzerine obsidyen set. Çıkardı, cebine koydu. Ve bu iş bittiğinde, "Evet" diye fısıldadı.

Adam onun sessiz talimatlarını takip ederken kumaş gerildi, parmağını kancaya taktı ve aşağı çekti. "Beni vahşi hissettiriyorsun," dedi ve sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordu. "Tüm sağduyumu alt üst ediyorsun. Seni sorgulayacağım. Seni izlemeliyim. Seni uzakta tutmalıyım."

Adam ona bakana kadar saçlarını çekiştirdi. "Neden?"

"Suç mahallerimi kurcalıyordun." Bir çekiş daha ve Kumaş göğüs ucunu sıyrarak serin odaya ve onun sıcak bakışlarına maruz bıraktı. Adam gözlerini dikmiş ona bakıyordu ve kadın onun her zaman iyi korunan yüzündeki duyguları fark etti.

Pervasızlık. Kaos. Arzu.

"Bedenimi kurcalıyordun." Başını iki yana salladı. "Kendime engel olamıyorum."

Başını salladı. "Ne derler bilirsin, düşmanları yakın tutmak en iyisidir."

Tommy cevap vermedi ve bir an için yanlış bir şey olup olmadığını merak etti. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı... Bırakın kendisini onun gibi hissettiren birini, başka birine bile kendini açmamıştı. Ama bu hareket hakkında çok şey duymuştu -Sesily ve Adelaide yanındayken duymaması zordu- ve bildiği kadarıyla erkekler bunun için hareketsiz kalmıyordu.

O ... kabul edilebilir miydi?

Bu düşünce onu derinden etkiledi ve hemen onu serbest bırakarak kendini örtmek için harekete geçti.

"Hayır," dedi, bu hareket onun kilidini açtı. Kadının elini kendi eliyle yakaladı, güçlü, sıcak ve inatçı. "İzin ver bakayım."

Yanakları utançtan kıpkırmızı oldu. "Bu ..." Durakladı. Yeniden düşünmek. "Ben ..." *Oh, hayır*, bunu soramazdı. Derin bir nefes aldı. "Sen . memnun musun?"

Bunun üzerine başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluştu. "*Tatmin* oldum mu?" Küçük bir kahkaha attı. Belli belirsizdi ama yine de bir kahkaha olduğu anlaşılıyordu ve Imogen utançtan ölmenin mümkün olup olmadığını merak etti. "Hayır leydim. Tatmin olmadım."

Utançtan ölmenin en kötü sonuç olmayacağına karar verdi. En azından öldüğünde bu cevabı hatırlamayacaktı. "Ah."

"Imogen," dedi usulca. Kız gözlerine karşılık vermeyince, "Bana bak," dedi.

Talep onu baştan çıkarmaya yetecek kadar çiğdi ve bunu yaptığında onu sert ve ciddi buldu. "Bakmak beni tatmin etmiyor, çünkü bakmak yeterli değil. Ben ... istiyorum." Kadının çıplak ve onun için yanıp tutuşan göğüslerine baktı ve açlıktan ölüyormuş gibi bir elini ağzının üzerinde gezdirdi. "Tanrım, sana dokunmayı bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum." Gözleri onu buldu, arzuyla parlıyordu. "Size dokunabilir miyim leydim?"

Yine şu onurlandırma. İzin istemek. Onu ateşe vermek. "Evet," diye cevap verdi. "Lütfen." Dudağını ısırды, istediği şeyi isteyemiyordu.

Yapmak zorunda değildi. Çünkü o biliyordu. O da bunu istiyordu. Ve bunu ona verdiğinde, dili göğsünün gergin ucunu bir vaat gibi boyadığında, bu *muhteşemdi*. Nefes nefese kaldı, parmaklarını onun saçlarına geçirdi, Onu bir kolunun üzerine yatırıp dikkatini diğer göğsüne verdiğinde, tepe noktasını ağzına aldı ve -Ah!- yemyeşil, güzel çekişlerle tekrar tekrar emdi, içinde derin bir zevk biriktirdi ve daha fazlası için acı çekmesine neden oldu.

"Bu ..." Bu sözler üzerine bakışları onunkileri buldu ama durmadı, bunun yerine dilinin geniş düz kısmıyla onu yalayarak sözünü bitirmesi için cesaretlendirdi. Bitirdi. "... kötü."

Bu değerlendirme karşısında gülümsedi. "Macera kadar kötü değil, değil mi?"

Adam bacaklarını eteklerinin altından geçirip daha da yaklaşarak ona taparken küçük bir kakhaha atmaktan kendini alamadı. Dişlerini bir meme ucuna geçirdi, dil ve dudaklarıyla hemen yatıştırdı ve parmakları sıkıştı, "*Daha fazla*" diye yalvarırken onu sıkıca tuttu.

Hiç tereddüt etmedi, elleri bacaklarını okşarken başını kaldırıp vahşi bir öpücükle dudaklarına yapıştı, ta ki parmakları eteğinin altından ayak bileğini bulana ve dokunuşun içinde yarattığı cızırtıyla nefesi kesilene kadar.

Dudakları kızın yanağından kulağına doğru kaydı ve alçak bir fısıltıyla "Size dokunabilir miyim leydim?" diye tekrarladı.

Onayladığını haykırmak istedi ama hızlı ve sert bir "Evet, lütfen" demekle yetindi.

"Mmm," diye gürledi, dili kızın kulağının kıvrımlarında geziniyordu. "Bu çoraplar çok pürüzsüz," diye hayret etti, bacağını okşayarak dişleri kulağını endişelendirirken baldırının kıvrımı. "Ve burası." Adam kızın dizinin arkasıyla oynadı ve kız güldü. "Gıdıklanıyor musun?"

Ona daha fazla erişim sağlamak için çenesini kaldırdı; onun dokunuşuna, öpücüğüne, ona vereceği her şeye daha fazla ulaşmak istiyordu. "Şimdiye kadar bilmiyordum. Hiç kimse ..."

Nefesi kesildi. "Sana burada hiç kimse dokunmadı," diye bitirdi, kelimeler karanlıktı ve gurur gibi bir şeyle doluydu. "Benden başka kimse."

Onun bakışlarıyla buluşmak için başını çevirdi. "Hoşuna gitti."

"Yapmamalıyım," dedi. "Buna hakkım yok." Ve yine de, kalçalarını daha geniş itti, daha yakın bastırdı, parmaklarının daha yukarı gitmesine izin verdi.

"Ama yine de hoşuna gidiyor."

"İstiyorum," dedi sertçe. "Bu bende sana sahip çıkma isteği uyandırıyor."

"Zaten yaptın," dedi. "Bana her *hanımım* dediğinde bunu yapıyorsun."

Sözler karşısında durdu, yüzünü tavana çevirdi ve gözlerini kapattı. "*Siktir*," diye fısıldadı. "Imogen. Böyle söyleme. Bu bir seferlik. Bundan sonra yapmalıyız ..."

"Bir kez. Teşhir için." Uzandı ve dizinin hemen üzerinde duran elini onunkine bastırdı. "Ama sen olduğun için mutluyum, Tommy. Dokunmak

Ben. İlk önce."

Bir başka derin, vahşi öpücük için dudaklarını çaldı, daha yukarıları keşfetti, ta ki- Durdu, öpücüğü kesti. "Imogen?"

Onun ne bulduğunu bildiği için sırttı. "Tommy?"

"Bu bir bıçak mı?" Parmakları kalçasındaki deri kayışın üzerinde gezindi. "Evet, öyle."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

Parmakları adamın saçlarına dolandı. "İnsanın karanlıkta ne zaman hain bir karakterle karşılaşacağını asla bilemez."

Dokunuşu kalçasındaki kılıfın izini sürdü. Ve sonra sert bir sesle, "Bıçağa ihtiyacın yok."

"Yok mu?"

"Bu gece değil."

Adamın sakalını boynuna değdirmesiyle noktalanın bu sözler karşısında ürperdi ve sonra nefes nefese cevap verdi: "Tecrübelerim bana bir silaha sahip olup da ona ihtiyaç duymamanın, ihtiyaç duyup da ona sahip olmamaktan çok daha iyi olduğunu söylüyor."

Bir vuruş. Ve sonra, "Bu senin tercih ettiğin silah mı?"

"Hayır, ama balolarda patlayıcıları pek sevmezler."

"Mmm," dedi. "Talihsizlik."

Eli hâlâ bıçağın üzerindeydi, kıpırdamadan duruyordu. "Öyle değil mi? Ama eğer bir kılıç taşımam gerekiyorsa, bu oldukça özel." Onun yakınlığı kelimeleri sestten çok nefese dönüştürdü. "İskoçya'da bir kadın bıçak ustası tarafından benim için yapıldı."

"Bayan bir bıçakçınız olmasına şaşırmadım."

"Benim çoğu şeyde bir bayanım var," diye cevap verdi. "Sen de denemelisin."

"Mmm. İtiraf ediyorum, şu anda beni baştan çıkaran bir kadın var."

Kelimeler kadının içinde cızırdadı. "Ama yanlış anlıyorsun," diye ekledi.

"Bu gece bir silaha ihtiyacın olmadığını söylediğimde, bunun nedeni artık senin silahının ben olmam. Bana sahipsin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yoğun mavi gözleriyle buluşmak için geri çekildi. "Muhafızım mı?"

"Kılıcın."

Bundan hoşlanmaması gerekirdi ama kulağa çok *romantik* geliyordu. Sanki adam bir İskoç savaşıydı ve Kuzey Ülkesi'nin vahşi doğasındaydılar ve adam gece boyunca ikisini de ekosesine sarmak üzereydi - tek amacı onu korumak için sırtını soğuğa dayamıştı.

Hanımefendisi.

Onun erkeği. Uzun süreliğine değil elbette. Evliliğin ona göre olmadığını söylerken çekingen davranmıyordu. Evlilik için fazla vahşı olduğunu söylemişti. Ama bu gece, o anda, o yerde, o ona aitti. Bu yüzden kendine saygısı olan her kadının yapacağını yaptı; uzanıp adamın elini kavradı ve bıçağının kabzasından yukarıya, kalçasının kıvrımına, çoraplarının üstüne doğru götürdü. Orada durdu, çünkü adam tenine ulaşmıştı ve kadın daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

İkisi de inledi ve o da birincisine ikinci bir el ekleyerek kurdelelerle oynadı. "Söyleyin bana... bunlar ateş renginde güzel fiyonklarla mı bağlı?"

Sesini bulmakta zorlandı. "Evet."

"Onları görebilir miyim?" Bir duraksama ve sonra, "Leydim?"

Soru karşısında titredi ama eteklerini elleriyle tutup yukarı kaldırdı, kalçalarının üzerinden geçirdi ve kendini gösterdi. Adam onu izledi, vücudu gergindi, geniş saten kurdeleleri okşarken çenesi çelik gibiydi. "Ne kadar yumuşak olacağını merak ediyordum," dedi, kadından çok kendi kendine. "Senin tenin. Ve şimdi cevabımı aldım. Benimki gibi eller için çok yumuşak."

Anında başını salladı. "Hayır." Kaba parmak uçları güçlü, işlenmiş ve mükemmeldi, çoraplarının kenarı boyunca okşuyor, iç uyluklarını izliyordu.

Tekrar küfretti. "Çok yumuşak. Nasıl ipekten daha yumuşak olabiliyorsun?" Adam kızın teninde daha fazla gezindi ve kızın kalçaları daha da açılarak tanımadığı ama kesinlikle anladığı bir ağrının başladığı yere erişmesine izin verdi.

Tommy de anlamıştı, onun sessiz talimatını izlerken mavi gözleri karanlıkta onunkileri yakaladı. "İşte," dedi, sözcük bir mucizeydi. "Ben de bunu merak ediyordum."

O kadar yakındı ki, istediği yerden bir santim bile uzakta değildi. "Başka neyi merak ettin?"

"Seni merak ettiğim tüm yolları kataloglamak bir ömür sürer, Imogen Loveless," dedi. "Teninin rengini, vücudunun şeklini ve bana karşı hissettiklerini merak ettim..."

Bu sözler üzerine gelen iniltiden utanması gerekirdi, ama içinde akıp giden onca arzuya rağmen utanacak yer bulamıyordu. "Tommy-" dedi onu teşvik ederek.

"Teninin ne kadar yumuşak olacağını merak ediyordum. Ve şimdi, merak ediyorum ... ne kadar yumuşak olacaksın ..." Sözlerini yarıda kesti, enfes bir işkenceyle hareket ederken sözleri kulağına sıcak geliyordu.

Kadın nefesini tuttu ve adam homurdandı, alçak ve karanlık ve kibirli bir gururla doluydu, sanki ne bulacağını biliyordu ve haklı olduğunu kanıtlanmasından çok memnundu. "Ve şimdi merak etmeme gerek yok," diye fısıldadı, onun bakışlarını tutarak. "İşte . . ." Parmakları kızın dikiş yerlerini okşadı ve kız gözlerini açık tutamadı. "İnanılmaz derecede yumuşak, değil mi? Ve çok ıslak."

Adam ona can attığı öpücüğü verirken bile sözleri onu çözme tehdidinde bulunuyordu, kıvrımlarını ayırıp içine girdiğinde tutamadığı zevk ılgınlığını yakalayan uzun, gür bir iddia, onun için zorlandığı yeri bulana kadar tekrar tekrar onu boyadı ve bir, iki kez daire çizdi, sadece kalçalarını eline doğru sallayıp onu daha yakına çağırdığında durdu. Öpüşmeyi kesti, "Orada mı?" demeden önce küçük bir emişle dolgun alt dudağında oyalandı.

Imogen nefesini içine çekti. "Evet."

Başka bir daire, yıkıcı derecede yavaş. "Bunun gibi mi?"

Nefesi kesik kesik ve şiddetli bir şekilde dışarı fırladı. "Aman

Tanrım." "O burada değil, aşkım," diye fısıldadı günah gibi. "Sadece ben varım." Eli

kolunu bileğine doğru itti ve bileğini sıkıca kavradı. "Devam et o zaman," diye ısrar etti. "Göster bana."

Parmakları Tommy'nin üzerinde sıkılaştı ve kalçalarını Tommy'ye doğru salladı, onun dokunuşunu arıyor, yeniden dokunmasını istiyordu. "Lütfen, *Tommy*." Tommy ona istediğini verdi -kadının isteyecek kelime bulamadığı şeyi, kalçalarının hareketini takip eden yavaş, inatçı daireleri. Bitti

Kendisinin bile hayal edemeyeceği bir ritimle tekrar tekrar... Adam onu merak ettiği onca zaman boyunca, bir şekilde onun dokunulmaktan hoşlanma şeklini keşfetmişti.

Bir saat önce *kendisine* sorulsaydı, basitçe "*Onun tarafından*" diyecekken, o bunu ayrıntılarıyla biliyordu.

Çok geçmeden düşünceleri karmakarışık oldu; adamın sataşması, baştan çıkarması ve satın almadan oynamasıyla ortaya çıkan saf zevkten başka bir şey yoktu.

Onu tam istediği yerde tutarken kalçalarındaki kaslar gerildi ve adam duruşunu genişleterek onu açık tuttu. "Hayır," dedi. "Sana vuruşunu izlemek istiyorum."

Onu sıkıca tutup, "Durma," dediğinde ona doğru kükreyerek geliyordu.

"Buna cüret edemem," dedi, alçak sesle ve karanlık, sözcükler ancak bir hırıltıdan fazlasıydı. "O senin, aşkım. Sahiplen onu. Kullan beni."

Başparmağı mükemmel bir ritimle devam ederken, kadın onu kullanıyor, güçlü ve bilgili parmakları boyunca ona karşı sallanıyordu. "İşte bu kadar." Eliyle çenesini yakaladı ve onu kendisine doğru kaldırdı. "Bana bak. Seni görmek istiyorum."

"Ben-" Nefes nefese kaldı ve ağzını onunkine bastırırken çığlığını yakaladı, eline ve dudaklarına karşı çıldırdı, ona karşı sert ve hızlı bir şekilde boşalırken onu korumasına - ona rehberlik etmesine - ihtiyaç duydu, çığlıklarını içerken dokunuşuna karşı sallandı.

Kadın kendine geldiğinde, adam ona sarıldı, çenesinden kulağına doğru yumuşak öpücükler kondurdu ve yaptıklarından dolayı onu övdü, ona daha önce kimsenin söylemediği yarım düzine şey söyledi. Muhteşem. Güzel.

"*Ateş gibi*," diye konuştu kulağına, elini kaldırmadan ve doğrudan ona bakarak parmaklarını ağzına götürmeden önce sadece hafifçe, sadece bir zevk şoku gönderecek kadar hareket etti.

Kötü ve günahkârdı ve her şeyi tekrar yapmak istemesine neden oldu. Kadının gözleri kocaman açıldı ve adam sıırttı. "Ateş gibi ve bal gibi."

Kendini durduramadı - ona uzandı, bir öpücük daha için onu aşağı çekti, bunu yaparken bile bunun çok kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Şimdi ondan uzaklaşması gerekiyordu - onlara biraz dokunulmazlık sağlayan bir maruz kalma seviyesine ulaşmış olarak hayatlarına geri dönmeleri gerekiyordu.

Ama ona karşı bağışıklığı yoktu.

Tam tersi olmasından korkuyordu.

Ama bunu düşünmek yerine onu öptü ve adam bu plandan son derece memnun görünüyordu, onu arkaya yatırdı, ağzını yaladı, göğsünün üzerinden aşağı doğru okşayarak göğüsleriyle oynadı, bu da Imogen'in içinde yeni bir heyecan dalgası yarattı ve belki de araştırmalarına devam edip edemeyeceklerini merak etme sırası ona geldi. Hemen.

Ancak o daha bunu söyleyemeden, adam başını kaldırdı. "Duyuyor musun ..." Kadın gözlerini açtı ve adamın bakışlarıyla karşılaştı, kendini çözülmüş hissediyordu. Adam lanet okudu, yumuşak ve hınzırca. "Tanrım, Imogen. Çok *güzelsin*."

Bu onu tanımlamak için kullanılan bir kelime değildi ve bu yüzden başını eğip adamın dikkatinden kaçmaya çalışmasına engel olamadı.

Ve sonra o da duydu.

Bir zil. Ötedeki koridorda.

Bir an dondu kaldı, bir yandan ne olduğunu biliyor, bir yandan da başka bir şey olmasını diliyordu. Başka herhangi bir yer.

Şimdi olmaz. Burada Tommy Peck'in kollarındayken ve Tommy ona güzel olduğunu söylerken olmaz.

Zil tekrar çaldı ve küfretme sırası ona geldi. "Ne-"

Kadın onu serbest bıraktı ve iterek uzaklaştırdı; muhteşem adam, kadının eteklerini indirip masadan zıplayarak kapıya yönelmesini izleyerek gitti.

Imogen kilidi fırlattı ve bir aralık açarak dışarı baktı.

Adelaide koridorun ötesinde. "Ah!" Adelaide dedi ki. "Güzel. Hâlâ buradasın."

"Başka nerede olabilirdim ki?" Adelaide odanın içini görmek için başını eğdiğinde Imogen kapıyı etrafına daha sıkı sararak sordu.

Arkadaşı ona eğlenen bir bakış attı. "Oldukça kısa olduğunun farkındasın, Im... ve o adam çok uzun. Ve tam arkanda."

Imogen döndü. "Bir dakika lütfen, Dedektif Müfettiş."

Adam geri çekilip ellerini iki yana açtı ve kadın koridora çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Adelaide'in kaşları saçlarının yarısına kadar indi. "Daha fazla zamanımız olduğunda her ayrıntıyı öğrenmek isteyeceğim."

Imogen arkadaşının elindeki zile başını sallayarak, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi. "Nedir bu?"

Yüz ifadesi ciddileşti. "Vakit yok. Düşes arabayı bekliyor."

Imogen omzunun üzerinden kapalı kapıya doğru baktı.

Adelaide yumuşak bir sesle, "Beden erkeğin bundan hoşlanmayacak," dedi.

"Hayır, yapmayacak," diye onayladı Imogen, koridorda ilerlemeye başlamıştı bile. "Ama işini kolaylaştırmak için bir neden yok."

Arkadaşının yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "O zaman bu bir av olacak?"

Imogen'in kalbi onu takip edebileceği düşüncesiyle çarpıyordu. Onun kendisini takip etmesinden hoşlanmamalıydı. Onu rahat bırakmasını istemeliydi. Ve yine de cevabına engel olamadı. "Ben bunu bir tür *macera*."

Bölüm On Dört

Tommy çok öfkeliydi.

Onu kütüphanede yalnız bıraktıktan bir dakika sonra hatasını fark etmiş ve hemen kapıya yönelmiş, menteşelerini sökerek ardındaki boş koridoru ortaya çıkarmıştı. Önce balo salonuna gitmiş, yanıldığına ve Imogen'i, onu Trevescan Evi'nden çıkarıp doğrudan en yakın mihraba götürme hayalleri kuran bir züppenin kollarında bulacağına dair yanlış yönlendirilmiş bir umutla dolmuştu.

Tanrı bu senaryonun her şeyi kolaylaştıracağını biliyordu.

Tommy'nin bir şeyleri yumruklamak istemesine neden olsa bile.

Balo salonunda değildi. Kalabalık alana hızlıca bir göz attığında, kayboluşunda yalnız olmadığını fark etti. Dük ve Clayborn Düşesi de gitmişti. Tommy'nin hepsinin bir arada olduğundan ve belaya doğru gittiklerinden hiç şüphesi yoktu.

Birbirini takip etti, değil mi?

Lanet olsun, onsuz başını belaya sokuyordu ve onu bulmak için bir oda dolusu aristokratın arasından geçmesi gerekiyordu.

Lanet olsun.

Tommy hayal kırıklığı içindeyken odanın en ucunda, gecenin erken saatlerinde katalogunu çıkardığı gizli kapının yanında gümüş mavisi bir parıltı gördü. Bu rengi biliyordu; bir saat kadar önce, her şey değişmeden önce Trevescan Düşesi'nde fark etmişti. Imogen'i tartaklamadan önce Karanlıkta sevgisiz, onun güvenliğine ve soruşturmasına karşı sorumluluğuna mutlak bir meydan okuma.

Sorumlulukları, kadın gözünün önünden kaybolduğu için başarısız olmaya devam etti.

Çoktan kapıya yönelmiş, dikkatini çekmek için yapılan yarım düzine çağrıyı duymazdan gelmiş, gözlerini Düşes'in kaybolduğu yere dikmişti. Düşes'in

Kadın kendi balosunu tüm hızıyla devam ederken bırakamazdı, değil mi?

Görünüşe göre yapabiliyordu. Karanlık hizmetli merdivenlerinden inip Trevescan Evi'ne açılan arka kapıya ulaştığında, hızla ilerliyordu ve Düşes'in arabasına binip gözden kaybolurken elbisesinin buz mavisi eteğini bir an için görebilecek kadar yol almıştı.

İşaretsiz arabası.

Tommy karanlıkta küfrederek caddeye doğru koştu, bir at arabasını durdurdu ve dizginleri bırakması için adama aylık kirasının yarısını teklif etmek üzere kasaya tırmandığında şoförü şok etti.

"Bu delilik," dedi yaşlı beyaz adam ona deriyi uzatmadan önce kayışları ve soğuktan çatlamış kırmızı ve çiğ ellerine üflüyordu. "Ama paranı alacağım."

Düşes'in arabası Trevescan sokağından çıktı ve Tommy uzaktan onu izledi, Mayfair'in ışıklarından uzaklaştıkça öfkesi daha da artıyordu.

"Eğer soyulursak," dedi şoför Seven Dials'dan geçerken, "daha fazla ücret alırım."

Nereye gidiyorlardı?

Otuz dakika sonra Düşes'in arabası Docklands'a girdi ve Tommy küfrederek durdu. Burası bir kadına göre bir yer değildi. Kocaları yanlarında olsun ya da olmasın, üç kişi için daha da uygunsuz bir yerdi.

Imogen'in kocası yoktu.

Tommy de yoktu.

Dizginleri sürücüye bıraktı ve attan aşağı atladı. Yaya olarak daha hızlı ve fark edilmeden gidebilirdi. "Teşekkür ederim."

Tommy söz verdiği parayı sayarken şoför hiçbir şey söylemedi. Ancak para el değiştirdikten sonra yaşlı adam çenesini nehre doğru eğerek, "Orada . . . dost musun, düşman mı?"

Tommy omzunun üzerinden Docklands'ın yükselen karanlık depolarına baktı. "Sanırım ikisinden de biraz."

"Neyin içinde olduğunu biliyor musun?"

Tommy doğruyu söyledi. "Sanırım bir sorun var."

Şoför karanlık sokaktan aşağıya, suya doğru baktı. "Buna değer mi?"

Imogen'in bir görüntüsü geldi, başı geride, koyu renk bukleleri parlıyordu,

zevkini alırken gözleri yarı kapalı. Mükemmellik. Onu bir kenara itti ve yerine bir başkası geldi. Araba dışarıda ona doğru geliyordu.

Yer, ona ulaşamama ihtimali karşısında içini kaplayan korkuyla birlikte.

"Evet."

Yaşlı adam bilgece başını salladı. "Biraz para ya da biraz kadın olmalı."

Tommy yanıt vermedi, Docklands'in labirent gibi sokaklarına doğru ilerlemeye başlamıştı bile, kendi kendine korsan şoförlerin dünya hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmediğini söylüyordu.

Nehir boyunca uzanan depoların gölgelerine saklanarak araba tekerleklerini dinledi ve tamamen başka bir şey duydu. Bağırışlar.

Sesi takip etti; ses gittikçe yükseliyordu.

yaklaştıkça kakofonik bir hal alıyor, bir avuç körük bir ses senfonisine dönüşüyordu. Docklands karanlık, dar sokaklar ve arnavut kaldırımlı caddelerden oluşan bir labirentti ve yükselen depolara çarparak yönünü ayırt etmeyi imkânsız hale getiriyordu.

Tommy'nin yolu bulması birkaç dakika sürdü -zifiri karanlıkta gürültüye doğru ilerledi- sonunda rıhtımla Whitechapel'in yüksek arazisini birbirine bağlayan geniş bir caddeye ulaştı. Ve orada, düz bir atışla nehirde aradığını buldu... ancak bu keşiften hiçbir zafer duymadı.

Bir şey yanıyordu.

Nehir, gelgitin kaygan yüzeyindeki alevlerin yansımasıyla parıldıyordu ve bir düzine adam, yüzleri ışıқта yaldızlanmış halde ileri geri koşuşturuyordu. Sokağın sonunda Tommy durup hasarı inceledi, nehir kenarındaki bir deponun üst katlarındaki yüksek pencerelerden alevler fişkırıyordu.

Neredeydi o?

Trevescan Düşesi -artık arabasından inmişti- uzaktan Sesily ve balosuna gelmemiş olan Caleb Calhoun ve bir kalçasında ağır bir deri çanta taşıyan genç bir Siyah kadınla derin bir sohbete dalmıştı. O izlerken kadın çantasından kalın bir kâğıt destesi çıkardı ve Calhoun'a uzattı.

Tommy'nin bakışları daraldı. Neydi onlar? Onları durdurmalıydı. Olanlarla ilgili değerli bilgiler içeriyor olabilirlerdi. Ama durdurmadı. Calhoun çoktan ters yöne doğru hızla ilerliyordu, Sesily de onun yanındaydı ve Tommy pişman olmayacağını bildiği bir karar verdi.

Imogen'i aramaya gitti.

Hayal kırıklığı ve boğazında paniğe yakın bir şeyle, toplanan kalabalığı taradı - herkes hareket halinde görüldüğü için zordu. Birkaç düzine adam ellerinde devasa kovalarla nehre doğru koşuşturuyordu. Bir yanda da birkaç kişi ağır fiçılarla dolu bir arabayı binadan uzaklaştırıyor, Tommy'nin tanımadığı esmer tenli, siyah saçlı bir kadının gösterdiği yönü izliyorlardı.

Etrafındaki liman işçileri gruplar halinde geliyor, her biri binanın önündeki küçük bir gruba yöneliyordu. Orada Clayborn Dükü ve Düşesi, Saviour ve Henrietta Whittington ile birlikte duruyordu. Çizginin üzerinde, çift, nehir rıhtımlarının yarısından fazlasında hissesi olan, İngiltere'nin en büyük denizcilik şirketlerinden Sedley-Whittington'ın sahibi ve işletmecisiydi. Çizginin altında Whittington, The Beast'in üçte biri olarak biliniyordu.

Bareknuckle Bastards, İngiltere'nin gördüğü en başarılı kaçakçılık operasyonu. Kimse bunu kanıtlayamadı.

Mesele şu ki, Docklands'da çiftin haberi olmadan hiçbir şey olmazdı. Görünüşe göre, buna yangın da dahil.

Tommy dörtlüye doğru yöneldi, belli belirsiz düklerin ve ünlü kaçakçıların her gün birlikte vakit geçirmediğini düşünüyordu. Clayborn Düşesi'nin babasının South Bank'teki en büyük haydut çetesi olan Bully Boys'un başı olduğuna inanılıyordu, belki de bu o kadar da imkânsız bir arkadaşlık değildi.

Ancak o zamanlar bunu pek umursamıyordu.

Imogen'in nerede olduğunu bilmek istiyordu. Hemen.

"Dedektif Müfettiş!" Grupta onu ilk fark eden Clayborn Düşesi'nin parlak sözleri karşısında dişlerini sıktı. Düşes

diğerlerinden ayrıldı ve ona yaklaştı. "Sizi buraya getiren nedir?" "Bu akşamki balo için ev sahibeme teşekkür etme fırsatım olmadı," dedi kuru bir sesle ve kadının yanından geçerken küçük bir kahkaha attı Imogen için kalabalığı araştırdı. "Bu ve görünüşe göre yakında Scotland Yard'ı burada isteyebilirsiniz."

Kurtarıcı Whittington, uzaktan mizahsız bir homurtu çıkardı. "Evet, Scotland Yard East End'de her zaman hoş karşılanan bir varlıktır."

Tommy sert bakışlarını diğer adama çevirdi. "Gitmemi istemen için bir nedenin var mı, Canavar?"

Diğer adam topukları üzerinde geriye doğru sallandı ve şöyle dedi: "Peeler'lar ne zaman buraya gelse bir şeylerin ters gitmesi dışında mı? Duy beni, Peck

- "Eğer bu gece adamlarımızdan biri zarar görürse, bizzat senin için geleceğim."

Tommy, "Yangını ben çıkarmadım," diye cevap verdi.

"Belli ki değil," dedi Beast, topukları üzerinde geriye doğru sallanarak. "Görünüşe göre bu gece züppelik oynamakla çok meşgul."

Tommy, Docklands için değil, dükler için yapılmış giysilerine baktı. -Ve yüzünün ısındığını hissetti.

Bayan Whittington ona acıdı. "İkinizin tartışması için vaktimiz yok çocuklar. Önlememiz gereken bir yangın var." Tommy'ye baktı.

"Yardımanız işimize yarayabilir, Müfettiş."

Onun ve Docklands'daki diğer tüm sağlıklı insanların. Londra'daki yangın, ne kadar korkunç olursa olsun, diğer tüm endişelerin önüne geçen Tanrı'nın eliydi. Başlangıçta yakalanmazsa, ulaşabildiği her binayı ve bedeni tüketecekti ve kimse onu durduramayacaktı.

Canavar'a baktı. En azından bu konuda aralarında bir çizgi yoktu. "Nehirden bir hat oluşturun," dedi ve tüm gardırobundan daha pahalı olan paltosunu çıkarıp yardıma giderken bir kenara fırlattı. "Daha fazlasına ihtiyacımız olacak erkekler."

"Oy!" Beast yanından koşarak geçen bir çocuğa bağırdı. "Çocukları al ve tüm bu gemilerin çanlarını çaldır. Çok sayıda ele ihtiyacımız olacak. her şeyin yanmasını engellemek için. Ve kardeşlerime haber yolla. Burada tüm boş ellere ihtiyaç var. Şimdi."

Çocuk çoktan koşmaya başlamıştı ve diğerleri de zamanın daraldığını ve yangını kısa sürede kontrol altına alamazlarsa tüm Docklands'in tehdit altında olduğunu bilerek harekete geçtiler. Binanın girişinde, tanımadığı bir kadın fiçileri taşıyan adamlara el salladı ve onları yangını durdurmak için nehirden su geçirmek üzere -çok şükür ki gelgit oldu- sıraya girmiş liman işçilerine doğru yönlendirdi.

Clayborn Dükü ve Düşesi sanki bu işi daha önce defalarca yapmışlar gibi o yöne doğru gidiyorlardı. Tommy işi biliyordu. Onlara katıldı.

Kocası yanında sıraya girip bir kova su alıp ona uzatırken Adelaide ona bir bakış fırlattı. Kadın kovayı aldı ve hemen kocasına uzattı. "Burada her gün bir Peeler bulamazsınız," diye teklif etti. "Imogen sizi bu sırada görmekten büyük keyif alacak Bay Peck."

Tommy ondan boş bir kova aldı ve nehre doğru gönderdi. "Nerede o?" Alevlere karşı gözlerini kısıarak omzunun üzerinden depoya doğru baktı. "Çok uzak değil. Aramaya gitti ..." Sözünü yarıda kesti ve tekrar ona baktı. "Birazdan döner."

"Nerede?" Soru yumuşak değildi. Ama o anki öfkesi de öyle. Her zerresi önce onu bulmayı, sonra da sıraya girmeyi istiyordu ama ilk ve en önemli görevin yangın olduğunu biliyordu.

Nehirden gelen buz gibi su elinin üzerine döküldü. Adelaide kovayı aldı ve soruyu geçiştirdi. "Önemli bir şey değil."

"Sanırım buna ben de karar verebilirim."

Anlaşılan ses tonundan Düşes'in tepkisini umursamadığı anlaşılıyordu, çünkü Clayborn, Adelaide'in figürüne doğru eğilerek Tommy'ye ters ters baktı. "Dikkatli ol, Peck."

Tanrı onu aşk acısı çeken erkeklerden korusun. Tommy derin bir nefes aldı ve hayal kırıklığını yutmak için elinden geleni yaptı; Clayborn Dükü onun için gelmeye karar verirse, Docklands'ın tamamının Tommy'yi nehre atmaktan mutluluk duymayacağına tam olarak inanmıyordu. Bir düzine adamın içeriye su taşıdığı depoya baktı. "İçinde ne var?"

"Mithra Singh'in yeni bira fabrikasının tüm stoğu."

Ale. Binanın girişindeki kadına baktı. "Bayan Singh, sanırım?"

Clayborn, "Londra'daki en iyi biracı kadın," dedi.

"Bira ustası da," diye işaret etti karısı, boş bir kovayı daha sıraya koyarken.

Clayborn başıyla onayladı ve açıkladı. "Bugün bira yapan *herkesten* daha iyi."

Bira üretip satarak servet kazanan erkekler, bir kadının bu tacı talep etmesinden hoşlanmazdı. "Rakipler mi?" Tommy sordu.

İkisi de cevap vermedi.

"İçeride başka ne var? Bira dışında?"

Yine sessizlik.

Lanet olsun, eğer bu kadınlar ondan sır saklamayı bırakırlarsa, onlara yardım edebilirdi. Bunu görmüyorlar mıydı? Tommy, Adelaide'in gözlerini yakalayana kadar birkaç kova sessizlik içinde geçti. "Yangın bir kaza değil."

Kadın cevap vermeyince kocası konuştu. "Öyle olsaydı burada olurlar mıydı sence?"

Onlar. Gazetelerin Cehennem Güzelleri dediği kadınlar. Tommy dikkatini düke yöneltti. "Ve onların gelmesine izin mi veriyorsunuz?"

Clayborn mizahsız bir kahkaha attı. "*İzin vermek* mi? Bu kadınların yaptıkları şey için bir an bile *izin* istediklerini mi sanıyorsun?" Başını salladı ve karısına baktı. "Tek yapabileceğim, onun yanında savaşmama izin verdiği için minnettar olmak."

Bu delilikti. Imogen'in akşamın erken saatlerinde nereye gittiğini bilseydi, onu güvende tutmak için kendi çoraplarının kurdeleleriyle bağlardı.

Neredeydi o?

Clayborn Dükü ve Düşesi şimdi birbirlerine bakıyorlardı ama Tommy hızlı ve öfkeli bir şekilde karşılık vermekten kendini alamadı. "Ne olmuş yani? O ateşe yürümek istediğini söylüyor ve sen sadece-"

"Oy!" Bağırış yukarıdan, binanın bulunduğu yönden gelmişti ve Tommy onu hemen tanıdı.

Ama tabii ki yapamazdı.

Çünkü doğru duyuyor olması mümkün değildi.

"Dışarıdan nasıl görünüyor?"

Bu mümkün değildi. Imogen Loveless'ın bu şekilde Yanan bir binanın *içinde*, aşağıdaki sokağa sesleniyordu, sanki rastgele bir korsanı selamlıyormuş gibi.

"Bu da ne böyle?" Clayborn Dükü'nün sözleri etraflarında çınladı.

Clayborn Düşesi ise sakince döndü ve başını kaldırıp Imogen'in yüzünün cehenneme dönmek üzere olan bir gökyüzündeki küçük bir ay gibi dışarıya baktığı binanın ikinci katını işaret eden karanlık boşluğa baktı ve "Buradan bakıldığında hâlâ üst katlarla sınırlı gibi görünüyor ama içeriden nasıl görüldüğü daha önemli Imogen!" dedi.

"Yağmur gibi! Bulduğum yerde hiç yangın yok. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var!" Imogen dedi ki. "Neredeyse hallettim!" Bakışları Tommy'nin üzerine düştü ve gözleri sanki Hyde Park'ta bir gezintide karşılaşmışlar gibi parladı. "Tommy! Bu kadar çabuk geleceğini tahmin etmemiştim!"

Tommy cevap verecek kelimeleri bulamıyordu. Bir daha kelime bulabileceğinden de emin değildi.

Adelaide ona gergin bir bakış fırlattı. "Elini çabuk tut Imogen; dedektif müfettiş homurdanıyor."

"Bazen böyle yapar," dedi Imogen. "Genellikle bana sinirlendiğinde."

"Sanırım o zaman sinirlenmiş olabilir, Im."

Kızgınlık, Tommy'nin hissettikleriyle aynı evrende bile değildi. Tommy'nin akli dengesi bozulmuştu.

"Tamamen güvendeyim, Tommy!" Imogen mutlu bir şekilde, sanki iki kat yukarısında tüm bina çökme tehdidi altında değilmiş gibi konuştu.

"Endişelenmene gerek yok!"

Ona bakmadı. Ona bakamazdı.

Onun yerine Clayborn'a döndü. "*Onun ateşe yürümesine izin verdin.*"

"Bilmiyordum." Clayborn'un gözleri irileşti ve hemen karısını arkasına iterek Tommy her neye dönüştüyse ondan uzak tuttu. "Lanet olsun, *bilmiyordum*. Lanet olsun, Adelaide!" diye omzunun üzerinden savurdu.

"Imogen *içeride* ne yapıyor? Her yer-"

Adelaide sözünü bitirmesine izin vermedi, sesi net, berrak ve kesindi. Sanki Imogen'in böyle bir şey yaptığını daha önce yüzlerce kez görmüş gibiydi. "Israr etti. Başka bir bina istemedi-"

Cümleyi bitirmek üzereyken Tommy donakaldı. "*Neye bir bina daha, Adelaide?*" diye kükredi kocası. daha güçlü bir şekilde.

Tommy onun yerine bitirdi. "Patlamak için."

Adelaide ona baktı. "Aynen öyle. İçeri girdi-"

Tommy gerisini duymadı. Binaya doğru koşmakla meşguldü.

On Beşinci Bölüm

Onu birinci katta, devasa bir ahşap silonun yanında, fener ışığının altında, buğday kokan bir odada çömelmiş halde buldu. Elinde bej rengi bir toz kavanozu vardı ve her yere taşıdığı lanet çantasına yaslanmıştı.

Tommy odanın girişinde doğruldu ve derin bir nefes aldı -Trevescan kütüphanesinin kapısını açtığından ve kadının onu atlattığını öğrendiğinden beri aldığı ilk nefes gibiydi.

Nefes verirken bir eliyle göğsünü ovuşturdu; dağılmayacağını bilse de oradaki gerginliği hafifletmeye çalışıyordu. En azından bu kadın hayatından çıkana ve kaosunu da beraberinde götürene kadar.

İsa.

"Fikrimi değiştirdim; seni evlendirmeyi hayatımın amacı haline getireceğim."

Kavanozu yavaşça çantaya indirirken başını işinden kaldırmadı. Bunun yerine, "Köklü sorumluluk duyguna sempati duymakla birlikte, Tommy, ve bu konuda gösterdiğin çabadan çok etkilendim. Kardeşime verdiğiniz söze sadık kalarak dikkatimi dağıtmazsanız memnun olurum."

Kaşları çatıldı ve bir adım daha yaklaştı. "Nedir bu?" "Cıva fülminatı."

Sustu. Tommy, Doğu Yakası'ndaki diğer iki patlamada cıva fülminatının kullanıldığını bilecek kadar uzun süredir Londra'daki patlamaları araştırıyordu. Ayrıca yanlış ellere geçerse her yerin havaya uçabileceğini de biliyordu. *Onunla* birlikte. "Lanet olsun, Imogen, bırak onu. Onu buradan çıkarmayı ben hallederim." "Gerek yok. Doğru kullanıldığında tamamen güvenlidir."

"Peki bunu bir halı çantasında taşımak doğru bir davranış mı?"

"Çoğu insan için değil, hayır. Ama ben çoğu insan değilim." *Gülümsüyor* muydu?

Loş ışıktaki göremedi ama duyduğuna yemin edebilirdi. Kavanozu çantanın içine yerleştirmeyi bitirdi ve sanki her şey tamamen normalmiş gibi çantayı ve onu görmezden gelerek siloya geri döndü.

"Sizi yanan bir binanın içinde patlayıcıyla bulduğumun farkındasınız değil mi?"

Ayağa kalktı ve ellerini eteklerine sildi. "Ve bu yanan binanın içinde, bir patlayıcıyla, kasıtlı olarak bulunacak kadar aklımı kaçırdığıma inanmak için bir nedeniniz var mı?"

O inanmadı. Bu kadının cinayet ve kargaşaya olan yakınlığına rağmen, Tommy onun bundan sorumlu olduğuna asla inanmamıştı. Başlangıçta, onu anlamadığı zamanlarda bile. Anladığı tek şey, onun buradan gitmesini istediğiydi.

Onun *güvende* olmasını istiyordu. Ve bu sadece onun işi olduğu için değildi.

Bunu ona itiraf etmek istemediğinden değil. "Birçok yönden aklınızı kaçırdığınıza inanmak için nedenlerim var," dedi.

Imogen, "Herkesin deli olanın *ben* olduğumu düşünmesi çok ilginç," diye homurdandı.

Daha açıklamasını isteyemeden odanın dışında bir gümbürtü koptu ve yarım düzine adam ellerinde kovalarla yangınla mücadele etmek için merdivenleri tırmandı. "Yangının yayılmasını önlemek için tuz ve şapa ihtiyaçları olacak.

Savaş onunla," dedi, fenerini kapıp silonun altına bakmak için çömelirken.

Tommy kımıldamadı. "Biliyorlar."

"Sanırım Beast ve Hattie durumu kontrol altına aldılar." Elini karanlığa doğru uzatarak durakladı ve Tommy nefesini tuttu. "Yangını kontrol altına aldılar.

daha önce burada."

Sedley-Whittington'ların daha önce yaptıkları hakkında konuşmak istemiyordu. Hele de bu kadın onu mahvederken, "Seni buradan çıkardığımda dizlerimin üzerinde döndüreceğim" gibi sözler sarf ederken.

"Neredeyse bitirdim," diye cevap verdi, kelimeler tamamen endişeden yoksundu. "Neredeyse bitti-" Öfkesi kelimeleri boğazında düğümledi.

"Imogen, her yer alev alev yanıyor."

"Her yer değil," dedi sakince, silonun altındaki karanlığa doğru uzanıp bir şeyler ararken. Umarım yanıcı bir şey değildir. "Ve ben işimi bitirdiğimde burası büyük ölçüde- alev alev."

"Imogen. Bana bak."

Onun gözlerini görmek istedi. Sesi kadar ilgisiz olduğunu bilmek istiyordu.

"Korkarım yapamam," dedi yanağını yere bastırarak. "Neden?"

"Çünkü sen dikkat dağıtıyorsun, Tommy Peck," dedi. "Ve ben de Arkadaşımın sabahları mümkün olduğunca çok bira içmesini çok isterim."

Tatmin olmuş bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü ve bir elini yumruk yaparak ellerini kalçalarına bastırdı. Derin bir nefes aldı. "Sabah *Docklands*'ı mümkün olduğunca çok görmek istiyorum," dedi kendi kendine

ondan daha fazla.

Ve sonra, o cevap vermeden önce, çatlamak üzere olan bir sesle usulca, "Bu gece *kaybetmelerini* çok isterim," dedi.

Kelimelerdeki hayal kırıklığını fark etti. Yorgun olduğunu sessizce, zar zor itiraf ediyordu. Ama bundan da öte, sözlerdeki anlamı fark etti. Imogen patlamaların arkasında kimin olduğunu biliyordu. Bundan emindi.

"Kim? Kim onlar?" Ona doğru bir adım attı, kalkmasına yardım etmek istiyordu. Onu dışarı çıkarmak istiyordu. Aynı tarafta olduklarını görmesini istiyordu. "Söyle bana-"

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, elini kaldırarak ve ona doğru bakmadı. "Kımıldama. Eğer çantaya vurursan-"

Bu sözler üzerine durdu, onu omuzlarından tutup sarsmak ve güvende olduğundan emin olana kadar bu binadan, rıhtımdan ve lanet *Britanya*'dan dışarı taşımak istiyordu.

Ama adam kadının dediğini yaptı ve kımıldamadı.

Bunun yerine, sessiz bir nöbetçi gibi onu izledi, gerekirse onu başka bir binadan taşımaya hazırды. Ayağa kalktı ve çantaya doğru ilerledi, kapatmadan önce içeri karıştırdı.

Tommy, sanki patlayıcılarla dolu bir çanta değil de kilise çayı için bir sepet dolusu unlu mamul taşıyormuş gibi yumuşak bir amaçla ona doğru ilerlerken bile, kadın çantayı kaldırdığında nefesini tuttu.

Kadın yaklaştığında feneri kaldırdı ve adam, kadın parlak, güzel ve umursamaz bir şekilde gülümserken göğsündeki gerginliği bir kez daha ovalama isteğiyle savaştı.

Başını hafifçe eğerek onu inceledi. Onun ne bulduğunu biliyordu; kendi tavrının tam tersini. Yerinde donmuş, yumrukları sıkılı, her

Vücudundaki kaslar bir yay gibi gergindi. Onu güvende tutmak için her türlü kötü adamla savaşmaya hazırdı.

Çenesi gerginlikten
ağrıyordu. "Bana
kızgınsın."

Başını iki yana salladı. "Kızgınlık şu anda sana karşı hissettiklerimi anlatmaya yetmez."

Bakışlarında bir şey yumuşadı ve bu onun daha da çözülmesine neden oldu. "Endişeliydin."

"Am. Endişeliyim. Şimdiki zaman," dedi, kelimeler boğazında düğümlendi.

"Merak etme," dedi. "Seni ektiğimi kardeşime söylemem."

Sert bir nefes verdi. "Şu anda kardeşinin ne düşündüğünü umursadığımı mı sanıyorsun?"

Onun küfürlü konuşması karşısında kaşları kalktı. "Öyle değil mi?"

Boğazı çalıştı ve bakışları boğazına kaydı. Orada gördüğü şeyden nefret ediyordu. İtiraf edebileceğinden çok daha fazlasını ortaya çıkarmıştı. "Bu binadan çıkmanı istiyorum. Hemen."

Elindeki feneri kapıya doğru salladı. "Çıkışı engelleyen ben değilim, Dedektif Müfettiş."

Sözleri yukarıdan gelen bir gıcırtyla noktalandı; Tommy'nin hiç hoşlanmadığı bir sestir bu.

Geçmesine izin vermek için kenara çekildi. "Aşağı, Imogen."

"Ben de sokağın yukarı olduğunu düşünüyordum," diye espri yaptı.

Tommy sinirli hırıltısını yutarak, dar merdivenden inerken onu yakından takip etti ve bakışlarını onun için en ciddi tehdit olan halı çantasından ayırmadı.

Merdivenlerin dibinde, deponun girişinden on metre ötede, dışarıya doğru düz bir atışla Tommy, Mithra Singh'in ayakta durduğunu ve ellerini ovuşturduğunu görebiliyordu. İçeride, büyük, kavernöz deponun etrafı merdivenlerle çevriliydi ve binanın tepesine kadar uzanarak Tommy itfaiyenin alevleri uzak tutmak için elinden geleni yaptığı yere bakmıyordu; tek bakabildiği Imogen'dı, bukleleri sallanıyor, kalçaları sallanıyor ve içinde ölümcül bir patlayıcı bulunan o iğrenç çantayı taşıyordu, sanki her şey son derece normalmiş gibi.

Lanet çantaya bu kadar odaklanmasaydı, kafasını kaldırıp bakabilirdi. Büyük çatlağı bir kalp atışı önce duymuş olabilirim.

Adam bunu duyduğunda kadın yavaşlamış, yüzünü tavana ve yukarıdan bağırarak uyarılar korosuna çevirmişti. Adam onun bakışlarını takip etmedi, hatta kadın inanılmaz derecede ağır çekimdeymiş gibi görünen gözlerini ona çevirdiğinde bile.

Bunun yerine ona doğru koştu, çantayı elinden kaptı ve onu güvende tutmak gibi tek bir amaçla kapıya doğru itti. Bayan Singh Tommy çantayı düşürüp tekmeleyerek uzaklaştırırken bile, Imogen eşikten tökezleyerek geçerken onu yakalamak için öne çıktı, tam zamanında, çok büyük bir tahta parçası üzerine düştü, sivri kenarı kolunu sıyırdı ve dizlerinin üzerine çökmesine neden olurken arkasında kötü bir acı bıraktı.

Imogen, deli kadın, onun için geri geliyordu. "Tommy! Sen -"

Sonra o da çılgına döndü. Rıhtımın ötesini işaret etti ve "Defolun buradan!" diye bağırdı.

Sözcüklere, onların vahşi haykırışına gözlerini kırıştırdı. Sonra omuzlarını dikleştirdi, çenesini kaldırdı ve "Sensiz olmaz, seni ahmak" dedi.

Doğu Londra'da geçirdiği onca yıl boyunca, ardından Scotland Yardsman olarak dokuz yıl ve dedektif müfettiş olarak iki yıl daha, hiç kimse Tommy Peck'e ahmak dememişti. Bu onun umurunda değildi. "Sen ne yaptın? ne diyorsun?"

Kadın ona yardım etmeye geldiğinde ayağa kalkmaya çalıştı. "Dışarı çıktığımızda ve sen güvende olduğunda bunu tekrarlamaktan mutluluk duyacağım."

"Beni güvende tutmuyorsun, Imogen Loveless. Ben *seni* güvende tutuyorum."

"Ah, doğru ya. Bu oyunda benim bakıcım rolünü oynuyorsun. Unutmuşum."

Bu lanet kadın. Son üç saat içinde onu nasıl kışkırttığını bilmiyor muydu? Böyle şeylerin yansımaları olduğunu anlamıyor muydu?

Elbette söyleyecekti. Ona anlatacaktı. Hem de en ince ayrıntısına kadar. Ama önce çantasını tekmelediği yerden kaptı ve onu hızla binadan çıkardı, arkadaşlarının ve düşmanlarının yanından geçti, seslendiklerinde onları duymazdan geldi, sonunda ışıklarının solduğu ve gölgelerin başladığı yerde durdu.

Ancak o zaman, kargaşadan olabildiğince uzaklaştıklarında, ona bakma riskini aldı. Ve işte o zaman hatasını anladı. Imogen'in yanında olduğu sürece, kargaşa uzakta değildi.

Ve böyle anlarda buna karşı koyamazdı.

Çantayı yere bıraktı ve onu çantadan uzağa çekti, bir sel Korku, öfke, hayal kırıklığı ve rahatlama gibi duygular içinden akıp

geçiyordu, keskin ve yoğun.

Ve ihtiyaç.

İnkâr edemeyeceği bir ihtiyaçı bu.

Docklands'ın yarısının onları görebileceğini umursamadan, kariyerinin sonunu düzenleyebilecek herhangi bir sayıda insanın bağırma mesafesinde olduğunu umursamadan onu kendine çekti.

Tek umursadığı şey ellerinin onun üzerinde olmasıydı.

Tereddüt etmeden boşaldı, kendi elleri kayarak adamın omuzlarına yerleşti, parmakları adamın saçlarının arasından geçerken küçük bir iç çekti ve adamın öpücüğüne doğru döndü.

Başparmağını kızın pembe yanaklarında gezdirerek yüzünü inceledi ve eline yapışan buklelerin yumuşaklığına hayran kaldı. "Seni eve götürmeliyim."

"Beni eve götürmek ister misin?"

Götürmedi. Bir an için, onu hiçbir yere götürmek istemediği aklına geldi . Çünkü burada, arkadaşlarıyla çevrili bu yerde kimse onları ayırmakla ilgilenmiyordu.

Ama yapmalı.

"Seni eve getirmeli ve yatağına yatırmalıyım," dedi ona değil kendine. "Seni güvende ve uyurken görmeliyim."

Ve eğer bu muhteşem kadın ona en tatlı gülümsemesini gösterip "Kimin evi?" demezse lanet olsun.

Bu soru içini titretiyordu - artık kabarık yastıkları ve tertemiz yatak örtüleri olan bir yatakta değil, kendi dünyasında doğan bir prensese yakışır bir şekilde

Şimdi Holborn'daki yatağında -kendi cüssesinde bir adam için yeterince büyük, ama Imogen gibi bir kadına uygun süsler ve şatafattan yoksun.

Yine de idare ederlerdi.

Görüntüye karşı gözlerini kapattı, ki bu bir hataydı, çünkü bu hareket sadece görüntüyü netleştirdi. Gözlerini tekrar açtığında, kız o inanılmaz uzunluktaki kirpiklerle çevrili kocaman kahverengi gözleriyle ona bakıyordu ve onu öpmekten başka çaresi yoktu.

Ancak adam eğilip kızın ağzını alamadan, kız ondan kıl payı uzakta durdu ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Anlayamayacak kadar onunla doluydu. "Ne için?"

Gülümsedi ve adam bunun tadını alabildiğini hayal etti, yavaş, günahkâr ve tatlı. "Beni kurtarmaya geldiğin için."

Ağıza sahip çıktı, onu hissetmeye, kokusuna, tadına, dudaklarının yumuşaklığına, sanki oraya, onun içine aitmiş gibi onu içeri almak için tatlı bir şekilde açılmalarına ihtiyaç duyuyordu.

Zevk içinden geçerek sıcak ve derin bir havuzda birikti ve gecenin vahşiliğiyle anında sertleşti - kızın parmaklarına dolanmasının anısı, yanan bir binanın içinde olduğu ve yaralanabileceği bilgisiyle çarpışıyordu. Arzu içinde vahşi bir isyana dönüşmüştü... Onu sahiplenme ihtiyacı. Onu güvende tutmak için. Onu kendine ait kılmak için.

Çılgınlık.

Hiç böyle hissetmemişti. Hiçbir şeyi şu anda bu kadını istediği gibi istememişti. Tedirgin edici, çileden çıkarıcı ve dehşet vericiydi.

Ve karşı konulmaz.

Ve umursamadı. Tanrı umursaması gerektiğini biliyordu. Tanrı bu görkemli kadını mahvetmenin eşiğinde olduğunu biliyordu - onun için doğduğu hayatı yaşamasını imkânsız hale getiriyordu.

Ama kız tehlikedeydi ve adam kontrolden çıkmıştı ve şimdi elleri kızın üzerindeydi ve *Tanrım*, kızın bundan ne kadar hoşlandığını, ellerinin omuzlarında kayarken tenini titretmesinden ve dilinin onunkinin üzerinde kaymasından hissedebiliyordu ve durup duramayacağını merak ediyordu.

Kolunu kavradı, kendini daha da yakınlaştırmak için onun gücünü kullandı. Onu düzgün bir şekilde öpmek için ve o da bundan zevk aldı - onun kullanabileceği bir güç olmaktan.

Ta ki acı kolundan aşağıya inene kadar, öpücüğü bir solukta bitirmesine neden olan bir ateş yalması. Gözleri irileşti ve onu bıraktı, avucunu yukarı çevirdi, kanla kararmış parmakları ortaya çıktı. Onun kanı.

"Kahretsin, Tommy!"

Başını salladı ve uzaklaşmaya çalıştı. "Önemli bir şey değil."

"Kesinlikle hiçbir şey değil," dedi, elini sıkıca kavradı ve onu bir kez daha ışığa doğru çekti. "Frances! Yardım edin!"

Trevescan Düşesi'yle sohbet etmekte olan kadın acil çılgılık üzerine döndü ve onlara doğru ilerlemeye başladı.

"Imogen, sorun yok." Daha kötülerini de yaşamıştı. Gitmesine izin vermek zorunda kalmak gibi. Onu görmezden gelerek, "O yaralandı" dedi.

Tommy'nin içinde bir utanç dalgası dolaştı. "Ben iyiyim." Frances adındaki kadın Imogen'e, "Nerede?" diye sordu.

"Kolu." Imogen elini uzattı. "Kanaması var." "En iyisi onu o tişörtten kurtarmak," dedi Frances.

"İkinizi de mükemmel bir şekilde duyabiliyorum," diye araya girdi.

Frances ona baktı. "Mükemmel. O zaman lütfen gömleğinizi çıkarın Bay Peck."

Bunu kesinlikle yapmıyordu. "Sanmıyorum-"

Kibarca reddetmeyi bitiremeden, karanlıkta bir gözyaşı sesi duyuldu ve Imogen'e, altında bulduğu hınzır bıçağına baktı

... ve gömleğinin kolu şimdi omzundan parça parça sarkıyordu.

Imogen, yakındaki bir fenerin ışığında kolunu incelemek için onu çevirmekte olan diğer kadına, "Üzerine bir şey düştü," dedi.

"Mmm," dedi Frances düşünceli bir şekilde. "Korkarım dikiş atılması gerekecek." "Bunu kendim yapabilirim," dedi. Böyle bir şeyi ilk kez yapmıyordu,

Sonuncusu da olmayacak.

"Ve hiç şüphesiz bu gerçekten de güzel olurdu," diye cevap verdi, vücudunda asılı duran ağır siyah el çantasına uzanmaya başlamıştı bile.

Kadın kahverengi bir cam şişe ve bir mendil çıkarırken Tommy kendisine başka bir seçenek sunulmadığını açıkça hissetti. Şişenin ağzını açarak, "Su," dedi ve ardından bol miktarda sıvıyı Tommy'nin koluna ve mendile dökerek ıslattı. "Şu yaraya iyice bir bakalım." Kadın onu dürtüp dürttüğçe adam tısladı.

"Gerçekten mi Tommy," dedi Imogen, sesi fazlasıyla mutlu geliyordu. "Bunu bir yemek haline getiriyorsun."

Frances, "Bütün erkekler bunu bir yemek haline getirir," diye cevap verdi. "Neden kadınlarla çalışmayı seçtiğimi sanıyorsun?"

"Bence çoğu kadın, birisinin evlerinin içini karıştırmamasından hoşlanmaz. yaralar," dedi dişlerini sıkarak. "Ah!" dedi kadın kenarları birbirine sıkıştırırken.

"Evet!" Trevescan Düşesi yaklaşırken ellerini çırpı, sesinde neşeye yakın bir şey vardı. "Yangın kontrol altına alındı ve biraz zaman alacak olsa da Mithra her şeyini kaybetmeyecek."

Imogen sevince yakın bir ses çıkardı ve ona bakmaktan ve arkadaşına çevirdiği rahatlamış, parlak gözlerden zevk almaktan kendini alamadı.

"Biz kazandık," dedi.

Bu gece kaybetmelerini çok isterim.

Imogen'in önceki sözleri.

"Bu gece," dedi Düşes, Mayfair aksanıyla zengin, sıcak ve muzaffer kelimelerle. "Neler oluyor burada? Yaralandınız mı, Dedektif Müfettiş?"

"Evet," dedi Imogen, o da "Hayır," diye karşılık verdi.

Düşes Frances'e baktı. "Bir karışıklık var gibi görünüyor." "Karışıklık yok. Kolunda kötü bir kesik var."

Düşes ona baktı. "Pahalı ceketinizi çıkarırsanız böyle olur Bay Peck."
Imogen gülerken Tommy dişlerini sıktı. "Onu iğnelemeyin, Düşes.
Su taşıdığını duydum."

"Gerçekten de öyleydi. Gözden kaçırmak zordu," dedi Düşes ona bakarak.
"Scotland Yard'ı bu gece değerli bir çaba gibi gösteriyor."

Dürüst olmak gerekirse, o gece Scotland Yard'ın nasıl görüldüğü
umurunda değildi, ama cevap vermedi.

Imogen, "Bana her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmalısın," diye
takıldı ve Tommy bu sözler üzerine yanaklarına yayılan ateşi saklayan
sakalı için Yaratıcısına şükretti. "Frances onu diker dikmez."

Frances sanki bir işaretmiş gibi çantasına uzanıp ikinci şişeyi aldı ve ona
baktı. "Bundan hiç hoşlanmayacaksın."

"Erkekler bir şeylerden yemek yaptıkları için mi?"

"Hayır, çünkü acıtacak." Frances Imogen'e baktı. "Belki de onun
dikkatini dağıtmalısın."

Imogen başını salladı ve tam karşısında durdu, sıcak bir elini yanağına
koydu, yüzünü ona bakması için eğdi, siyah bukleleri yüzünün etrafında
savruluyordu, yanakları nehirden gelen soğuk rüzgârla kızarmıştı.

Tanrım, çok güzeldi.

Elini onun yanağına koyma dürtüsüne direndi.

"Su çizgisinde çok iyi iş çıkardın, Tommy," dedi yumuşak bir
sesle. Bu neden onda kendini beğenmişlik hissi uyandırmıştı?

Cevabı düşünecek zamanı olmadı çünkü Frances o anda sıvıyı
yarasının üzerine döktü. Alçak sesle küfretti ve "Bu da ne?" dedi.

"Cin," dedi omuz silkerek. "Alkolün yaranın iyileşmesine yardımcı olduğuna
dair giderek artan bir inanç var."

"İçmeyi tercih ederdim," diye homurdandı ve acısını dindirmek için
omzunu döndürdü.

"Ben de aynı şeyi hissediyorum, gerçekten," dedi Frances. "Ama ortağım
benden çok daha zeki ve o ne derse onu yapıyorum. Şimdi seni dikelim."

Düşes, "Korkarım Bay Peck'e dikiş atamayacaksın, Frances," dedi.
"Yangından dolayı yanıkları olan ve ilgilenilmesi gereken birkaç adamımız var
ve onlar Müfettişten daha öncelikli."

Imogen Tommy'nin yanağını okşadı. "Düşes hakaret etmek istemedi,
Tommy."

"Tabii ki hayır," diye onayladı Düşes. "Sizi çok daha yetenekli ellere bırakıyorum Bay Peck."

Imogen'in ellerini kastediyordu. Tommy'nin fazlasıyla yetenekli olduğunu bildiği elleri. O akşam daha önce tecrübe ettiği eller. Başka bir fırsat verilse kendini seve seve teslim edeceği eller.

Ancak ortaya çıkan fırsat pek de hoş görünmüyordu.

Gerçekten de, kendisini kuşkulu bir gülümsemeyle süzen kadınlara bakarken, Imogen'in kendisine bir iğne batırmasıyla ortaya çıkan fırsatı fark etti.

Başını iki yana salladı. "*Hayır.*"

Frances çoktan arkasını dönmüş, daha ciddi durumdaki hastaların yanına gidiyordu. Ama omzunun üzerinden, "Ben olsam endişelenmezdim. Imogen iğneyi çok iyi kullanır."

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

"O'Dwyer mıydı yoksa Leafe mi?"

Imogen bu soru karşısında irkilmedi ve Imogen bu sorunun ardından gelen şaşkınlığı gördü. Onun doktorun kimliğini bu kadar kolay çözmesini beklemiyordu.

Cevap vermeden kolunu aralarındaki masanın üzerinde düzeltti, Sedley-Whittington gemilerinden birinin kaptan kamarasında geceyi geçiriyordu. Beast'in Peeler'ın Teknelerinden birinde, karısı Imogen'in öngörüsünü fark etmişti - Tommy'nin dikiş ihtiyacı vardı ve bunu yapmak için herhangi bir yere gitmesi söz konusu değildi.

Ve işte, ipekler, kumaşlar, deri, maun ve Macellan'ınkilere rakip haritalarla dolu bir masayla süslenmiş, o güne kadar gördüğü en gösterişli kamaralardan birindeydiler.

Frances'in ona verdiği iğneyi geçirmeye devam etti, onunla göz göze gelmemek için bulduğu bahaneyle minnettardı. "O'Dwyer."

"Frances O'Dwyer, terzi, hmm?"

Sonra Imogen elindeki iğneyi kaldırarak onun gözleriyle karşılaştı. "Oldukça fazla dikiş yapmıyor mu?"

Pırıl pırıl parlayan gümüş silaha baktı ve "Başlamadan önce biraz cin içsem iyi olur" dedi.

Imogen ayağa kalkıp odanın içinden geçerek kaptanın kehribar rengi sıvıyla dolu sürahisine gitti ve Imogen onun eteklerinin altında sallanan kalçalarını izlemekten kendini alamadı. İçkiyi bir bardağa doldurdu ve ona geri götürdü. "Viski ne yapacaksın?"

İçkiyi geri devirdi ve yüzünü buruşturarak öksürdü. "Viski değil. Rom."

"İnsan alıntı içki içtiğinde risk alır," diye yanıtladı gülererek.

Başıyla kolunu işaret etti. "Devam et o zaman."

Işığı ayarladı ve kolunun üzerine eğildi, derin odaklanması onu izlemesini kolaylaştırıyordu. Patlayıcıların ve gürültülü tavernaların giriş ve çıkışlarını bilen, kalçasında bir bıçak ve yanında tehlikelerle dolu bir çanta taşıyan ve her yerde ortaya çıkan bu kadının durgunluğuna hayret etti. Kaos tehdit ediyordu ve sürekli *hareket* halindeydi.

Ama şimdi ... kolundaki dilimi incelerken, alnında mükemmel buklelerden oluşan bir perdenin düştüğü küçük bir karık, onları bir kenara itip parmaklarına dolanmalarına izin verme fikriyle onu baştan çıkarırken, hareketsizdi ve onu içine çekti.

Onun ilgisini hissederek bakışlarını karşıladı. "Bu hiç hoş olmayacak." "Bunu daha önce yaptın mı?"

"Birçok kez."

Her nasılsa, aynı anda hem bu cevaptan nefret etti hem de sevdi. *Birçok kez* yara dikme becerisi gerektiren türden bir tehlikenin yakınında bulunmuş olmasından nefret ediyordu. Dikiş atabildiği için sevdi - şu an için becerilerini ona yönelttiği için. Onlar bir şekilde, bir kalp atışı için, ortaklar.

İlk dikiş beklerken tek bir nefes tutan ortaklar. "Özür dilerim," diye fısıldadı, kelimeler zar zor anlaşılıyordu. ve onların yumuşaklığı, içlerindeki gerçek, içini sızlattı.

"Devam et," diye onu teşvik etti ve o da talimata uyarak ilk dikiş daha önceki iddiasını kanıtlayan pürüzsüz, temiz bir hareketle attı. Bunu daha önce de yapmıştı. "Başka kimleri diktin, Imogen Loveless?"

"Skoru bilecek kadar," dedi buklelerinin arasından yukarı bakarak. "İsim istiyor musunuz?"

Evet. İsimleri istedi. Kimin tenine dokunduğunu bilmek istiyordu. Gömleksiz ya da pantolonsuz çalışmıştı. Ya da daha fazlasını.

"Kolunuzun diktiklerim arasında en etkileyici olanlardan biri olduğunu bilmek yardımcı olur mu?"

Evet. Evet, çok yardımcı oldu. *Olmaması gerektiği halde.*

"Burada olmamalıyız," dedi, ikisinin de bu sözleri duymasını isteyerek. "Kardeşin seni aramaya gelecek."

Başını iki yana salladı. "Sosyete etkinliklerinden sonra asla eve gelmez. Çöpçatanlık kokusunu üzerinden atmak için kulübüne ya da metresine gider.

anneler." Bir duraklama ve ardından, "İronik, değil mi? Benim için çöpçatan anne rolünü oynamaya fazlasıyla istekli olması ve kendini onlara sunmayı reddetmesi."

Bir duraksama, odada ağır bir sessizlik. Sonra Tommy sordu: "Neden evlenmek istemiyorsun?"

İşle ilgili konuşmadan önce bir dikiş daha attı. "Benim tecrübelerime göre, kocalar iki çeşittir. Birincisi kardeşimin benim için aradığı türden. Kabadayılık ve güç dolu, malikânenin efendisi, damızlık ve ev sahibesi olarak bir eş ve en iyi ihtimalle bir yığın para arzusu."

Tommy cevap vermedi, Imogen'in böyle bir evlilik içinde olması fikri - bir rafa kaldırılmış ve sadece gerektiğinde ortaya çıkarılmış- onu rahatsız etse de, Imogen burnunu kırıstırıp, "İnsanların kızarmış kuzusu," dediğinde içinden geçen rahatlamayı inkâr edemedi.

Adam eğlenerek gürlendi ve onu devam etmeye teşvik etti.

"İkinci lezzetin," dedi, "hikaye kitapları dışında var olduğuna inanmıyordum."

"Arkadaşlarınıza kadar," diye cevap verdi, anında anlayarak. "Leydi Sesily. Bayan Frampton."

"Bayan Calhoun. Clayborn Düşesi." Gülümsedi. "İkisi de evlenmeye niyetli değildi ve sonra ..." Durakladı ve kendini toparladı.

Sözlerini bitirmeden önce düşüncelere daldı. "Ve sonra yanlarında durmak isteyen kocalarla tanıştılar. Eşlerle. Onlara inanan. Onların ..."

Kadın kelimeyi ararken sonsuzluk gibi görünen bir süre bekledi. Ne zaman Onu bulduğunda gözleri memnuniyetle parladı, fener ışığında derin ve kahverengi parlıyordu. "... *gelişmek* için."

Onu tekrarlamaktan kendini alamadı.

"Gelişmek için." Kadın başını salladı. "Bu çok güzel."

Kabul edebileceğinden çok daha güzel. "Onları seven kocalar demek istiyorsun."

Yavaş, metodik bir dikiş daha. "Bugünlerde kocalar için nadir bir özellik."

"Olmamalı."

Kaşları havaya kalktı.

Bunu neden söylemişti?

Neden birdenbire Clayborn Dükü'nün daha önce su hattında yaptığı gibi bir kadının yanında durmanın nasıl olacağını hayal ediyordu?

akşam? Caleb Calhoun'u Covent Garden meyhanesinde defalarca gördüğü gibi, sevdiği kadını kendine çekip şakağına bir öpücük kondurmak nasıl olurdu?

Ona baktı. "Siz de böyle kocalar görmüşsünüz gibi konuşuyorsunuz."

"Scotland Yard'da bir meslektaşım var. Karısını çok sever. Susie'ye övgüler düzmeden bir gün bile geçiremez."

"Şanslı Susie."

"Ve babam," dedi ve hemen durdu. Bunu neden söylediğini bilmiyordu. Söylememeliydi de. Bunun için hiçbir neden yoktu.

Imogen ona şöyle bir baktı, sonra işine döndü. Sessiz ol.

Çalışmalarında yüzlerce kez kullandığı bir numara. Binlerce kez. Ve yine de sessizliği doldurdu. "Annemi çılgınca seviyordu - onu içine doğduğu hayattan kaçmaya ikna etti. Hayallerini onunla birlikte taşıyacağına söz verdi."

Gülümsedi. "Ve sonra sen geldin."

"Ve kız kardeşim ve erkek kardeşim." Başının tepesine baktı, bukleler mum ışığında parlıyordu. "Ölene kadar her gün çalıştı. Bizim için istediği hayatı bize vermek için."

Ve oraya hiç varamadı.

Tommy son cümleyi söylemedi, onun yerine, "Yani, eşlerini seven kocalar nadir olmamalı. Her yerde olmalılar."

"İşte, en azından haklısın," dedi düşünceli bir ifadeyle. Yine de. "Dostlarımın sevildiğini görmekten büyük keyif alıyorum."

"Onlar da seni seviyor," dedi, Clayborn Dükü'nün Imogen'in depoda olduğunu fark ettiğinde duyduğu öfkeyi hatırlayarak. Calhoun'un onu kontrol etmek için The Place'in dışındaki sokağa gelişini.

Bu anıyı hatırlayınca içinden bir şey geçti. Eğer çok dikkatli incelerse, kıskançlığa yakın bir şey.

"Arkadaşlarımı sevmek beni sevmek anlamına geldiği için şanslıyım." Biraz omuz silkti. "Ama beni anlamıyorlar. Ben onları şaşırtıyorum. Benim meraklı ve eğlenceli olduğumu düşünüyorlar. Belki de oyalayıcı. Ama çılgınca. Kaos."

Kaos deyişinden hoşlanmamıştı. İçindeki istifayı sevmedi. Birden kulağa sanki bu kelime ona seçilmiş değil de verilmiş gibi geldi.

Onu kaç kez böyle düşünmüştü? Kaos mu? Kargaşa? Havoc mu?

Ama Şimdi, Thames Nehri'ndeki bir rıhtıma yanaŐırmıŐ bir geminin kaptan kamarasında oturlurlarken, ötedeki Őehirde dünya dönerken ve o sakın, ölçölü görevini yerine getirirken, Tommy onu ilk kez bu Şekilde, hareketsiz, sakın ve odaklanmış gördüğünü fark etti. Ve sanki Şimdiye kadar ondan sakladığı bir parçasını ortaya çıkarıyormuŐ gibi hissetti.

Bu parçalardan daha kaç tane vardı? Ve hepsini nasıl keŐfedebilirdi?

"Yani tercih ettiğın tat bu mu?" Bunu sormamalıydı. Bu konuşmanın hiçbirini onun için değildi.

Bunun dışında, temiz ve dikkatli bir Şekilde bir dikiş daha attı ve basitçe, "Bu bana göre değil," dedi.

Gözlerini kırpıŐtırdı. "AŞk mı?"

Onun gözleriyle karşılaştı.

"ŐaŐırdınız." "Tecrübelerime göre, kadınlar aşk ister."

Cevap vermek yerine arkasına yaslandı ve yaptığı işi değerdendirdi. "Fena değil."

Onu çok zorlamıŐtı.

Karanlıkta küfretme isteğine direnen Tommy onun bakışlarını takip etti. "NakiŐ konusunda berbat olduğunu söylediğini sanıyordum."

Gözlerindeki bulutlar yerini minnettar bir ıŐıltıya bıraktı ve konunun değıŐmesine dört elle sarıldı. "Bir iris, krizantem ya da ilham verici bir alıntı beklemediğınız sürece sorun olmaz."

"Ne tür ilham verici alıntılar sunuyorsunuz?" "*Düşen kırıŐlara dikkat* etmeye ne dersiniz?"

Başını salladı, bilgece. "Uyarıcı bir hikaye."

"Antik Yunan'da kahinler kehanetlerini kumaŐlara kazırlardı. Seni tuvalim yapabilirim."

Parmakları adamın tenini boyarken bir hayal belirdi. kulağına fısıldadı. Arzu onun içinde titriyordu. "Ve böylece beni kendi gerçeğınle boyayacaksın?"

Başparmağı adamın kolunu okşayarak onu dikkatlice ışığa doğru çevirdi. "Benim doğrularımdan hoşlanmayacaksın."

Kelimeler içini cız ettirdi, dünyanın geri kalanının Imogen Loveless'ta gördüğünden daha fazlasına dair alaycı bir bakış. "Anlat bana."

"Ben erkeklerin seveceğı türden bir kadın değilim."

Tommy bu beklenmedik itiraf karşısında nefesini tuttu. "Bu ne anlama geliyor?"

Arkasına yaslandı. "Sanırım işin bitti."

Boştaki elini onunkinin üzerine koydu ve gözlerinin içine bakana kadar sıkıca tuttu. "Bu ne anlama geliyor? Sen erkeklerin seveceği türden bir kadın değilsin. aşk?"

Saçmalıktı.

Yüzünde bir şey parladı. Hayal kırıklığı. İçini çekti ve adamın elini silkeleyerek bir makasa uzandı. "İşiniz bitti Bay Peck. Gelecekte düşün kırışlarla çarpılmamaya çalışın."

İçini çekti ve onu serbest bıraktı. Cevap vermeyecekti. Imogen Loveless'in onun için olmayan bir başka katmanı. Ve şimdilik değil. Hayal kırıklığını gizleyerek, "Söz vermiyorum," dedi.

Makası çantasına koydu, iplik makarasını ve iğneyi de çantasına koyduktan sonra ona döndü. "Peki ya sen?"

"Ne olmuş bana?"

"Nasıl bir eşten hoşlanıyorsun? Prestij için evlenen mi? Yoksa aşk için evlenen mi?"

"Korkarım benim için fazla bir prestij söz konusu değil."

"Saçmalık," dedi. "Scotland Yard'ın kahramanı, sürekli heyecan içinde peşinden koşan düzinelerce kadın olmalı."

Kaşlarını kaldırdı. "Beni görünce heyecanlanan kadınlarla ilgilenmemem sizi şaşırtabilir leydim."

"Ah. O zaman aşk."

"Aşk ..." Durakladı. "...güzel olurdu."

Bu uygun bir konuşma değildi. Ona depoda bulduğu bombayı sorması gerekirken değil. Rıhtımın kıl payı kurtulduğu yangını. Soruşturması ve onun bir parçasını ortaya çıkardığı tüm yollar.

Sadece birkaç saat önce ondan faydalandığı için özür dilemesi gerekirken değil, parmaklarında parçalanırken ağzı tenindeydi.

Kadın başka tarafa baktı ve adam onun ne düşündüğünü bilmek için bir yıllık maaşını verebilirdi.

"İşte böyle," dedi usulca. "Benim gerçeğime karşılık seninki. Bana gerisini anlat." "Anlatacak fazla bir şey yok," dedi kadın. "Karmaşık ya da gizli değil. I

basitçe, herkesin pazarlık ettiğinden biraz daha fazlasıyım." Bu doğru değildi. "Nasıl yani?"

Kadın burnunu kırıştırdı ve adam, kadın arkasına yaslanıp elini yaralı masanın üzerinde kaydırırken farkında olmadan onu hayal kırıklığına uğrattığını söyleyebildi. "Gerçekten mi?"

Müfettiş, ikimizi de utandırıyorsunuz."

Ona doğru uzandı, eli onun elinin üzerine indi ve onu hareketsiz tuttu. Kızın bakışları onunkilere kaydı, kulübenin tuhaf, sallantılı ışığında şaşkınlıkları gözlerinden okunuyordu. "Yemin ederim bu benim arzum değil."

Kadın ellerine baktı ve adam tutuşunu sıkılaştırdı. parmaklarını onunkilere geçirmek. Baloda yaptığı gibi onu tekrar öpmek için. Onu kucağına çekmek ve ona dokunmak. Onunla oynamak.

"Dünya benim kaos olduğumu düşünüyor," dedi açıklayacak kelimeleri ararken. "Ama bir insan sadece ... olduğu gibi olduğunda kaos değildir. Ben çoğu insan için çok fazlayım."

Çok fazla bir şey değildi.

O daha bir şey söyleyemeden, gözlerinde bilmiş bir parıltıyla elini kaldırdı. "Çok fazla olduğumu söylediğimde, insanlar beni rahatlatmak istiyor ... *hayır hayır, Imogen, sen çok fazla değilsin!* Ama ben öyleyim. Büyük ve cesurum, kahkahalarım gürültülü, saçlarım vahşi ve tuhafım. Kimyaya karşı bir tutkum ve tehlikeye karşı bir içgüdüm var ve eğer rüzgarda bir macera varsa onu *istiyorum*. Tüm bunlar ve ilk elden tanık olduğunuz patlayıcılara olan tutkum."

Onu hayranlıkla izledi, kaşları çatılmıştı, anlamaya çalışıyordu. Bu harika kadını anlamaya çalışıyordu. Küçük, hüznü bir ifadeyle gülümsedi ve ona doğru uzanarak başparmağını kaşlarını çattı. "Beni anlamaya çalışıyorsun." Güldü. "Yapma. Hiç kimse anlamadı. Ne ailem, ne toplum, hatta ne de arkadaşlarım - her ne kadar bana en yakın olsalar ve tuhafliklarıma rağmen beni sevseler de..."

"İstiyorum," dedi. Ve bu doğrudu.

Başını salladı. "Biliyorum. Ama keşke yapmasaydın. Biri bunu yapsaydı nasıl olurdu diye merak ediyorum." Elleri baktı.

Olmaması gerektiğini bildiği halde bu kelimelerin onu baştan çıkarması. Ona hak ettiği hayatı vermesinin hiçbir yolu olmadığını bildiği halde.

"Bu gece, Imogen. . . Senden faydalandım." Gözleri kocaman açılmıştı. "Öyle mi yaptın?"

"Evet," diye itiraf etti. Daha güçlü olmalıydı. Ona karşı koyabilmeliydi. Ama şimdi bile, onun güzel bakışları üzerindeyken ve yumuşak parmakları kolunu okşarken, hissetmesi gereken hayal kırıklığını tam olarak bulamıyordu. "Benim işim seni güvende tutmaktı."

"Ben sormadım-"

Bitirmesine izin vermedi. "Seni zarar görmekten koruyacaktım, seni koruyacaktım. Bunun yerine, seni bir Mayfair kütüphanesinde neredeyse mahvettim ve sonra da

yanan bir binaya doğru gittiğinizi fark ettim."

Kolunu ikinci kez okşarken onun gözleriyle karşılaştı. "Kendim yaptım."

"Bu benim hatam olmaya devam ediyor."

Bir vuruş daha, parmakları ateş gibi. "Bağışla beni Tommy, ama istediğin zaman oldukça silik oluyorsun."

Gözlerini kırptırdı. "Anlayamadım?"

"Bu gece beni buradan uzak tutabileceğini bir an bile düşündüysen... gerçekten dikkatini vermemişsin demektir. Dünyanın yükünü taşımana gerek yok. Bu gece bizi durduramazdın."

"Biliyordunuz. Kimse polise söylemeden önce biliyordun. Binanın alevler içinde olduğunu. İçeride bir patlayıcı olduğunu biliyordunuz."

Başını salladı. "Ben yaptım."

"Baloda sana söylemeye geldiler."

"Evet."

"Ve bu bir kaza değildi." Bütün bunları biliyordu. Aptal değildi.

"Tabii ki kaza değildi," dedi. "Kaza olsaydı burada olmazdık."

"Ne haltlar karıştırıyorsun?" diye sordu usulca. "Söyle bana. Bırak sana yardım edeyim."

Bana neden burada olduğunu söyle. Buraya gelmeyi nasıl bildin. İçeride ne olduğunu nasıl bildin?" Durakladı. "Bana her zaman nerede olacağımı nasıl bildiğini söyle. Nerede olmam *gerektiğini*. Her zaman ilk önce nasıl orada olduğunu söyle."

"Çünkü ben bilgiyi sizden önce alıyorum," dedi.

"Nasıl?" diye sordu, hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Suçluları bulmak senin işin değil. Bunu tekrar yapmalarını engellemek."

Başını iki yana salladı. "Öyle değil. Yine de bu görev bana düşüyor çünkü Doğu Yakası'nı önemseyen çok az kişi var. Burada kime güvenilebilir ki?"

"Umursuyorum, lanet olsun. *Bana* güvenilebilir."

"Belki de," dedi. "Siz, Tommy Peck, Scotland Yard'ın dedektif müfettişi ve kahramanı, güçlü kollarınız, devasa kalçalarınız ve kadınları tehlikeden uzaklaştırma tutkunuz nedeniyle *News*'in ve Londra nüfusunun yarısının sevgilisi-"

"Kadın," dedi.

"Ne?"

"Kadınlar değil. Şimdiye kadar sadece bir kadını tehlikeden kurtarıırken görüldüm. Eğer benimle alay ederseniz, gerçekleri öğrenmenizden memnun olurum."

"İyi," dedi ve loş ışıkta bile yanaklarının kızararak karardığını görebiliyordu. "Beni tehlikeden uzaklaştırıyorsun. Belki de sana güvenilebilir.

Ama onlar için çalıştığınızı nereden bileceğiz?"

"Kimin için?"

Küçük, mizahsız bir kahkaha attı. "Güç için. Polis için. Parlamento için. Doğu Yakası'nın ayağa kalkmasına yardım etmektense yok olduğunu görmeyi tercih eden erkek orduları -ve onların sayısız eşleri- için."

"Benim istediğim bu değil. Doğu Yakası'nın güvende olmasını istiyorum. Ama bunun için birinin beni içeri alması gerek."

Kaşları kalktı. "Ve siz de bu tanıştırmayı benim yapmamı mı istiyorsunuz?" "Sana güveniyorlar. Ve birlikte çalıştığın kadınlara."

"Birlikte koştuğum kadınlar." Dudakları eğlenerek büküldü. "Bize isim vermedin mi?"

"Ben yapmadım," dedi kaşlarını çatarak. "Gazeteler senin adını verdi. Çok saçma bir isim."

"Oldukça hoşuma gitti," dedi. "Hell's Belles - sesimizi dişlerimiz varmış gibi çıkarıyor."

Kahkaha atmasına engel olamadı. "Seninle vakit geçiren hiç kimse dişlerinin olmadığını düşünmez, Imogen."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Bana böyle güzel şeyler söylemeyi gerçekten bırakmalısın."

"Yani size güveniyorlar. Buradaki insanlar. Terzilerdeki patlama haberleri konusunda size güveniyorlar. Matbaalarda. Fırınlarda ... ama size ne düşündüğümü söyleyeyim mi?"

Ona baktı, iri kahverengi gözlerindeki odaklanma dikkatini dağıtmakla tehdit ediyordu. Bu odaklanmanın -bu arsız ilginin- başka zamanlarda onun üzerinde olması nasıl bir şey olurdu? Patlamalardan bahsetmediği zamanlarda. Sadece onunla birlikteyken?

Bu düşünceyi bir kenara itti. "Bence onlar bir matbaa, bir terzi ve bir fırın değildi."

"Elbette öyleydi," dedi hiç tereddüt etmeden. "Presi, kumaşı ve öğütölmüş unu bizzat gördüm."

"Ben aptal değilim Imogen," dedi. "Ben de bir şeyler biliyorum. Mithra Singh'in bira fabrikasında neler olup bittiğini bilmesem de Frances O'Dwyer'in terzi olduğu için yanıklardan muzdarip bir adamı tedavi etmeye çağrılmadığını biliyorum. Kadınların başka seçenekleri olmadığında onun gibi doktorlara başvurduklarını biliyorum."

"Yanılıyorsun," dedi, bir kez daha ayağa kalkarak, durgunluğu gitmişti. "Kadınlar seçimlerini yaptıklarında O'Dwyer ve Leafe gibi doktorları arıyor ve birilerinin onlara inanmasını istiyorlar."

Cevap için minnettar bir şekilde başını salladı. Onu daha da yakınlaştırdığını hissediyordu. Devam etti. "Bayan Linden'in kaçak kızları fırınının arkasında barındırdığını biliyorum - daha iyi bir hayat için çaresiz kızları. Para, giysi, yiyecek ve yeni bir hayata başlamak için gerekli belgeleri oradan aldıklarını biliyorum.

Bayan Mayhew'in matbaasını şehrin dört bir yanındaki fabrikalarda çalışan işçi gruplarını örgütlemek için kullandığını biliyorum."

Imogen sertleşti ve onun haklı olduğunu anladı. "Başka kim biliyor?"

"Hiç kimse," dedi yumuşak bir sesle. "Çünkü tüm bilgilere sahip olana kadar ağzımı kapalı tutmam gerektiğini de biliyorum. Ama daha da önemlisi, bu bilgiye sahip *olduğunuzu* biliyorum. Kimin, neden ve nasıl olduğunu bildiğini düşünüyorum. Ve keşke beni içeri alacak kadar bana güvenileseydiniz."

Sessiz kaldı ama bakışları hiç değişmedi.

Imogen Loveless ve kadın çetesini tanıdığı iki yıl içinde, her biri Tommy'nin kendisinin toplayamayacağı kanıtlara sahip olan, Britanya'nın en güçlü adamlarından bazılarının alaşağı edilmesinde etkili olmuşlardı.

Batı Yakası'na erişimleri ve Doğu Yakası'nda hoş karşılanmaları onlara bilgi toplama konusunda özel bir beceri kazandırdı. Her zaman ona gelmiyorlardı. Ama geldiklerinde, çürütülemez kanıtlarla geliyorlardı.

Topladıklarından hiç şüphesi olmayan kanıtlar. *Imogen*'in topladığından hiç şüphesi olmayan kanıtlar. Bu suçları durdurmak için kullanabileceği kanıtlar. "Bunu her zaman tek başına yapamazsın, Imogen. Eminim bunu anlıyorsundur. Bir noktada, dördünüz de kendinizi tehlikeye yakın."

"Şimdiye kadar tehlikeye yakınken gayet iyi idare ettik."

Başını iki yana salladı. "Fark edilmeden kalacağını mı sanıyorsun? İsimsiz? Kardeşin bir şeylerin peşinde olduğunu görebiliyor. Arkadaşı İçişleri Bakanı'na söylemesi ne kadar sürer? Birinin benim zaten sahip olduğum şeyi fark etmesi ne kadar sürer? Siz dördünüzün bozuk para gibi ortaya çıkmanız?"

"Özür dilerim. Bizim hakkımızda kötü bir şey yok. Aksine, Dedektif Müfettiş, ben ortaya çıktığımda tutuklamalar yapıyorsunuz. Yıldızınız yükseliyor," diye işaret etti, sözlerinde ve gözlerinde ateş vardı. "Gerçekten de, Scotland Yard'ın hangi saçma bölümüne müfettiş olarak atanırsan atan, bu beni göz önünde bulduğun için olmayacak. Öyle olacak

Çünkü *bizim* çalışmalarımız sayesinde birçok aristokrati hapse gönderdiniz. Ve eğer biz sizin her şeyi bilmeye hazır olmadığınızı düşünüyorsak... belki de siz her şeyi bilmeye hazır değilsinizdir."

"Haksız değilsiniz," dedi. "Ama ne değişti? Beni daha önce de getirmiştiniz, neden şimdi değil?" Yumruğu masanın üzerinde sıkıştı ve yeni dikilmiş yarasının üzerine vuran acıya direndi. "Kahretsin Imogen, ne oldu?"

Şansın tükendiğinde ne olur? Her kimlerse, bunlar iyi adamlar değil. Akıllarında yıkım olan adamlar bunlar. Şansları tükendiğinde sizi bir sonraki hedefleri yapmaya

karar verdiler mi?" Kız sessizdi.

"O zaman bana ihtiyacın olacak. Seni güvende tutmak için." "Peki ya beni güvende tutamazsan?"

Sözlerindeki kesinlik onu çileden çıkarmıştı. "İşimde son derece iyiyim."

"Ve ben kendi işimde son derece iyiyim."

Hayal kırıklığı onu tüketti, kulaklarında onun patlamalarından biri gibi kükredi. "Imogen. Kim olduğunu biliyor musun? Seni kim tehdit ediyor? Bu yerleri kim tehdit ediyor?"

Cevap vermedi.

Lanet olsun.

"Imogen." Adı fısıltıyla söyleniyordu. "Bu her neyse... Yardım edebilirim."

Başını iki yana salladı. "*Yapabilirim* ve *yapacağım* aynı şey değil."

Hayal kırıklığı içinde gürledi. Boğazında düğümlendi. Göğsünde. "I *olacak*. Yardım edeceğim."

"Nasıl?" Sigortasının sonuna gelmişti. "Yarın geri gelir misin? Külleri karıştır ve sorgulanacak tanıkları topla. Frances O'Dwyer? Erin Leafe? Mithra Singh? Aristokratlar, suçlular, işadamları ve denizcilerden oluşan arkadaşlarımı mı sorgulayacaksın? Gemiler limandayken rıhtımda çalışan yarım düzine kadını mı? Birilerinin depoların nasıl yandığı hakkında bir şeyler bildiğine inanıyorsunuz. Patlayıcıların nasıl tehdit oluşturduğu hakkında."

"Bunların hiçbirini yapmak zorunda değilim," dedi. "Sadece seni sorgulamak zorundayım."

Onların bildiği her şeyi biliyorsun, değil mi? Benden önce buradaydın. Her zaman benden önce buradasın. Sana yardım edebilirim. Bu yerleri, bu insanları güvende tutabilirim. Bu benim *işim*."

Bir vuruş. Sonra bir kahkaha patlattı. "Bu insanların Scotland Yard'ın yardım edeceğine inanıyor musun? Bu insanlar, Peeler'ların yüzlerini nadiren gösterdikleri bu yerde, onları yakalayıp Fakirlikten çaresizliğe uzanan suçlar için Newgate'e mi? Su hattında bir akşam, bir deponun yanmasını önlemek, onları en güvenli atasözlerinden ayıracak mı sanıyorsunuz?"

"Hangi atasözü?"

"Onlara polise güvenmemelerini söyleyen."

Sustu. Yeni polis gücü ile Doğu Yakası sakinlerinin sık sık anlaşmazlığa düştüğünü biliyordu. Ama yine de, ona güvenemeyeceklerini düşündükleri fikri? Ona güvenemeyeceğini mi? "Benim bir şey almaya niyetim yok. Bu gece Newgate'e kimse gitmeyecek."

"Peki bunu nereden bileceğiz, Dedektif Müfettiş?"

Burada, doğduğu yer olan Londra'nın Doğu Yakası'nda, onun unvanını küçümseyerek anmasından nefret ediyordu. Çocukken ve genç bir adamken yine kavga ettiği yerde. Babasının ondan önce doğduğu yerde. Nerede babası ölmüştü.

Tommy'nin bir zamanlar korumaya yemin ettiği bu yer.

Ayağa kalkıp eteklerini düzelterek devam etti, düz ve asil bir şekilde. "Copunuz farklı türden bir darbe mi vuruyor? Dödüğün farklı bir nota mı söylüyor?" Aralarındaki havada bir şeyler değişti. Kızgın bir şey. Önemli bir şey. "Bize öyle söylediğin için senin iyi olduğuna mı inanacağız?"

Evet.

Kelime boğazında düğümlendi.

On bir yıl boyunca polis için çalışmıştı ve aptal değildi. Bow Street Runners'ın giderek daha fazla yozlaşmasına ve adalete daha az hizmet etmesine tepki olarak Metropolitan Polisi'nin kurulmasından sadece birkaç ay sonra Doğu Yakası sokaklarından çekilmişti.

Adams, Tommy'yi bir şeyler inşa etmesini sağlayacak bir iş olduğu vaadiyle işe almıştı. Bir şey olmak için. Bir şeyleri değiştirmek için.

Yani, *evet*. Ona güvenebilirler. Ona güvenebilirdi.

Ama bir düzine kez, bir düzine şekilde yemin edebileceğini, ona inanması için yalvarabileceğini ve yemin etmenin, yalvarmanın, doğru olmasını istemenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini herkesten daha iyi biliyordu.

Eğer Imogen Loveless'in ona güvenmesini istiyorsa -adil bir amacı olan iyi bir adam olduğuna inanmasını- ona bunu yapabileceğini söylemek asla yeterli olmayacaktı.

Tommy ona göstermek zorunda kalacaktı.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

"Ona *ne* söyledin?" Adelaide ertesi gün öğleden sonra Bond Caddesi'ndeki Madam Hebert'in dükkânının arka odasındaki küçük kanepede otururken bu soruyu ciyak ciyak sordu.

"Ona doğruyu söyledim," dedi Imogen, o sırada kıvranmamak için elinden geleni yaparak.

Charles'ın Imogen'i evliliğe ikna etmek için giriştiği sonsuz arayışta sipariş ettiği birçok elbiseden birinin dikişi sökülmüştü. Bu arayış kötü gitse de, Imogen onun ganimetlerinden şikâyetçi değildi. "Tüm Doğu Yakası'nı mezara girene kadar sorgulayabileceğini ama hiçbirinden yeni bir bilgi alamayacağını."

"Peki o zaman," dedi Sesily kuru bir sesle, kucağındaki kutudan bir çikolata daha alarak. "Bahse girerim Müfettiş Peck *bunu* hiç de hafife almamıştır."

Modacı elinde bir kutu iplikle asistanına el sallarken Imogen, "Öyle bir şey yapmadı," dedi. Madam Hebert içeri baktı ve mükemmel bir eşleşme seçti

Imogen'in giydiği ipeği giydi ve işinin başına döndü. "Sanırım oldukça kızgındı, yine de fazla oyalanmadım."

Adelaide, "Imogen'in tekneden iniş şekli," diye onayladı, "bir kraliçe gibi görünüyordu. Zavallı adamın hiç şansı yoktu. Muhtemelen doğrudan kafasına bir yumruk yemiştir."

"Bizim parlaklığımız karşısında şaşkına dönmelerine bayılıyorum," dedi Sesily. "Zavallı Bay Peck," diye araya girdi Düşes, uzakta bir taburenin üzerindeki yerinden

Modacı dükkânının sonundaki aynada göz alıcı siyah ipeğinin çizgilerini inceledi. "Imogen'in bu sabahki başından beri parlak."

Sesily kuru bir sesle, "Ve dün Imogen'in tamamen başka bir şeyiyle şaşkına döndü," dedi.

"Sesily!" Imogen itiraz etti, terziye bakarken yanakları kızarmıştı.

"Oh, lütfen," diye karşılık verdi Sesily. "Sadece biz varız. Ve Madam Hebert bunu asla tekrarlamazdı."

"Neyi tekrarlayayım?" dedi modist, Imogen'e arkasını dönmesini işaret etmeden önce göz kırparak. "Sanırım, dün ya da önceki aylarda ya da önümüzdeki haftalarda meydana gelmiş ya da gelmemiş olabilecek herhangi bir şaşkınlığın ışığında, size bir kez daha bakmak istiyorum. iç çamaşırları."

Adelaide ve Sesily birbirlerine sevinçle baktılar ve modacı, müşterileri kendilerini toparlarken kurdele, balina kemiği ya da terzilerin aradığı her neyse onu almak için uzaklaştı.

Imogen, "Kimse iç çamaşırlarımı görmeyecek," diye itiraz etti. "Bu tavırla kesinlikle olmaz," dedi Sesily, koltuktan kalkarak ve Adelaide'e çikolata kutusunu uzattı. "Bu renk sana çok yakışmış, Im. Bunu giyersen bir sürü hayran toplayacaksın. Peck seni elinde tutmak istiyorsa onlarla savaşmak zorunda kalacak."

Imogen yansımasını düşündü. Tavus kuşu mavisi göz okşuyordu ve Madam Hebert giysinin yakasını alçaltıp genişletmekte tereddüt etmemiş olsa da, bileklere kadar uzanan uzun bir kol eklemeyi ihmal etmemişti; bu da gizli bir parça için mükemmel bir noktaydı. Korse büzgülü ve dantelliydi, Madam Hebert'in yeniden gözden geçirmeyi planladığı iç çamaşırlarıyla iyi bir şekilde tamamlanıyor, Imogen'in kıvrımlarının her birini vurguluyordu - güncel modaya tamamen aykırı olduğunu bildiği kıvrımlar, yine de onu her zaman memnun etmişti.

Elbise onun yumuşaklığını ve gücünün üzerine kat kat binmesini vurgulayarak, sürekli daha az yer kaplamasını söyleyen bir dünyada daha fazla yer kaplamasını sağlıyordu. Daha az olmasını.

Tommy'nin onu şimdi görse ne yapacağını hayal edin.

Gözleri dünkü gibi kararacak mıydı? Dün gece geminin kamarasında yaptığı gibi elini ağzının üzerinde gezdirir miydi, sanki o yutulacak bir yemekmiş gibi?

Boğazını temizledi.

"Haklı olsan ve bu elbise ilgi çekse bile, Tommy Peck'in onlarla savaşmak gibi bir niyeti yok," dedi ses tonundaki hayal kırıklığını zorlayarak. "O da en az benim kadar evlenmemi istiyor."

Böylece beni taşraya gönderip kendisi de Whitehall'daki masasına geri dönebilir."

"Tommy Peck'in Whitehall'da bir masası bile olmayacaktı, eğer sen ona geçen yılın en çok övülen iki tutuklamasını getirmeseydin," diye alay etti Adelaide. "Dizlerinin üzerine çökmeli ve senin dehana tapmalı, Imogen."

"Katılıyorum," dedi Sesily başka bir çikolatanın etrafında. "Ve o aşağıdayken-"

"Sesily!" Düşes gülerek uyardı.

"Ben sadece Tommy Peck'in kendisini olduğundan çok daha zeki gösterdiği için ona borçlu olduğunu söylüyorum."

Imogen yanaklarının alev almasını engelleyecek bir şey ararken, "Yine de zeki biri," diye cevap verdi.

"Senden daha zeki değiller," diye karşı çıktı Sesily. "Hiçbiri senden daha zeki değil."

"Saldırıya uğrayan işyerlerinin ortak bir noktası olduğunu, kadınların güvende olduğu yerler olduğunu tespit etti."

"Peki bu yerlerin yok edilmesini kimin isteyebileceğini çözdü mü?"

"Öyle mi?" Imogen aynada Düşes'in gözleriyle buluşarak, "Öyle mi?" dedi. Düşes Adelaide'e baktı. "Öyle olduğunu düşünüyoruz."

Adelaide başını salladı. "Ya sen, Im? Yangınları kimin çıkardığını öğrenmeye yaklaştık mı? Dün gece dinlenebildin mi?"

Imogen başını salladı. "Diğer tüm bombalamalarda kullanılan cıva fülminatım var. Patlama yağına batırılmış kumaş fünyem var. Frances şimdi eşleşip eşleşmediğini görmek için ona bakıyor."

Sesily kısık bir ıslık çaldı. "Demek yaklaştık."

Imogen başını salladı. "Ve bir şey daha var; Mithra adamımızı ürküttüğünde bir şey düşürdü."

Sesily, "Bunun bir kartvizit olduğunu ummak çok fazla sanırım," dedi.

"Ne yazık ki hayır." Imogen elini Adelaide'in ayaklarının dibindeki halı çantasına doğru salladı.

"İç cep."

Adelaide bir ha'penny'den daha büyük olmayan altın bir disk çıkardı ve üzerinde haleli bir adam, cüppeli, elinde kılıç ve kalkan tutan bir kabartma vardı. Ovalin alt kısmında çekiçle Latince yazılmıştı. *Quis ut Deus*.

"Bir aziz," dedi Imogen. "Ama hangisi?"

Bir arkadaşından diğerine baktı. Sesily güldü. "Pazar sabahları hiç dikkatimi *verdiğimi* hayal bile edemezsin."

Adelaide, "Kilisedeki deneyimlerim kaçınılmaz olarak birinin bıçaklanmasıyla sonuçlanıyordu," dedi.

Düşes uzun bir süre madalyonu inceledi. "Görünüşe bakılırsa bir din adamına ihtiyacımız var." Göz kırptı. "Belles için asla sıkıcı bir an olmaz, değil mi?"

Madam Hebert, Imogen'in elbisesinin arkadan bağlanan düğmelerine bakmaya devam ederken, "Peki ya sonra? Tüm kanıtları elde ettiğimizde mi? Sonra ne olacak?"

Düşes onun bakışlarını ciddiyetle karşıladı. "Eğer Parlamento ve Yard birlikte ise? Tek bir seçenek var."

Imogen, Adelaide'in madalyonu çantasına geri koymasını izlerken, "Bunu insanlara götüreceğiz," dedi.

"Imogen'in dedektifinin bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum." Sesily oturduğu yerden fırladı, prova odasını dolaştı, kurdele ve dantel parçalarıyla oynadı, sonra da odayı dükkândan ayıran perdenin arkasından baktı.

Imogen hemen, "O benim dedektifim değil," dedi.

"Mmm." Sesily, yüzünde mutlak bir mutluluk ifadesiyle geri dönmeden önce bir an için onunla alay etti. "Söylesene, bir tür özel güç geliştirdiğimizi mi düşünüyorsun?"

"Neden, bir papaz mı?" Düşes, omurgasının dibindeki bir yayla oynayarak şöyle dedi. "Bunun çok fazla olduğunu mu düşünüyoruz?"

"1840 yılındayız. Hiçbir şey çok fazla değil. Neden siyah giyiyorsunuz ki Düşes?" Adelaide dedi ki. "Dul kalmayı mı planlıyorsunuz?"

"İnsan her zaman hazırlıklı olmalıdır."

"Herkes beni dinlesin," dedi Sesily, dikkati dükkânın ön odasında iken. "Bir keşifte bulundum."

"Ne tür bir keşif?" Adelaide, Sesily'nin kutusundan bir çikolata daha yerken sordu. "Bir papaz mı?"

"O bir papaz değil," dedi Sesily. "Ve bütün o çikolataları yeme. O burada."

"Kim var burada?" Imogen, şimdi elbisenin iç yakasını inceleyen Madam Hebert'e sırtını dönerek, "Kim geldi?" diye sordu.

"Dedektifiniz."

Modacı o anda elbisesinin bağlarını çekiştirmeye başladı ve Imogen küçük bir şaşkınlık çığlığı atarak odadaki herkesin dikkatini üzerine topladı.

"İlginç," dedi Düşes.

"Ne demek o *burada*?"

Adelaide, "O zaman onun dedektifi olduğunu inkâr etmemesi ilginç," dedi.

Sesily ön odaya dönerek, "Evet, bunu ben de fark ettim," diye cevap verdi. "O benim dedektifim değil."

"Çok geç." Sesily perdeyi biraz daha araladı ve modist Imogen'e daha özel bir alana geçmesi gerektiğini işaret etti. "Tanrım, şu adamın cüssesine bak. Sence mütevazı olduğuna inanıyor mudur?"

"Alçakgönüllü olduğuna kesinlikle inanmıyor," diye homurdandı Imogen, modacının elbisesi üzerinde çalışmasına izin vermek için elbiseden dışarı adım atarken. "Nerede o?"

"Caddenin karşısında, değirmencinin dükkanına yaslanmış ters ters bakıyor."

Imogen bu bakışları çok iyi tanıyordu. "Sanırım insanlar ondan uzak durmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Sence beni mi bekliyor?"

Sessizlik çöktü ve kendisine şaşkınlıkla bakan arkadaşlarına döndü. Düşes başladı. "Imogen. Adam seni neredeyse

"Dün gece bütün rıhtım yandı." Kızardı. "O yapmadı."

Adelaide'in kaşları sessiz bir soruyla kalktı.

"O yapmadı!" Imogen itiraz etti. "Sadece bir öpücüktü! Hepsi bu!"

"Seni Trevescan balosunda kütüphanede bulan kişinin ben olduğumu unuttun mu?"

Imogen tartışmak için ağzını açtı ve sonra kapattı.

"Londra'nın her yerinde Scotland Yard'ın bizi takip etmesinden hiç hoşlanmıyorum," diye araya giren Düşes, Sesily'nin yanına doğru ilerledi. "Bu sadece daha fazla dikkat çekecektir. Sizce gidecek mi?"

Sesily pencereden onu izlerken, "Aslına bakarsan bilmiyorum," dedi. "Sence onu içeri davet etmeli miyiz?"

Imogen'in kaşları havaya kalktı. "Burada mı?"

"Bulunduğumuz yer burası," diye belirtti Sesily. "Ön odada bekleyebilir. Tamamen kurallara uygun."

"Kesinlikle hayır," dedi Imogen.

"Hmm," dedi Düşes, sesi hiç de ikna olmuşa benzemiyordu. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Sadece bu konuda bir seçeneğiniz olduğundan emin değilim."

Dükkânın önündeki zil çaldı ve Imogen'in göğsü hemen gerildi. "Bu-" Sesily'nin yanına geldi, elbisesini tutuyordu

Sırtını soyunma odasına dönmüştü.

İçerideydi.

Kaşları çatıldı. "Hayır! Kesinlikle olmaz!" Ona yaklaşmak istedi ama Hebert şimdi oradaydı, düğmeler üzerinde çalışıyordu, sanki ağaç kadar büyük polisler her gün dükkânına uğruyormuş gibi, umursamadan.

"İyi günler, Leydi Imogen," dedi, kelimeleri derin ve zengin. "Düşesler. Bayan Calhoun."

"İçeri buyurun," dedi Adelaide, öğleden sonrasının bu şekilde şekillenmesinden son derece memnun görünüyordu.

"Hayır. İçeri girme," dedi Imogen. "Bond Sokağı'ndaki bir terzi dükkânına öylece giremezsin, Tommy. Böyle bir şey yapılmaz."

Herkes ona baktı. "Öyle değil!"

"Şey, hayır," dedi Sesily. "Ama ne zamandan beri böyle şeyler için endişeleniyorsun?"

Asla. Ama Sesily Tommy'ye dönerken bile şimdi başlamayı düşünüyordu. "Imogen'i mi arıyorsun?"

"Aslında, öyleyim. Bildiğiniz gibi, şimdilik Leydi Imogen'in güvenliğiyle ilgilenmem istendi."

"Kiralanmış, değil mi?" Düşes düzeltti, sesindeki soğukkanlı küçümseme onun zengin ve korkusuz olduğunu gösteriyordu, "Parlamento Scotland Yard'ı yönlendirmeyi seviyor, değil mi?" diye eklemekten önce bile.

Hafifçe rahatsız görünme nezaketini gösterdi. "Ben olsam öyle tanımlamazdım."

"Ama önemli olan onu buraya kadar takip etmiş olman," dedi Sesily, Imogen'in rahatça duyabilmesi için sesini yükselterek. "Ne kadar da *zekisin*."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Imogen, keşke Madam Hebert'in onu bıraktığı yarı açık elbiseden başka bir şey giyseydi. "Burada bir sorunla karşılaşabileceğimi mi düşünüyorsunuz Bay Peck? Kurdele ve ipek alışverişi mi?"

"İstediğiniz her yerde bela bulamayacağınızı asla düşünmezdim, Leydi Imogen," dedi ve herkes kıkırdadı.

Halı çantasına daha yakın olmayı dileyen Imogen hariç herkes.

"Ondan hoşlanıyorum," diye araya girdi Sesily. Tabii ki Sesily ondan hoşlanıyordu. Sesily çabuk konuşan herkesi severdi. Hele bir de güzellerse, daha da iyiydi. "Mmm.

Bir Peeler olması çok kötü." Düşes, diğer yandan, bir mantıklı bir kadın.

Imogen onun gözlerinin içine bakarak ve yarım elbise halinden utanmamak için kendini zor tutarak, "Eh, halletmişsin," dedi. Ya da daha doğrusu, tam elbise ama yarım bağlama. "Ortada bir sorun yok ve saklanmıyoruz.

Bond Caddesi'ndeyiz."

Uzun bir süre onu izledi, geniş omuzları ve önemsiz olmayan kalçalarıyla büyük odayı küçültmesinden hoşlanmıyordu. .. önemsiz değildi. Ve *elleri*. Imogen'in deneyimlerine göre erkekler böyle durumlarda elleriyle ne yapacaklarını asla bilemezlerdi. Her zaman eldiven, şapka ya da baston tutuyorlardı. Ama Tommy Peck öyle değildi. Orada öylece duruyordu. Sanki onu beklerken son derece rahattı ve sonsuza kadar da öyle kalacaktı.

Gerçekten düşününce, en iyi ihtimalle kargaşa, en kötü ihtimalle de kanunsuz olduğunu bildiği dört kadınla birlikte bir odada durduğu düşünülürse, bu garip bir durumdu.

Imogen bakışlarını ona dikerek, "Son baktığımda, çözmen gereken birden fazla çözülmemiş suç vardı. Evde kalmış bir kıza rafta mutlu bir şekilde bakıcılık yapmayı gerçekten incelemeye tercih ettiğine inanmak zor."

Kaşları çatıldı. *Güzel*.

Sonra da şöyle dedi: "Aslında buna inanmanın hiç de zor olduğunu düşünmüyorum.

Görüyorsunuz, Leydi Imogen, başınızı beladan uzak tutabileceğinize inancım olsaydı, belki de sizi yalnız bırakırdım. Ama buna zerre kadar inancım yok. Ve işte buradayız."

Kadın onu tekrarlamadan önce uzun bir süre birbirlerine baktılar. "İşte geldik."

Bununla birlikte, hala skandal yaratacak şekilde açık olan sırtını ona göstererek döndü ve durduğu küçük platforma geri döndü. Bu noktada, adamın kendisini odaya kadar takip ettiğini fark etti. Elbisesinin korsajını tutarak

"Daha bitirmedim, Tommy. Ön odada bekleyebilirsin."

"Eğer hepsi aynıysa, beni ne kadar çabuk atlatıldığınızı göz önünde bulundurarak bunu yapmamayı tercih ederim - özellikle de bu grupta birlikteyken."

"Affedersiniz, bunlar mı?" Hiç kimse Düşes kadar suçlayıcı konuşamazdı.

"Çoğu insanın burnunun dibinden kaybolma konusundaki keskin yeteneğinizi inkar mı ediyorsunuz, Majesteleri?"

Bir duraklama. "Aslına bakarsanız bilmiyorum, Dedektif Müfettiş. Bizden *bu grup* olarak bahsetmenizin tek nedeni, *bu gruptan* bahsetmiş

olmanızdır.

bu kabiliyete saygı gösterilmelidir."

"Daha azını asla hayal etmem." Oturdu ve devasa gövdesini köşedeki küçük mücevher tonlu şezlonga doğru katladı. "Bu sadece Hızlı reflekslerinize duyduğum hayranlık nedeniyle, ciddi bir işi olan ciddi bir adam olarak, bir soyunma odasında oturup Leydi'yi beklemeyi seçiyorum.

Imogen."

Imogen, "Leydi Imogen'in canına tak etti," dedi. "Burada kalamazsınız. Bu *uygun* değil."

Sesily bu kelime karşısında homurdandı.

"Üç evli kadın ve şaperonluk yapan bir modistiniz var. Uygunsuz ne olabilir ki?" Tommy sordu.

"Şaşıracaksın," dedi Sesily sinsice.

"Sesily!" Adelaide itiraz etti. "Zavallı adamı utandıracaksın."

"Oh, lütfen. Şuna bir bakın! Bu adam insanların nerelerinin karıştığına şaşıracak biri değil." Sesily Tommy'ye baktı. "Öyle mi, Bay Peck?"

Ona bakmıyordu. Doğrudan Imogen'e bakıyordu, kara kaşlarından biri mükemmel bir kara çizgiyle kalkmıştı. "Ben değilim."

Imogen'in yanakları anında alev aldı ve birdenbire giydiği elbisenin beline kadar açıldığını ve içine girecek hiçbir şeyi olmadığını ve on adım ötede, daha yirmi dört saat önce ellerini eteklerine sokmuş olan Thomas Peck'in olduğunu fark etti.

Başka şeylerde de.

Ve aniden, sadece yanakları değil, sanki her yerdeki sıcaklık artmış gibi geri kalanı da alev aldı.

"O zaman ne için buradasın, Tommy? İtibarımı korumak için olamaz."

Bir an durdu ve sonra şöyle dedi: "Sorduğunuza çok sevindim leydim. Gördüğünüz gibi, çantanız için buradayım."

Odaya sessizlik çöktü.

Hemen ona doğru baktı. Bu şeytani adama.

Daha önce de yanılmıştı. Köşede gülünç derecede küçük bir şezlongda oturmuş, uzun boylu, güçlü, yakışıklı ve ... aptalca mükemmel görünmüyordu.

Halı çantasının yanında oturuyordu.

Ve sonra, herkes onu izlerken, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi uzandı ve tereddüt etmeden kaldırdı.

"Ben de arabayla gezmek istersiniz diye düşündüm."

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Bond Caddesi'nde bela bulamayacağını mı sanıyordu?

Geçtiğimiz iki hafta içinde Imogen Loveless'la patlayan bir binanın kabuğunda, yanan bir depoda ve Covent Garden'daki en gürültülü barlardan birinin dışında -bir araba neredeyse onu eziyordu- tanışmıştı ve her nasılsa, başının en çok belaya girdiği yer bir Mayfair terzisinin arka odasıydı.

Çünkü sorun olan bir şey varsa, o da ukala, taze yüzlü ve yarı giyinik Imogen Loveless'tı.

Sadece *kariştirilmek* istiyor.

Otuz yıl boyunca Tommy pek çok ayartmayla karşılaşmıştı. Gençliğinde ona para kazanmanın kolay yolları sunulmuştu: şike, kaçakçılık, hırsızlık. Yaşlandıkça başkaları da olmuştu: kadınlar, kartlar, yemek, içki. Ama karşılaştığı her bir cazibe, göz kamaştırıcı ipek bir elbise içinde karşısında duran Imogen'in cazibesinin yanında sönük kalıyordu.

O kadar çökmüştü ki, içgüdüsel olarak adını koyamayacağını biliyordu. Belli ki kadının yumuşak elleri ve daha yumuşak göğüslerinden başka bir şey tarafından desteklenmeyen çarpıcı bir ipek.

Ve sonra, sanki bu yetmezmiş gibi -bakmadığı, *dokunmadığı* için azizliği hak etmiyormuş gibi- arkasını döndü. Ve arka ...

Yutkundu, ağzı kurudu.

Açıktı.

Ve *gözlerini* kaçırdı.

Aristokratlar kendilerine asil mi diyordu? Imogen Loveless'ın sırtının güzel teninden, pürüzsüz ve güzel gözlerinden başka bir yere bakmaktan daha asil bir şey olamazdı.

Bir erkeğin parmaklarını bastırduğında nasıl görüneceğini merak etmesine neden olacak kadar ipeksi ve gürdü.

Tommy lanet olası bir unvanı hak ediyordu.

Kadın giyinirken modacı dükkânının ön odasında beklemiş, halı çantasını tutmuş, zar zor giydiği elbiseyi sipariş ederken yumuşak talimatlarını dinlemek için kendini zorlamadığını söylemişti.

Sekiz ila on iki ek versiyon sipariş etmesi ve arkadan bağlamayı asması önerisini geri çekerek.

Kendisine sadece onun işini bitirip kendisine katılmasını beklediğini söylüyordu. Arka kapıdan gizlice çıkıp çetesinin yardımıyla kaçmadığından emin olmak için.

Perdeyi itip armut ve güneş ışığı kokan ön odaya girdiğinde bile, her şeyin işine hizmet etmek için olduğunu söylüyordu kendine. Üzerinde parlak sarı bir günlük elbise ve yaz güneşi renginde uyumlu bir palto vardı.

"İçeri gelmek zorunda değildin," dedi ona, kapıya doğru yönelirken, elindeki halı çantasına bakarak.

"Gittiğin her yerin görüldüğünden daha fazlası olduğu ve çoğu zaman kötü bir şeyin yeri olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak," dedi duvardan inerek ve tasma takılmış bir köpek gibi ona seslenmiyormuş gibi davranarak, "Sanırım içeri girmem gerekiyordu."

"Hebert's'te olan en alçakça şey, aristokrat dedikodularının haddinden fazla olmasıdır."

"Trevescan balosunda kim kiminle dans etti?"

"Yapmayın Bay Peck," dedi Sesily arkasından. "Hepimiz bunun Trevescan balosundan çıkacak en iyi dedikodu olmadığını biliyoruz."

Şaşkınlığını gizleyemeyerek Sesily'ye baktı. Sesily sırtıttı.

"Ben hâlâ buradayım."

"Sizin gibi bir grup için bir isim var mı? Kargaların öldürülmesi gibi mi?"

Imogen ona dönerek, "Düşündüm de, bir cinayet çok hoş olurdu," dedi. "Sanırım bir yerlerde arabanız vardır?"

"Bir korsanla idare etmek zorundayız." Bond'un aşağısını, Bruton Sokağı'nı işaret etti. "Cinayet için fazla parlak renklisin."

Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Dikkat dağıtmanın değerini hafife alıyorsun."

Onu tekrar öpmek istedi. Bir gece önceki anısı kesinlikle yanıltı. Dudakları o kadar yumuşak değildi. Tadı o kadar da güzel değildi.

Tatlı. Kadının ona karşı hissi o kadar da iyi değildi.

Ne demişti?

"Dikkat dağıtma," diye tekrarladı. "Güzellerin Dikkatini Dağıtmak." Sesily keyifle güldü. "Mükemmel."

Mükemmeldi. Bu kadınlara daha uygun bir ortak isim hiç olmamıştı. Bu kadına. Imogen, her zaman dikkat dağıtıcıdır.

Elindeki parlak renkli halı çantasına baktı, kendini içindeki şeye odaklanmaya zorladı. Soruşturmasına yardımcı olacak bilgilere. Bu, suçluları adalete teslim edecekti. Bu, soruşturmayı İçişleri Bakanlığı'nın gözünde Dedektiflik Şubesi'nin ve Tommy'nin itibarını zedeleyecekti.

Bir korsana selam verdi ve kapıyı açmak için uzandı.

Kadını güvende tutmak, elindeki bilgileri paylaşmasını sağlamak. İşimiz buydu. Bu her neyse ona kanmamak.

Imogen sokakta sağlam duruyordu. "Lütfen içeri girin," dedi.

"Delirdin mi sen? Güpegündüz," diye karşı çıktı. "Londra'nın yarısı izliyor. Refakatçi olmadan hiçbir yere gidemem."

Sesily homurdandı. "Ne zamandan beri şaperonlar hakkında endişeleniyorsun?"

"Şu andan itibaren," dedi Tommy'ye kaşlarını çatarak. "Scotland Yard kişisel eşyalarımı ilgilenmeye başladığından beri."

"Ne olursa olsun, sanırım Bay Peck bir süredir senin kişisel eşyalarınla ilgileniyor, Imogen." Sesily arkadaşının yanağına bir öpücük kondurdu ve "İyi eğlenceler," diye fısıldadı.

İçeri girdikten sonra, araba takırdayarak Mayfair'den uzaklaşırken, Imogen Tommy'ye baktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Arabayla gezmek hoşuna gider diye düşündüm."

"Kişisel eşyalarımı karıştırmak isteyen bir polisle mi?"

Eğildi ve halı çantasını kendi ayağından onunkine taşıdı. "İşte," dedi. "Bir zeytin dalı."

Bakışlarını ona dikti ve ayaklarını çantanın üzerine uzattı. "Zaten bana ait olan bir zeytin dalı."

"Şu giydiğin elbise," dedi. "Dükkânda." Gözleri onunkilere kaydı.

"Bu renkte çok güzel görünüyorsun."

Kadının yanakları pembeleşti ve adam kendini lanet olası bir prens gibi hissetti. "Teşekkür ederim."

Daha fazlasını söyleme dürtüsüne direndi. O elbise hakkında konuşmamalıydı. Muhtemelen bir aylık maaşından daha pahalıya mal olan o elbiseyi düşünmemeliydi bile. Bu yolculuğun amacı da buydu, değil mi? Hayatlarının o kadar farklı olduğunu kanıtlamak için, farklı kıtalardan da olabiliyorlardı?

Imogen unvanlı ve güzeldi, bir aylık maaşından daha pahalı elbiseler ve Mayfair'de uğruna çalışmaktan başka bir şey yapmayacağı insanlarla dolu balolarla dolu bir geleceğin içine doğmuştu. Ve o da Tommy Peck'ti. East End sokaklarında büyümüş ve on yedi yaşına kadar Hyde Park'ı bile görmemişti.

Pencereden dışarı bakan Imogen doğuya doğru dümdüz gittiklerini fark etti. "Kaçırılıyor muyum?"

"Senin uslu bir tutsak olacağını düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyorum."

Ona bir gülümseme fırlattı. "Oh, Tommy, benim bir esir olacağımı düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Kadının ayaklarının dibindeki çantaya baktı. "O çantada her ne saklıyorsan, buna inanırım."

"Asla bilemeyeceksin," dedi. "Nereye gidiyoruz?"

"Hiçbir yere. Sadece gezintiye çıkıyoruz."

Pencereden dışarı baktı. "Holborn'a mı?"

"Shoreditch'e."

Kaşları kalktı ama konuşmadı ve adam, etrafına sık sık kaos getiren bu kadının basitçe ... olabilme şekline bir kez daha hayret ederken buldu kendini. Fırtınadaki sakinlik gibi. Sorduğunda, basitçe, "Neden?" diye sordum, bulutsuz bir gündeki deniz gibi sakin bir sesle.

Bir düzine neden olduğunu biliyordu ve bunların çoğunu itiraf etmesi imkânsızdı. Düşünmesi imkânsız. Bu yüzden kendini en güvende hissettiğine karar verdi. "Polisi sevmiyorsun."

Ona kuru bir bakış attı. "Fark etmişsin."

"Yine de bana adalete teslim edilmesini istediğiniz suçlularla ilgili pek çok kanıt sundunuz." Yarım düzine mavi dosya. dışı çivit mürekkebiyle mürekkeplenmiş, Britanya'nın en güçlü adamlarından bazılarını hapse gönderecek kanıtlarla doluydu.

Gerçeğin garip dengesini kabul edercesine başını eğdi. "Cezanın içeriden gelmesi gereken zamanlar vardır."

"Aristokratlar."

"Bir adam karısını öldürür. Bir başkası akranlarını öldürüyor. Biri bir yetimhaneden çalışıyor. Bir diğeri fabrikasında işçiler ölürken seyirci kalıyor." Durakladı. "Aristokrasinin burun kıvrılabileceği iğrenç suçlar - en azından kamuoyu önünde. Tutuklanmanız ve ardından yargılanmanız sonucunda alacağınız ceza ne olursa olsun, Lordlar Kamarası tarafından kabul edilebilir."

"O zaman neden bu sefer benim de bir rol oynamama izin vermiyorsunuz?"

Bir süre durakladıktan sonra, "Çünkü bu seferki daha karmaşık. Bu ipliği çektiğimizde, bizi istemediğiniz bir yere çağırabilir. git."

"Eninde sonunda oraya giden yolu bulacağım," dedi. "Bu benim işim." Küçük bir gülümseme. "Ve işte sorun da burada yatıyor."

Kaşları çatıldı. "Sadakatimin adaletten başka bir yerde olduğunu mu düşünüyorsun?"

Uzun bir süre onu izledi, tek ses East End'in engebeli sokaklarında araba tekerleklerinin çıkardığı takırtılardı. Cevabını dikkatle hazırlayarak, "Sen *tam* da düşündüğüm gibisin, Tommy Peck. Asil, iyi ve çok az insanda, o da sadece bir avuç erkekte gördüğüm bir adalet duygusuna sahipsin."

Onun böyle düşünmesi umurunda olmamalıydı. Övgü ondan geldiğinde farklı hissetmemeliydi. Bu onu kızartmamalıydı. Ondan daha fazlasını istemesine neden olmamalıydı. Ama bir şekilde, açıklanamaz bir şekilde, yaptı.

Her nasılsa, açıklanamaz bir şekilde, Imogen Loveless'in onayı diğerlerinden daha anlamlı hale gelmişti.

"O zaman beni içeri al. Bana bildiklerini anlat. Seninle çalışmama izin ver."

Bir an için dolgun alt dudağının kenarını çiğnedi ve adam bu hareket karşısında donup kaldı; aynı anda hem onu sonsuza kadar izlemek hem de onu kendine çekip görevi devralmak istiyordu.

Durduğunda, "Cezalandırma içten gelir. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

"Güç sahibi adamlar, akranlarının önüne çıkarıldı. Onlar tarafından cezalandırıldılar."

"Peki ya ceza içeriden gelemiyorsa? Ya dışarıdan gelmesi gerekiyorsa?"

Başını iki yana salladı. "Kanunsuz adaletten bahsediyorsun."

"Bir başka iyi seçenek," dedi. "Güzellerin Kanunsuzu." Öfke alevlendi. "Hayır. Lanet olsun."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben buradayım. Çünkü ben-"

"Adaletin uzun kolu mu? Buna böyle mi diyorlar?" Pencereden uçup giden binalara baktı - şoför hızla ilerliyordu, hevesliydi onları varış yerlerine bırakıp şehrin daha güvenli bölgelerine geri dönmek için. "Peki bu Spitalfields'da nasıl görünüyor? Spitalfields'da nasıl görünüyor?"

Rıhtım mı? Yoksa burada mı? Adaletin eli, sadece bir adama ulaşacak kadar uzun görünüyor.

Covent Garden'ın sınırları. İhtiyacı olanlar çok güneyde ya da doğuda yaşadıkları için bu kadar uzağa gitmiyor."

"Adalet her yerde aynı görünüyor," diye cevap verdi, hayal kırıklığı içinde. Kadın başını eğdi ve ona bir bakış fırlattı. "Kördür derler."

"Evet," diye kabul etti.

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "En azından Doğu Yakası'nı nadiren görür." Tommy yanlış anlamamıştı, ama o daha cevap veremeden, kızın çok açık bir şekilde belirttiği noktaya karşı bir argüman bulamadan, "Sorun değil, Tommy. Bunu sensiz de yapabiliriz."

Lanet olsun, bundan nefret ediyordu.

Yardım için ona başvurmanın aklına bile gelmemiş olmasından nefret ediyordu. Elindeki bilgilere onu da dahil etmek. Yaptıkları plan her neyse. O buradayken kendini riske atmasından nefret ediyordu ve onu güvende tutmaya yardım edebilirdi.

Onu güvende tutabilirdi.

"Imogen-" diye söze başladı ama Imogen onun söyleyeceği şeyi söylemesine engel oldu.

Bunu asla hatırlayamayacaktı, çünkü "Cinsel ilişki hakkında bir soru sorabilir miyim?" diye sorması onu çok şaşırtmıştı.

Eğer kadın arabada bir bomba patlatmış olsaydı, onu daha fazla şok edemezdi.

Öksürdü. "Ne?"

"Kibar toplumda kullanılan kelime bu, değil mi?"

"Kibar toplumda herhangi bir kelimenin kullanıldığına inanmıyorum."

"Hmm." Kelimeleri düşündü. "Muhtemelen hayır, ama gerçek şu ki, biz kibar toplumun üstündeyiz, öyle değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse ne söyleyeceğini ya da söylemeyeceğini bilmiyordu.

Imogen aynı sorunu yaşamadı. "Sanırım bir noktada bu eylemi gerçekleştirmişsinizdir."

"Leydi Imogen."

"Evet, işte kibar toplumun sorunu da bu. Söylemememiz gereken şeyleri, kesinlikle söylememiz gereken şeylerden daha çok önemsiyoruz.

Önemli değil.

Burada kibar olmaya gerek yok."

Tam tersine, Peck bu durumda nezaketten başka bir şeye ihtiyaç olmadığını düşünüyordu, çünkü bu kadınla kaba bir yola girmesine izin verirse, bir daha asla geri dönmek istemeyebilirdi.

Boğazını temizledi ve sessiz kaldı.

"Yani?" diye sordu. "Cinsel ilişkiye girdiniz mi?"

Boğazından tuhaf bir ses boğuk boğuk çıkıyordu. "Evet."

"Evet, elbette öyle. Buna yol açan tüm parçalarda çok yetenekli görünüyorsun."

Kadın, onun buna yol açan parçaların yarısındaki becerisine bile tanık olmamıştı. Gerçi bunu söylemeyecekti.

"Göründüğü kadar keyifli mi?"

Victoria'nın kendisi tacı ve asasıyla Whitehall'a gelip onu şövalye ilan etmeli. Doğrudan Muhteşem Ölçülü Tarikatı'na.

"Leydim." Kelimeleri boğazından zorla çıkardı.

Pencereden dışarı baktı ve hüznle, "Gördüğüm kadarıyla kibar topluma geri döndük," dedi.

Adam cevap vermeyince, "Daha önce hiç yaşamamıştım ve dün gecedен sonra ... ve bu öğleden sonrasının bir kısmında ..." dedi. . . kendimi merak içinde buldum."

Kadın onu öldürmeye çalışıyor olabilirdi. İşte buydu. Scotland Yard için çalışanları doğrudan ölüme götürerek onları yok etme planı vardı. Kendisinden başlayarak.

Kadının konuyu değiştirmesinin mantıklı bir açıklamasını bulmak için etrafına bakındı. Ve sonra, bir anlık bir farkındalıkla, "Dur bakalım. Sen ve senin *dikkatini dağıtan* hanımlar her ne yapıyorsanız, beni bu tartışmadan caydırmaya mı çalışıyorsunuz?"

Bir an sessiz kaldı, onu dikkatle izledi ve ne düşündüğünü bilmek için her şeyi yapabiliirdi. Sonra kocaman, parlak bir gülümsemeyle, "Zeki adam," dedi.

Ancak onun gözlerine tam olarak ulaşmayan gülümsemesini izlerken, pek de zeki olduğunu düşünmedi. "Imogen-"

Sanki her şeyi silip süpürebilecekmiş gibi küçük elini bir kez daha salladı. "Benim için endişelenmene gerek yok, Tommy."

"Senin için *endişelenmeme* gerek yok mu?" Hayal kırıklığı göğsünde önce kızgınlığa sonra da öfkeye dönüştü. "Son iki yılda neredeyse üç kez öldürülüydün."

haftalar, Imogen. Sana yardım etmeme izin vermediğin her gün kendini tehlikeye atıyorsun."

"Ve kardeşimin ücretini ödemeyeceğinden mi endişeleniyorsun?"

Soru adamın içinde bir meydan okuma cızırtısı yarattı -kızın kendisi hakkındaki her düşüncesine karşı çıkma dürtüsü- ve oturduğu yerde öne doğru fırlayarak kıza niyetlendiğinden daha fazla yaklaştı. "Yapma. Yapma bunu. Kardeşine para için ya da işleri bakanıyla olan ilişkisi yüzünden ya da bir aptal gibi giyinip Mayfair'e gitme arzusu duyduğum için gitmedim."

Dudaklarını yaladı ve bu sanki karnına inen bir darbe gibiydi. Baktı. Bakmadan edemedi. Pembe, dolgun ve ıslaktılar ve *İsa* onları istiyordu. "Neden ona gittin?"

Sorunun düşüncelerini çözmesi bir an aldı, neden doğru cevap verdiğini suçlayacağı düşünceleri. "Çünkü senin güvende olmanı istiyorum."

Seni istiyorum'da durabilirdi.

Sanki anlamış gibi yavaş ve günahkârca gülümsedi. "Mayfair için giyindiğinde aptal gibi görünmüyorsun."

Bir gece önce onun dikkatini çekmişti. Giydiği pantolonu, yeleği ve kravatı kataloglamış ve beğenmişti.

Kızın onları sevmesi umurunda olmamalıydı. Önemi yoktu.

Tommy Peck Mayfair için yaratılmamıştı, Imogen Loveless da Shoreditch için yaratılmamıştı ve ikisi de bu arabada olmamalıydı, bu kadar yakın olmamalıydılar ve kesinlikle onu kucağına alıp gözleri görmez olana kadar öpmeyi düşünmemeliydi.

"Neden buradayız Tommy?" dedi sessizce, bakışları onun dudaklarında geziniyordu. "Güneş batarken Shoreditch'e mi gidiyorsun?"

"Orada doğdum," diye itiraf etti, sözcükler sessiz vagonda ağırlaşmış, kızın şaşkınlığıyla ağırlaşmıştı. "Nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? İktidardakilerin görüş alanının dışında olmak. Ve ben orada, geçinebilmek için çamaşırcılık yapan bir sokak süpürücüsü ve karısının çocuğu olarak doğdum. Yani benden unvan ya da ayrıcalığa erişimi olmayanların yanında durmam beklenemez..." Pencereden dışarı baktı, öğleden sonra ışığı

Binalar gün batımı vaadiyle alev alev yanıyordu. Bu gece erken ve soğuk gelecekti. "Bana güvenilemeyeceğini söylediğinde ..."

Başını salladı. "Doğru oturmuyor."

"Hayır."

"Bilmiyordum. Dosyanız-" Cümlesini bitirmeden kendini durdurdu.

"*Dosyam mı?*"

Elini havada salladı. "Sen Scotland Yard'da dedektif müfettişsin, Tommy. Cehennem Çanları'nın bir adamı adalete teslim etmene yardımcı olacak kanıtlar sunduğu onca zaman boyunca, *seni* biraz teftiş etmiş olabileceğimiz hiç aklına gelmedi mi?"

"Dosyamda ne *var*?"

Gülümsedi ve alay etti. "Bunu ortaya çıkarmam için Shoreditch'te bir gezintiden fazlası gerekecek Bay Peck."

Tanrım, o gülümseme. Her seferinde onu mahvediyordu. "Fiyatını söyle."

Göz kapaklarını indirdi, isli siyah kirpikleri her şeyi gizliyordu, dudaklarına baktı, kendi dudakları onun duyamadığı ama mükemmel olduğunu bildiği küçük bir nefesle ayrılırken. "Ödeyebilir misin bilmiyorum," diye fısıldadı.

Ödeyecekti. Ödemek için kendini fakirleştirdi.

"Tommy," diye fısıldadı ve kelimenin içindeki küçük, çaresiz yakarış onu anında, imkânsız bir şekilde sertleştirdi. Buna karşılık vermemeliydi. Onu Mayfair'in en popüler terzisinden yeni almıştı, yaldızlı dünyasında unvanlı arkadaşlarıyla çevriliydi. Ona herhangi bir şekilde dokunması, onun hak ettiğinden daha az olurdu. Ona hak ettiğini veremezdi.

Ama sonra eli sakalındaydı, yumuşak ve tatlıydı ve onu çekiyordu aralarındaki zar zor görünen mesafeyi aşıyordu. Ve yine onun adını fısıldıyor, ona açılıyor ve öpücüğünü kendi öpücüğüyle karşılıyordu.

Ve ona hak ettiğini veremeyebilirdi.

Ama ona istediğini vermek için her şeyi yapmaya hazırdı.

Adam kızın ağzına doğru hırladı, kız da adamın ağzına doğru iç çekti ve adam kızın derinliklerini okşuyor, onu kendine çekmek için uzanıyor, elbisesini aşağı ya da yukarı çekmekten ya da her ikisini birden yapmaktan ve ikisine de istediklerini vermekten başka bir şey düşünmüyordu. Tekrar ve tekrar.

Araba yavaşlamaya başladı, dönüşünü yapmaya ve onları Mayfair'e geri götürmeye hazırdı. Ona göstermek istediği bu yerden uzağa, ve biliyordu ki bunun için minnettar olmalıydı. Bunun yerine ondan uzaklaştı ve loş ışıktaki kalın ve sert bir küfür savurdu. Ve Imogen - mükemmel, harika Imogen alçak sesle ve dumanlı bir şekilde güldü, seks gibi ve "Daha fazla katılamazdım" dedi.

Onunla orada sevişebilirdi. Onu koltuğa yayabilir ve dizlerinin üzerine çöküp parmakları ve diliyle ona zevk verebilirdi. onu yumuşak, gür ve sevilmiş hissettirir.

Ama burada değil. Imogen Loveless'ın neden ona göre olmadığını ona her an hatırlatması gereken bu yerde değil.

Tavana vurarak şoförün durması gerektiğini işaret etti. Imogen kafası karışmış bir halde öne doğru oturdu. "Duruyor muyuz?"

"Ben yukarı çıkacağım," diye mırıldandı. "Yapamayız-"

"Tommy, yapabiliriz-"

Daha durmadan arabadan inmiş, caddeye atlamış ve şoföre seslenmeye başlamıştı bile. "Ben de size katılıyorum. Mayfair'e dönüyoruz."

Kapıyı kapatarak Imogen'i içeri kapattı.

Kendisini yetiştiren bu yerde demleniyordu. Hâlâ ailesini barındıran bu yerde. İhtiyaç duymaması gereken bir hatırlatıcıyla demleniyordu.

Ve sonra, sanki onu çağırmış gibi, küçük, heyecanlı çığlığı duydu.

"Tommy Amca! B y kane! Bu Tommy Amca!"

On metre kadar ötede yeğeni ve annesi duruyordu; yeğeni "Tommy!" diye sesleniyordu.

Durdu, bir ayağı taştaydı ve şoför ona baktı. "Oyalanmayacağım. Eğer saatlerce telefon ediyorsan, j lenin çıkması gerek." Tommy, "Bir dakika bile sürmez," dedi. Bir kalp atışı için buradaydı. Sadece

yeterince uzun-

"Tommy!" diye tekrar seslendi annesi.

Arabanın kapısı açıldı ve Imogen'e içeride kalmasını söylemek için geri döndü - ihtiyaçı olan son şey onun sorular sormasıydı - ama kendini yaratılmak üzere olan karmaşadan kurtaramadan annesi kontrolü ele aldı.

"Thomas David Peck, Shoreditch'e bir kadın getirip onu ailenizle tanıştırmayacağınızı mı sandınız?"

Tommy donakaldı, yüzüne bir korku maskesi düştü.

Bu korkunç bir yanlış hesaplamaydı.

Imogen'in hızla solan ışıkta inanılmaz derecede görülebilen geniş, parlak gülümsemesini bir anlığına yakaladığında daha da kötüleşti. Sonra kadın konuştu ve adam mahvoldu.

"Merhaba! Siz Tommy'nin annesi olmalısınız."

On Dokuzuncu Bölüm

Imogen, Tommy Peck'i Scotland Yard'ın dışında hayal ettiği onca zaman boyunca

-ve Tanrı biliyordu ki bu çok uzun bir zamandı- bir ailesi olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Onu iş çıkışı Whitehall'daki adamlarıyla Marylebone'da bir barda bira içerken ve bir sonraki davasını düşünürken hayal etmişti. Onu evinde, Holborn'da kiraladığını bildiği küçük dairelerde, mum ışığında kitap okurken, dirseğinin dibinde viskisini yudumlarken hayal etmişti.

Bir keresinde Hyde Park'ta yürüyüş yaparken, onu Serpentine gölünde tek başına yüzerken hayal etmişti; geniş vücudu suyu yarıyor, kaslarının üzerinden su akıyordu.

Imogen bunu çok sevdi.

Zaman zaman onu bir kadınla hayal ediyordu. İsimsiz ve yüzsüz, ama uzun boylu, zarif ve çarpıcı - yerçekimine meydan okuyan sonsuz uzunluktaki bukleleri ve cinsel ilişki mekaniğine dair sofistike bir anlayış seviyesiyle her erkeğin arzulanacağı bir kadın.

Imogen bundan hiç hoşlanmadı.

Ama Shoreditch'te Tommy'nin annesinin yaşadığı bir daire olabileceğini hiç düşünmemişti; güzel beyaz bir kadın -uzun boylu, kıvrak ve sevimli, inanılmaz derecede genç görünüyordu, sanki Tommy'nin yaşında bir oğlu olması mümkün değilmiş gibi- onları sıcak bir merhaba ve daha da sıcak bir gülümsemeyle karşıladı, sonra dairelerinin kapısını açtı ve oğlunu, birlikte geldiği yabancıyla birlikte soğuktan içeri buyur etti.

Belki de Imogen'i annesinin içeri davetini kabul etmekten bu kadar mutlu eden şey bu tuhaf, beklenmedik keşifti. Merak Imogen'in nadiren kontrol edebildiği bir özellikti.

Küçük kızın -yedi yaşında olduğunu gururla söyleyen yeğeni Annabelle'in- kendisinden önce içeri girmesine izin vermek için kenara çekildi. Kız geçerken sessizce, "Kalmıyoruz," dedi.

Imogen başını salladı, onun sözlerinden duyduğu hayal kırıklığını ve orada bulunmasından duyduğu açık rahatsızlığı görmezden geldi. Hangi tesadüf onu buraya getirmiş olursa olsun, annesini merdivenlerden küçük daireye kadar takip ediyordu.

Bakışları onun iş kıyafetlerinin çizgili çuhasına odaklanmıştı, Imogen'in orada olmasını istemiyordu. Ama Imogen onu bir daha asla göremeyeceği bu anlık görüntüyü çalmaktan kendini alıkoyamadı.

Merdivenlerin tepesinde bir kapı aralık duruyordu ve Bayan Peck kapıyı iterek içeri girdi.

Imogen eşikte tereddüt etti, aniden gerilmişti. Durdu ve omzunun üzerinden geriye, Tommy'nin iki adım aşağısında, Annabelle kucağında, gözleri onunkilerle aynı hizada durduğu yere baktı.

Kara kaşlarından biri sessiz bir soruyla kalktı. Tüm bu olanlar rahatsız edici ve beklenmedikti; en son yaptığı şey onu anlamsızca öpmek ve sonra da şoförle birlikte gitmek için arabada yalnız bırakmaktı. Ve şimdi annesinin dairesinde duruyordu. Ama tüm bunları söyleyecek kelimeleri bulamadı, bunun yerine "İyi misin?" demekle yetindi.

Adamın yüzünde bir tereddüt belirdi ve kadın nefesini tuttu. Eğer ona hayır derse, gidecekti. Tüm dünya Imogen Loveless'ın zarafetten, incelikten ya da yerini anlama yeteneğinden yoksun olduğunu düşünebilirdi ama onun bunları düşünmesini istemiyordu. Şu anda onun kendisini kaos, kargaşa ya da utanç verici herhangi bir şey olarak düşünmesini istemiyordu.

Şu anda, daha sonra düşüneceği bir nedenden ötürü, onun orada olmasını seçmesi önemliydi. Ondan biraz olsun etkilenmiş olması. Tıpkı Imogen'in bazen arkadaşlık ettiğini hayal ettiği o isimsiz, yüzsüz, zarif, sofistike kadın için olacağı gibi.

Başını salladı. Ufacık. Zar zor. Ve alçak sesle, gürleyerek "Devam et." dedi.

Imogen eşikten adımını attı.

Daire, Tommy'nin annesinin dışarıda olduğu kadar sıcak ve misafirperverdi; ocakta parlayan bir ateş, içinde birkaç ağır tencere, ateşin etrafına yerleştirilmiş, her biri parlak renkli örgü bir battaniyeyle örtülmüş üç sandalye vardı. Ateşe en yakın sandalyenin yanında bir sepet dolusu dumanlı gri iplik vardı, proje devam ediyordu. Küçük halılar üst üste bindirilmişti.

çok renkli yama işi odadan uzaklaşarak küçük bir koridordan başka bir odaya yöneldi,

Imogen açık kapıdan, özenle yapılmış ve başka bir ev yapımı battaniyeyle süslenmiş demir bir yatak görebiliyordu.

Tommy Annabelle'i yere bıraktı ve Annabelle koridorda hızla ilerleyerek geldiklerini haykırdı. Imogen gülmekten kendini alamadı. "Böyle heyecanlı bir tanışma nadiren oluyor."

Bayan Peck gülerек başını salladı. "Lütfen, içeri gelin! Paltolar, Tommy!"

Imogen paltosunu kapının yanındaki askıya asması için uzattı.

Ön odanın en önemli parçası, alanı cüceleştirecek kadar büyük, yıllarca kullanılmış gibi görünen, kazınmış, yara bere içinde ve lekeli ahşap bir masaydı ve dört yerle dikkatlice yerleştirilmişti.

Güneş batıyordu ve yarın Shoreditch çalışmak zorunda kalacaktı, bu yüzden neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti, bu da nefis kokuyu açıklıyordu. Cennet gibi.

Ekmek, bira ve tencerelerde fokurdayan lezzetli şeylerin karışımı gibi Tommy'nin annesi ocağın üstünü bir kez daha örtmeden ve meraklı bir bakışla oğluna dönmeden önce en büyüğünde ne varsa karıştırmak için durakladı. "Ne güzel bir ikram, Tommy. Her gün akşam yemeğine bir misafir getirmiyorsun."

."

"Akşam yemeğine kalmıyoruz."

Annesi sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Bizi tanıştıracak mısınız?"

Sorunun ardından dehşet verici bir ritim duyuldu; Imogen bunu hemen anladı. Tommy onu tanıştırmak istemiyordu -şüphesiz bunun bir düzine nedeni vardı. Ama gerçek şu ki, onun orada bulunmasını açıklamasının kolay bir yolu yoktu. İçişleri Bakanı kardeşiyle kâğıt oynadığı için göz kulak olması gereken bir kadındı bu.

evlendirilecek kadar uzun süre sorun yaşamış, ama aynı zamanda ...ve daha da kötüsü, bir aristokrat! Imogen sıradan bir akşam yemeği konusu değildi.

Ama annesinin evindeydi, o yüzden boğazını temizledi ve "Bu L-" dedi.

"Loveless!" Imogen araya girerek küçük bir reverans yaptı. *Hanımefendi* derse ne olacağını biliyordu. Bu kadının, mükemmel, harika, tertemiz evinde, herhangi bir törende ayakta durması gerektiğini hissetmesini istemiyordu. "Imogen Loveless," diye ekledi, böyle anlarda verilen bir ismin önemli olduğunu fark ederek. "Lütfen. Bana Imogen deyin. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Peck."

Yaşlı kadın onu içeri alırken bir an duraksadı -Doğu Yakası'nda kadınların da erkeklerin sözünü kesmemesi gerekiyordu, diye düşündü Imogen- ve sonra güzel yüzünde bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ. Eğer ben sana Imogen diyeceksem, sen de bana Esme demelisin."

Imogen gözlerini kocaman açarak Tommy'ye baktı ve "Hayır," dedi. "Yapamam."

"O zaman Bayan Loveless olsun," dedi Esme, arkasını dönüp masaya el sallayarak. "Tommy, eğer akşam yemeğine kalacaksan diğer odadaki sıraya ihtiyacımız olacak."

"Akşam yemeğine kalmıyoruz!"

"O zaman neden akşam yemeği saatinde buraya geldin?" Annesi ona öyle bir bakış fırlattı ki, annesini hatırlamayan Imogen bile bunun en iyi anne kesinliği olarak tanımlanabileceğini biliyordu.

"Biz yapmadık-" Bir çocuğun keskin içgüdüleriyle, bir anneyle savaşın ne zaman kazanılmaz olduğunu biliyor gibiydi.

Görünüşe göre akşam yemeğine kalacaklardı, bu da Imogen için gayet uygundu.

Tommy'nin daha fazla tartışması "Tommy Amca!" çığlığıyla kesildi. Annabelle geri dönmüş, kendini koridordan aşağıya ve doğrudan Tommy'nin uzanmış kollarına doğru itmişti.

Imogen, Scotland Yard'ın gururu Tommy Peck'in zayıflık numarası yapıp abartılı bir "*Aarghhh-oof!*" diye bağırdıktan sonra küçük kızını bir kez daha kucağına alıp yemeğe başlamasını gözlerini kocaman açarak izledi.

Kız Tommy'nin sakalını sıvazladı ve sınırsız bir neşeyle güldü. "Daha yükseğe!"

Güldü ve söyleneni yaparak onu tekrar güçlü kollarına aldı, Gözlerinin kenarları öyle bir kırışıyordu ki Imogen daha da yaklaşıp daha iyi bakabilmeyi diliyordu.

"Annabelle!" Siyah saçlı beyaz bir kadın koridordan geliyordu. "Tommy Amca'nın kulağına bağırmayı kes. Çok özür dilerim," diye ekledi eteklerini fırçalayarak. "Kediyi yatağın altından çıkarmaya çalışıyorduk."

Annabelle doğrudan Tommy'nin kulağına bağırdı. "Bana bir şey mi getirdin?"

"Bakalım," dedi Tommy, elini cebine atıp küçük yuvarlak bir teneke çıkardı.

"Nane şekerleri!" diye bağırdı küçük kız, onları amcasının elinden kaptı, aşağı inmek için kıvrandı ve annesinin yanından gürleyerek geçti.

"Yemeğini mahvetme!" diye seslendi kadın arkasından. "Bu çok zor Bütün bu sessiz sakinliğin içinde kedinin yatağın altından çıkmak istemediğine inanmak zor değil, değil mi?" Başını Tommy'ye doğru eğerken Imogen'in elini sıkmak için uzandı. "Rose Lowry."

"Kız kardeşim," diye ekledi Tommy, tanışma faslının devam ettiğini anlamış gibiydi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Lowry," dedi Imogen. "Imogen Loveless." "Bu çok güzel bir renk." Rose'un bakışları Imogen'in sarı saçlarında gezindi.

boynuna iliştirilmiş broşa takıldı. "Ve bu broş muhteşem."

Imogen elini kaldırıp parmaklarını obsidyen desenin üzerinde gezdirdi ama Imogen ona teşekkür edemeden Rose, Tommy'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Pekâlâ, kardeşim benim? *Haberlerin* seni ünlü yaptığını gördüm!" Gözlerinde muzip bir parıltıyla Imogen'e baktı. "Gördüğüm kadarıyla koyu renk bukeler moda olmuş."

Karar verildi. Imogen bu kadını sevmiştir.

"*Haberleri* okumaktan başka yapacak işin yok mu senin?" Tommy homurdandı.

"Tanıdığım her bayan, bir göz atma umuduyla sepet sepet çay getirmeye zaman bulurken, diğer şeyleri yapmak zor. Peck!"

Imogen kahkahalarını tutamadı ve Rose ona bir sırtıfırlattı.

"Görüyorum ki oyunu biliyorsun."

"Sadece bilmekle kalmıyorum," dedi Imogen, "kardeşine bu konuda takılmaktan da çok hoşlanıyorum."

"Mükemmel!" Rose güldü. "Şimdi. Siz ve Tommy nasıl tanıştınız, Bayan Loveless?"

Imogen ne söyleyeceğini düşünerek Tommy'ye baktı. Ailesine gerçeği söyleyemezdi - Londra'daki suçları araştırırken birçok kez karşılaşmışlardı. Ve onlara geri kalanını da söyleyemezdi... tanıştıkları anda Peck'e bir göz atmak isteyenim Imogen olduğunu. On dört aydır Peck'i görmek istiyordu. Ve hastalığı giderek kötüleşiyordu. İyiye değil.

Neyse ki Tommy onun yerine cevap verdi. "Biz iş arkadaşız."

Imogen yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. *İş arkadaşımı?*

Rose'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Artık Scotland Yard'da çalışan kadınlar mı var?"

"Hayır," dedi Tommy.

Herkes onun devam etmesini bekledi. O devam etmeyince Rose Imogen'e baktı. "Senin kardeşin var mı Imogen?"

"Bir," dedi.

"Peki o da benimki kadar çekilmez mi?"

Imogen bu odada Rose ve Tommy ile on dakikadan daha az bir süredir bulunuyordu ve onlarınkiyle uzaktan yakından benzer hiçbir şey olmadığını biliyordu.

kardeşleri söz konusu olduğunda durum değişirdi. Birbirlerine tam anlamıyla tapıyor gibi görünmeseler de, Tommy hayatı boyunca Rose'u en yüksek teklifi verenle evlendirmeyi hayal bile edemezdi.

Yine de Imogen bu düşünce karşısında boğazının nasıl düğümlendiğini görmezden gelerek sıırttı. "Oh, kesinlikle."

Rose güldü ve Imogen hevesle doldu - Tommy onu Mayfair'e geri getirdiğinde onu bekleyen evden çok farklı olan, yemek, aile ve cazibeyle dolu bu sıcak odada kalma arzusu.

"Yatak odasına git ve pencerenin yanındaki bankı getir, Tommy. Ve Rose, iki yer daha ayarla."

Hemen harekete geçti ama annesinin emrini yerine getirmek için değil. Bunun yerine Imogen'e doğru geldi, yarı endişe yarı çaresizlik dolu bir bakışla ona doğru yaklaştı. Bir elini dirseğine koydu ve onu kenara çekti.

"Kalmak zorunda değiliz," dedi sessizce, kızın kulağına yaklaşarak. "Burada olmak zorunda değilsiniz."

Tommy ve Imogen'in birbirlerine ne kadar yakın durduklarını fark etmemek için ellerinden geleni yapan odadaki diğer kadınlara bakarken, kelimeler yumuşaktı -sesten çok nefesti- ve içinden bir ürperti geçirdi.

Mayfair'de, nesillerdir Dorrington Kontları'nın oturduğu evde geçirdiği onca yıl boyunca Imogen'in böyle bir yakınlığı hiç yaşamamış olduğu aklına geldi. Ve kalbinin neredeyse dayanılmaz bir kıskançlıkla çarpmasına engel olamadı.

Ona baktı, güzel mavi gözleriyle -artık kız kardeşi ve annesiyle paylaştığını bildiği gözleriyle- buluştu ve bir an için burada hoş karşılanıyormuş gibi davranmak istediğini fark etti. Onu burada istediğini. Buraya ait olabileceğini.

"Kalmak istiyorum," dedi usulca. "Hem de çok."

İhtiyatlı bir bakışla -kızın gümüş takımları çalacağını mı düşünüyordu- bir kez başını salladı ve annesinin emrini yerine getirmek üzere arkasını döndü.

Odadan çıkar çıkmaz Esme üzerine atladı. "Imogen, Tommy'yle ne zamandır birliktesiniz?"

"Anne!" Rose yüksek bir raftan iki kâse daha getirirken özür dileyen bir kahkaha attı. "Bırak onu!"

"Och, bırak onu." Esme elini havada salladı. "Çocuk daha önce bu eve hiç kadın getirmedi. Bir annenin meraklı olmaya hakkı vardır!"

Imogen, Tommy Peck'in gecelerini kiminle geçirirse geçirsin, belirli biri olmadığının ortaya çıkmasıyla gelen küçük zevk uğultusuna engel olamadı. En azından aile yemeğine getirdiği biri yoktu. *Seni de getirmedi.* Boğazını temizledi. "Ben kadın değilim."

Rose ve Esme meraklı gözlerini ona çevirdi ve Imogen hayal kırıklığıyla burnunu kırıştırdı. "Yani, ben bir kadıyım. Tabii ki bir kadıyım. Ama ben ... değilim.

Tommy'nin . . . Bay Peck'in ... kadını. Yani-o değil-" Küçük bir iç çekti ve alnındaki bir kıvrımı fırçaladı. "Anlıyorsunuz."

"Neyi anladın?" Tommy yeniden içeri girdiğinde Rose'un kaseleri koyduğu masanın ucuna uzun bir tahta sehpa taşıyarak sordu.

"Olmadığımızı-" Aralarında bir el salladı. "Biliyorsun."

Tezgahı düzelttiği yerden başını kaldırıp baktı ama konuşmadı.

"Sevgililer," dedi sivri bir ifadeyle, sonra elini ağzının üzerine kapattı, sanki geç kalmış bir kelimeyi içinde tutabilirmiş gibi. "Ben de öyle demek istemedim! Şiirsel anlamda sevgililer demek istemiştin. Mesele şu ki-"

Rose, "Sen bir kadın değilsin, Tommy'yle hiçbir anlamda sevgili değilsiniz ve annemizin, son derece normal bir Perşembe akşamı yemeğinde bize katılmana anlam yüklemesi için hiçbir neden yok," dedi.

Imogen çok rahatlamış hissederek başını salladı. "Evet. Kesinlikle."

Tommy'nin dudakları eğlenerek kıpırdadı. "Uzak kaldığım kırk beş saniye içinde epey bir şey kaçırdım."

"Hayat hızlı akıyor," dedi Imogen, telaşlı ve sinirli bir şekilde. Çünkü bu bir yalandı, değil mi? Aslında, sevgili değillerse bile, *bir şeydiler*, değil mi? Otuz dakika kadar önce kulübede öpüşüyorlardı. Öpüşmeyi bırakmışlardı çünkü o lanet arabayı durdurmuştu.

Hayal kırıklığına uğramış olsa da, asilce, diye düşündü.

Artık hayal kırıklığına uğradığından

değil. Şey. Belki *biraz* hayal kırıklığına uğramıştı.

"Dediğim gibi" -Tommy annesine sert bir bakış attı- "biz ... dostuz ... iş sayesinde."

Rose alay etti. "İş."

"Çalışmıyor musun?" Imogen sordu.

"İş değil," dedi Rose. "Tommy eve iş getirmekten nefret eder. İş olsaydı burada olmazdın."

Tommy başıyla onayladı. "Bazen özel bir vaka daha kişisel bir dokunuş gerektirir." Imogen'in gözlerine baktı. "Bu soruşturma Doğu Yakası'nı kapsıyor ve biz de yakınlardaydık."

Mayfair'deydiler. Ama adamın ona neyi hatırlattığını anlamıştı. İş için oradaydı. Oradaydı çünkü adam ona paradan, güçten, ayrıcalıktan ve Parlamento'dan daha fazlasını önemseydiğini göstermeye çalışıyordu. Buradan geldiğini. Hack'te söylediği de bu değil miydi?

Ama arabayla gitmeyi planlamıştı ve şimdi akşam yemeğindeydi. Ve onun sevimli ailesi.

Ve çok lezzetliydi.

"Eğer alacakaranlıkta Doğu Yakası'ndaysanız, Tommy'nin yanınızda olması iyi bir şey. Çocuk buradaki her köşeyi bilir ve sizi beladan uzak tutacaktır."

Imogen ona baktı, mükemmel derecede düzgün, mükemmel derecede bakımlı, mükemmel derecede ciddi. Mükemmeldi. "Her zaman beladan uzak duran bir çocuk olduğunu hayal ediyorum."

"Senin tam tersi olduğunu hayal ediyorum."

Sırıttı. "Ben tam tersini yapıyorum."

Elinde olmadan onun cevabını beğenmiş gibi küçük bir kahkaha attı. Ama *onun* gibi. "Oh, biliyorum."

Rose ve Esme birbirlerine *baktılar*, sonra Esme, "Aslında Tommy her zaman beladan uzak."

Sanki Imogen bir ödül kazanmış gibiydi. "Öyle değil miydi?" "Anne." Bu kelime sert bir uyarıydı.

Mavi gözleri parıldayan Esme'nin üzerinde işe yaramadı. "Hayır. Gerçekten de, bir öğleden sonra kapının özellikle çalındığını hatırlıyorum. on dört . . ."

"Anne . . ." Şimdi hırıltılıydı.

Imogen meraktan ölebileceğini düşündü. "Kimdi o?"

Tommy'nin kulakları kızarıyordu. "Önemli bir şey değil. Annabelle nerede?" Rose kıs kıs gülmeye başlamıştı bile. "Annabelle'in bu hikâyeyi duymasını mı istiyorsun?"

Bir küfür savurdu ve yanaklarını kırmızıya boyayarak arkasını döndü.

"O zamanlar evde bizimkiler arasında paylaşılan bir çamaşır ipi vardı. ve arka taraftaki karşı bina," dedi Esme, hikâyeden keyif alarak. "Bir dizi hanımefendiyi barındıran bir bina."

Bir genelev.

Karar verilmişti. Bu şimdiye kadar katıldığı en iyi akşam yemeği partisiydi. Mayfair'deki yemeklerde kimse genelevlerden bahsetmezdi. "Devam et . . ."

"Bu uygun değil."

"Kesinlikle uygun değildi Thomas Peck," diye karşılık verdi annesi. "Kapıyı açtım ve evin hanımı orada duruyordu, süslenmiş ve boyanmıştı. Ve çok endişeliydi çünkü son birkaç haftadır kızların çamaşırlarından birkaç parça kaybolmuştu. Bir çorap. Bir kombinezon. O sabah kızlardan biri pencereden içeri bir korse girdiğini görmüş."

Imogen gözlerini iri iri açarak kendini ateşe atacakmış gibi duran Tommy'ye baktı. "Ah," dedi, sıradaki tüm o iç çamaşırlarının cazibesine kapılan genç çocuğu hissederek. Ve şimdi de çocukluk maskaralıklarının öyküsüyle dehşete düşen adam için.

"Oğlum, bir hırsız!" Esme dedi ki. "Ve sadece bir hırsız da değil - bir iç çamaşırı hırsızı!"

"Şimdi bundan bahsedebilmen ne kadar komik," dedi kuru bir sesle ve yakındaki bir rafta duran şişeye yöneldi.

"Önemli olan, yaptığı tüm hırsızlıklara rağmen, zavallı şey Bayan Farrell'a bir kez baktığında hemen itiraf etti. Sorgulama başladığı anda kayıp giysiler iade edildi." Esme ona doğru uzandı ve sakalının pürüzsüz çizgisinin üzerindeki kırmızı yanağını okşadı. "Ve böylece onun yanlış yönlendirilmiş suç hayatı sona erdi."

Rose güldü. "Cezası bir yıl boyunca o binanın önünü ve arkasını süpürmek değil miydi? Kadınlara hayranlık duyan bir çocuk için verilebilecek en kötü ceza değil. içeride."

"Tommy de aynı fikirdeydi ve hepsi güldü; Imogen burada olmaktan ve sadece Rose ve Esme tarafından değil, şimdi Tommy tarafından da hoş karşılanmaktan büyük bir memnuniyet duyuyordu.

Ondan hoşlanmıyordu.

Gerçekten de, mavi gözleri onunkileri bulduğunda, utangaç ve tatlı, aklına belki de ondan *hoşlandığı* geldi. Gerçi bu mümkün değildi, değil mi? Ya da belki de onun *kendisinden hoşlandığı kadar kendisinden* hoşlanması mümkün değildi.

Bakışları o kadar uzun süre kilitlendi ki, kız boğazını temizleyerek ve konumlarını kendine hatırlatarak kendi bakışlarını ayırmak zorunda kaldı. Onun rolünü. "Ya ondan sonra? Düz ve dar?"

Tavana doğru küçük bir iniltiyle konuşma sırası Rose'daydı. "Çok düz! En dar olanı!"

"Bu da ne demek oluyor?" Tommy küstahça sordu.

"Tommy." Kız kardeşi ona sert bir bakış fırlattı. "Her zaman vaktinde gelirdi, her zaman tertemizdi, mükemmel davranışları vardı, meyve tezgahından bir elma bile aşmazdı, büyüdüğümüzde bile bizi gözünün önünden ayırmazdı. Her yerde sizi takip eden *biriyle* mahkemeye çıkmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?

Gidelim mi?" Ona doğru bir el salladı.

"Güvende olmanı istedim!" Adam iyice gücenmiş görünüyordu. "Gerçekten, kurallara uymayı kötü bir şeymiş gibi gösterebilen tek aile bu. Stanley'nin papaz olması bir mucize."

"Şok edici bir durum, doğruyu ve gerçeği bulamadığı düşünülürse. Esme, Imogen'e dönerek, "Bir oğlum daha var, Stanley," dedi. "Bir oğlum daha var, Stanley. Croydon'da papaz yardımcısı. Pazar akşam yemekleri için sık sık buraya gelir-

Tommy seni onunla buluşman için geri getirecek." Durakladı. "O *aynı zamanda* evlenmemiş."

Imogen bu bariz öneriye güldü, bu gülüşün sebebi kendisinin bir papaz için uygun bir eş olabileceği gibi gülünç bir düşünce değildi. "Onunla tanışmaktan çok keyif alırım."

"Hayır, yapmazsın."

Tommy sözleri biraz alçak sesle ve şirket için biraz fazla sert bir şekilde söylediğinde herkes dönüp ona baktı. Imogen gözlerini kırıştırdı.

"Yapmaz mıydım?"

Gözle görülür bir nefes aldı. "Sadece... Pazar akşam yemeği genellikle kuzu etidir."

"Öyle mi?" dedi, çünkü böyle bir kovulma hissinin ardından söyleyecek bir şey bulmakta zorlansa da bir şeyler söylemesi gerektiği anlaşıyordu.

Tommy annesine baktı. "Bayan Loveless kuzuyla ilgilenmiyor."

Rose'un gözleri o kadar büyümüşü ki yuvalarından fırlayacak gibi oldular, ama Esme sadece sıcak ve içten bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"O zaman başka bir şey yiyelim."

Kapının dışında ağır bir ses duyuldu ve Rose pencereye giderek aşağıdaki sokağa baktı. "Bu Wallace."

Tommy donup kalmış ve Imogen'e tuhaf bir bakış fırlatırken o kapıdan çıkmıştı.

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Bir sorun mu var?" "Sanmıyorum."

Bir an için ona inanmadı. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Kapı açılıp kız kardeşi içeri girdiğinde cevap veremedi, yüzünde hem beklenti hem de Imogen'in adını koyamadığı bir şey vardı. Arkasından uzun boylu, yaşlı, iri yarı bir adam geliyordu.

hemen tanıdı. Üniforma dolabının dışındaki koridorda karşılaştığı Whitehall'un başkomiseriydi.

Elinde küçük bir kutu taşıyordu. İçeri girer girmez hemen şapkasını çıkardı ve odadakilere gürültülü bir sesle "Soğuk bir kış gecesi için hepiniz bir sığınak değil misiniz!" diye seslendi.

"İçeri gel, Wallace," dedi Esm , odayı geçip ona doğru ilerledi, şapkasını ve paltosunu çıkarırken uzattığı kutuyu almadan önce abartılı bir öpücük için elini tutmasına izin verdi, yakasına düz altın bir madalyon iliştirilmiş çok sade lacivert y n bir takım elbise ortaya  ıktı. Imogen'in kalbi göğsünde tanıma hissiyle çarptı. Madalyonu daha önce görmüştü.

Kapının yanında bıraktığı halı çantasında bir tane daha vardı.

Noktaları birleştirmeye başladığında zihni yarışmaya başladı ... aylardır bağlı olduğundan korktuğu noktalar.

Hiç düşünmeden Tommy'ye baktı, o da kızın nasıl döndüğünü hemen fark etti. Bakışlarındaki endişeyle ona bir adım daha yaklaştı. "Sen-"

Annesi, soracağı her neyse, "Bakın akşam yemeğinde bize kim katılıyor!" diyerek sözünü kesti.

"Diyorum ki! Seni Yard'da görmeyeli uzun zaman oldu, Tommy."

Wallace Adams öne doğru bir adım attı ama Imogen'i görür görmez adınının ortasında durdu. "Oh," dedi, yüzünde tanıdık bir ifade belirmişti. "Merhaba."

Imogen gülümsedi.

"Tanıştırma!" Rose ısrar etti. "Bayan Imogen Loveless, bu Wallace Adams. Wallace, Bayan Loveless Tommy'nin ..." Rose durakladı. "şey, emin değiliz. Görünüşe göre işle ilgili bir şey, yani muhtemelen siz bizden daha fazlasını biliyorsunuz."

Bu sözler  zerine Bay Adams'ın kaşları havaya kalktı.

"İş,  yle mi?" Tommy derin bir i  çekti. "Adams benim amirim."

Whitehall'un başı. Gülümsemesini takındı ve küçük bir reverans yaptı. "Bay Adams."

Adams'ın dikkati önce Tommy'ye, sonra tekrar Imogen'e kaydı. Yaşlı adamın gözlerinde bir şey parladı, o kadar hızlıydı ki Imogen adını koyamadı.

Onun kim olduğunu biliyordu elbette. Eğer Tommy'nin amiriyse, onun görevi olduğunu kesinlikle biliyordu. O gece Covent Garden'da onu bulma görevini Tommy'ye veren kişi muhtemelen Adams'tı. Dahası, Adams o görevin sabahında Tommy'nin Scotland Yard'da olduğunu da biliyordu. Kayıp olması gerektiği zaman.

Tam bir karmaşaydı.

Imogen onun kimliğini açıklamasını ve geceyi değiştirmesini bekledi. Ama yapmadı. Onun yerine gülümsedi ve "*Bayan* Imogen Loveless. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

Birkaç dakika içinde Tommy'nin annesi hepsini yemeğe davet etti ve dairenin ana odasının bir tarafındaki küçük, yaralı masanın etrafına sıkıştılar.

Tommy gözlerini karşısında oturan Imogen'den alamıyordu, gözleri parlak ve meraklıydı, sanki Shoreditch'teki sıkışık apartman dairelerinde binlerce öğün yemek yemiş gibi akşamın içine dalmıştı. Sanki düzenli olarak yontulmuş toprak kaselerden güveç çıkarıyor ve masanın etrafında dolaştırılan ortak somundan taze pişmiş kahverengi ekmek parçaları koparıyordu.

Ama o böyle şeyler yapmazdı. Annesine istediği kadar yalan söyleyebilirdi -ona *bayan* diyebilirdi ve doğumuyla ilgili gerçeği saklayabilirdi- ama Imogen Loveless unvanlı bir leydi, bir kontun kızıydı. Birinin kız kardeşiydi. Ve bu evde, bu masada oturduğu her dakika, bacakları masanın altında birbirine o kadar yakındı ki, onun eteklerini üzerinde hissedebiliyordu, kendine onun buraya ait olmadığını hatırlatmak zorundaydı.

Çünkü geçen her dakika, onun ait *olmasının* nasıl bir şey olacağını hayal etmesine neden oluyordu.

Ki bu imkansızdı.

Ve bu gerçeği aklında tutmaya çalışırken bile, Imogen'e *bayan* demesine rağmen Adams'a bakmaktan kaçındığını biliyordu, gerçeği biliyordu ve Tommy'nin ailesinin evindeki akşam yemeğinde bulunmasıyla ilgili söyleyecek birkaç şeyden daha fazlası olacaktı.

Tommy, Londra'da aristokrat bir hanımla dolaşmanın Tommy'nin asla terfi alamamasını sağlamanın en hızlı yolu olduğunu ilk söyleyecek kişinin Adams olacağından emindi.

Tüm bunlar olurken Imogen mükemmel bir şekilde uyum sağlamış görünüyordu; Annabelle'in aptalca şakalarına gülüyor, Rose ile sohbet ediyor, sorduğu sorularla

Tommy hakkında kendi başına paylaşabileceğinden çok daha fazlasını.

"Ne zamandır burada yaşıyorsunuz Bayan Peck?" gibi sorular. "David -Tommy'nin babasıydı- ve ben buraya taşındığımız gün Evli." Gülmeden önce bir anlığına uzaklara dalıp kapıya doğru gülümsedi. "Beni eşikten geçirirken neredeyse merdivenlerden düşürecekti."

Tommy'nin göğsü bu sözler karşısında gerildi. Imogen'in küçük ve hüznü bir şekilde gülümsemesi, sanki aradaki mesafeye rağmen babasının anısının nasıl bu kadar büyük ve mevcut kaldığını anlamış gibiydi.

Tommy'nin gözleriyle karşılaştı. "Ne kadar zaman önce-"

"On bir yıl," diye yanıtladı, bunun her şeyi daha da karmaşık hale getireceğini bilse de. "Rose on dört, Stanley ise on iki yaşındaydı."

Imogen, kendi yakınlarından birini kaybetmiş olmanın verdiği içten bir anlayışla başını salladı. "Çok üzgünüm. Babam gideli sekiz yıl oldu," dedi. "Bu hem açık bir yara hem de uzun süre önce iyileşmiş bir yara gibi görünüyor."

"Tommy'ye sahip olduğumuz için şanslıyız," dedi annesi, kolunu sıkamak için uzanırken. "Babasının yerini anında doldurdu."

Bu doğru değildi. David Peck'in kaybı keskin olmuştu. "Wallace'a sahip olduğumuz için *şanslıydık*," dedi masanın ucundaki akıl hocasına dönerek. "Beni sokaklardan çekip aldı ve bana dürüst bir iş verdi."

"Hayır. Ben sadece David'in isteyeceği şeyi yaptım." Wallace'ın gözleri Imogen'a bakarken gurur gibi bir şeyle doldu. "Tommy'nin babası ve ben birlikte büyüdük. Onu kaybettiğimizde, Tommy'yi Yard'a getirmek için elimden geleni yaptım. Ve onun gibisini hiç görmedik." Başkomiser tekrar Tommy'ye döndü. "Ve şimdi de sana bak. Dedektif müfettiş ve şube müdürü olma yolunda ilerliyorsun. Senin baban da bununla dolup taşardı."

Masanın etrafındaki herkes Tommy'ye baktı, gözlerinde şaşkınlık ve sevinç vardı. Dikkatini kâsesine vermiş olan Imogen dışında herkes. Terfiyi nasıl alacağını biliyordu. Ağabeyinin emirlerini yerine getirmesinin karşılığında bu terfiyi alacağını biliyordu.

Esme, "Dedektiflik Şubesi Müdürü!" dediğinde gözlerini ondan ayıramadı.

Wallace, "Dikkatli olursa öyle olacağını sanıyorum," diye cevap verince Tommy'nin dikkati, gözlerinde bir parıltıyla onu izleyen diğer adama kaydı. Bakışlarını Imogen'e ve tekrar Tommy'ye kaydırırken bir uyarı parıltısı. "Ama hiçbir zaman dikkatli olmaktan başka bir şey yapmadı."

Tommy yanlış anlamadı. Imogen burada olmamalıydı. Çok yakındı. Ve o da bundan çok hoşlanıyordu. Ve kadını mahvetmek bir seçenek değildi.

"Yani, yakında mı?" Rose, Adams'a bakarak dürtükledi. "Haydi Wallace. Komiserin kulağı sende."

"Hiç sormayacağın bir soruyla karşılaşmadın, değil mi?" Tommy kız kardeşine şöyle dedi.

Rose sırtıttı. "Henüz değil, ama umut var!"

Imogen tüm dikkatleri üzerine çekerek, "Bay Peck'in birlikte çalışmamız tamamlanır tamamlanmaz terfisini alacağını umuyorum," dedi. Gülümsedi ve zorlama olduğu düşünüldüğünde ne kadar gerçek görüldüğünden etkilendi.

"Bu harika bir haber!" dedi Esme.

Kız kardeşi masayı toplamak için ayağa kalkarken kulağına fısıldadı: "İkinizin de bu gece sizi buraya getiren tek şey işmiş gibi konuşmayı bırakacağınız anlamına geliyorsa daha da iyi."

Imogen yardım etmek için ayağa kalktı ve Rose sanki gerçeği hissedebiliyormuş gibi ona el salladı - Imogen Loveless muhtemelen hayatı boyunca hiç masa temizlememişti. Sadece bir süreliğine onların dünyasını ziyaret ediyordu.

"Çok güzel bir akşam yemeğiymi Bayan Peck," dedi Esme'ye. "Beni ağırladığınız için çok teşekkür ederim."

Tommy sözcüklerde dile getirilmeyen veda hazırlığını duydu ve bir laneti ısırarak geri püskürttü. Anlaşmalarının hatırlatılması -dünyadaki ve Scotland Yard'daki yerinin hatırlatılması- kuşkusunu geri getirmişti. Ve şimdi de onu eve götürmek zorundayım.

En iyisinin bu olduğunu biliyordu. Biliyordu. *Biliyordu.*

"Biraz kaba ve hazır," diye cevap veriyordu annesi gülerek. "Sanırım sizin yemekleriniz bu grubunkilerden daha az kaotik."

"İsteyerek değil," dedi Imogen. "İtiraf etmeliyim ki, evde olduğum zamanlarda genellikle yalnız yemek yerim."

Esme ciddileşti. Yemeklerin paylaşılması gerektiği, annesinin emirleri arasında en ciddi olanıydı. "Annen mi?"

"Ben altı yaşındayken vefat etti."

Tommy ona ulaşmak istedi. Ebeveynlerinden birini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordu, ama ikisini birden kaybetmek, hem de bu kadar erken kaybetmek, kimse bunu hak etmiyordu. Ve bunu ona söylemek istiyordu. Tabii ki söyleyemezdi.

"Yani şimdi sen ve kardeşin mi oldunuz?" Rose sordu.

"Bir anlamda." Imogen biraz omuz silkti. "On yaş büyük. Pek ortak

yanımız yok..." Gözleri Tommy'ninkileri buldu ve

Ondan gözlerini kaçırmak imkânsızdı. Her şeyi, paylaşmaya istekli olduğu her bilgiyi içmek istiyordu. Bir de kardeşiyle tanışmıştı. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Kız ondan çok daha parlaktı. Ondan daha iyiydi.

"Şunu söylemek yeterli, akşam yemeklerimiz bunun kadar keyifli değil." Tommy'ye bilmiş bir gülümseme fırlattı. "Kuzu etine bayılır."

Güldü. "Şey. Bu yemeğin yine de kötüye gitmeyeceğini garanti edemem." Tommy kız kardeşine bir bakış attı. "Rose daha sorgulamalarına başlamadı bile."

Imogen güldü. "Sorguya çekilmekten çok mutluyum."

Rose ellerini çırttı. "Oh, mükemmel! Bir soru listem var!"

Dürüst olmak gerekirse Tommy de öyle düşünüyordu. Son birkaç hafta içinde topladığı tüm kanıtları bulmak için halı çantasını karıştırırken sorması gereken bir düzine soru vardı.

Ama bunun yerine, akla gelen tek soru tehlikeli sorulardı.

Her akşam benimle yemek yemek ister misin?

Imogen, "Bu lezzetli güveç için adil bir ödeme gibi görünüyor," diye teklif etti.

Eve dönerken arabada seni öpebilir miyim?

"Ve pasta da var!" Annabelle duyurdu.

"Sanırım bunun için fazladan bir cevap vermem gerekecek!"

Seni yatağa taşımama izin verir misin?

Imogen onun gözleriyle karşılaştı ve düşüncelerinden bir şeyler anlamış olmalı ki hemen kızardı ve "Benim de sorularım var!" diye eklemeden önce gözlerini kaçırdı.

"Mükemmel! Etrafından dolaşalım o zaman," dedi Rose, kaseleri lavabonun yanındaki masaya dizdiği yerden. "Bu bir çeşit oyun olacak."

"Bir oyun oynamak istiyorum!" Annabelle duyurdu. "Benim bir sorum var!" Imogen tereddüt etmeden küçük kızı oyuna dahil etti. "Peki neymiş o?"

Annabelle sonsuz bir süre boyunca tereddüt etti. "Hatırlamıyorum."

Tommy de dahil olmak üzere dünyanın yarısı bu cevaba güler ya da sinirlenirken, Imogen ciddiyetle başını salladı ve "Bunun yerine bir numara görmek ister misin?" dedi.

Annabelle'in "Evet!" diye bağırmasıyla masa sessizliğe büründü.

Imogen kapının olduğu yönü işaret etti. "Şuradaki çantamı görüyor musun? Yerde mi?"

Annabelle dizlerinin üzerine çöktü ve bakmak için başını kaldırdı. "Çok büyük."

Tommy buna küçük bir kahkaha attı ve Imogen ona küçük bir gülümseme verdi

"Tabii ki öyle. Numaralarımı başka nerede saklayabilirim ki? Bir iyilik yapıp onu benim için getirir misin? Yeterince güçlü olduğunu düşünüyor musun?"

Ne vardı? Çanta Tanrı bilir nelerle doluydu ama Tommy yetişkin bir adamı öldürebilecek en az yarım düzine şey olduğuna bahse girerdi.

Annabelle kendisine söyleneni yapmak için kendi sandalyesinin arkasına atlayınca Tommy, "Bekle," diyerek sandalyesinden kalktı. "Senin için getireyim."

"Hayır!" Annabelle on yaşın altındaki tüm çocuklara ait olan o acemice hızla hareket ediyordu. "Bana sordu!"

Adams'ın sandalyesinin arkasına sıkıştı ama yeğeni çoktan oradaydı. "Dikkat et! İçindeki bir şey"-*patlayabilir diyemedi*-"kırılabilir."

Imogen yerinden güldü, çınlayan ses bir siren çağrısı gibi dikkatini çekti. Kendini durduramadan ona doğru döndü. Yeğenini nakış sepetine göndermiş gibi bir sesle, "Sanırım iyi olacak Bay Peck," derken iri kahverengi gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Tommy kaşlarını çatı ama Annabelle çantayı olay çıkarmadan teslim etti. Imogen çantayı kucağına koyup açtı ve Tommy içindekileri görebilmek için koltuğundan doğruldu; kadın kafasını neredeyse çantanın içine sokmuş, iki parça kâğıt, kurşun kaleme benzeyen sivriltilmiş küçük bir çubuk ve süte benzeyen ama zehir olabilecek bir kavanoz beyaz sıvı çıkarırken bu imkânsız bir işti.

Ne de olsa bu Imogen Loveless'dı.

Masaya döndü, diğer herkesle birlikte izliyordu. "Anladığımı kadarıyla bu evde bir kedi var," dedi Imogen.

Annabelle başını salladı. "Adı Cat."

Imogen ciddiyle, "Mükemmel bir isim," dedi.

"Tommy Amca onu çöpte bulmuş ve büyükanne vermiş." "İsmiyle birlikte, sanırım." Imogen hayranlıkla

Tommy'ye baktı ve kendini gösterme isteğine direndi. Lanet kediye bulmanın kahramanca bir yanı yoktu. Onu herkes kurtarabilirdi.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu; masanın öbür ucuna uzanıp Imogen'in alnına düşen bir bukleyi itmek istediği için değil. "Son derece kullanışlı bir isimdi."

"Aynı fikirde değilim," dedi kadın ve adam kelimelerdeki kahkahayı duydu. Annabelle'e elini uzattığında bundan olması gerekenden daha fazla keyif aldı.

hemen aldı. Imogen onu avucunun içinde çevirdi ve tahta aleti masadan kaldırdı. Rose'a hızlıca bakarak, "Bu keçi marulu suyu. Tamamen güvenli."

Rose başıyla onayladı ve Imogen Annabelle'e baktı. "Anladığım kadarıyla Cat bu akşam bizi ziyaret edemeyecek kadar meşgul."

Annabelle başını salladı ama bir şey söylemedi, Imogen'in kalemi sütlü sıvıya batırıp küçük kızın elinin arkasına çizmeye başladığında yaptıklarına dikkat kesilmişti; sıvı deriye değdiğinde berraklaşıyordu.

Masanın geri kalanı Annabelle'in elini izliyordu ama Tommy daha iyisini biliyordu. Imogen'i izledi. Güzel pembe dudakları mükemmel bir gülümsemeyle kıvrılıyor, yanağındaki gamze ona bakıyor, göğüsleri elbisesinin sarı yününün üzerinde yükselip alçalıyordu.

Dikkatli sessizliği bozarken boğazının hareket edişi. "Bayım. Adams, taktığın güzel iğneyi fark etmeden edemedim. Çok eşsiz bir şey. Bu bir aziz mi?"

Tommy, Wallace'ın en sevdiği konulardan birine döndüğü ve ona daha önce tanıştığı tüm kadınlardan daha büyüleyici olan bu kadını kataloglama şansı verdiği için minnettar bir şekilde yerine yerleşti. Gelecekte tanışacağı tüm kadınlardan daha büyüleyici olabileceğinden korkuyordu.

Wallace sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini gövdesinin üzerinde genişçe açtı. "Gerçekten de öyle. Aziz Michael."

"Başmelek mi?" diye sordu, kalemini tekrar sıvıya batırıp Annabelle'in eline geri vermeden önce yaşlı adamın başını sallamasına baktı. "İtiraf etmeliyim ki, bundan daha fazlasını bilmiyorum, çünkü ne yazık ki Kutsal Kitap hakkında bilgim yok." Durakladı ve Annabelle'e, "Lütfen Stanley amcana söyleme," dedi.

Annabelle kıkırdadı ve Tommy'nin göğsü zevkle gerildi.

"Evet," dedi Wallace. "Mikail, Şeytan'ı cehenneme geri gönderen baş melek. Savaşçıların koruyucusu. İyi şans getiricisi. Ve böylece Scotland Yard'daki tüm adamlar beş yılı geçtiklerinde madalyonu alırlar."

Imogen öne doğru eğildi. "Peki ne yazıyor?"

"*Quis ut Deus*. Kim Tanrı gibidir?" Diğer adamın gözlerinde bir parıltı belirdi. "Elbette hiç kimse. Ama Aziz Mikail ruhları yargılamak için tarttı, bu yüzden

sanırım en çok yaklaşan oldu."

Imogen'in kaşları kalktı. "Ruhları ağırlaştıran ağır bir yük."

Wallace homurdanarak başıyla onayladı. "Neyse ki Whitehall'da ona yardım edecek çocuklar var."

"Adaletin uzun kolu," dedi, bakışları Tommy'ye, sonra tekrar Annabelle'in eline kaydı, sanki her şey son derece olağanmış gibi.

"Aynen öyle."

Tommy Imogen'i dikkatle izliyor, onun hack'te ceza ve adalet hakkında söylediklerini düşünüyordu. Cezanın nasıl uygulandığı hakkında dünyaya. Ve birdenbire Wallace'ın Aziz Michael hikâyesi daha önce anlattıklarından farklı bir anlam kazandı.

Imogen, "Söyleyin bana, Başkomiser Adams," dedi ve Tommy onun ne yapmak üzere olduğunu biliyordu. "Ruhları tarttığınızda, Shoreditch'tekiler ile Mayfair'dekiler arasında bir fark buluyor musunuz?"

Sorunun ağırlığıyla oda durgunlaştı, herkes soruyu duydu soruda kınama. Ama Wallace gözünü kırpmadı. "Hayır, Bayan Loveless. Adres ne olursa olsun suç suçtur."

Kalemi küçük bir tıkırtıyla masanın üzerine bıraktı. "Büyüleyici." Tommy'ye baktı ve daha önce aralarında geçen konuşma kulaklarında çınladı. "Madalyonunuzu takmıyorsunuz, Bay Peck."

"Dedektifler polisin hiçbir işaretini takmazlar," dedi. "Araya karışmamız gerekiyor."

Annabelle'in elini kaldırdı ve sıvının üzerine yavaşça hava üfleyerek kuruttuktan sonra, "Ve ne kadar da iyi çalışıyor," dedi. "Hiç kimse seni hiç tanımadı."

"Kesinlikle *Haberler* değil," diye ekledi Rose, espriyi yakalayarak. "Peek of Peck'in nedeni de bu olmalı; neredeyse görünmezsiniz."

Masanın etrafındaki herkes gülerken Tommy kaşlarını çattı.

"O görünmez değil," diye itiraz etti Annabelle. "Onu gayet iyi görüyorum." Yeğenine baktı. "Teşekkür ederim, Annabelle."

Küçük kız onu teselli etmek istercesine, "Çok büyümüşsün Tommy Amca," dedi.

Imogen, Annabelle'in elini bırakarak, "Her halükârda çok güzel bir madalyon," dedi. "Ve bu gece bunu öğrendiğim için mutluyum."

"Wallace, insanları St. Paul efsanesiyle eğlendirmekten her zaman mutluluk duyuyor.

Michael," dedi Esm'e ve Tommy annesinin sesinde küçük ve gergin bir şey duyabildi, bu kadar kucaklayıcı olmasaydı kızgınlığa benzer bir şey olabilirdi.

"Aziz Michael bana şans getiriyor," dedi Wallace sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini iyi beslenmiş karnının üzerinde gezdirerek. "Her seferinde onu takıyorum

Esm'e'yi benimle evlenmeye ikna etmeme yardım edeceğini umuyorum."

Imogen'in bu sözler karşısında çenesi düşse de, masadaki diğer hiç kimse için bir şok olmadı. Rose şaşkınlığını elinin tersiyle itti. "Üzülme, Wallace her ziyaretinde en az bir kez anneme evlenme teklif eder."

"Bir gün evet diyecek," dedi Esme'ye arzulu bir bakış atarak. Tommy'nin daha önce binlerce kez gördüğü bir bakıştı bu. Bir daha asla geri dönmeyeceğinden korktuğu bir bakış. "Ona bir ev bile aldım."

Esme uzanıp Wallace'ın masanın üzerinde duran elini okşadı. "Bu çok fazla."

Wallace, "Saçmalık," diye cevap verdi ve Tommy bu sözleri daha önce anladığından daha iyi anladığını fark etti. Wallace sözlerini tekrarlarlarken Imogen'e baktı. "Olman gereken yer orası, Esme. Brixton'da güzel, küçük bir ev, bahçesi, mutfağı ve ne zaman istersen seni ısıtmaya hazır bir ateşi var." Odayı gözden geçirip değerlendirdi. "Buradan daha büyük. Daha da güzel."

Esme gülümsedi ve masadan kalkarken Tommy ilk kez yüz ifadesindeki gerginliği fark etti.

Wallace ellerini iki yana açtı ve masanın geri kalanına baktı. "Ona bakmak zorundaymışım gibi hissetmemi istemediğini söylüyor."

Esme raftan bir pasta indirip paketini açarken, "Benimle ilgilenmek zorunda *değilsin*," dedi ve Tommy onun sesinde sinirli bir ton duydu. Sanki bu konuşmadan bıkmış gibiydi.

Tabii ki öyle olacaktı.

Imogen'e baktı, her şeyi anlıyordu.

Bir süre birbirlerine baktılar ve adam hareketsizlik içinde ona hayretle baktı. Bir çiçeğin üzerine konan sinek kuşu gibi - sadece en şanslı erkekler tarafından görülmek üzere bir kalp atışı için durdu. Büyüleyici.

Sonra tekrar harekete geçti, dünyayı değiştirdiği gibi odayı da değiştirdi ve Annabelle'e döndü. "Elin kuru mu?"

Annabelle baktı. "Orada hiçbir şey yok."

"Hmm." Imogen bir parmağını dudaklarına götürdü. "Tam olarak emin misin?" Annabelle daha yakından bakmak için elini kaldırdı.

"Evet."

Rose kızının arkasında durarak, "Kelimeler, Annabelle," dedi. "Homurdanmak kabalıktır."

Annabelle biraz sinirli bir şekilde ofladı. "Hiçbir şey yok." Tommy merakla masanın üzerine eğildi.

Imogen kafası karışmış gibi yaparak, "Bu doğru görünmüyor," dedi. "Tanrıya şükür burada bir dedektif müfettişimiz var." Tommy'ye döndü.

Gözlerindeki ışıltı onu kaldırıp öpmek istemesine neden oldu. "Tommy Amca, incelemenin bir sakıncası var mı?"

Tommy kendi rolünü oynayarak, gerçeği söylemeden önce küçük kızın elini ciddiyetle inceledi. "Korkarım orada hiçbir şey yok."

"O sinsi kedi gelip almış olmalı," dedi Imogen Annabelle'e. "Onu gördün mü?"

"Hayır! O gelmedi!"

"Hmm. Peki o zaman. Bakalım." Rose'un elindeki yığından bir pasta tabağı aldı ve masanın ortasındaki mumu işaret etti. "Şu mumu buraya uzatabilir misiniz, Dedektif Müfettiş?"

Adam söyleneni yaptı ve Annabelle masanın üzerine koyduğu kâğıt parçalarından birini ateşe vererek tabağın üzerine koydu. Hepsi yanışını izlerken, "Annabelle, kedilerin bir şey çaldıklarında genellikle imzalarını bıraktıklarını biliyor muydun? Ellerinde değil. Bazıları çok zeki olmadıklarını düşünüyor ama bence bu tamamen başka bir şey."

Annabelle

perçinlenmişti. Tommy
de öyle.

Bu kadın ... mükemmeldi. "Sen ne düşünüyorsun?" Annabelle sordu.

Imogen Tommy'ye baktı. "Bence Tommy ile son derece gurur duyuyorlar. kendileri." Birlikte çalıştığı kadınları düşündü. Suç mahallerine nasıl girdiklerini ve istediklerini nasıl yaptıklarını. Adaleti nasıl kendi ellerine aldıklarını.

Közler solmuş, geriye sadece kâğıdın külü kalmıştı ve Imogen elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı ve Annabelle hemen elini onun üzerine koydu. "Şimdi, kedinin çalışmamı çalıp çalmadığını bilmiyorum, ama çaldıysa da

Bu konuda sessiz kalabilir ..." Biraz kül topladı ve sonra küçük kızın eline sürdü.

Herkes öne doğru eğilmiş, izliyordu.

Rose'un nefesi kesildi.

Wallace, "Bence de!"

dedi. Esme kıkırdadı.

Ve Annabelle açıkladı, "Bir kedi!"

Orada, kızın elinin üzerinde, külün içinde, mükemmel çizilmiş bir kedinin yüzü vardı.

Kulakları, bıyıkları ve her şeyiyle. Imogen memnun bir gülümsemeyle arkasına yaslandı ve Tommy'ye göz kırparak "Ve sen kendine dedektif müfettiş diyorsun" dedi.

Muhteşemdi.

"Anne! Görüyor musun?" Annabelle elini salladı.

Rose bir elini kızının saçlarında gezdirip doğrudan Tommy'ye bakarak, "Evet, canım," dedi. "Bayan Loveless çok zeki, değil mi?"

Büyüleyici derecede zekice.

Imogen şimdi kızarıyordu ve ona bakmaktan kendini alamıyordu. Ona hayranlıkla bakıyordu. Onu bir yere götürmek ve bildiği her numarayı ona öğretmesini sağlamak istiyordu. Ve *ona* bildiği bazı numaraları öğretmek.

"Bunu nasıl yaptın?" Annabelle sordu. "Bütün zaman boyunca orada mıydı?" Bu soru üzerine Imogen bakışlarını Tommy'den ayırdı ve öne doğru oturdu,

Diğer kâğıt parçasını kaldırıp temiz bir şekilde ikiye böldü. Yarısını Annabelle'e uzattı. "Denemek ister misin?"

"Evet!"

Eğer dikkatli olmazsa, kız onu bir akşam yemeğinden daha uzun süre esir alabilirdi.

Ve Imogen Loveless buraya, Shoreditch'e ait değildi. Düşes arkadaşlarıyla, kont kardeşiyle ve o dünyanın geri kalanıyla birlikte Mayfair'e aitti. Annesinin masasına tam oturmuş olması ya da kız kardeşinin onu hemen çaya davet etmek ister gibi bakması önemli değildi. Ya da yeğeninin artık resmen ona aşık olması.

Bu kadından ve onun kendine özgü zevklerinden çok hoşlanmaya başlamış olması önemli değildi.

Fark etmezdi.

O bir işti. Onu buraya getirmesinin bir sebebi vardı. Onun güvenine layık olduğunu göstermek için. Bildiklerini paylaşması için onu cesaretlendirmek için. Doğu Yakası'nda terör estirenleri adalete teslim etmesine yardım etmek için.

Kız ona göre değildi.

Wallace, "İzninizle hanımlar," diyerek Tommy'nin dikkatini çekti. "Bir dakika izin verir misin, Tommy?"

Ve Wallace ona bunu hatırlatmak üzereydi, dedi Tommy masadan kalkıp akıl hocasının peşinden koridora çıkarken ve kapıyı -ve onların konuşmalarını- arkasından sessizce *kapatırken.*

Kapı kapanırken diğer adam Tommy'ye döndü. "O kızı buraya getirerek ne halt ediyorsun?"

Tommy çenesini kaldırdı, Wallace'ın söyledikleriyle alay etmesinden hoşlanmamıştı

o kız. "Kasıtlı değildi."

"Umarım öyle değildir." Adams düşüncelerini toparlamak için bir an gözlerini

kaçırđı. "Lanet olsun, Tom. Bir *hanımefendi* mi? Peki ya kardeşine senin

Gecenin köründe onu lanet olası Shoreditch'e mi getirdin?"

"Birincisi, gecenin köründe değiliz Wallace. Akşam yemeği vakti." "Ona bir şey olabilir. Sonra ne olur?"

"Ona bir şey olmasına asla izin vermem," dedi Tommy hemen, kelimeler bir kırbaç gibi, düşünebildiğinden daha hızlı çıkmıştı ve yanlış bir şey söylediğini hemen anlamıştı.

Adams dondu kaldı, sert bir bakışla onu hizaladı. "Tanrım, Tom. Bunu düşünüyor olamazsın. Jaysus."

"Onu güvende tutmayı düşünüyorum."

"Evet, *yatağında* güvende." Diğer adam ona doğru yaklaştı ve uzun parmağını Tommy'nin yüzüne doğru kaldırdı. "Beni dinle Tom. Ona dokunursan seni koruyamam."

"Artık beni korumana ihtiyacım yok Wallace," dedi. "Ben bu işi yapabilecek kapasitedeyim. Kendi başıma."

"Öyle misin?" Wallace tısladı. "Çünkü bir züppeyi böyle memnun edemezsin."

Tommy bu sözlerden nefret ediyordu. Imogen'i güvende tuttuğu için değil -Tanrı onun buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ama ona kendini kirli hissettirdikleri için, sanki

bunu yapıyordu çünkü zengin bir parlamento üyesi Scotland Yard'dan bir köpeğin emirlerini yerine getirmesini istiyordu. "Bir züppeyi memnun etmek zorunda olmamalıyım, Wallace. Bu iş için yeterince iyi olmalıyım, ya da olmamalıyım."

Wallace alay etti. "Tıpkı baban gibisin. O asla kolay yolu seçmezdi."

Tommy, babasının ölümünden sonra her şeyiyle ilgilenen, yıllardır akıl hocası ve güvenilir dostu olan adama baktı ve "Bunu hak etmeyi tercih ederim. Hanımefendi bir dava hakkında bana bunu kazandıracak şeyler biliyor."

Adams'ın buz mavisi bakışları onun üzerinde yoğunlaştı. "Ne davası?" "Doğu Yakası'ndaki patlamalar."

Bir vuruş. "Och. Şu lanet patlamalar. Sana el sallamanı söylemiştim. Onlar bir şey değil. Şimdi de kafanı saçma sapan şeylerle dolduran bir kadın dedektif mi var?"

Tommy, kendisine soruşturmalarla ilgili her şeyi öğretmiş olan bu adamın kendisini dinlemesini isteyerek, "Mesele de bu," dedi. "Bunun saçmalık *olduğunu* sanmıyorum."

"Öyle," dedi Adams, beklenmedik bir şekilde Tommy'yi ürkütecek kadar sert bir sesle. "Müfettiş olmana çok az kaldı, Tom. Doğu Yakası'ndan uzak dur ve

Mayfair'e yakın, başlıkların sizi görebileceği bir yerde. Bu yolda kal. Kızı al

Eve git ve Tanrı aşkına, jöle kıvranıyor olsa bile umurumda değil. Onu becerme."

Wallace'ın küçümseme ve saygısızlık damlayan bu sözleri söyleme şekli Tommy'de bir şeylere yumruk atma isteği uyandırdı. Tercihen akıl hocasının yüzüne. Dişlerini sıkarak amirine doğru bir adım atan Tommy'nin vücudundaki tüm kaslar gerildi. "Onun hakkında bu şekilde konuşamazsın."

Adams'ın kaşları havaya kalktı. "Ne yapacaksın? Bana vuracak mısın?" Küçük bir kahkaha attı. "Annenin dairesinde mi? Kahretsin, Tom. Sen de içindesin, değil mi?" Başını salladı. "O kız... o sadece bir kız değil, Tom. O bir *hanımefendi*. Ve sen de Shoreditch'ten bir Peeler'sın. Bu iş nasıl bitecek sanıyorsun? Her Pazar akşamı annenin leğeninde bulaşık yıkamasıyla, kiradan daha pahalı bir elbise giymesiyle mi?"

Belli ki öyle değil. Tommy skoru biliyordu.

Adams tavana baktı ve küfretti. "Kıza göz kulak olmayı ben mi üstlenmeliyim?"

Hayır. O benim.

Tommy'den başka kimse onu korumuyordu. O nefes alırken değil.

Tepkisi içinden geçerken kıpırdamadan durdu, zorlukla içinde tuttu. Bunun ne anlama geldiğinden korkuyordu. Derin bir nefes aldı. Kendini rahatlamaya zorladı. Yumruklarını gevşetmeye. Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanmaya. "Hayır."

Adams onu dikkatle izledi. "Emin misin?"

"Eminim," dedi.

"Tommy Amca!" Annabelle içeriden seslendi. "Gel bak!"

Tommy kıpırdamadı, Adams sert bir şekilde nefesini verene kadar uzun bir anın geçmesine izin verdi. "Pekâlâ. Kızı şimdi eve götür. Ve onu asla geri getirme. Tanrım, Tom. Kafanı kullan."

Kapı birden açıldı, Annabelle kapının diğer tarafında elinde bir kâğıt parçasını sallıyordu. "Tommy Amca! Gel de bak! Sana bir not yazdım!"

Tommy elindeki ondan aldı ve gülümsemeye zorlayarak karanlık koridordan dairenin sıcak altın ışığına adım attı, bakışları hemen masanın öbür ucunda duran Imogen'i buldu, gözlerinde beklenti dolu bir ışık vardı. Sanki onu bekliyormuş gibiydi.

Bu kadının her zaman onu bekliyor olması nasıl bir şey olurdu?

Sen Shoreditch'ten bir Peeler'sın.

Yutkundu ve bakışlarını ondan ayırarak elindeki boş kâğıda baktı.

"Nedir bu? Kedi mesajımı mı çaldı?"

Annabelle başını salladı, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Sana görünmez mürekkeple bir mektup yazdım!"

"Öyle mi? Hiç sanmıyorum."

"Bayan Loveless! Onu buraya getirin!"

"Ben de geliyorum." Güldü, masadan bir mum kaldırdı ve onlara doğru geçti, sarı elbisesi içinde çok dolgun ve güzeldi, limon şekeri gibi görünüyordu. Göğsünde bir şey sıkıştı.

Hayır. Buraya gelme. Yaklaşmayın.

Ama yaklaştı, daha da yaklaştı, ta ki tam önüne gelene kadar. Yüzünde kaygısız bir gülümseme. Annabelle'in izleyebileceği kadar alçaktan mumu aralarına uzattı. "Mumun üzerinde tut."

Yere bakarak yaptı. "Bir şey yok."

"Sabırlı olun, Dedektif," diye alay etti ve adamın onu değil de gazeteyi izlemesi için her şeyi yapması gerekti. Ne ipeksi buklelerine, ne pembe yanaklarına, ne güzel tenine, ne de onu sonsuza dek rahatsız edecek göğüslerine.

O bir hanımefendi.

Sen Shoreditch'ten bir Peeler'sın.

Ve sonra onu gördü. Kağıdın üzerinde beliren kelimeler.

Annabelle sevinçle alkışladı ve Imogen ona sırtıttı. "Görüyor musun amca?"

Gördü. *Seni seviyorum.* Yedi yaşındaki bir çocuğun dağınık ve eğimli karalamasıyla yazılmış.

"Harika değil mi?"

Nefesini içine çekti. "Evet, öyle. Bu harika." Imogen'in gözlerindeki endişeyi görmezden gelerek Annabelle'i yanına çekmek için döndü. "Buna bayıldım. Ve ben de seni seviyorum."

Annabelle gülümsedi ve Tommy mesajı gördüğü anda başlayan kalp çarpıntısının durmasını diledi ve bir an için bu mesajı başka bir küçük kızıdan almanın nasıl olabileceğini hayal etti... büyük kahverengi gözleri, güzel siyah bukleleri ve tatlı yuvarlak yüzü olan bir kızıdan.

Tıpkı annesi gibi.

Kahretsin.

Ondan uzaklaşmak zorundaydı.

Yirmi Birinci Bölüm

Dışarıda kar yağmaya başlamıştı, ağır, ıslak taneler soğuk kaldırım taşlarının üzerinde birikmeye başlamıştı bile ve Imogen yüzünü hızla kararan gökyüzüne çevirdi, Ocak ayının keskin havasını içine çekti, garip bir şekilde

Tommy gelip omzunda durduğunda bir şeyin uçurumundaydı.

"O akşam yemeği ... ailen ..." Başını salladı ve ona baktı, nefessiz kaldığını hissetti, göğsünde bir şey patladı. Bir *fizz-whee*. "Ne kadar harikalar."

"Yemeklerin en sakini değil," diye teklif etti. "Ama onların kaos anlayışından hoşlanmanızı beklerdim."

"Oh, yaptım!" Imogen anında nefessiz kalarak cevap verdi. "Yaptım. Hem de çok. Sadece ... şimdi her şey farklı geliyor. Sanki bu gecenin öncesi ve sonrası varmış gibi. Bu mantıklı mı?"

Bir şey söyle, demek istedi ona. Senin de bunu fark ettiğini göster. Senin de bunu hissettiğini.

Aralarındaki sessizlik uzadı, kar etraflarına hızla yağarken, adam onu kendi başına gidip beklemesi için para ödediği barakaya doğru yönlendirdi; kızın kendisine katılma teklifini, sokaklarda fazla kalmasını istemediği konusunda sert bir ısrarla reddetti.

Uzaktan bir bağırış duyuldu, kızgın ve derindi, kelimeleri anlamak imkânsızdı ve Tommy yanında irkilerek hızla kulübenin kapısını açarken ona doğru döndü. "Sizi eve götürelim leydim."

Hanımım.

Annesi ve kız kardeşiyle tanıştırdığı Bayan Loveless artık yoktu. Ceketini giyip yukarıda vedalaşan, annesi, kız kardeşi ve Annabelle'in kendisini bir kraliçe gibi hissetmesini sağlayan, geldiği için teşekkür eden ve geri dönmesi için ısrar eden kadın.

Esme Peck'in kucağına düşen kadın, belki de yeni tanıştığı bir kadın için teşvik edilebileceğinden biraz daha uzun süre kalmıştı. Ama Imogen anne şefkatine yakın bir şey görmeyeli bir ömür olmuştu ve Bayan Peck biberiye ve kekik kokuyordu ve Imogen bir an için tekrar buraya, bu eve, bu güzel insanlarla birlikte olacağını hayal etti. Yakında.

Tommy'nin onu geri davet edeceğini.

O yine Leydi Imogen'di. Kardeşinin Scotland Yard'a, ona uygun bir koca bulana kadar beladan uzak durması için yalvardığı o tuhaf, aristokrat tuhaflık.

Yine de, yanılmış olabileceğine dair küçük bir umut kırıntısına engel olamıyordu. O da orada eğlenmiş olabilirdi. Orada *ondan* hoşlanmış olabilirdi.

İkisi de arabaya yerleşip Mayfair'e doğru ağır ağır yol almaya başladıklarında ve Tommy pencereden dışarıya, ötelerdeki karlı gecede büyüleyici bir şey varmış gibi bakarken, "Bu şimdiye kadar katıldığım en güzel akşam yemeğiydi," demekten kendini alamamasının nedeni de bu küçük umuttu.

"Neredeyse ciddi gibisin," diye cevap verirken gözlerini pencerenin ötesindeki sokaktan ayırmadı.

Imogen'in kaşları birbirine çarptı. "Ciddiyim." Adam cevap vermeyince, Imogen'in içinden bir kızgınlık fısıltısı geçti. "Ciddiyim, Tommy."

"Bay Peck," dedi. "Ya da Dedektif Müfettiş."

Düzeltilme buz gibiydi ve yanaklarının utançtan alev alev yanmasına neden oldu. "Ne?"

"Bana Tommy dememelisin."

"I-" Yapmamalıydı. Bunu biliyordu. Ve yine de, karanlıkta, dünyasının çoğunu gördüğü o yerden - onu bir dedektif müfettişten daha fazlası olarak düşünmesi için götürdüğü yerden - uzaklaşırlarken, aşinalığını düzeltmek için şimdi seçeceği fikri Bu acı inkâr edilemezdi. "Anlıyorum," dedi. "Elbette."

Aralarında sessizlik uzanıyordu, tek ses dışarıdaki kaldırım taşları üzerinde karla boğulmuş araba tekerlekleriydi. Karanlıkta onun profilini izledi, omurgasının düzgünlüğüne, sakalının keskin kenarlarına, yüzünün sert açılara, sanki söyleyecek başka bir şeyi yokmuş gibi birbirine bastırılmış dudaklarının düz çizgisine hayret etti.

Söyleyecek başka bir şeyi olmaması mümkün müydü? Söylemek istediği o kadar çok şey varken? Ve o bu kadar sessizken Hareket etmek için çaresiz miydi? Eteklerini, eldivenlerini ya da paltosunun kollarını kurcalama dürtüsüne karşı koyarken. Ya da çantasını ayaklarının dibinde durduğu yerden kaldırıp karıştırma dürtüsüne karşı koyarken - onun dikkatini dağıtacak herhangi bir şey kararlı bir ilgisizlik.

Kadın çıldıracağını düşündüğünde, adam sessizce, "Bu kadar yakın olmamalıyız," dedi.

Kelimeler bir darbe gibiydi. "Ne?"

Başını zar zor salladı. "Görev yerlerimizi hatırlasak iyi olur."

İstasyonları mı? Imogen'in kalbi göğsünde çarpıyordu. Anlaşmalarını hatırlattı. Sadece kardeşiyle yaptığı anlaşma yüzünden orada olduğunu hatırlattı. Çok istediği terfi için ona sadece bir araç olarak tahammül ediyordu.

"Seni oraya getirmek bir hataydı." Nasıl oldu da az önce konuşmasını mı diledi? Şimdi ise susmasını diliyordu. Onu annesiyle tanıştırdığı için pişmandı. Kız kardeşiyle. Yeğeniyle.

Ona hayatına bir bakış attığı için pişmanlık duyuyordu, çok değer verdiği bir bakış. Bir bakış

Sonsuza dek kilit altında tutacağından korktuğu bu duyguyu, Tommy Peck'in seçebileceği türden bir kadın olsaydı hayatının nasıl olabileceğini merak ettiği önemli günlerde ve bayramlarda ortaya çıkarıyordu.

Tommy Peck'in olabileceği türden bir kadın-

Ama değildi.

Onun sorunu da buydu, değil mi? Herhangi bir erkeğin seçeceği türden bir kadın değildi, bu yüzden bu yere düşmüştü, ona acı çektirecek bir adam aramasını hazmedemeyen bir erkek kardeşe, tüm bunlar olurken bu adam - bakmaktan, düşünmekten ya da konuşmaktan kendini alamadığı bu mükemmel, muhteşem adam - ondan pişmanlık duyuyordu.

Onu öptüğüme pişman oldum.

Ona zevk verdiğim için pişmanım.

Utanç, hayal kırıklığı, utanç ve azımsanmayacak miktarda öfke içinden akıp geçti ve her bir duyguyu düşündükçe onları bir kenara atarak satın alınmalarına izin vermedi. Ta ki sonuncusuna kadar.

"Benim söz konusu olduğumda neyin hata olduğuna karar vermeye ne hakkın var?" diye sordu, sorusu karanlık arabayı yarıp geçti. Ona çarptığını gördü. Omurgasının zar zor dikleştiğini fark etti. Bu

Çenesinin sertleşmesi. Ceketinin kolunun altındaki kasları geriliyordu.

Güzel. Belki o da kızardı. Bu konuda yalnız olmayacaktı. "Yaptığımız şeyi hata olarak nitelendirmeye ne hakkınız var? Bu bir Annenin evindeki masada benimle oturmakla hata mı ediyorsun? Beni yeğeninle tanıştırmak? Beni bir arabadan, bir patlamadan, çöken bir binadan kurtarmak mı? Size bir suçluyu, onu Newgate'e göndermek için ihtiyacınız olan tüm kanıtlarla birlikte bağlayıp teslim etmeyi teklif ettiğimde yardımımı almak bir hata mı?"

Ona bakmadı. Bakışlarını şehrin ötesine dikti.

Korkak.

Onunla dövüşmeyecekti. Ve bu Imogen'i daha da sinirlendirdi. "Rencide olacağınızdan endişelenmenize gerek yok *Bay Peck*." Başlığı yumrukladı. Madem bu kadar çok istiyordu, o zaman ona verirdi. "Sizi temin ederim, bu erkeklerin beni ilk pişman edişi değil. Hayatımın çoğunu erkekler tarafından pişman edilmekle geçirdim. Bunu bir kariyer haline getirdim."

Boğazı çalışıyordu ama yine de konuşmadı. Ve bakmadı.

"Babamız öldüğünde ve bana yüklendiğinde ağabeyim beni pişman etti. Ben de ondan uzak durdum. Pek çok erkek benimle dans ettiğine, benimle yemek yediğine, kır evi partilerinde aptal oyunlarda benimle ortak olmaya zorlandığına pişman oldu. Ben de dans etmeyi bıraktım. Yemeklerini yemeyi.

Partilerine katılıyorum. Ve bu, mutlulukla adaletle teslim ettiğim adamlardan bahsetmeden önceydi. Tanrı biliyor ya, onlar beni diğerlerinden daha çok pişman ediyor. Ve sizi temin ederim ki, bu bir zevkti.

"Ve böylece. Asil ve terbiyeli olmaya çalışıyorsunuz ve bana pişman olduğunuzu söylüyorsunuz," diye ekledi. "Hata yapmayın Dedektif Müfettiş, bu sizi özel yapmaz."

Şimdi rotasındaydı, doğrudan tehlikeye doğru gidiyordu, öfkeyle yanıp tutuşuyordu ve bu adamın sırf kontrolden çıkmaya dayanamadığı için kendisini daha az hissettiren bir başkası olmasına izin vermeyi reddediyordu. Pencereden dışarı baktı, tanıdık bir şeyler arıyordu. Holborn'daydılar, son derece saygın bir semtti, başka bir serserinin bulmak imkansız.

Ve sonra son bombasını patlattı; ciyaklayıp tıslayacak ve görmezden gelinmesi imkânsız olacak bir bomba.

"Pişman mısınız? Bu gece Londra'yı geçerken arabada beni öptüğün için mi? Geçen gün ellerini eteğimin altına soktuğun için pişman mısınız?"

Gece mi? Daha önce kimsenin bana dokunmadığı bir yerde bana dokunmak?" Durakladı. "Bu çok *tanıdık*."

Yumruğu kalçasını sıkarken göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi ve Imogen'in içinde keskin bir tatmin duygusu uyandı. Güzeldi. Bunu söylemesi hoşuna gitmemişti. Hatıralarını canlandırması hoşuna gitmemişti.

Bundan sonra o da yapamazdı, diye düşündü. Ve belki de bu en iyisi olacaktı.

"Endişelenmeyin, Dedektif Müfettiş," dedi profiline. "Pişmanlıklarınız konusunda yalnız değilsiniz. Benim de pişmanlıklarım var."

O anda dikkatini ona yöneltti, bakışları aniden ona perçinlendi. *Artık çok geçti.*

"Demek başınızı çevirebiliyorsunuz. Merak etmiştim." Imogen elini kaldırdı ve arabanın tavanına iki kez vurdu. Araba hemen yavaşladı.

Tommy'nin kaşları birbirine çarptı. "Ne demek istiyorsun, Imogen?" "Sana *Leydi* Imogen derim," diye karşılık verdi, kendini huysuz hissederek. Hayır.

Özellikle de kapıyı açıp çantasını kaptığı ve karın içine atladığı sırada arabanın arkasından zar zor durmasına dikkat ediyordu.

"Imogen!"

Adamın feryadı üzerine kapıyı kapattı ve aceleyle araçtan uzaklaşarak şoföre seslendi: "Teşekkür ederim! Devam edin!"

Şapkası, atkısı ve ağır paltosunun içinde zar zor görünen adam cevap vermeden kapı bir kez daha açılarak arabaya çarptı ve Tommy neredeyse anında yere inerek uzun bacaklarıyla aralarındaki mesafeyi kapattı.

"Imogen!"

Ona doğru yaklaşıyordu, sözleri hızlı bir atış gibi geliyordu. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Bakmadan bir arabadan ana yola atlamak? Karanlıkta? Lanet olası *karda*? Ya oradan geçen başka bir araba olsaydı? Ezilebilirdin!"

"Ah, şey, bunu yapamayız," dedi çenesini meydan okurcasına kaldırarak. "Davanız hakkında sahip olduğum bilgileri nasıl elde edersiniz? Günü nasıl kazanacaksın? İçişleri Bakanı'nı nasıl ikna edersin?"

aristokratların emirlerini yerine getirmek ve Dedektiflik Şubesi'nin müfettişi olmak için gerekenlere sahip misiniz?" Adam bu sözlerle şaşırarak dondu kaldı, şüphesiz kızın bir omurga bulmasına da şaşırmıştı ve kız da bu fırsatı onu silkelemek için kullandı. "Daha ne diyeyim? *Git başımdan.*"

"Hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun?"

Çok öfkeliydi.

Muhtemelen terfisini alamadığı için kızgındı.

Imogen arkasına bakmadı. Bunun yerine, botları karda kayarak hızını artırdı. Ondan kaçması mümkün değildi ama bu arada onu neşeli bir şekilde kovalayabilirdi. Sokağın karşısında bir taverna vardı, parıltıyan bir fener havaya rağmen açık olduğunu gösteriyordu.

Bağırmasına aldırmadan ona doğru yöneldi. "Cevap ver bana!"

Imogen omzunun üzerinden bakarken yavaşlamadı ve karşılık verdi, "Senden uzakta. En iyisi siz işinizin başına dönün, *Dedektif*. Bildiğiniz gibi, ben yolumu bulabilecek durumdayım."

Adam bu karşılık karşısında kıpırdamadan durdu ve kadın elinde olmadan biraz daha

Theobalds Yolu'nun ortasında yakışıklı ve iri yarı bir adamdı, etrafına kar yağıyordu, şapkasının siperliğini yakalıyor ve sakalına yerleşiyordu. "Sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

"Defol git."

Dönüp meyhaneye doğru ilerledi ve bir an için adam onu takip etmeyecekmiş gibi göründü. Kendi çıtırtısından başka ses yoktu. hızla biriken karda botlar.

Geriye dönüp baktığında adamın kımıldamadığını gördü.

Güzel.

"İyi ki kurtulduk," dedi usulca geceye. Kendi kendine. Ondan kurtulmuş olmasının iyi bir şey *olduğuna* kendini ikna etmek için.

Tavernanın kapısı pat diye açıldı ve bir çift adam dışarı yuvarlandı, gülerek ve sarhoşluklarını geceye haykırarak. Imogen onlardan kaçmak için kısa bir süre geri çekildi, ancak karda botları ve çantasının ağırlığı onu savurdu ve kayarak adamların üzerine devrildi.

İçlerinden biri onu yakaladı, uzun boylu, sarp yüzlü beyaz bir adamdı. "Bak ne buldum, oğlum!" diyerek onu kendine çekmekte tereddüt etmedi. Elini uzatıp kızın poposunu kavradı, güçlü parmaklarının paltosunun, eteklerinin ve iç çamaşırlarının arasından sızdığını hissedecek kadar sıkıydı. "Böyle soğuk bir günde böyle sıcak bir sürpriz beklemiyordum. Gece!"

Arkadaşı güldü ve Imogen onun pençesinde kıvranırken onu devam etmeye teşvik etti. "Bırak beni!"

"Seni karda düşmekten koruyan bir adama böyle mi teşekkür edilir?" Eğildi ve ağzını kızın kulağına yaklaştırdı. "Daha iyi bir yol düşünebilirim."

İğrenç.

Elindeki halı çantasını geri çekerek ivme kazandı, çantayla adama vurmaya ve dövüşmek için kendini serbest bırakmaya hazırdı ama çantayı daha savuramadan elinden kaçtı. Tommy Peck adamın kolunu tutup onu adamın elinden çekince bir kenara fırladı. Ne olduğunu anlayamadan, adam onunla saldırganın arasına girmişti.

"Ona dokunman bir hataydı *evlat*," dedi. "Ve şimdi, bunun için kolunu kırmak zorunda kalacağım."

Sarhoş, Tommy'nin gelişinin şokuyla geri döndü ve Tommy ilerlerken hemen ellerini havaya kaldırdı. "Bu o değil! Benim için geldi! Tam bana çarptı! Ben sadece ikimizin de yere düşmesini engelledim. Eğer ona baksaydım onu yakalamazdım!"

Tommy bakmadı. "Bir sonraki sözlerini akıllıca seç."

"Sadece söylüyorum..." Aslında sarhoş sonraki kelimelerini akıllıca seçmedi. "Biraz fazla, değil mi?"

Imogen'in bu sözlerin acısını hissetmeye bile zamanı olmamıştı. Tommy'nin yumruğunun adamın suratının tam ortasına inerek onu karların üzerine düşürdüğü o hınzır çıtırtıyla şok olmakla meşguldü.

Nefesi kesildi.

Adamın arkadaşı önce arkadaşına, sonra da eli kalçasında yumruk olmuş, tekrar uçmaya hazır bekleyen Tommy'ye baktı. "Vay canına!"

"Defolun. İkiniz de."

Arkasını döndüğünde Imogen geri adım atmaktan kendini alamadı. Öyle görünüyordu ki . . .

Öfkeli. Sinirleri alınmış. Vahşi.

Muhteşem.

Adam önünde durduğunda yutkundu. "Teşekkür ederim."

Çıkardığı ses dehşet verici olmalıydı. Kızın elini tuttu ve eğilip çantasını yerden aldı, sonra doğruldu ve onu meyhaneden uzaklaştırdı. Fener ışığının dışında, onu taş cepheye doğru itti, ışıktan, kardan ve bakabilecek herhangi birinden korudu, bir eli yüzüne geldi - *titriyor* muydu?

"Bir daha asla benden kaçma." Kelimeler ondan koparılmış gibi düzensiz geliyordu ve Imogen onun bakışlarına karşılık vermekten kendini alamadı, karın karanlık geceyi aydınlatmasına şükretti. "Seni koruyamam. . ."

Kelimelerin ardından nefes almak zorlaştı, kelimelerdeki sızı göğsünde de benzer bir sızı yarattı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Öyle demek istemedim-"

Başını salladı, eli kızın buklelerine dolanırken bir adım daha yaklaştı, kızın sırtını taşa yasladı ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Seni bırakamam. Duramam. Bu kadar yakın olmamamız gerektiğini *söylediğimde*, bu kadar yakın olmamam gerektiğini kastetmiştim," dedi, kelimeler alçak ve boğuktu, sanki onları söylemek onun için zordu.

"Mesafemi korursam daha güvenli olur demek istedim. Anlamıyor musun? Sen Shoreditch'e ait değilsin. East End'e. Sen bir saraya aitsin."

Başını salladı ve onu düzeltmek için ağzını açtı, ama o hâlâ konuşuyordu, gülünç, harika adam. "*Benim için* daha güvenli olur demek istedim. Mesafemi korursam. Tüm bunları kendime hatırlatmak için-"

Yani ne yapmadı?

Başparmağı yanağında gezindi ve ardında ateş bıraktı. "Ve sonra ellerini senin üzerine koydu ve ben ..." Boğazı düğümlendi. Bakışları kızın yüzünü taradı. "Sana zarar verdi mi?"

Yutkundu. Başını salladı. "Hayır." Eli, yarasını diktiği koluna geldi. "Yaralandın mı?"

Soruyu duymazdan geldi, onun yerine sanki ortadan kaybolacakmış gibi onu izledi. Ve sonra, "Sana dokunmamalıydım. Seni öpmemeliydim."

Imogen itiraz etmek için ağzını açtığı anda, adamın bakışları dudaklarına bakmak için hareketine kaydı ve Imogen sözlerini unuttu. Açlıktan ölüyormuş gibi görünüyordu. "Yapmamalıyım," diye fısıldadı. "Ama asla ama asla pişman olmayacağım."

O kadar yakındı ki. O konuşurken kelimeleri dudaklarında hissedebiliyordu. "Tanrı beni affetsin, hiçbirinden pişmanlık duymayacağım."

Adam aralarındaki mesafeyi kapattı, eliyle onu sabit tutarak ağzını aldı ve elleri adamın omuzlarındaydı, saçlarındaydı, şapkasını yere düşürmüştü ve öpüşüyorlardı, sıcak, öfkeli, sinirli ve aceleci ve Imogen onun içine girip orada kalmaktan başka bir şey istemiyordu.

Ağzının içine doğru iç çekerken, onun sert düzlemlerine karşı yumuşarken, yaptıkları şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordu. Tommy Peck'in asla ona göre olmayacağını biliyordu. Eninde sonunda ona bela getirecekti. Ama şimdi onun teklifini kabul edecekti. Bu gece. Ve bunun tadını çıkaracaktı.

Adamın elleri kızın üzerinde büyük ve sıcaktı, ceketinin ve elbisesinin üzerinden onu yakıyor, onu kendine doğru çekiyordu, dili kızın alt dudağının üzerinde kayıyordu,

ona açılmasını istiyordu. Bunu yaptığında, ikisi de inledi ve öpüşme daha vahşi, daha derin, daha çılgınca büyüdü.

Patlayıcı.

Ve sonra ondan uzaklaşıyordu. "Yapamayız. Tanrım, Imogen. Sokağın ortasındayız."

"Umurumda değil."

"Seni eve götürmeliyiz. Kar-"

Başını iki yana salladı. "Eve gitmek istemiyorum. Seninle olmak istiyorum."

Adam bir kalp atışı için gözlerini kapattı ve kadın, adamın kendisini asil olmaya zorladığını anladı. Derin bir nefes aldı ve sonra, "Şoföre gitmesini söyleyeceğiz..." dedi.

Sözünü yarıda kesti ve kulübeye doğru döndü. Tabii ki gitmişti. Normalde işlek olan Theobalds Yolu bomboştu. Kar daha hızlı ve daha yoğun yağıyordu. Ve ikisi de Imogen'in o gece Mayfair'e gitmesinin mümkün olmadığını hemen anlamıştı.

Gecenin karanlığında küfretti.

"Şimdi benimle ne yapacaksın?" diye sordu.

Ona baktı, gözlerini bir kez daha kapattı ve "Siktir" diye fısıldadı.

Dayanamadı. "Gerçekten mi?"

Şaşkın bir kahkaha attı. "Öyle demek istemedim- Düşündüm de, kadınların bu kelimeyi bilmemesi gerekiyor."

Sırıttı. "Bunu sadece teoride biliyor olmamın bir faydası var mı? Pratikte değil mi?"

"Öyle değil. Hem de hiç." Durakladı, gökyüzüne baktı, düşünürken sakalına kar yağıyordu ve kadın onun yüzündeki duygu oyununu sevdi. Kararlılık, çaresizlik ve arzu. Adam da bunu en az onun kadar istiyordu.

Lütfen, demek istedi. Lütfen, beni eve götürme. Lütfen beni yanında tut.

Ve sonra sanki onu duymuş gibi son bir duygu belirdi. *Teslimiyet.* Bir kez daha elini tutarak onu karların içinden köşeye doğru çekti. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu ama kalbi çoktan çarpmaya başlamıştı. Onun ne söyleyeceğini biliyordu. Ne de olsa Holborn'daydılar.

"Odama."

Yirmi İkinci Bölüm

Şansları yaver gitmiş, ana kapıdan girmiş, merdivenleri çıkmış ve Bayan Edwards'ın pansiyonundaki Tommy'nin dairesine olaysız bir şekilde girmişlerdi. Kimse onları görmemişti ve Imogen, kendi adına, karanlık ve sessiz evde ilerlerken çene çalmaya vakit olmadığını hemen anlamıştı.

İhtiyaç duydukları son şey, Tommy'nin ev sahibesinin çoraplı şapkasıyla kendi odasından çıkıp ikisini de fırtınanın içine atmasıydı.

Imogen'in arkasından kapıyı kapatıp kilitledikten sonra hemen bir mum yakmak için harekete geçti, sonra da onu ısıtmak için köşedeki küçük sobayı yaktı.

Küçük odayı yavaşça geçerek etrafı inceledi ve Tommy odayı onun bakış açısından hayal etmeye çalıştı. Ateşin yanındaki yıpranmış, yüksek arkalı sandalyeyi. Yanındaki küçük masanın üzerindeki düzgün kitap yığını. Köşedeki daha büyük masanın üzerinde bir kahve fincanı ve bir bisküvi kutusuyla süslenmiş tek ve rahatsız bir tahta sandalye. Sıralı ve düzgün bir şekilde dizilmiş daha fazla kitapla dolu bir kitaplık. Yerde birkaç yıpranmış halı, ama onun keşif sesini boğmaya yetecek kadar değil. İçinde düzgün bir sıra mürekkep, bir yığın gazete ve bir kutu mum bulunan maun bir dolap.

Ailesinin Mayfair'deki sarayından çok farklıydı.

Lanet olsun. Bugünkü görevinde tamamen başarısız olmuştu. Kadını sağ salim evine götürmek yerine, onu Doğu Yakası'nda akşam yemeğine götürmüş ve kar fırtınasında mahsur kaldığını görmüştü. Ve saldırıya uğradı.

Büyük ihtimalle, şimdiye kadar sahip olunan en kötü muhafızdı. Suikaste uğrayan tüm kraliyet mensupları da dahil.

İşini bitirdiğinde, düşüncelerinin sessizliğine dayanamayarak ayağa kalktı. "Sen-"

Imogen durduğu yerde dikkat kesildi, eldivenli parmakları raflardaki kitapların üzerinde geziniyordu. "Özür dilerim." Elini hemen bıraktı.

"Benim için çok kaba-"

Gergindi.

Onun

yüzünden.

"Yapar mısın-"

"Sen-"

İkisi de durdu. Kız uzaklara baktı. Adam bir daha ondan gözlerini kaçırıp kaçıramayacağını merak ediyordu. Boğazını temizledi. "Ben asla incitmem sen."

Gözleri onunkilere kaydı, güzel, kahverengi ve şaşkınlıkla açılmıştı.

"Bunu biliyorum."

"Seni korkutmak istememiştim. Dışarıda." Parmak eklemleri çoktan morarmış olan elini esnetti. Bu hareket onun dikkatini çekti. "Keşke beni o şekilde görmeseydin."

Yukarı baktı. "Keşke yapmasaydım diyor musun?"

"Hayır." Bunun onu bir canavar yaptığını biliyordu. Kaba ve acımasız. Gözlerinde bir şey parladı. "Bunu tekrar yapar mıydın?"

"Bir düzine kez," dedi. "Yüz kere."

Küçük bir gülümseme. "Bundan hoşlanmamalıyım."

Yine de sevmeliydi. Hoşuna gitmesini istiyordu. *Ondan* hoşlanmasını istiyordu. "Kardeşimle yaptığın anlaşma yüzünden mi?" Ona doğru ilerliyordu.

Onu. Yavaş ve sakın. Sanki bu konuşma tamamen normalmiş gibi. Sanki onu öldürmüyormuş gibi.

"Hayır." Kardeşinin yapacak bir şeyi yoktu. Şimdi değil. Asla, diye korkuyordu Tommy. "Çünkü kimse seni incitmeyecek. Bir daha asla."

"Muhafızım," dedi usulca, onun eline uzanarak. Kendi eline aldı.

Parmaklarıyla onun parmak eklemlerinin etrafında dolanırken dokunuşu inanılmaz derecede yumuşaktı. "Kılıcım."

Benimkini.

Bunu söylememek için kendini zor tuttu.

Benimkini.

Bunu söylemesi için her şeyini verebilirdi.

Ama yapmadı. Onun yerine elini kaldırdı ve arkasına, kırmızı ve çiğ parmak eklemlerinin üzerine bir öpücük kondurdu.

Lanet olsun. Onu mahvedecekti. Kendini onu almaktan nasıl

alı koyacaktı? Onu sahiplenmekten?

"Titriyorsun," diye fısıldadı tenine, kelimeler ateş gibiydi. "Üşüyor musun?" Geri çekildi ve adamın bileğini okşadı.

Ona imkansız şeyler. Onu acıttı. Onu çelik gibi sertleştirdi.

"Üşümüyorum," dedi. "Üşümeye yakın bir şey değilim."

Gülümsemenin fısıltısı. O dudaklar ki çok geniş, pembe ve mükemmeldi. Ağzından kötü, ağza alınmayacak şeyler çıkıyordu.

Kadın onu serbest bıraktı, arkasından taze armutların imkansız kokusuyla onu iterek geçti ve adam kendini durduramayan bir köpek gibi onu takip etti ön oda ile yatak odası arasındaki kapıya doğru ilerledi.

Lanet olsun. Onu yatak odasında yaşatamazdı.

Yine de onu takip etti.

Kadın karanlık odanın içinde hareketsiz kaldı ve Tommy, kadının kendisini izlediğini bilerek yanarken bile başka bir ateş yakmak için harekete geçti. Çıra tutuşup alev yanmaya başlayınca ayağa kalktı. "Bir mum yakayım."

"Hayır." Bir elini kaldırdı ve uzakta, pencerenin yanında, ateşin ışığında zar zor seçilebilen lavaboya doğru ilerledi. Elinde uzun bir bezle yaklaşımdan önce leğeni kurcaladı. "Otur," diye ısrar etti ve adam yatağın ucunda duran, nadiren kullanılan küçük, rahatsız sandalyeye oturdu.

Elini bir kez daha onun elinin içine koydu, elini ışığa doğru çevirip bezi parmak eklemlerinin üzerinde gezdirirken elinin dokunuşunun kayganlığı kalbinin çarpmasına neden oldu, buz gibi soğuk acılarını dindirdi. "Daha dikkatli olmalısın," diye fısıldadı, yarasını sarmak için önünde diz çökerken.

Neredeyse derisinden çıkacaktı.

Ona ayağa kalkmasını söylemeliydi. Tanrı aşkına, o bir hanımefendiydi. Ama kelimeleri bulamadı. Ve onun bakmaması gereken yerlerine bakmaktan kendini alıkoyamadı. Gözlerini koruyan koyu kirpiklerine, pembe Dolgun ve baştan çıkarıcı dudakları, yuvarlak ve gür vücudu ve sarı paltosunun içindeki elbisesinin çizgisinde gölgelenen ve zorlanan göğüsleri.

O mükemmeldi.

"Sen orada olmasaydın çok daha kötüsünü yapardım," diye yemin etti.

Kadın, acının en kötü yerine dikkatlice bastırdı ve adam nefesini içine çekti. Bakışları onunkileri buldu. "Eğer ben orada olmasaydım, hiçbir şey yapmak zorunda kalmayacaktın."

Yine yapardı. Ona dokunan herkese. Ona zarar veren herkese. Ne zaman isterse, sonsuza dek. Tek yapması gereken onu çağırmaktı. Muhafızı. Kılıcını.

"Çok iyiydin," dedi usulca, onun övgüsüne ihtiyacı olduğunu anlamış gibiydi.

Nefes verdi. "Seni eve ben götürmedim."

Ama bunun için üzgün değildi.

Sessiz kaldı, onun çalışmasını izledi. Ve sonra, "Hiç bir ... kadınla birlikte oldun mu? Burada mı?"

Başı öne eğikti ve adam ne söylemesi gerektiğini bilerek ateş ışığında parıldayan ipek buklelerine baktı. Ona burada düzenli olarak kadınlarla birlikte olduğunu söylemeliydi. Onu tek kadın olduğu fikrinden vazgeçirmeliydi.

Varlığıyla küçülen o küçük, karanlık odada bir kol boyu uzaklıktaki yatağı sık sık ziyaret eden uzun bir kadın dizisine itiraf et.

Ama yalan gelmeyecekti.

Gerçeği söyledi. "Hayır."

Derin bir nefes aldı ve adam onun rahatlamasından keyif aldı.

Ona bunun ev sahibesi yüzünden olduğunu söylemeliydi. Komşuları. Yerlerin gıcırdaması ve duvarların her sesi içeri alması. Gerisini sır olarak saklamalıydı - buraya kadın getirmek yerine, o yatağa uzanıp kendini eline aldığı ve gözlerini kapatıp *Imogen*'i hayal ettiğini - yumuşak tenini, ipeksi buklelerini ve ona her hediye ettiğinde onu sertleştiren o gülümsemeyi.

En azından bunu ondan saklayabilirdi.

"Bunu hayal etmişim, biliyorsun," dedi.

Ne? Yüksek sesle mi konuşmuştu? Ne hayal etmişti?

"Sen, başka bir kadınla," diye devam etti. "Onu hayal ettim. Güzel ve zeki. Zarif ve sakin. Uzun boylu ve sevimli. Muhteşem biri."

Sen muhteşemsin.

"Bana hiç benzemiyor."

"Öyle biri yok," diye ısrar etti, planladığından daha yüksek sesle ve hemen sesini alçaltarak durdu. Evde başkaları da vardı. Sessiz olmak zorundaydılar.

Onu yatağa yatırması için bir neden daha.

"Bunun için mutlu olmamam gerektiğini biliyorum," dedi parmak eklemlerine. "Ama ben mutluyum."

İşini bitirdi ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, ceketinin düğmelerini açmadan önce bezi bir kenara bıraktı ve içinden kayarak çıktı, yere düşmesine izin verdi, ona elbisenin çizgisini tam olarak görkemli bir şekilde gösterdi.

Güneş ışığı ve limonlar. İnsanı cezbedtiği için kışın var olmaması gereken bir renk.

Elbette, dünyadaki diğher her şey griymiş gibi onu her renkte baştan çıkardı ve sonra Imogen geldi ve canlılığıyla hediye etti. Cehennemdeki Persephone gibi.

"Imogen," diye tekrar fısıldadı. "Bu gece seni eve götüremem. Kar-"

Başını iki yana salladı ve her zaman boynuna iliştiirdiği obsidyen broşu çıkarıp yeniden taktı ve ateşin yanındaki alçak masanın üzerine koydu. "Bu gece için bu evle idare etmek zorundayım."

Tommy bu sözler karşısında inledi; buranın onun evi olduğunu hayal etmesine yol açtıkları için lezzetli bir cezaydı bu. Onun evi olduğunu. Ona ihtiyacı olan her şeyi verebilirdi. Yiyecek, barınak ve zevk.

Onu memnun etmek için yapabileceği şeyler.

Ona gülümsedi. "Çıkardığın o sesi seviyorum. Bazen benimle birlikte olmaya dayanamayıp dayanamadığını merak etmeme neden olan o gümbürtü.

Bazen bensiz kalmaya dayanamıyor musun diye merak ediyorum."

Ellerini kalçalarının üzerinde kavuşturdu ve ona uzanma dürtüsüne direndi. "İkisi de." Yüzünde bir şey parladı. Hüzün gibi bir şeydi ve adam bundan nefret etti. Onun buradaki gücünden şüphe etmesinden nefret ediyordu. Onun değerinden. "Seninle birlikte olmaya dayanamıyorum, çünkü yapabileceklerimden korkuyorum. Nasıl

..." Derin bir nefes alarak sözlerini tamamladı. "Tanrım, Imogen. Sana yapmak istediğim şeyler."

Üzüntü yerini meraka bıraktı. "Ne tür şeyler?"

Onu reddederken tüm kasları gergin bir şekilde kendini tutuyordu. "Söyleyemem. Eğer söylersem, kendimi bunları yapmaktan alıkoyamayabilirim. Ve sen de ..."

"Mahvolmuş mu?"

Tanrım, o kelime. Çağrıştırdığı görüntüler. Imogen, çıplak, gür ve onun. Onun yatağında. Onun ateşinin yanında. Kalçalarının arasında ziyafet çekerken elleri saçlarında. Onun sikine binerken.

İnsandan çok hayvana benzeyen bir ses çıkardı.

Bir kez daha dizlerinin üzerine çöktü ve omurgasını dikleştirdi. "Oh," dedi usulca. "Bu farklı bir ses."

O kadar yakındı ki. Elbisesinin kumaşı dizine sürtündü. "Uyumalısın," dedi. "Yatağı alabilirsin."

Kaşları çatıldı. "Nerede uyuyacaksın?"

Yerde. Ait olduğu yerde, ona yapmak istediği her şey için cezalandırıldı. Onunla birlikte. Onun için. Bir an için bile olsa ona layık.

"Diğer odada."

"Peki ya senden burada uyumanı isteseydim?"

"Uyuyamayız," dedi. "Tanrı beni affetsin ama günaha karşı koyacak kadar terbiyeli değilim."

Kadının gözleri zevkle parladı ve adam bir küfür savurdu. "Benden mi?"

Bunu söylememeliydi. "Senden." Ve kesinlikle söylememeliydi *doğruladı.*

"Ama ya-"

"Hayır." Reddi kesindi. "Eğer biz- Eğer ben-" Öne doğru eğildi, ona yaklaştı. Acil. "Imogen. Elbette görüyorsun."

"Buna mahvolma dememiz çok tuhaf," dedi usulca ve adamın kalbi çarpmaya başladı. "Oysa mahvolmadığı çok açık. Olgun, taze ve hayat dolu bir parça." Durakladı. "Kendi seçtiğim yol, her şeyi daha parlak, daha dolu ve daha heyecanlı gösteren yol ... nasıl olur da bizim yıkım dediğimiz yol olabilir?"

Onun adını fısıldadı, çünkü böylesine cazip bir argüman karşısında söyleyecek başka bir şey yoktu.

"Tommy," diye yumuşak bir fısıltıyla devam etti, gözleri zengin samur rengindeydi, saf baştan ıkarıcıydı. "Hissettiklerim... hissettiklerim..."

Ona nasıl karşı koyacaktı? Hristiyan âleminde ona karşı koyabilecek tek bir aziz bile yoktu. O bir ayartı, günah ve çok daha tehlikeli bir şeydi. Adını koymaya cesaret

edemediği bir şey. "Ben ..."

Dişlerini sıktı. *Söyle bana. Söyle.*

O daha kötüsünü yaptı. Ona dokundu, parmakları dizindeydi ve adam sarsıldı, neredeyse derisinden sırayacaktı.

Elini geri çekti ve bu daha da kötüydü. Ona doğru uzandı, geri çekilmesini durdurdu, dokunuşuna karşılık verdi. Büyük elini küçük elinin üzerine koyarak avucunu düz bir şekilde ona bastırdı.

Gözleri onunkilere kaydı.

"Bitir şunu," diye homurdandı. Çok sert olduğunu biliyordu. Talep için yumuşaklık bulamıyordu. "Ne hissediyorsun?"

Bakışları, kaslarının daha fazla dokunuş için istekli bir şekilde esnediği uyluğundaki eline kaydı. Elini sıktı ve adam inanılmaz derecede sertleşti,

Ağrıyordu, içindeki her şey elini daha yukarı kaldırmak, ona ne hissettiğini göstermek için çığlık atıyordu.

"Söyleyecek sözüm yok," dedi başını sallayarak. En iyisi buydu. "Dene."

Parmakları bacağının üzerinde esnedi ve adam nefesini içine çekti. Yüzünde bir şey parladı. *Tanıma*. "Bu," diye fısıldadı. "Bunu hissediyorum. Sanki dokunduğumuz yerden başka bir şey değilmişim gibi. Ve aynı zamanda, hiçbir şey değilim. Diğer tüm yerlerde korkunç bir şeyim. Ağrıyan. Ham."

Her şey bitmişti. Parmakları onun buklelerine dolanırken ve aralarındaki mesafeyi kapatırken onu hareketsiz tutarken bile bunu biliyordu. Ne isterse istesin, ona verecekti.

Dudaklarından kıl payı uzakta durdu.

"Sana ihtiyacım var, Tommy."

Kelimeleri öpücüğüyle yakaladı, sandalyeden kalktı, dizlerinin üzerine çöktü, elleri kızın yanaklarında, kız ona yapıştı. Vahşi. Çaresiz. Onun öpücüğüne kendi öpücüğüyle karşılık verdi, ona açıldı, onu yalayan diliyle buluştu, onu yavaşça ve günahkârca okşadı ve kendi acısına teslim oldu. Kendi ham ihtiyacına.

Kız haykırdı ve adam öpücüğü kesmeden önce sesi yuttu ve ikisini de nefes nefese bıraktı. Dudaklarını kızın yanağında gezdirip kulağında oyalandı. "Emin ol," dedi. "Ben bu oyunu oynayabilecek güzel adamlarınızdan biri değilim. Ben kaba ve sertim. İstediğin şeyi reddetmek için gereken incelikten yoksunum." Kulağının altındaki yumuşak, mükemmel ve hassas deriyi emdi. Kadın onu dışarı çıkarmakla tehdit eden küçük bir ses çıkardı. "Neye ihtiyacın olduğundan emin ol."

Kadının gözleri açıldı, karanlık, günahkâr ve öylesine arzu doluydu ki, adam çoktan dizlerinin üzerine çökmüş olduğu için minnettardı. "Ben Eminim," dedi. "Aylardır eminim."

Aylar.

"On dört ay," dedi, sözcükler yumuşak ve utangaçtı. "Thomas Peck, ben Seni gördüğüm andan beri bundan eminim." Küçük bir gülümseme. Lanet bir kraliçe gibi. *"Sana ihtiyacım var."*

Ona karşı koymak yoktu.

Arzusu da yoktu.

"Yatağıma gir."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Imogen emir karşısında titredi, bir fitil, baş döndürücü bir beklenti ve ses dalgası getirdi. Nefesini tutmasına neden olan bir köpük.

Fark etti, artık bekleyemeyeceği bir hediyeymiş gibi ona uzanıyordu. açtı, ayağa kalkmasına yardım etti ve sonra onları temizledi. Onu, küçük odanın geri kalanını gölgede bırakan, kendi boyundaki bir adam için yeterince büyük olan yatağa taşıdı.

Ve onun için de, diye düşündü adam onu kenara oturtup önünde diz çökerken.

Eğildi ve yüzünü ellerinin arasına aldı, elleri omuzlarında ve sonra içinde gezinirken onu derinden öptü, paltosunu üzerinden itti, onu acilen isterken bile yaralı koluna dikkat etti

Kumaştan arınmış. Böylece ona dokunabilecekti. Ona sahip çıkabilsin.

Tommy hiç tereddüt etmeden onu derin, vahşi ve gür bir şekilde öperken, giysiyi kollarından sıyrıp odanın öbür ucuna fırlattı. Geri kalan yelek için birlikte çalıştılar. Kravat. Gömlek, başının üzerinden kalktı ve buruşuk bir yığın halinde kardeşleriyle buluşmak üzere uzaklara yelken açtı.

Sonra Imogen ellerini onun sıcak ve pürüzsüz tenine koydu ve dudaklarını bir kez daha, sonra bir kez daha kovalamasını severek öpüşmeyi kesti, avuçlarını omuzlarına koyup onu itmeden önce. Aralarına mesafe koyarak gitti, ağır ağır nefes alıyordu ve suç işlemek istiyormuş gibi görünüyordu. Sanki onları ayıran herkesi cezalandıracakmış gibi ama söz konusu Imogen olduğu için buna izin verecekti.

Çünkü o istediği sürece her şeye izin verirdi. Kalbi göğsünde çarpıyordu. Baş döndürücüydü.

"Görmek istiyorum," dedi. "İzin ver bakayım."

Tanrı yardımcısı olsun, o yaptı. Ateş ışığının geniş göğsünün ve kaslı kollarının üzerinde oynamasına yetecek kadar geriye yaslandı. Onun güçlü olduğunu biliyordu -kendisini hiçbir ağırlığı yokmuş gibi taşıması gibi- ama bunun kanıtını görmek ... kalın kolları, rıhtımdaki geceden kalma bandajı, göğsünün düzlemleri üzerindeki ve derin bir V şeklinde kesilmiş kaslar arasında daraldığı gövdesinden aşağı inen koyu renkli saçları, kollarının bandında kayboluyordu.

pantolonlar . . .

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Çok güzelsin."

Başka tarafa baktı. Bunu söylemek kolay değildi ama kızarmış olabileceğini düşündü.

"Bunu sana hiç kimse söylemedi mi?" diye sordu. "Öylesin. I-" Ona doğru uzandı, parmakları teninde, göğsündeki kaba tüylerin arasında gezindi. "Ben-"

"Ne istersen," dedi hemen. "Al."

Onun için açgözlüydü, vücudunun sert hatlarını izliyor, hızlı, derin nefesinden ve kaslarının gerilmesinden ve kendini ondan uzak tutmasından zevk alıyordu. "Arzularımın detaylarıyla ilgilenmiyor musun?"

"Arzuna perçinlenmiş durumdayım," diye cevap verdi, sözlerinde karanlık bir kahkaha vardı. "Ama her ne ise... o senin. Seni inkar etmeyeceğim."

Adamın göğsünde gezindi ve gövdesinin bir tarafındaki büzülmüş bir çemberde durdu. Bakışları onunkilere kaydı. "Vurulmuşsun."

Onun elini kavradı ve bir öpücük kondurdu. "Zar zor bir çizik."

Bu bir yalandı ama söylemesine izin verdi. Onun endişelenmesini istememesi hoşuna gitmişti. Araştırmasına devam etti, uzun bir kabarık deri çizgisi üzerinde durdu. Keskin bir bıçağın sonucuydu bu. "Peki ya burası? Başka bir çizik mi?"

"Kesinlikle," diye nefes nefese kaldı. "Imogen, beni mahvediyorsun."

"Bu umurumda değil," dedi, sözlerini sertleştirerek. "Canının yanmasından hoşlanmıyorum."

Büyüleyici mavi gözleri onunkileri buldu. "Sanki bir hak iddia ediyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz leydim."

Yapabildiğini düşünsene? Onun kendisine ait olduğunu hayal edebiliyor muydu? Bu fikir onu heyecanlandırdı. "Peki ya yapsaydım? Daha iyi bakar mıydın?"

Ona uzanıp derin ve derin öptü ve ikisi de ağır ağır nefes alırken alnını onunkine bastırdı. "Başka seçeneğim yok, değil mi?"

"Yapmazdın," dedi, şakacı ve vahşi hissederek. "Çünkü benim olursun."

Benimkini. Bu kelime çok lezzetliydi, onsuz geçen uzun bir yolculuğun ardından gelen bir yemek. "Senin olurum," dedi kulağına. Kabul ediyorum. Güçlü ve sıcak ve Mükemmel.

Parmakları pantolonunun ön kısmında dans ederek aşağıya doğru indi ve adamın sert, gergin uzunluğundan kaçınarak nefes nefese kalmasına neden oldu. Ve sonra, bir sürpriz. Adamın ceplerinden birinden bir kâğıt parçası çıktı. Tanıdığı bir kâğıt.

Cebini karıştırdı ve beyaz kareyi aralarında salladı. "Notunu saklamışsın."

Elini tek yumruğuyla kavradı, sanki not almak için vakti yokmuş gibi avucunun kuvvetiyle buruşturdu. Ama bunun yerine elini yana çekip onu tekrar öptü. Bu sefer bir ödül gibi. "Bu gece harikaydın," dedi usulca.

Kâğıdı açtı ve başparmağını kelimelerin üzerinde gezdirirken onu izledi. *Seni seviyorum.* Hayran bakışlarını ona çevirmeden önce uzun bir süre mesaja baktı. "Bu çok zekiceydi. Görünmez mürekkep."

Övgüyle birlikte bir zevk tınısı geldi ve kadın gülümseyerek elini adamın kolundan aşağı kaydırды. "Eski bir numara. Romalı. Yaşlı Pliny."

Kaşları kalktı. "Ben de senin ilgi alanının antik Yunan olduğunu sanıyordum."

"Sırlar hakkında bilgi edinebileceğim her yerde yatıyorlar," diye yanıtladı.

"Ve bu da

-Bu sadece çocuklar için bir parti oyunu değil." Durdu, yanakları ısınmaya başladı.

Bakışları bilerek döndü. "Imogen, yüzün kızarıyor mu?"

Bir elini yanağına bastırarak sıcaklığın geçmesini istedi. Ne de olsa bu adamın yatağındaydı ve adam onun önünde yarı çıplaktı. Utanmaya ne yer vardı ki? "Eskiden aşıkların birbirlerine mesajlar yazdıkları söylenir. bedenler. Yetişkinler için de bir oyun."

"Hmm." Tommy'nin kara kaşları merakla kalktı. "Peki kurallar neydi?"

"Bilmiyorum, kitapta yazmıyordu."

"Yaşlı Pliny, her zaman en önemli kısımları atlar," diye cevap verdi, öne doğru eğilip boynunun yumuşak tenine bir öpücük kondurdu ve kadın iç çekene kadar hafifçe emdi. "Yine de hayal etmişsin. Nasıl yaptıklarını kendilerini bir tuval. Beni nasıl tuvaliniz yapardınız?"

Seni tuvalim yapabilirim. Bunu ona geçen gece, rıhtımda, dikiş atarken söylemişti. Parmakları ön kolunda gezindi,

hızla iyileşen yara boyunca. "Evet."

"Söyle bana kahinim," diye sordu alçak sesle. "Benim için hangi kehaneti yazardın?" Elbisesinin üstündeki tene, göğüslerinin onun için gerildiği yere bir öpücük kondurdu. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha. "Beni hangi gerçekle boyardın?"

"Yapardım-" Onu çözüyordu. "Ben-"

Elbisesinin kumaşını kavradı ve aşağı çekerek göğsünün gergin ucunu ortaya çıkardı. "Söyle bana," diye fısıldadı. Bir emir. Bir tehdit.

Seni aşkımla boyardım.

Sözcükleri ısırdı, onları söylemek için çaresizdi ama yine de her şeyi mahvedeceklerini biliyordu. Adam yanağını çevirip sakalının kalın tüylerini ağrıyan teninde gezdirirken ona baktı. Haykırdı.

Öpücüğüyle çılgılığı çaldı, başını kaldırmadan önce yuttu ve usulca, "Şşşt, aşkım. Duyulacağız."

"Özür dilerim," diye cevap verdi. "Öyle demek istemedim..."

Ve sonra göğsüne geri döndü, sakalını işkence eder gibi teninde gezdirdi. "Yanlış anlıyorsun," dedi, elleri eteğinin ucundaydı, kumaşı bacaklarından yukarı kaydırıyordu, elleri teninde büyük ve sıcaktı, arkalarında ateş bırakıyorlardı. "Çılgılık attığını duymak için her şeyimi verirdim Imogen. Ama bu seslerin hepsi benim için." Onu bastırdı. Uyluklarını ayırdı ve göğsüne doğru dönerek gergin ucunu yaladı. Dudağını ısırdı ve küçük, yumuşak bir ses çıkardı. "Bunlar benim gizli mesajlarım. Ne kadar sessiz olabileceğini düşünüyorsun?"

Onun hiç durmaması için ne kadar sessiz olması gerekiyorsa o kadar.

Sonra ağzını açıp meme ucunu ağzına aldı ve kadın neredeyse yerinden çıkacaktı, hemen Tommy'nin saçlarına tutundu. "Tommy," diye fısıldadı, adı boğuk ve acıtıcıydı.

Onu serbest bıraktı ve sıkı tomurcuğun üzerini yaladı. "Bana kehanetimi vereceğini sanıyordum?" Elleri daha yukarılara uzandı, çoraplarının kenarını buldu ve kalçalarındaki kurdeleleri hızla çözdü. "Söyle bana gelecek?"

Her şey çok fazlaydı. "Ben kendi geleceğim için bu kadar çaresizken senin geleceğini düşünmek çok zor."

Alçak herif sırtıttı, beyaz dişleri kızın tenine sürtünürken parladı ve kız nefesini içine çekti. "Evet..."

"O zaman bana geleceğini anlat, Kahin." Bir yalama daha. Başka bir emme. İpeğin bacağından aşağı kayması. "Gerçekleştirmeme izin ver."

Ona istediği her şeyi istemesi için izin veriyordu. Serbest bırakıyordu.

Ama . . . "Korkarım hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Elleri diğer çorabına doğru ilerlerken durdu. Başını kaldırdı. "Neyle?"

"Ne değil. Kimi." Bir duraklama. Gözlerini kapattı, bundan nefret ediyordu ama söylemek zorundaydı. "Benim tarafımdan."

"Imogen," diye fısıldadı Tommy, kızın bacaklarını serbest bırakarak yüzüne uzandı, gözleri kızın kileri arıyordu. "Seninle ilgili hiçbir şey-" Tommy küçük bir inançsızlık oflaması çekti. "Seni istediğim gibi . . . Asla yapamam. Bu imkansız."

"Öyle değil ama. Bunu daha önce hiç yapmadım." Deneyimsizliğinden nefret ediyordu. "Bazı şeyler duydum. Hatta bazı şeyler gördüm. Ama bilmiyorum..." Kucağına baktı, etekleri kıvrılmıştı ve adam dizlerinin üzerinde, kalçalarının arasındaydı. "Seni nasıl memnun edeceğimi bilmiyorum."

Küfür etti, yumuşak ve hınzırca ve sadece bu kelime bile kadının çekirdeğine zevk akıttı. "Zaten biliyorsun aşkım," dedi. "Beni daha önce de memnun ettin, balodaki kütüphanede kollarımda parçalandın."

Başını iki yana salladı. "Ama sen yapmadın-"

Bir öpücük daha çaldı. "Sen, zevkini buluyorsun, Imogen. Seni memnun etmeme izin veriyorsun. Bu beni memnun edecek."

"Peki ya *sen*?"

Onu, kendini unutmasına yetecek kadar uzun süre öptü. "Zevkinizin beni ne kadar memnun ettiğini görmek ister misiniz leydim?"

Yalan söyleyebilir. Muhtemelen yalan söylemeliydi. Ama söylemek istemedi.

Ona gerçeği söyledi. Parmaklarını tekrar gövdesinde gezdirerek, dokunuşuyla kaslarının gerilmesinden ve dalgalanmasından zevk alarak onu boyadı. "Evet."

Kendini ona teslim etti ve birlikte çarpışmaları bir patlama gibiydi, elleri dizlerinde, kalçalarında, başka bir çorabı çıkarıyor, onu yatağın kenarına yaklaştırıyor ve ayağa kaldırıyor, sırtını ona dönüyordu.

Ayağa kalktı, ona doğru eğilip boynunun arkasına, omuzlarına öpücükler kondururken sıcaklığı o kadar yakındı ki. Ve sonra elleri elbisesinin bağlarını çözdü. "Sizi soymam sizi memnun eder mi leydim?"

"Olur," diye fısıldadı.

Ve yaptı, elbisenin düğmelerini açarak ayaklarının dibinde birikmesine izin verdi. Adam durakladı ve kadın onun dilini korsesinin kenarında hissetti.

"Durma," dedi, sözcükleri durduramadan ağzından çıkmıştı. "Eğer seni memnun edecekse," diye cevap verdi, kelimelerinde mizah vardı.

Bu bir oyundu. Onların oyunu.

Korse gitmişti, onu iç çamaşırı izledi.

Bir elini omurgasından aşağı kaydırды ve kadın nefesini içine çekti. "Söyle bana," diye fısıldadı.

Repliğini biliyordu. "Bu beni memnun ediyor."

"Ve ben." Ve sonra tekrar dizlerinin üzerine çöktü, iri elleri kızın poposundaydı, onu orada kavradı ve alevler içinde bıraktı. Kadın dönmeye çalıştı ama adam önce bir küreye, sonra diğerine bastırдыğı öpücüğüyle onu durdurdu. Tekrar küfretti, kadının tenine karşı karanlık ve hınzırca. "Sana burada bakmamak için kaç kez kendimi durdurmak zorunda kaldım biliyor musun? Eteklerinin altındaki bu salınımı izlemekten? Benden saklanmış? Bunu ne kadar uzun zamandır istediğimi biliyor musun?"

Kadının tenine bir öpücük daha kondurdu, elleri kalçalarının etrafında, uyluklarından aşağıya, aralarına kaydı ve onu sıkıca avuçlarının içine aldı.

Onun orada olduğunu hissedince nefesi kesildi. Her yerde. "Ne yapmak istiyordun?"

Bir duraksama ve onun ne düşündüğünü duymak için her şeyini verebilirdi. Oyunu denedi. "Bilmek beni memnun eder."

"Eğil." Komut yumuşak ve çelik gibiydi. "I-"

"Seni memnun etmeme izin ver," diye fısıldadı.

Adamın dediğini yaptı, yatağın üzerine katlandı, kontrpasın sert kumaşını karnında, göğüslerinde, yanağında hissetti.

Titreyen bir nefes verdi. "Sen ... çok güzelsin."

Neredeyse inanacaktı. Ve sonra adam onun kalçalarını ayırıyordu ve Parmakları oradaydı, onun için acı çektiğı yerdeydi ve gözlerini kapattı, onu orada istiyordu. "Eğer sana burada dokunursam. . ." Parmakları onun içine kaydı ve

küçük bir ses çıkardı. "Şşş, aşkım. Biri duyacak. Ve sonra nerede olacağız?"

Nasıl oldu da bu soru daha fazla acı çekmesine neden oldu?

"Oh, hoşuna gitti," dedi, alçak sesle ve karanlık, sanki kötü bir şey keşfetmiş gibi. Belki de keşfetmişti. "Seni ne memnun eder, Imogen? Sessiz olmak zorunda kalmak mı?"

Dili kızın kalçasının arkasını okşuyordu. "Evet."

"Duyulmak istemiyor musunuz?" "Hayır," diye nefes nefese kaldı.

"Ama bu hoşuna gidiyor... bulunma tehdidi." Evet. Evet. Evet. Hoşuna gitmişti.

"Bunun olmasına asla izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?" Parmakları çıldırtıcı bir şekilde ileri geri okşuyor, kızın olduğu yerde daireler çiziyordu.

Onun için çaresiz. "Çünkü bu benim için." Bir diş sıyrığı. Sırtında küçük bir kıstırma. Ve parmakları, okşayarak. Alay ediyor. Mükemmel. Acı verici.

Yüzünü yatağa çevirdi ve hayal kırıklığı dolu bir ses çıkardı. "Lütfen, Tommy."

Ve böylece oyun sona erdi. Sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu sırtüstü çevirdi ve kalçalarını iyice araladı, bakışları onun göbeğine, kendisine doğru eğilen kalçalarına perçinlendi. "Lütfen," diye tekrar fısıldadı ama fısıldamasına gerek yoktu.

Çünkü adam zaten oradaydı, onu iyice açmış ve ağzını onun sıcak, ağrıyan çekirdeğine dayamıştı, uzun uzun ve sertçe yalıyor, onu ateşe veriyordu. Adam kendisiyle sevişirken onu karşılamak için yukarı doğru itti, bu his o kadar harikaydı ki, ona verdiği zevkten çılgılık atmamak için bir kolunu ağzına attı, diliyle ve parmaklarıyla emdi ve okşadı, serbest eliyle başını bulduğunda homurdandı, saçlarını kavradı ve daha hızlı ve daha hızlı hareket ederken onu yakınında tuttu.

Nefes kesici bir nokta bulduğunda parmakları yavaş, günahkâr bir itiş gücüyle kadının içinde çalıştı ve kadın, zar zor ve silah sesi kadar gürültülü bir şekilde adını odaya haykırdı. Aldığı zevkin bilinciyle, geniş omuzlarıyla kalçalarını geriye doğru bastırdı, hareketlerini tekrar tekrar tekrarladı, derin, sert yalamalar, tekrar tekrar, sert ve güçlü, tıpkı diğer her şeyi gibi. Vücudu gibi. Akıllı gibi. O an için, gelecek olanın beklentisiyle titrerken onunki gibi.

Bir patlama.

Binaları yıkanlardan daha parlak, daha cesur, daha güçlü ve Imogen ona karşı hırlarken ona doğru eğiliyordu, ses saf günahı.

Saf zevk.

"Tommy!" diye fısıldadı ve Tommy'nin ellerinden biri başına geldi, ona doğru sallanırken parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi, onu uçurumun kenarından geri getirdi, sabit, sağlam ve şimdiki zamana dönene kadar. Odaya. Ona.

Daha önce yaşadığı hiçbir şeye
benzemiyordu. Ve tek düşünebildiği ... *daha
fazlasıydı.*

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Hayatında gördüğü en güzel kadındı, ellerinde, ağzında, dilinde parçalanıyor, küçük, mükemmel iç çekişlerle kaçana kadar çığlıklarını tutuyor, onu sert ve onun için ağrıyor bırakıyordu.

Hayatının geri kalanını bu anıya -bu geceye- sınıksız sarılarak geçirecekti. Çünkü bir daha asla böyle bir şey olmayacaktı. Ve bu gece burada, onun yatağında yumuşak, yemyeşil bir vaatle sona erecekti ve o, gece boyunca onu kucağında tutmaya ve onu kollarında tutmak için kar gönderdiği için Tanrı'ya ve evrene şükretmeye niyetlense bile, onu sahiplenmemek için sahip olduğu tüm gücü kullanacaktı.

Tommy ondan uzaklaştı, ellerini açarak kadının kalçalarını kavradı ve titreyişlerinden zevk aldı. Onu zevkten zayıf düşürdüğünü bilmenin verdiği derin tatmini inkâr edemiyordu. Gece bitmeden bunu tekrar yapacağına yemin etti.

Onun dudaklarından dökülen iç çekişleri içecek ve tadını ezberleyecekti. Belki o da kendisinden bir şeyler ezberleyecekti.

Kazandığı tek şey bu olsaydı, yeterli olurdu. Olmak zorunda.

Eğilerek karnının kabarıklığına bir öpücük kondurdu, elleri başına gelirken dokunuşundan zevk aldı, parmakları bir kez daha saçlarına dolandı, artık kavramıyordu. Artık acıtmıyordu. Şimdi yumuşaktı. Sevgi dolu.

O da sevgi dolu olabilirdi. Gerçeği yüksek sesle söyleyemeyebilirdi ama bunu ona gösterebilirdi. Bir öpücük daha kondurabilirdi, daha aşığdan, kadın iç çekene kadar dilini oyalayabilirdi.

Bir üçüncüsü yumuşak bir uyluğun etinde, gevşek ve ona açık. Dördüncüsü de eşinin üzerinde.

Sonra onu bıraktı, dizlerinin üzerine oturup son bir kez baktı, ayağa kalkmadan önce son bir derin nefes aldı. Kendini toplamak için. Sabitlemek için

onun düşünceleri. Daha fazla vermeye ve asla almamaya hazırlanmak.

Yalan. Alacaktı. Bunun her anı onun içindi.

"Bekle." Ancak o daha uzaklaşmadan Imogen küçük bir ayağını onun çıplak omzuna koydu. "Beni bırakma."

Eli ayak bileğini kavramak için kalktı, sıkıca tuttu, başparmağı yavaş ve eşit bir kaymayla iç kısmında dolaştı. Orası bile yumuşacıktı, kahretsin. Karşı konulamaz. "Gitmiyorum."

Güzel kahverengi gözleri onunkileri aradı. "Ama sen gidiyorsun," dedi. "Kalsan bile gidiyorsun. Geri çekiliyorsun."

Başını salladı. Yine yalan söylemişti ama bu sefer daha kötüydü çünkü ona yalan söylemişti. "Ben değilim."

Yavaşça doğruldu, aralarına uzandı, parmakları adamın pantolonunun bandına kıvrıldı ve oradaki kumaşı yumrukladı. "Kanıtla," dedi. "Çıkar şunları."

"Hayır." Eğer bunu yaparsa ... eğer ona dokunursa ... Bu işin sonu hiç de asil olmazdı.

Onun düşüncelerini okudu. "Tommy?"

Ona doğru uzandı ve başparmağını yanağında gezdirmekten kendini alamadı. "Imogen-"

"Bu beni memnun eder," dedi, kelimeler hınzır bir darbe gibiydi. Darbe değil. Bir vuruş. Bir kayma. Bir yalama.

Mükemmellik.

Bir adım öne çıktı, onun arzusuyla sarhoş olmuştu. Kendi arzusuyla. "O zaman bu beni memnun eder." Ve sonra kendisinden isteneni yaptı, giysilerinin geri kalanını çıkarıp attı.

Adam bir kez daha doğrulurken "Dur," dedi ve adam tereddüt etmeden emri yerine getirdi. Bir elini kaldırdı, tek hareketi aç bakışlarını Tommy'nin vücudunda gezdirmektir. Tommy vücudunun nasıl görüldüğüne hiçbir zaman fazla önem vermemişti. İnsanların onu çekici bulduğunu biliyordu. Nadiren bir sevgili bulmakta zorlanıyordu ve aptal değildi, gazetelerdeki bütün çift anlamlı sözcükleri anlıyordu.

Ama birden Imogen'in ne düşündüğünü çok önemsemeye başladı. Imogen'in geniş göğsünü incelerken neler düşünebileceğini hayal ederek onun denetimi altında durdu. Düz karnını. Kaba siyah kıllarla tozlanmış kaslı kalçaları. Ya beğenmezse?

"Bırakın beni-"

Kadın durduğunda ne yapacağını bilemeden bir elini göğsüne götürdü. Nasıl olacağını.

Bakışları kararmış, hareketi takip ediyordu.

Elini bir kez daha kaydırdı. Onu takip ederken başka bir aç bakış.

Hoşuna gitti.

Bu bilgi ona çarptı ve geri kalanını hatırladı. Başka neler görebiliyordu. Hiç düşünmeden gövdesini okşadı, kadının gözlerindeki merak ve arzu ışığı kendi dokunuşunu -genellikle göstermelik ve faydacı olan- güçlü kılıyordu. Yüklendi.

Karnına ulaştığında onu ürkütmek istemediği için sustu. "Durma," diye fısıldadı. "Çok güzelsin."

O değildi. O, yatağında çıplak ve mükemmeldi. Bir kahin değil. Bir tanrıça.

Kadının istediğini yaptı. Daha aşağı. Daha da alçal.

Imogen'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu ..." Başını salladı, gözleri adamın sakindeydi, düz, kalın ve onun için ağrıyordu. "... hayal ettiğim gibi değil."

Alçak sesle gürlemesine engel olamadı. "Bunu çok mu hayal ettin?"

"Çok fazla," dedi yumuşak bir sesle, çenesi yumuşak ve gevşekti, adamın istemeye hakkı olmayan şeyleri istemesine neden oluyordu. Ve sonra Imogen, onun mükemmel kızı, sanki o da bunları istiyormuş gibi yutkundu ve "Bu

Evli kadınlarla yeterince zaman geçirdim.

klasik sanat bilgisi ya da British Museum ziyareti ile tahmin edilemez. Ama sizinki"

Tommy gözlerini kapadı ve kendini eline alarak tepeden tabana doğru uzun, yavaş bir kayışla kendini okşadı, o düşüncesini bitirirken buna karşı koyamadı. "... önemli."

Kahkahası zevkle nefes verirken geldi. İlk kez böyle bir değerlendirmeye tabi tutulmuyordu ama Imogen'la birlikte şimdi farklıydı. Daha önce hiç olmadığı bir şekilde onun onayını almak için sabırsızlanıyordu.

Kendini tekrar okşadı, onun izleyişini seviyordu. Ona istediği her şeyi vermek için yanıp tutuşuyordu.

Gözleri daha da karardı. "Bunu tekrar yap."

Kadın onu öldürecekti ama o istediğini yaptı, bunu yaparken tepesinde bir damla sıvı belirdi. Kadın öne doğru eğildi.

Oh, Tanrım.

"Bu hisset-"

"Evet," diye homurdandı başka bir vuruşla.

"Ben ..." Kadın ona doğru uzandı ve adam sert bir şekilde nefesini verdi. Kadın bu sesle donakaldı, parmakları onunkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Ona dokunmak istedi.

Bakışları onunkilere kaydı ve Tommy ona baktı, yumuşak teni ve yumuşak kıvrımları, kocaman gözleri, siyah saçları ve korkunç, harika şeyler yapma isteği uyandıran dudakları. Ona doğru uzandı, başparmağını dolgun alt dudağının üzerinde gezdirerek ağzının hemen içine daldırdı.

"Acaba

seni memnun eder mi?"

Döndü ve avucuna bir öpücük kondurdu, küçük dili gizlice çıkıp tenini yaladı ve adam karanlıkta küfretti. Gözlerinde bir şey parladı. Fesatlık.

"Şşşt," dedi. "Sessiz olmalısın, yoksa biri duyacak."

Bir tanrıça değil. Bir siren.

Onu kıyametine çağıran.

Ve kadın dikkatini tekrar eline verdiğinde, "Bırak beni" demeden önce kendini okşamaya devam etti.

Onu bundan mahrum edecek bir erkek daha yoktu. Onu eline aldı, üzerinde çalıştı, nasıl hissettiğini öğrendi. Ucunda bir damla daha oluştu ve tenine sürttü. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu, gözleri onunkilere kaydı ve bakışlarındaki kuşku onu yere serdi.

Eğildi ve kızın ağzını yakıcı bir öpücükle kaptı, diliyle derinlere daldı ve şöyle dedi: "Evet, aşkım. İşte böyle. Bu mükemmel. Sen mükemmelsin."

Bu sözler karşısında kızardı, eli mükemmel bir şekilde sıkılaştı ve adam onun elini kendi eliyle sararak tüm sırlarını açığa çıkardı. Kadın onu okşadıkça, adam kendini ona teslim ettikçe, dokunuşundan zevk aldıkça, serbest eli yumuşak teninde, omuzlarında, kollarında kaydıkça, göğüslerinin uçlarında, kalçalarının ipeksi kıvrımlarında oynadıkça nefesleri sertleşti ve kesildi.

Kısa süre sonra bu çok fazlaydı ve onun hareketlerini durdurdu. "Dur, aşkım." Bakışları onunkilere kaydı. "Ama sen-"

"Evet..." Eğildi ve güzel yüzündeki şüphe kaybolana kadar onu öptü. "Tanrım, daha önce hiçbir şeyi bunu istediğim gibi istememiştim. Seni istediğim gibi. Ama yapamam. Yapamayız."

Kaşları çatıldı. "Yapamam değil.

Yapmayacağım." "Yapmamalı."

"Bu ne saçmalık," diyerek onu serbest bıraktı ve yatağın üzerinde dizlerinin üzerine çöktü, tekrar dokunmak için can atarken bile yemyeşil vücuduyla onu baştan çıkardı. "Ne kadar az ilgi duyduğumu açıkça belirtmedim mi?"

"Imogen," diye itiraz etti, ona yaklaşıarak yüzünü ellerinin arasına aldı. Bunu açıklamak istiyordu. "Sen bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Benden daha fazlasını."

"Neyi hak ettiğimi gayet iyi biliyorum."

Tommy bu sert sözler karşısında kaşlarını kaldırdı, Doğu Yakası'nda geçirdiği bir günün ardından birdenbire Mayfair'i hatırlamıştı. Zaten mesele de buydu, değil mi? "Kahretsin Imogen, ben sana göre değilim," dedi kendi maskesini düşürerek. Shoreditch'in sesine karışmasına izin verdi. "Ben sadece senin gibi bir kadına dokunmayı hayal etmiş Doğu Yakalı bir çocuğum. Bu, hayal etmeme bile izin vermediğim bir şey. Sen, burada, yatağında çıplak ve tatlısın." Kendini durduramayarak onu tekrar öptü, kadının kendisine doğru bastırışını, vücudunu okşayışını, ondan alabildiği her parçayı içine çekişini seviyordu. "O kadar mükemmelsin ki, benim için fazla mükemmelsin."

Onu öpme sırası ondaydı, vücudunu okşama sırası ondaydı, dokunuşuyla onu yakıyordu. "Beni hayal etmediğini söylüyorsun," dedi öpüşmeyi kestiğinde ve ikisi de nefes nefese kaldığında. Adam gözlerini kapadı ve inkâr etme dürtüsüne direndi. Yalanını ve onunla tanıştığı andan beri onu hayal ettiği tüm yolları itiraf etmek için. "Ama ben seni hayal ettim,

Tommy." Parmakları onun tenine takıldı. "Seni binlerce şekilde hayal ettim. O düşlerin tadına bakmayı hak etmiyor muyum? Dünya körfezdeyken?"

Tanrıçaya geri dönmüştü. Tekrar dizlerinin üzerine çökmek istiyordu. Ona tekrar tapmak için.

"Zevk almayı hak etmiyor muyum?" diye devam etti. "Şu anda mı? Seninle mi?"

Evet, evet. Tanrım, evet. O yaptı.

"Ya bu benim tek şansım mı?" diye sordu, güzel bir eliyle onun yanağını okşayarak. "Bunu hak etmiyor muyum? Sen hak etmiyor musun?"

Onu nasıl reddedecekti?

Sonra "*Lütfen*" diye fısıldadı; yumuşak, tatlı ve kendisinininkinin ikizi olduğunu fark ettiği bir acıyla doluydu.

Onu kendine çekti, yukarı kaldırdı ve yatakta yan yana gelene kadar onu takip etti ve boğazından küçük bir zafer sesi geldi ve başını kaldırıp "Seni güvende tutacağım" demeden önce bir zevk hırıltısıyla eşleştirdi.

Ne gerekiyorsa.

Onun gözlerine baktı, bakışları berrak ve güzeldi. "Bundan hiç şüphe etmedim."

Öpücükler uzun, yavaş ve kaygan geliyordu ve onunla zaman geçirdi, dışarıdaki karın geceyi sonsuz kılmasına minnettar oldu, elleriyle, dudaklarıyla ve diliyle ona mümkün olan her şekilde tapabilmek için zamandan kaçtı, ta ki kadın yatağında kıvranana, parmakları saçlarına dolanana, onu odaklanmamış ve istekli bakışlarıyla buluşmaya zorlayana kadar.

"Şimdi, Tommy. Lütfen."

Onun için hazırdı. Bundan emindi ama yine de, her kası gergin bir şekilde onun üzerinde yükseldiğinde korkuyla doldu. "Seni incitmek istemiyorum," diye fısıldadı kadın yemyeşil kalçalarını ayırıp ona yer açarken.

"Bana asla zarar veremezsin," diye cevap verdi.

Eğildi ve onu tekrar öptü, derin ve yavaş bir şekilde, kadın ona doğru eğilene kadar. "Konuş benimle," diye emretti, kulağına yumuşak ve sert bir sesle. "Bana hissettiğin her şeyi anlat."

Sadece bir kez olsa bile, hepsini istiyordu. Ona verebileceği her şeyi.

"Seninle dolu hissediyorum. Şimdiden," diye fısıldadı. "Seni içimde hissediyorum

Her yerde. Benim bir parçam. Bu nasıl olabilir?"

"Bilmiyorum, aşkım." Gerçeğe en çok yaklaştığı andı. "Ama ben de hissediyorum." Gözlerini kapadı ve alnını onunkine bastırdı. "Bunu hissetmeyi asla bırakmak istemiyorum."

Ve sonra oradaydı, kızın tatlı, yumuşak ve ıslak olduğu yerdeydi ve kız "Oh" diye fısıldarken lanetledi.

"Anlat bana," diye emretti.

Kadın ona karşı kıvrandı ve adam bir şekilde, imkânsız bir şekilde kendini ondan uzak tuttu. "Sıcak. Ve ağır. Ve ..." Kalçasını eğdi ve adamın ucu onu öpüp girişinde bir yer bulduğunda ikisi de inledi.

Imogen'in iniltisi, içine girerken bir soluğa dönüştü, onu sadece ucuyla doldururken alnından terler boşandı. "Bu *çok iyi* hissettiriyor."

Analize güldü. Elinde değildi. "Ben bile daha iyi ifade edemezdim."

"Sen güldüğünde de iyi hissediyorum," dedi. "Sanki benden hoşlanıyormuşsun gibi."

Kelimeleri duyunca sustu. "Imogen . . . sikeyim . . ." Kızardı ve başka tarafa bakmaya başladı. Adam başını eğerek onun bakışlarını yakaladı.

"Senden hoşlanıyorum. I-" Eğilip onu hızlı ve emin bir şekilde öpmeden önce kelimeleri ısırdı. "I

senin gibi."

Kaşları kalktı ve ona küçük bir gülümseme verdi. "Öyle mi?"

"Hem de çok." *Tanrım, kendini iyi hissediyordu.* Ama ne konuştuklarının ne yaptıklarından daha önemli olduğunu bildiği için kendini tuttu. Kendini tekrarladı. "Çok fazla. Çok fazla."

"Sadece benim yüzümden kızgın değil misin?"

"Senin yüzünden *hep* çileden çıkıyorum," dedi. "Etrafımda dönüp durman beni çileden çıkarıyor. Benden sır saklamandan. Beni nasıl baştan çıkarıyorsun."

Güzel gözlerinde bir ışık. "Seni baştan mı çıkarıyorum?"

Bir aziz olmadığı için kendini bıraktı, daha derine kaydı - sadece bir dokunuş - neredeyse yeterli değil - içine. Kadın nefes nefese kaldı ve adam inledi. "Sen bir cadalozsun."

"Oh," dedi, yumuşak ipek. "Bir vixen. Bunu sevdim."

Bir kez daha kaydırdı ve kadın onun etrafında gerildi, sıcak, ıslak ve mükemmeldi. "Sevdiğini biliyorum," dedi kulağına. "Düşüncelerimi nasıl karıştırdığını seviyorsun."

"Öyle demek istemedim," dedi, ellerinden biri kalçasına geldi, parmakları oradaki ete doğru kıvrıldı ve onu sıkıca tuttu.

"Ama hoşuna gidiyor-" Küçük bir itiş.

Küçük bir iç çekiş. "Bana bakışını seviyorum," diye itiraf etti, kalçaları ona doğru eğilmişti. "Sanki benim gibi birini hiç tanımamışsın ama beni anlamak istiyorsun. Sanki benim tuhaf olmamı istiyorsun. Ve tuhaf. Sanki çok fazla değilmişim gibi."

"Bunu söyleyebilirsin, değil mi? Ne düşündüğümü?" Kadının onu nasıl etkilediğini daha iyi sakladığını düşündü. Onu nasıl şaşırttığını. Onun meydan okumasını nasıl aradığını. "Çok fazla değil. *Yeterli değil.* Asla yeterli değil." Adam daha derine bastırdı ve kadın nefesini içine çekti. Endişe diğer tüm düşüncelerini kovdu. "Aşkım, eğer acıyorsa durabiliriz."

Gözleri onunkilere kaydı. "*Sakın buna cüret etme.*"

Adam şaşkın bir kahkaha attı ve kız ona karşı kıpırdanıp boyutuna uyum sağlayınca derin bir homurtuya dönüştü. Kıpırdamadan ona baktı, yüzünde tehlikeli bir keşif vardı. "Hoşuna gitti."

"Buna bayılıyorum," dedi. "Ama eğer acırsa - biliyorum acıyorum-"

"Acımıyor," dedi hızlıca. "Dolu ve-" Başka bir hareket. "Sıkı."

Bir inilti daha. "Tanrım, evet

öyle." "Bunu hissediyor musun?"

"Hiç bu kadar muhteşem bir şey hissetmemiştim."

"İlginç." Sanki araştırmak istiyormuş gibi yer değiştirdi.

Olamaz. Bir deneyle başa çıkabileceğini sanmıyordu. "Imogen," diye nefes nefese kaldı. "Dikkatli ol."

Merak. Kalçalarını oynattı. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa yapamam ..." Sonra homurdandı, "*Evet.* Tekrar yap."

Muhteşem bir kızdı.

"Yine de yapacaksın," diye fısıldadı. "Beni güvende tutacağına söz vermiştin."

Yapmıştı ve yapacaktı. Kız da bunu biliyordu. Ve bunu bilmesi ona kendini kral gibi hissettirdi.

"Bırakın beni-"

"Her şeyi." *İsteddiği her şeyi.*

Bir asansör daha. Bir daire daha. Kabzasına kadar oturana ve onu altında hissettiğinde zevkten tükenene kadar derin ve pürüzsüz bir şekilde içine battı. Etrafında.

"Tommy." İç çekti. "Bu Hiç hayal etmemiştim ..."

"Bunun için aziz ilan edilmeliyim." Nefes nefese kalmış, sesi Londra'nın bir ucundan diğer ucuna koşmuş gibi çıkıyordu.

Ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Ne için?"

Bir kahkaha daha. Hiç böyle eğlenmiş miydi? Bunu yapmaktan? "Sabrım için."

"İnsanları bu özel eylem için aziz ettiklerini düşünmüyorum" dedi.

Eğildi ve kadının güzel göğüslerinden birinin ucunu emdi. "Ama öyle olsaydı kilisede kaç kişinin daha dikkatini çekerdi bir düşünsene."

"Tommy?"

Diğer göğsüne geçti. "Mmm?" "Hareket etmeyi deneyebilir misin?"

Tekrar dudaklarını çaldı ve istediği gibi yaptı, küçük bir hamleyle içine doğru bastırdı. "Sadece bana hissettiğin her şeyi anlatacağına söz verirsen."

"Mükemmel hissediyorum."

"Mükemmel hissediyorsun."

Kadın kıkırdadı ve adam inanılmaz derecede sertleşti. "Yani-"

"Ben de öyle," diye yanıtladı. "Bakalım daha ne kadar mükemmelleşebiliriz, değil mi?"

Yavaş ve cezalandırıcı bir şekilde çekildi, ona yumuşak ve eşit bir şekilde verdiği itiş için ikisini de acıttı ve kadın başını geriye attı, onu açığa çıkardı

boğazına kadar soktu. Eğildi ve tekrar iterken et sütununu yaladı. Kadın iç çekti ve adam ona bir tane daha ve bir tane daha verdi, boğazını izledi, nefesini dinledi, altında hareket edişini sevdi, yumuşak ve tatlı ve

Mükemmel.

Bundan asla kurtulamayacaktı.

Ondan asla kurtulamayacaktı.

"Daha fazla," diye fısıldadı ve adam da ona istediği her şeyi sonsuza dek vereceğini bilerek verdi. Emin, derin vuruşlar, tekrar ve tekrar, zaman yavaşlayana ve kadın ona yapışana kadar, her ikisinin de vücudunda bir ter parıltısı birlikte sallanırken.

Kadının zevki onun tek hedefi haline geldi ve Tommy kendini onun üzerine kaldırdı, dizlerinin üzerine çöktü ve onu kalçalarının üzerine çekti, tekrar içine kaydı, parmaklarını kadının merkezindeki gergin tomurcuğa koyarken birleştikleri yeri izledi, orada sıkı daireler çizdi, kadının sevdiğini keşfettiği kısa itişlerle zamanlama yaptı.

Imogen ellerini vücudunun üzerinde, birleştikleri yere doğru kaydırды ve o anda, birlikte dokunuşlarının altında onun titremesini ve kıvranmasını izleyerek geçireceğini düşündü. Kızın gözleri açıldı ve adamın bakışlarını buldu. "Bana bak," diye fısıldadı ona. "Parçalanışını izlememe izin ver."

İtişlerini yavaşlattı ve onun kendini kaybettiğini görebiliyordu. Kendini zevke teslim ediyordu. "Söyle bana, tatlım. Bana ne hissettiğini söyle."

"Çok fazla," diye nefes nefese kaldı. "Çok dolu."

Bir eli kalçasına yerleşti ve sıkmaya başladı. "Daha fazla."

"Benim açgözlü kızım," dedi. "Benim için can atıyor."

"Açgözlüyüm," diye itiraf etti. "Ağrım var. Durma. Asla durma." "Asla," diye homurdandı, şimdi daha sert, daha derin hareket ediyordu, parmakları hala çalışıyordu

onun üzerinde. Şimdiye kadar hissettiği cennete en yakın şeydi bu. "Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Çok mükemmelsin. Bunu hissediyor musun, aşkım?"

Bir yay gibi gerildi. "Tommy!"

Adam onu çalıştırırken, sözünü yerine getirirken, ona istediği her şeyi verirken sırtı ona doğru eğildi. Adamın ellerinde, sikinin etrafında, onunla buluşmak için iterek uçtu. "Lütfen," diye nefes nefese kaldı. "İstiyorum-İhtiyacım var-"

O bilmiyordu ama o biliyordu.

Biliyordu ve her zaman ona verirdi. Ne isterse. İhtiyacı olan her şeyi.

"Benim için gel, aşkım," diye homurdandı, onu bir, iki kez okşadı ve sonra "Şimdi."

Öyle yaptı, kollarında titriyor, boşalırken karanlıkta adını fısıldıyordu, sert, hızlı ve sersemletici, ona yapıştı, bir eli bileğini kavradı, horozuna bastırırken onu sıkıca tuttu, zevkini aldı, onun etrafında sarsıldı, sert uzunluğunu tekrar tekrar sağdı.

Ve onun zevkinde kendi zevkini buldu, güzel, gür kıvrımlarına bir, iki kez itmek için çekildi ve geldi, parmakları saçlarında, sanki bakireymiş gibi inlemelerini öpücüğüyle talep etti.

Lanet olsun.

Ona öyle hissettirdi.

Ve belki de bir anlamda öyleydi. Çünkü hiç böyle olmamıştı.

Onu kendine doğru çekerek yan tarafına yuvarlandı ve onu derin ve tatlı bir şekilde öptü. Onu bıraktığında usulca, "Teşekkür ederim. Bana gösterdiğin için. Bunu bana verdiğin için."

Tommy'nin nefesi, kızın ona bir iyilik yaptığını düşünebileceği fikriyle göğsünde sıkıştı. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin," dedi usulca ve yanağına bir öpücük daha kondurdu. Şakağına. Çenesini yukarı kaldırdı ve dilini çenesinin alt tarafında gezdirdi. "Benim tanrıçam. Benim sirenim. Benim kahinim."

Parmakları adamın sakallarında gezindi ve "Senin" diye cevap verdi. Bir kehanet.

Benimkini.

Bunu yüksek sesle söylememesi gerektiğini biliyordu. Eğer söylerse, bunu asla geri almak istemeyeceğini de biliyordu. Bunun yerine onu bir kez daha, iyice öptü ve ateşe odun atmak ve temiz suyla durulanmış bir bez parçası getirmek için oradan ayrıldı.

Yatağa döndüğünde, onu dikkatlice yıkadı, arkasında bir öpücük izi bıraktı, arkasına yaslanıp ona izin verirken, ona ve karanlık odaya fısıldarken ona tekrar tapmasına yol açan öpücükler.

Şurad

a.

Evet.

Tekra

r.

Daha

fazla.

Sizinki

ler.

Kadın utanmadan ve tereddüt etmeden zevkini aldıktan sonra uykuya

daldı ve adam onun yanına uzanıp ateş ışığının dans eden gölgelerini izledi

pürüzsüz, yumuşak teninde gezdirdi. Yorgun değildi. Uyumasına izin veremezdi. Bütün gece ayakta kalıp onu izleyebilecekken değil... Boşa harcanamayacak kadar değerli ve geçici bir hediye.

Ve uykusunda ona doğru döndüğünde, onun sıcaklığını aradığında, sanki her gece böyle uyurlarmış gibi kendini onun kollarına bıraktığında, gelen iç çekişe engel olamadı, hayatı boyunca bir daha bulamayacağını bildiği kemik derinliğinde bir tatmin.

Güvende olduğunu bilmek. Sevildiğini bilmek. Uykusunda bile bu gerçekleri anladığını bilmek.

Imogen haklıydı. O gece mahvolmamıştı.

Ama Tommy öyleydi. Hayatının geri kalanı için. Zamanın geri kalanı için.

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Imogen uyandığında ateş sönmüştü ve oda hareketsizdi.

Başucunda yanan bir ışık vardı. Uykuya daldığında yanmamış olan bir mum. İlk fark ettiği şey ne kadar sıcak olduğuydu, sanki güneşin altındaymış gibi.

Hafıza hızlı, imkânsız, lezzetli ve ürkütücü bir şekilde geldi. Tommy'nin yatağındaydı. Tommy'nin *kollarında*, onun baş döndürücü kokusuyla sarılmıştı.

yüzünü onun sıcak, çıplak tenine bastırdı.

Bu özel senaryoya alışık olmadığı için şaşkınlıkla kaskatı kesildi, ama daha doğrulamadan adamın kocaman ellerinden biri omzunun üzerinden -o da çıplaktı!

"Sorun yok," dedi, sözcükler kulağında alçak bir gümbürtüyle yankılanıyordu.

"Yanımdayım."

Bir an için ona inandı. Kendini kelimelere, dokunuşuna ve loş ışığa bıraktı ve sadece bir anlığına, sadece bu gece için, ona sahip olduğunu ve bunun onun hayatı olduğunu hayal etmesine izin verdi. Holborn'daki merdivenlerin başında, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş kitap yığınları, onun çalışmalarıyla dolu masalar ve birbirlerine dolanarak uyuyabilecekleri kadar geniş bir yatakla dolu bu kiralık odalarda yaşıyorlardı.

Ona karşı hareket etti, gerindi, vücudundaki küçük değişikliklerin, gerginliğin ve sancıların, aralarında olanların gerçekten gerçekleştiğinin kanıtının tadını çıkardı. Bir patlama gibi.

Ancak bu olayda buna tanık olmuştu. Sesleri duymuştu; iç çekişler, inlemeler ve fısıltılar, zevk solukları, çarşafların kayması ve adamın öpücüğünün şakağına bastırması.

Bu patlamayı o da hissetmişti. Hissetmeye devam etti. Bir tane daha yaşamak istedi.

Ama önce, sonrasını öğrenmek istiyordu.

"Seni uyandırdım mı?" diye sordu, uyandırdıysa özür dilemesi gerektiğini hissediyordu. Üzgün olduğundan değil. Eğer dışarıda devam eden fırtınanın zamanından kopardığı bu saatlere sahip olsalardı, eğer pencereye vuran rüzgâr bir gösterge olsaydı, onun uyanık olmasını isterdi.

Tommy küçük bir inkâr sesi çıkardı. "O kadar hareketsizdin ki," dedi. Kelimeler karanlıkta inanılmaz derecede yumuşak ve kusursuz bir netlikte. "Seni izlemeden duramadım." Kadın utanarak yüzünü adamın sıcak tenine çevirdi ve adam itiraz edemeden onu yakaladı. "Muhteşemdi, geçmişte seni deneyimlediğimden çok farklıydı."

Bakışlarını ona doğru kaydırды. "Benim kaosumu umursamıyor musun?"

"Aksine, on dört ayımı inkar edilemez bir şekilde kaosunuza çekilerek geçirdim," dedi, sessiz sözlerinde alçak bir kahkaha vardı. "Kaosunuza direnerek çünkü ortaya çıkarabileceği şeylerden dolayı. Görebilecekleriniz yüzünden."

Başını kaldırdı ve ona baktı. "Peki görebileceğim şey nedir?"

Yatağın üstündeki tavana baktı, oradaki koyu renkli kakma ahşaptan birdenbire büyülenmişti. "Sana bakma şeklim."

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. "Peki bu hangi yol?"

Sonra ona döndü, gözleriyle buluştu, kendi gözlerinde ateş vardı. "Sanki senin gibi bir şeyi hiç görmedim. Hiçbir şey bu kadar parlak değil. Hiçbir şey bu kadar alevli değil. Hiçbir şey bu kadar cezbedici değil, sanki seni izleyebilmek için cehenneme kadar peşinden gelebilirmişim gibi. Yine de bunun kaos olmadığını düşünmeye başlıyorum," diye ekledi. "Kaosun senin göz önünde saklanma şeklin olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Kelimeler kekeleyerek ağzından döküldü ve gözlerini ondan kaçırdı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bence öyle," dedi. "Bence sen bu rolü oynuyorsun -günü kurtarmak için bir bomba patlatabilecek ya da bir canıye bıçak saplayabilecek vahşi Leydi Imogen-"

"Ben hiçbir zaman bir canıye bıçaklamadım," diye araya girdi. "Onlarla başa çıkmak için tercih ettiğim yöntem bu değil."

"Hayır. Siz onları son karışımınızla uyutmayı tercih ediyorsunuz."

"Tecrübelerime göre, bunu yaparsam işimden uzak durmaları daha olası."

"Gördünüz mü? Bu kaos değil," dedi. "Bu tamamen başka bir şey. Kaosun içinde yetkinliğinizi gizlersiniz. Keskin adalet duygunuzu orada saklarsınız. Kahraman olduğunuzu orada gizlersiniz."

Gözlemin onu çözülmekle tehdit etmesi neredeyse çok fazlaydı. Kesilme şekli. "Ben bir kadın kahraman değilim. Kahramanlar cesur, güzel ve

cesur. Kendi kaderlerinin kaptanları." Durakladı ve sonra, "Unutuyorsun, etrafım onlarla çevrili."

"Bana Belles'inden bahset."

Ona karşı hareketsiz kaldı.

"Cehennem Çanları," dedi usulca. "Bize bu ismi verdiğinde, bundan nasıl zevk alacağımızı hayal bile edemezdin."

"Bir işe yaradıysam ne mutlu bana," diye cevap verdi Tommy, eliyle kadının sırtını okşayarak. "O gecenin *haberlerde* daha az ciddi bir şekilde anılmamı da sağladığınızı düşünürsek."

Kıkırdadı. "Keşke Londra'daki hanımlar bir Peek of Peck'e sahip olabilselerdi. *Şimdi.*"

Homurdandı ve onu sırt üstü döndürdü, eğildi ve dişlerini omzuna yerleştirdi, küçük bir gıcırtı verene ve başını kaldırana kadar oradaki deriyi şakacı bir şekilde ısırdı. "Bana onlardan bahset. Sırlarını saklayacağım Imogen. Yemin ederim."

Buna inanmak istedi. "Düşes, Hristiyanlık âleminde güvenilebileceğim son adamın siz olduğunuzu söylerdi."

"Düşes'i kazanmayı yarın düşüneceğim."

Imogen bu sözler karşısında göğsünde meydana gelen küçük patlamayı görmezden gelerek gülümsedi. *Pow.* Caleb'in Sesily'nin yanında durduğu gibi bir gün onun da yanında durabileceği fikri çılgıncaydı. Clayborn'un Adelaide'e yaptığı gibi.

Gerçekten de Düşes'i kazanabileceği gibi çılgınca bir fikre.

Sanki mümkünmüş gibi.

Imogen olması gerekenden daha kolay cevap verdi ama içgüdüsel olarak Holborn'daki bu sessiz odaların duvarlarının ötesinde ne olursa olsun, burada söylenenlerin sadece kendilerine ait olduğunu biliyordu. "Onlar kadın kahramanlar."

"O kadar emin değilim."

Elbette yanıliyordu. "Bize adını verdiğin o gece... Sesily'nin Caleb'i kurtarmak için ateşin içinden geçtiği geceydi."

"Hapishanemi havaya uçurdu demek istiyorsun," dedi kuru bir sesle, hiç şüphesiz Sesily ve Imogen'in Caleb Calhoun'u hücrelerden birinden çıkardıklarında Whitehall'un bodrumunda bıraktıkları enkazı düşünüyordu.

"Hatırladığım kadarıyla," dedi, "o patlama, birkaç eski karısını öldüren ve bir dizi başka suç işleyen bir vikontun tutuklanmasıyla eşzamanlıydı. Düşünürseniz, hasarlı bir hücre kapısı ödenecek küçük bir bedeldir."

"Daha az hasar görmüş ve daha çok parçalara ayrılmış, ama buna izin vereceğim." Bir duraklama. "Ama evet, çivit rengi bir çanla mürekkeplenmiş ve Vikont'a karşı şüphe götürmez miktarda kanıt içeren, artık tanıdık gelen mavi bir dosyanın teslimiyle aynı zamana denk geldi."

Gülümsedi ve parmaklarını adamın göğsündeki saçlarda gezdirdi. "Çok şanslısın."

"Mmm," dedi. "Patlamalara olan düşkünlüğünüzü göz önüne alırsak, bu suçla ilgili bir teorim var. Yani, bu suçu işleyen Bayan Calhoun değildi."

"Söyleyemem," dedi neşeyle.

"Söylemeyeceksin, demek istiyorsun," dedi. "Bir gün bana bunu nasıl yaptığını anlatırsan memnun olurum."

Kendi barutunu kendisinin yaptığı gerçeği başka bir zaman içindi.

"Yanıyorsunuz. O gecenin kahramanı *Sesily* idi. İntikamcı bir kraliçe gibi geldi, mutlak bir darbe planladı ve Caleb'i kurtarmak için ne gerekiyorsa Londra'yı yerle bir edecekmiş gibi görünüyordu."

Yaptıkları muhteşem bir işti. Ve Sesily çılgınca aşıkta, bir masal kitabından fırlamış gibi. Imogen'i meraklandıran türden. Gecenin karanlığında, en sessiz düşüncelerini serbest bıraktığında tehlikeli şeyler... bir gün kendisi için de benzer bir aşka sahip olup olamayacağı gibi şeyler.

"Bir de Adelaide var, South Bank'in kralının yalnız prensesi olarak doğmuş," dedi. "Mücadeleye atılmakta asla tereddüt etmez - bir kötüyü alaşağı etmek için. Adaleti savunmak için. Ve bir kez bile bunun için yeterli güce sahip olamayacağından endişe etmedi."

"Babasına karşı mı çıktı?" Adelaide'in babasını herkes tanırdı. Alfie Trumbull, South Bank'in en tehlikeli çetesi olan Bully Boys'un lideri.

"Ve işe yaradı," dedi Imogen, onun hayranlığını paylaşıyor. "Nehrin kuzeyinde en yüksek teklifi verenlere kas gücü sunmayı bıraktı." Gerisini eklemedi - Alfie durduğunda başkaları devreye girmişti. Eskisinden daha güçlü. Onun yerine şöyle dedi: "Ve düşünmek için, ben İngiltere'deki tüm para ona teklif edilse bile bir suç şebekesini nasıl yöneteceğini bilmeyen kardeşimin boyunduruğu altında."

Tommy buna biraz güldü. "Bazılarımız bunu kötü bir özellik olarak görmüyor, biliyorsun."

"Asıl meseleyi kaçıyorsun," dedi. "Adelaide'in gücü. Clayborn'un ona aşık olması ve gitmesine izin vermemesi hiç de şaşırtıcı değil."

Tommy'nin bakışlarına karşılık verme isteğine karşı koydu. Aynı şeyi yapması için ona yalvardı. "Asıl noktayı kaçırmıyorum," dedi Tommy. "Aslında bence kaçıyorsun."

O zaman başını kaldırdı, hakarete yakın bir şey hissetti. "Affedersiniz?"

Tommy onun yüzünü büyük, sıcak eliyle yakalayarak kendisine bakmaya zorladı. "Onlara ne diyordun? Cesur, güzel ve cesur mu? Kendi kaderlerinin kaptanları mı? Seni izlediğimi unutuyorsun, Imogen Loveless. Cesaretine tanık oldum. Güzelliğinle beni yere serdin." Güzel sözlerdi ama ona göre değillerdi. Kızardı ve gözlerini kaçırmaya çalıştı. "Bekle," diye durdurdu onu. "Cesarete gelince... günü kurtarmak için yanan binalara koşacak çok az insan vardır. Beni kurtarmak için çöken binaların içine gireceklerin sayısı daha da azdır."

"Kendini kurtarmak için sana güvenilemez, Thomas Peck. Sen çok asilsin."

"Sadece seni kurtarmak söz konusu olduğunda," diye fısıldadı.

Sonra onu öptü, doğru olmadığını bildiği halde söylediği sözler ve bu sözlerin içini ısıtması nedeniyle onu ödüllendirdi. Onun asaletinin özüne kadar işlediğini biliyordu. Başından beri onda bunu fark etmişti; bu yüzden Scotland Yard'da Belles'in güvenmeye yaklaştığı tek adam oydu.

Pekala. Düşes değil. Düşes kendini kanıtlayana kadar kimseye güvenmezdi.

"Yani siz birlikte kahramansınız," diye teklif etti. "Nadiren bulunduğu karanlık köşelerde adaletle hizmet etmeye kararlı bir kadın ekibi."

"Karanlık köşeler mi?" diye cevap verdi. "Oralara sık sık giden bizler için karanlık değiller. Zenginler ve güçlüler tarafından görmezden gelinen aydınlık dünyalar gibi hissediyorlar."

"Scotland Yard'ı kastediyorsun." Tereddüt etti. *Söyle ona.*

Hayır. Bu çok fazlaydı. Eğer ona inanmazsa, bu hepsini tehlikeye atacaktı. "Parası, gücü ve ayrıcalığı olan adamları kastediyorum."

"Ve böylece dördünüz - parası, gücü ve ayrıcalığı olan tüm kadınlar - mücadeleyi üstlendiniz."

"Elimizden geldiğince," dedi. "Genellikle mücadeleyi daha iyi bilen diğerlerinin yanında. Ancak para, güç ve ayrıcalığın faydaları da var; yani savaş için gerekli kaynaklar."

"Bana savaştan bahset."

"İsimlendirilemeyecek kadar çok. Çözülmesi gereken ipliklerden oluşan bir goblen." Durakladı. "Bu yüzden mümkün olduğunca çok sayıda ipliği çekip bütün ipliği çözmek için elimizden geleni yapıyoruz."

"Nasıl?"

"Bazılarını biliyorsun," dedi. "Kocalarından kaçan kadınlar, babalarından kaçan kızlar için güvenli yerler. Genelevlerde, çalışma evlerinde adil işler. Kötü niyetli işverenleri olan hizmetçiler için daha iyi işler. Bir düzine başka şey."

"Ve şimdi, O'Dwyer ve Leafe, saklanan doktorlar."

Başını salladı. "Başı dertte olan kadınlar için bir taşınma kliniği. Ve başı dertte olmayan ama farklı planları olan kadınlar için."

Ciddi ve bilgili bakışları hiç değişmedi. "Düşmanları var."

"Sayamayacakları kadar çok."

Gözleri çakmaktaşına döndü. "Bu da düşmanlarınız olduğu anlamına geliyor."

Ona bir gülümseme fırlattı. "Ah, ama aynı zamanda uyluğumda bir bıçağım ve patlayıcılar hakkında keskin bir anlayışım var."

"Ve ben," dedi. "Ben varım."

Sonsuza kadar değil.

Başka tarafa baktı. "Belki de kaosumun içinde saklanıyorumdur. Hareketimde. Ama giderek daha fazla, durgunluk için zaman olmadığını fark ediyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü mücadele hareketin içinde."

"Adalet için."

Imogen, doktorlarını kaybeden kızları düşünerek, "Her zaman adalet gibi hissettirmiyor," dedi. Birası olmayan Mithra'yı. Maggie'yi, onun ek güvenliği olmadan. Arkalarında Tommy Peck olmadan tavernalardan yuvarlanan kötü adamlarla karşılaşan kadınları. O altın madalyonları ve neyi temsil ettiklerini. Karanlıkla konuştu. "Bazen sanki intikam."

Kelimelerle birlikte sessizlik çöktü, ağır ve dürüst. Ve derin bir nefes alarak onu çok ileri gidip gitmediğini düşünmeye bıraktı. Yapmamış olmasını umarak. Anlamasını dileyerek.

"Bazen intikam almak en iyi seçenekmiş gibi geliyor."

Başını kaldırdı ve adamın bakışlarıyla buluştu, kelimelerin anlamı içinden geçiyordu. Adam anlamıştı. *Anlamıştı*. Yine de bu mümkün değildi.

O

Hala her sabah uyanıp Whitehall'a gidiyor ve doğru ile yanlışın davulunu çalıyor. Yasal ve yasadışı. Öyle değil mi?

Ve sonra ekledi, "Seni güvende tutacağımı söylemiştim Imogen. Muhafızın rolünü üstlendim. Sana kılıcımı vaat ettim. Eğer çok fazla gelirse, beni her zaman çağırabilirsin."

Her şeyinizle savaşmak anlamına gelse bile mi?

Imogen daha fazla dayanamayana kadar sessizlik içinde, düşünceleri aralarında çılgılık gibi uzandılar. "Baban öldüğünde," diye başladı, sormak istemiyordu ama sorması gerektiğini biliyordu, "Adams'a sahip olduğun için şanslı olduğunu söylemiştin. Seni sokaklardan kurtardığını söylemiştin."

"Mmm," diye kabul etti, onun altında kayarak ve iç çekerek.

Avucunu onun göğsünün üzerine koydu. "Bana söylemek zorunda değilsin."

"Var ama," dedi ve garip bir şekilde sanki onunla değil de kendisiyle konuşuyormuş gibi geldi. "Sana söylemek zorundayım ki-"

Onun devam etmesini bekledi. Cümleyi bitirmesini.

Bundan vazgeçti. Onun yerine, "Babam sokakları süpürürdü." dedi.

Imogen, Belles'in onun hakkında bir dosyası olduğunu söylediğinde ona yalan söylememişti; bu dosya şu anki hayatıyla ilgili düzinelerce şeyi ortaya çıkarmıştı. Bu dosya

Bu dairenin konumu, Metropolitan Polisi'ndeki yükselişinin öyküsü ve buradaki başarıları - düşmanları ve dostları. Ve tabii ki Mayfair hanımlarının en sevdiği eğlenceyle ilgili sayısız olay: Peck'e bir bakış (sonuncusu her şeyden çok eğlence amaçlıydı). Ama çocukluğunu içermiyordu - Düşes'in işaret etmekten asla çekinmediği bir başarısızlık dosyası.

Ama Imogen, bu hikâyeyi ona anlatmasını beklerken, Belles'in başarısızlığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Ona güvenmesi için.

"Yaşadığımız yeri gördünüz," dedi. "Biz büyürken orası bir saraydı. *Üç oda*, bir düşünsene. Birinde annem ve babam; diğerinde Rose, Stanley ve ben. Arkada bir pencere vardı."

"Sıradan bir pencere değil," diye alay etti onunla. "Hazineler barındıran bir pencere."

Kıkırdadı ve bir elini başının altına koyarak Kolunu büktüğünde ortaya çıkan kalın pazuları görmezden gelmek imkânsızdı. "Bu suç için beni suçlayamazsın. O çoraplar şimdiye kadar gördüklerimin en güzeliydi."

Çenesini kendi elinin üzerine koydu, hâlâ adamın göğsündeydi ve adamın sıcaklığını kendisine karşı hissetmeyi seviyordu. Tadını çıkarıyordu - bu sessiz, gizli gecenin, dünyaya karşı ikisinin. "Bundan hiç

şüphem yok."

"Geçen gece seninkini görene kadar," dedi, serbest eli omurgasını okşarken, sırtının küçük kısmında durdu ve daha aşağıya inme olasılığıyla onu baştan çıkardı. "Gün batımı rengindeki o kurdeleler hatırladığım son anı olacak."

Gülümsedi. "Hizmet etmekten mutluluk duyarım."

Bir kahkaha daha kesildi ve hikâyesine geri döndü. "Babam ailesini tanıımıyormuş, bir batakhane doğmuş ve yetimhanede büyümüş, ta ki kendi başının çaresine bakması için çaylaklardan birine atılacak yaşa gelene kadar.

kendisi." Alay etti. "*Yeterince yaşlı.*"

Imogen anlamıştı. David Peck yeterince yaşlı değildi. Kimse o çayırlar için yeterince yaşlı değildi. Neredeyse kaçınılmazdılar. "Olağanüstü bir adam olmalı."

"Adams'la çayırdaki tanıştı. Birlikte yükseldiler ve Adams doğru adamın cebini karıştırırken yakalandı - Bow Street Runners ile bağlantısı olan birinin." Tavana bakarken bir duraksama oldu.

Titreyen mum ışığında bir sonraki kelimeleri. "Babamın şansı o kadar yaver gitmedi. Süpürgeci olarak işe girdi.

"Annemle Covent Garden'da tanışmış; Strand'daki bir tiyatronun önünü süpürüyormuş, annem de içeride oyun izliyormuş. Onu gördüğü anda bir daha asla başka bir kadın olmayacağını anladığını söylerdi." Bir an durakladı, bir anının içinde kaybolmuştu ve Imogen bir sonraki kelimelere kilitlendi. "Onu Marylebone'a kadar takip etti, orada büyük bir evde yaşıyordu.

ev sahibi tüccar babasıydı."

"Büyükbaban," dedi. Doğu Yakası ve Shoreditch'ten bahsedip duruyordu ve büyükbabası zengin bir tüccar mıydı?

Tommy başını salladı. "Onunla hiç tanışmadım. Annem babamla evlendiğinde onu evlatlıktan reddetti..."

Kızları, oğulları ve torunlarıyla parlak, güzel bir aileye ... ve bunun gibi güçlü, asil ve iyi bir *toruna* sahip olabilecekken bunun yerine yukarı doğru hareketliliği seçen yaşlı bir adam için anlayış, öfke ve kızgınlıkla boğazı düğümlendi. Onu acı ve yalnız bıraktığını hayal ettiği türden.

Tommy ona baktı ve küçük bir kahkaha attı. "Bıçağı eline almak ister gibi bir halin var."

"Büyükbabana aklımdan geçenlerin bir kısmını anlatmak istiyorum," dedi. "Teşekkür ederim." Başının tepesine bir öpücük kondurdu.

"Ama yapamazsın.

O öldü."

Güzel. Bunu yüksek sesle söylememiş olması kesinlikle büyük bir karakterin işaretiydi. "Annemle babam evlendi," dedi ve hikâyeye geri dönerek Imogen'e bir

Bak. "Beş aylık doğum yaptım."

"Eğer baban da sana benziyorsa, hiç şaşırmadım," dedi hemen.

Küçük bir kahkaha attı. "İşte bu yüzden ben-"

"Anlıyorum." O da anladı. Bir çocuk istemiyordu. En azından o zaman. *Henüz istemiyordu.* Bu düşünceyi bir kenara itti.

"Ama o zamanlar, çamaşır ipinden kombinezon çalarken bilmediğim şey, dairenin herhangi bir sokak süpürgesinin karşılayabileceğinden daha fazla olduğuydu.

Annemin de bildiğinden emin değilim. Çamaşırcı olarak çalışıyordu ama iki iş birden geçinmesine yetmiyordu. Babamın her hafta kirayı ödeyebilmek için yeraltı ringlerinde dövüştüğünü ona söylemediğinden eminim. Gündüzleri acımasız işler, geceleri acımasız dövüşler."

Imogen anında üşüdü. "Ne oldu?"

"Bazıları kötü bir yumruk olduğunu söyledi. Diğerleri ise kavgayı onun başlattığını ve rakibinin pes etmediğini söyledi. Ama kötü bir kavgaydı." Durakladı, parmak uçları kadının teninde geziniyordu, dikkati dağılmıştı. "Olukta yakalandığı bir şey yüzünden ölmekten iyidir."

Hareket etmedi. Karanlıkta onun adını fısıldamak dışında ne yapacağını bilmiyordu. Bir ebeveynin keskin kaybını biliyordu. Yıllar geçse bile hiç geçmeyecekmiş gibi görünen acıyı biliyordu. Ama bunu kimse hak etmemişti. Ve

Bu harika adamın acı çekmiş olduğu fikri ...

"On dokuz yaşındaydım," dedi.

On dokuz yaşındaydı ve birdenbire evin erkeği olmuştu. Onu kaldırıp kucağına almak istedi. Ama buna izin vermeyeceğini biliyordu. Bu yüzden onun bitirmesini bekledi.

"Bu benim hayatım olacaktı. Sokakları süpürür, sonra da sokaklarda savaşırdım.

Anneme, Rose'a ve Stanley'e bakmak ve bir anda saraydan çok hapishaneye benzeyen o dairenin parasını ödemek." Kendini küçümseyen bir kahkaha attı. "Tabii şimdi ben de iki odada yaşıyorum."

"Burayı sakın küçümseme," dedi. "Burayı çok seviyorum."

"Bundan fazlasına ihtiyacım yok," dedi. "Ama bir karım olsaydı ... bir ailem olsaydı ... daha fazlasını karşılayabilirdim. Bir yerlerde bir ev alırdım. Bahçeli. Mayfair gibi değil ama birkaç küçük kızı mutlu etmeye yetecek kadar."

Sanki daha önce düşünmüş gibi kolaylıkla söylediği bu sözler göğsünün

sıkışmasına neden oldu.
Kendini o bahçede hayal etti. Mavi gözlü küçük kızları hayal etti.

Babaları gibi gözleri ve ... gibi siyah bukleleri vardı. Boğazındaki düğümün etrafında yutkundu ve sessiz olmaları gerektiği için minnettar oldu. "Kulağa harika geliyor."

Adam uzun bir süre ona baktı ve kadın onun ne düşündüğünü bilmek için halı çantasının tüm içeriğini verebilirdi. Bunun yerine tavana baktı ve şöyle dedi: "O zamanlar bunun hayalini kurardım. İşten eve ağrıyarak dönerdim, yatağa düşerdim ve düşünürdüm ..." Derin bir nefes aldı ve devam etti, bir sonraki kısım hızla geliyordu, sanki dışarı çıkmasına izin vermezse içinde çıldıracaktı gibi. "Belki bir gün bir kız bulurum ve o Kirli botlarımı ve süpürge yüzünden ellerimde oluşan nasırları görmezden gelip Dövüşlerden kalan ham eklemleri, bana bir ya da iki çocuk verirdi ve babamın günahlarını tekrar gözden geçirirdik."

Sonra ona uzandı. Kendini durduramadı, parmakları sakalının kenarını, burnunun uzun çizgisini, çenesinin açısını izledi. "Ama onları tekrar ziyaret etmedin."

Başını iki yana salladı. "Annem bu ihtimalden çok korkmuştu. Adams'ı çağırdı ve o da beni Peel'in polis teşkilatını kurduğu Whitehall'a götürdü. İlk başta bu işe direndim. Sınırsız güç sarhoşu Runner'lar tarafından birden fazla kez tartaklanmıştım." Durakladı. "Ama bir süre sonra Birkaç hafta sonra, babamın sahip olmadığı bir yol görebiliyordum. Her şeyi değiştirecek bir yol. Yeni bir kader. Geleceğimi yeniden yazmak ve bununla birlikte annemin artık çalışmak zorunda kalmaması, Rose'un iyi bir adam bulması, Stanley'nin farklı bir hayatı olması için yeterli paraya sahip olmak. Bir fark yaratabileceğimi düşünmüştüm. Düşündüm ki ..."

Adam sözünü kesti ve kadın onun yüz ifadesindeki bir şeyi fark etti. "Dünyayı değiştirebileceğini düşündün."

Gözlerinde eğlenceyle ona baktı. "Dünyayı değiştirmek Shoreditch'li bir çocuk için hayal değil. Kendini değiştirmekle başlarsın. Kendi yolunu."

"Çözebildiğimiz ipliği çözeriz." Çenesini kaldırdı. "Dünya farklı insanlar için farklı görünür."

Bir an sessiz kaldı. "Seninkinin benimkinden çok daha büyük olduğunu görmeye başlıyorum. Ve sen hala bunu değiştirmek için çalışıyorsun."

"Bu, hayal ettiğimden çok daha cazip bir hedef."

Tommy uzun bir süre onu izledi, gözleri onunkileri aradı, sonra yumuşak, karanlık ve hınzır bir sesle, "Eve daha yakın bir tane var," dedi.

Onu kastetmiş olabilir mi?

Kızardı, buna inanamadı. Verdiği cevaptaki kelimelerle yüzleşmekten çok korkuyordu.

Gerçek olamayacak kadar hevesliler.

O da "Biliyorsun, kirli çizmelerde yanlış bir şey yok, Tommy." demekle yetindi.

Tavana baktı, mum ışığı üzerlerinde titriyordu, eli kızın omzunun inanılmaz ipek teninde sertçe geziniyordu. "En son ne zaman Bir çift botu temizlediğiniz zaman, leydim?"

Öğrenirdim. Senin için.

O söylemedi. Ama o yine de duydu. "Imogen," dedi usulca, ısrarla. "Bütün bunları sana anlattım çünkü bu gece ... yaptığımız şey ... yaptığım şey *Tanrım.* Yapmam gerekiyordu ..."

Hayır. Sözlerindeki suçluluk duygusunu duyabiliyordu ve bundan nefret ediyordu. Ondan özür dileyecekti. Her şeyi bir hata gibi gösterecekti.

"Yapma," dedi kadın. "Lütfen."

"Imogen-sen benden çok daha üstünsün ..."

"Dur," diye fısıldadı. "Konuşma sırası bende. Bunu hayal ettiğimi söyleme sırası bende. Burada, senin kollarında olmayı."

Derin bir nefes aldı, kolu onu kendine doğru çekti. "Imogen-"

"Yapma," diye tekrarladı, başına gelecekleri biliyordu. Onun ne olduğunu biliyordu.

onu kovacaktı. Bunun en iyisi olduğunu biliyordu. Aralarında çok fazla sır vardı. Gün ışığına çıktığında her şeyi değiştirecek sırlar.

Bu yüzden duygularını itiraf etmedi. Söylemek istediği şeyi söylemedi.

Ona o eş olmak istediğini söylemedi. Ya da ona o çocukları vermek istediğini. Ya da zihninde inşa ettiği bahçeli o evde yaşamak istediğini, o kadar gerçektir ki bir anı gibi hissetti.

Onu sevdiğini söylemedi.

Onun yerine, "Lütfen Tommy, yarını uzakta tutmama izin ver. Sadece bir an için. Sadece bu gece için bunun gerçek olduğunu hayal edeyim."

Adam bir süre sessiz kaldı, o kadar uzun bir süre ki kız onun uyuyup uyumadığını merak etti, hatta kız onun vücudundaki gerginliği dokundukları her yerde hissedebiliyordu.

Ve sonra, nihayet, *nihayet*, büyük, sıcak elini bir kez daha teninde gezdirdi. Bir karar. Bir anlaşma. Bir yemin.

"Bu gece," dedi. "Ben de hayal edeceğim."

Bunu hayal ettiler, birbirlerinin kollarına sarılarak bir kez daha uykuya daldılar, ta ki şafak ufukta belirene ve Imogen yatağından kayana kadar Evin geri kalanı uyanmadan önce, her şeyin değiştiğini bilerek karda kayarak dışarı çıktı.

Onu seviyorum.

Onu açıkça

görmek.

Ona inanmak.

Ve onun da kendisine inanacağını umuyordu.

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

Kız ofisinin kapısını çaldığında, Tommy bir kesinti için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Imogen o sabah onu terk etmiş, bir şekilde kollarından kaçmıştı, Onu uzun zamandır uyuduğu en derin uykuda bıraktı, dokunuşuyla doydular ve yakınlığından memnun kaldı. Uyandığında üzerinde onun kokusu vardı. çarşaf ve hâlâ odanın serin havasında asılı durması, orada olduğuna dair tek işaret.

Gözlerini açar açmaz onun yokluğunu hissetti, neredeyse anında ayağa kalktı, göğsünde umutsuz bir hayal kırıklığı alevlendi. Nereye gitmişti?

Bunun hayalini kurmuştum. Burada, senin kollarında olmayı.

Neden onun kendisini eve götürmesini beklememişti?

Sadece bu gece için bunun gerçek olduğunu hayal edeyim.

Karda güvende miydi? Sokaklarda? Soğukta? Evinin yolunu bulmuş muydu?

Tabii ki öyleydi. O Imogen Loveless'ti. Ama bu onun endişelendiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Tommy birkaç dakika içinde yıkanıp giyinmiş, odasından çıkarak aceleyle aşağıya inmiş ve ona ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Güvende olduğundan emin olmak için. Onu almak için. Onu geri getirmek, yatağına yatırmak ve orada tutmak için.

onu görebilirdi. Ona dokunabilirdi. Öpebilirdi.

Onu seviyorum.

Elbette bunların hiçbiri mümkün değildi. Gece bitmiş, sokaklar kardan temizlenmişti ve sabahın kakofonisi içinde Holborn'da ilerleyen arabalar ve seyyar satıcılar, Tommy'ye onun sevmek için olmadığını hatırlattı. Onu elinde tutamayacağını.

Holborn'a, beş aylık bebeklere ve Mayfair'deki sarayından onu sevmeye gelmeye uygun olmadığını. Bir kadın istemediğini söylese bile aristokrat evliliği, alternatif -adalet, intikam, dünyayı kurtarma- onun için çok parlaktı. Fazla cesur. Çok fazlaydı -kadın çok fazla olduğu için değil, adam yeterli olmadığı için. Gitmesi en iyisiydi, çünkü Birlikte ne kadar çok zaman geçirirlerse, sonunda onun gitmesine izin vermesi o kadar zor olacaktı.

Bu yüzden işe koyuldu, kendini derlediği dosyalara verdi. Doğu Yakası'ndaki patlamalar, Adams ve Emniyet Teşkilatı'nın geri kalanı onun bu özel suçlara olan takıntısı hakkında ne düşünürse düşünsün, onları çözmek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu.

O parlak dünyalarda, gözlerden uzakta kadınlara zarar verenleri adalete teslim etmek için.

East End için, evet. Ama şimdi Imogen için de.

İmkânsız da olsa, onun için daha fazlası olmaya çalışmak. Yeterli olmaya.

O'Dwyer ve Leafe'in zor durumdaki kadınlara yasadışı tentürler, tonikler ve prosedürler sağlayan hareketli bir kadın kliniği işlettiklerini biliyordu. Bakıma ihtiyacı olanlara. Geleceklerini değiştirmek ya da korumak isteyenlere.

Bu, Doğu Yakası'nı kasıp kavuran kişinin iyi finanse edildiği ve yetenekli olduğu bilgisiyle birleşince, Tommy'nin aristokratları aradığını düşündürüyordu. Kadınlara karşı öfkeli ve sesini yükselten erkekler. Oy hakkı hakkında. Özgürlük hakkında. Eşitlik hakkında.

Cezalandırmak için yasaları kolaylıkla kullanabilecekken, bunun yerine daha basit, daha az kamuya açık bir yolu seçtiler - ellerini temiz tutabilirlerse itibarlarını koruyacak bir yol.

Bu da şu soruyu akla *getiriyordu*: Kim *kirleniyordu*?

Her biri zengin ve öfkeli olan bir düzine lordun listesini çıkarmıştı ve Imogen'in karşısında kim olursa olsun, hayal ettiğinden daha fazla tehlikede olduğunu anladığı için her isimle birlikte nefes alış veriş hızlanıyordu.

Ve yine de bu tehlikeyle tereddüt etmeden yüzleşti. Her seferinde ona ve adalete doğru ilerliyordu. Ne demişti? *Mücadele hareketin içinde*.

Muhteşemdi. Mithra Singh'in deposundaki patlayıcıları söktükten sonra rıhtımda her gün yapıyormuş gibi kolunu dikişi. Onu orijinal O'Dwyer ve Leafe'lerden kurtarmak için nasıl koşarak geldiğini. Dün gece onu sokakta öptüğünde aldığı tadı.

Onun yatağında çıplak olduğunu hissetmek. Onu almak. Onun hareketlerini karşılamak, kavgaya değil. Bir hediye.

Ve yine de onu terk etmişti. Ve ertesi akşama kadar ona gitmek için hiçbir nedeni yoktu, gardiyancılık oynayacak ve her biri onun eli için yarışan, onu hak etmeyen erkeklerle dolu bir akşam yemeğine katılmasını izleyerek acı çekecekti - bir ortaçağ turnuvasının toff versiyonu.

Keşke bir ortaçağ turnuvası olsaydı.

Arazi idaresi, lanet bir at satın alma ya da Shakespeare okuma konusunda bu adamların eline su dökemeyebilirdi ama savaşta? Elinde bir kılıçla mı? Bir mızrakla?

Onları ezerdi.

Ter ve kan içinde ona gider ve bir an bile onayını almak için önünde diz çökerdi. Kahretsin, eğer bu bir ortaçağ turnuvası olsaydı. Onu omzunun üzerinden atıp kaçıracaktı, ona layık olmak için ihtiyacı olan tek şey gücüydü.

Ama bu bir ortaçağ turnuvası değildi. Yıl 1840'tı ve ter ve kan artık para, güç ve ayrıcalıktı ve Tommy Peck, Leydi Imogen'in eli için yarışmaya davet edilmemişti.

Gece bitmişti. Ve yarındı. Ve ondan vazgeçmesi akıllıca olurdu.

Ama ikisinin de çözmeye kendini adadığı suçlar hakkında onunla paylaşabileceği bir şey bulursa... o zaman onu görmek için beklemek zorunda kalmayacaktı.

İş için. Zevk için değil.

Boş odada küfretti ve dosyalarına dönerek raporlarda ve yetersiz görgü tanıklarının ifadelerinde yeni bir şeyler aradı. Gittikçe daha fazla hayal kırıklığına uğruyordu ve akli tekrar tekrar, bildiği her şeyi ona hâlâ anlatmamış olan Imogen'e dönüyordu. Ondan sırlar saklayan Imogen'e.

Ceza içeriden gelemes.

Bu ne anlama geliyordu? Birlikte, Britanya'nın en güçlü adamlarından birkaçını alaşağı etmişlerdi - ona o dosyalarla gelmişti, mavi, çivit mürekkebiyle mürekkeplenmiş. Ve her biri bunu hak eden bir adamı hapse göndermişti.

Bir an bile Belles'in bu suçların arkasındakiler için benzer dosyaları derlemeyi başaramadığını düşünmedi. Ondan daha fazlasını biliyordu.

Elbette yaptı. Onun suç mahallerini kurcalamış, şişeler, kavanozlar ve diğer her şeyle dolu halı çantasıyla onlar üzerindeki kontrolünü çözmüştü.

topladı. Ve bu kontrol eksikliği onu çileden çıkarmalıydı. Ama kızdırmadı.

Şimdi, onun dünyasına kaos getirdiği ve izlemesine izin vermediği için çileden çıkmıştı. Adaletini yerine getirirken yanında durması için ona güvenmediği için.

Ona kaosunda bir yer teklif etmediğini.

Tommy boş odada sert bir şekilde küfretti ve kapı aynı sertlikte çalındı.

Ayağa fırladı, kalbi küt küt atıyordu. *Imogen*. "Gel."

Kapı açıldığında on iki ya da on üç yaşlarında, yuvarlak yüzlü ve parlak kahverengi gözlerinde hemen tanıdığı bir ifade olan genç bir kız ortaya çıktı. Onun bilmediği şeyleri biliyordu ve bundan zevk alıyordu.

Nabızı hızlandı. *Imogen*'in gözlerindeki o ifadeyi onlarca kez görmüştü. Kendisine hanımefendinin kendisini hatırlatan etkili bir hızla ofisinden geçen bu kızı gönderdiğine hiç şüphe yoktu.

Gerçi önemli bir işi vardı ve o da bu yolda sadece bir duraktı.

Adam onu selamlamak için ayağa kalktığı anda küçük bir reverans yaptı. "Dedektif Müfettiş Peck?"

"Sen benden daha iyisin."

Bir gülümseme parıltısı, çok tanıdık. Ona adını söylemeyecekti. Cehennem Melekleri geniş muhbir, casus ve kaçakçı ağlarını iyi eğitmişlerdi. Bu kızın onlar tarafından fark edilmesine kesinlikle gerek yoktu.

Scotland Yard, yani isimler önemsizdi. Aslında, bu binanın içinde bir sorumluluktuk. Kız bunun yerine eteğinin derinliklerine dikilmiş bir cebi karıştırdı ve küçük bir kâğıt parçası çıkardı.

"Senin için."

Onu aldı, kalbi beklentiyle çarpıyordu. "Teşekkür ederim."

Kız bir kez başını salladı ve görevini tamamlayarak çıktı. Tommy onu kapıya kadar izledi ve koridordan geçip Scotland Yard'ın çıkışına yönelmeden önce onu fark etmeye bile vakit bulamayan bir grup polis memurunun arasından süzülüşünü seyretti.

Saniyeler içinde girip çıkıyor, işini bitiriyor ve neredeyse hiç iz bırakmıyordu. Bu açıdan, üniforma odasında bulunmaktan hiç çekinmeyen ve hapisane hücrelerinin kenarındaki delikler büyüklüğündeki kartvizitleri tercih eden işverenine hiç benzemiyordu.

Beklentiyle dolan Tommy elindeki kâğıt parçasına baktı. Kâğıdı açtı, çevirirken şaşkınlığı bir an için alevlendi,

Her iki tarafının da boş olduğu ortaya çıktı. Kadının ne yaptığını anlamasıyla birlikte gelen geniş gülümsemesine engel olamadı. İçini bir heyecan kapladı ve masasının çekmecesine uzanarak bir kutu kibrit çıkardı.

Gizli bir mesajdı.

Belki bir öncekiyle aynı şekilde okunabilir ama farklı bir yazarla.

Seni seviyorum.

Bu saçma düşünceyi bir kenara itti ve bir kibrit çaktı, nefesini tutarken onu kâğıdın altında tuttu.

Kelimeler ortaya

çıkı.

Sadece

kelimeler değil.

Bir çan, tıpkı geçmişte ona verdiği dosyaların üzerine mürekkeple yazılmış olanlar gibi. Ama bu, çivit mürekkebiyle değil. Bu, keçi marulu suyuyla. Ve altında:

Salisbury

Merdivenler

i Saat 4

yönünde

Ona bildiklerini anlatacaktı.

Kâğıdı masasına bırakan Tommy nefesini içine çekti ve cep saatini çıkardı. Saat üç buçuktu. Acele ederse oraya ondan önce varabilirdi.

Kapının yanındaki kancadan paltosunu ve şapkasını kaptı ve onları giymeden koridora çıktı, ancak arkasından biri adını bağırdığında durdu. Arkasını döndüğünde Adams'ın elinde bir yığın kâğıtla uzakta durduğunu ve hızla yaklaştığını gördü.

Tommy başını salladı. "Vaktim yok Wallace. Gitmem gereken bir yer var."

"Olman gereken bir yer mi? Ya da birlikte olacağın *biri*?" Bir şey olmalı Tommy'nin yüzü parladı, çünkü Adams kaşlarını bilmiş bir bakışla kaldırdı. "Bu bakışı biliyorum; kızın başını belaya sokma, Tommy."

Tommy yaşlı adama "Tam tersine," diye cevap verdi. yüzündeki gülümsemeyi sildi, ona ulaşmak için sabırsızlanarak arkasını dönmeye başladı bile. "Sonunda onu güvende tutmama izin verecek."

* * *

Yirmi dakika sonra Tommy, Salisbury Merdivenleri'nin tepesinde yer alan ve Covent Garden'a en yakın erişim noktası olan Waterman's Merdivenleri'nin iyi trafiğe sahip bir seti olan The Brazen Beaver tavernasına doğru ilerledi.

Thames nehri. Tavernanın arka girişı -ya da nasıl baktığınıza bağılı olarak ön girişı- nehirde gelen herkesin yemek ya da bira için karşılandığı küçük bir avluya açılıyordu.

Imogen meyhanenin içinde değildi ve arkadaki avluda da değildi, bu yüzden Tommy setin kenarına çıktı ve alçak basamakları kontrol etmek için taş duvara çıktı. En üstteki birkaç basamak, önceki geceden kalma, iyice aşınmış bir kar tabakasıyla kaplıydı ve nehir henüz alçalmamış olsa da, genellikle su altında olan bir avuç basamağı daha ortaya çıkaracak kadar çekilmişti, dikkatli olmayan birini buzlu bir dalışa maruz bırakacağı kesin olan yeşil çamurla kayganlaşmıştı.

Kemikleri donduran bir rüzgâr Thames nehrini kırbaçladı ve Tommy paltosunu sıkıca üzerine çekti.

"Bu kadar soğuk olacağını tahmin etmemiştim." Kelimeleri duyunca irkildi, o kadar yakındı ki, omzu kolundan sadece bir santim uzaktaydı; o kadar yakındı ki, eğer eğilirse birbirlerine değeceklerdi.

Onu sıcak tutabilirdi.

Boğazını temizledi ve ona doğru döndü, rüzgârı olabildiğince engelledi ve onu içine aldı, yüzü gökyüzüne dönüktü, batıda batan güneş koyu bukleleri üzerinde altın bir parıltı yaratıyordu. Ona gülümserken dudakları ve yanakları kıpkırmızıydı ve adam dikkatini onu öpme isteğinden uzaklaştırmak için giysilerini inceledi - mor bir elbisenin üzerine kalın, kürklü, çimen yeşili bir palto; etekleri en güzel yaz leylakları gibi parlak ve güzeldi.

Bu renklerin kış için uygun olmadığını bilmek için terzi olmaya gerek yoktu ama Imogen için uygunlardı ve önemli olan da buydu. "Soğuk görünmüyorsun. Bir yaz bahçesi gibi görünüyorsun."

Bu sözleri söylediğine hemen pişman oldu ve sonra kız sırtarak yüzünü parlak yeşil paltosunun kürk yakasına gömdüğünde bambaşka bir şey hissetti. "Dikkatli olun Bay Peck, yoksa benden hoşlandığınızı düşünmeye başlayacağım."

"Sizden hoşlandığım için kayıtlara geçtim leydim," dedi, kelimeleri sessiz tutarak, onların ardından yanaklarının pembeleşmesini sevdi.

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedi basitçe.

Göğsü sıkıştı ve sormaması gereken soruyu sordu. "O zaman dün gece beni neden terk ettin?"

Bir anlık duraksamadan sonra Imogen omzunun üzerinden bakarak set boyunca uzanan patikayı işaret etti. "Yürürsek daha sıcak olur."

"İçeri girersek daha sıcak olur," dedi, patikadan aşağı inerken onu takip ederken bile. Onun bu soğukta dışarıda olmasından hoşlanmıyordu.

Başını iki yana salladı. "İçeride olmaz." "Ofisimde buluşabilirdik."

Başını iki yana salladı. "Kesinlikle senin ofisin değil."

"Birinin orada bulunduğunuz zamanı hatırlamasından mı korkuyorsunuz? Üniforma dolabını yağmalamak mı? Ya da hapishaneyi havaya uçurduğunuz zaman?"

"Sonuncusu için kanıtın yok," diye espri yaptı ve gülmesine engel olamadı ya da elini kızın sırtına koyup rüzgârın biriktirdiği kar yığınlarının etrafında ona rehberlik ettiğini hayal etti.

Ama burada, herkesin içinde ona dokunamazdı. Dün gece onun her yerine dokunmuş, kollarında parçalanmış ve sonra saatlerce onun kollarında sırlarını itiraf etmiş olsa bile.

Ben bir kahraman değilim, demişti ona ve adam onun etekleri sallanarak nehirde ilerleyişini izlerken, bu kadının ne kadar kahraman olduğunu görmediği fikri -kendini çok fazla ya da yetersiz görüyor olabileceği -Delilikti.

Cesur, güzel ve zekiydi. Kendi kaderinin kaptanı. Ve korktuğu gibi, kendi kaderinin de kaptanıydı.

"Hiç üniforma giymiyorsun," dedi bir kar yığınının etrafından dolanarak. Onu sabit tutmak için kolunu uzattı. "Dedektifler üniforma giymez."

"Onu takmamanız istediğiniz şeyi almanıza engel olmuyor gibi görünüyor." "Buradasın, değil mi?" diye alay etti, gülümsemesini içine çekerek.

Meyhaneden uzaklaştıklarında, yüzünü ona döndü, rüzgâr buklelerini çılgınca savuruyor ve parmaklarının onları düzeltmek için kaşınmasına neden oluyordu.

"Sana söylemem gereken şeyler var," dedi ve kelimelerdeki tereddüt karşısında şok oldu - daha önce onda hiç tanık olmadığı bir tereddüt.

Onun güvenine asla ihanet etmeyeceğini anlamıyor muydu? Onu sakinleştirmek için doğru yolu aradı. "Mesaj," dedi, onu rüzgârdan korumak için hareket ederek. "İşle ilgiliydi."

"Evet." Bir kez başını salladı. Sıkı. "Bu bir işti."

"İtiraf ediyorum," dedi, onun ciddiyetinden rahatsız olmuş bir ciddiyetle. "Hayal kırıklığına uğradım."

Küçük bir gülümseme parladı. "Korkarım söyleyeceklerimi duyduğunuzda daha da büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

Başını iki yana salladı. "Imogen. Bu her neyse. İçinde beraberiz."

Derin bir nefes aldı ve devam etmesi için kendini cesaretlendirircesine tekrar başını salladı. Eteğinin cebine uzandı ve bir kâğıt parçası çıkardı. Ona uzattı.

"Başka bir gizli mesaj mı?"

"Sırlar," dedi başını sallayarak. "Ama bir mesaj değil."

Açtığına ortaya aristokrat ve son derece güçlü üç isim çıktı.

O gece Trevescan balosunda Komiser Battersea ile sohbet ederken onları görmeden önce tanıdığı isimlerdi.

Her ismin altında bir konum var.

Bethnal Green. Whitechapel. Spitalfields.

Patlamaların olduğu yerleri hemen tanıdı. "Emin misiniz?" Kadın başını salladı. "Ama bunu kanıtlayamayız. Kayıp bir bağlantı var."

Listeye tekrar baktı. "Sebepler?"

Imogen yüzündeki kürkü çekerek nehre doğru baktı. "Hayır. Sebepler açık." Parmağını en üstteki ismin üzerine koydu. "Bu kişi fabrikanın sahibiydi

Geçen yıl bir düzine terzinin yangında öldüğü yer." Parmağını bir sonraki adrese kaydırды. "Mayhew'in matbaası, kalan işçilerin daha iyi koşullar için taleplerini planlamak üzere toplandıkları yer.

"Bu kulak, Seven Dials'daki bir genelevin arkasındaki para.

Parasını aldığı sürece orada çalışan kızlara ne olduğu umurunda değildi." Bir sonraki adres. "Karşı koyup kaçacak kadar para biriktirdiklerinde, kas gücü Bethnal Green'de şehirden kaçırılmayı bekledikleri yol noktasını patlattı. Ve sekiz kızı da beraberinde götürdü."

Lanet olsun. "Linden'ın fırını."

Başka bir isim. "Bu bir canavar, unvanı ve serveti sayesinde o kadar dokunulmaz ki karısı ondan kaçamıyor. Ama karısı onun yeni bir nesle eziyet etmesini engelleyebilir." Altında iki adres var. "Karısının O'Dwyer ve Leafe'e gittiğini öğrendi. Onu öldürtmek için kanıt aramaya başladı."

Bu sözler üzerine Tommy'nin dişleri sıkıldı. "Başarılı oldu mu?"

Başını iki yana salladı. "Kayıtlar bir yeraltı kasasında saklıydı.

Onlara onlardan önce ulaştık."

"Seni bulduğum sabah," dedi Clayborn Düşesi'nin elinde bir yığın kâğıtla bir arabaya tırmanışını hatırlayarak.

Küçük bir baş sallama, bir araya getirdiğine dair bir şaşkınlık parıltısı. "Evet."

"Neden patlayıcılar?" Gazeteye baktı. "Onu tutuklatabilirdi. O'Dwyer ve Leafe'i de."

"Peki skandal riskini göze alacak mıydı?" diye sordu. "Buna katlanmaya istekli olsa bile ... mesele şiddet. Bu adamlar ... çözüm istemiyorlar. Acı çekmek istiyorlar."

Nefret etse de bunun doğru olduğunu biliyordu. Kâğıtta ikinci bir adres vardı. Mithra Singh'in Docklands'daki bira fabrikası. Bir an O'Dwyer'ın dışarıda olduğunu hatırladı. "Klinik taşındı. Onunla tekrar karşı karşıya geldin."

Biraz omuz silkti. "Başka ne yapabiliriz ki? İşi yapanlar onlar, yapabileceğimiz tek şey onların yanında durmak."

"Bana gelmeliydin," dedi. Küçük, hüzünlü bir gülümseme. "Gelemezdik."

"Kayıp halka." Daha fazla bir şey. Daha *tehlikeli* bir şey.

Imogen başını salladı. "Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorduk. Kimi kullandıklarını bilmiyorduk. Ama şimdi biliyoruz."

Ona doğru uzandı, ona dokunmamak için tam zamanında nerede olduklarını hatırladı. Keşke hatırlamasaydı. Keşke içeride, dünyanın gözü önünde olmasalardı.

Ceketinin cebine uzandı. "İçinde birlikte olduğumuzu söylemiştin," dedi usulca, elini açıp batan güneşte parıldayan küçük bir altın diski gösterdi. "Korkarım şimdi farklı hissedeceksin."

Tommy'nin midesi bulandı.

Aziz Michael madalyonunu hemen tanıdı. Wallace'ın yakasından. Tommy'nin kendi odasında, takmadığı madalyonu sakladığı çekmecedен. Sayısız diğer polislerden.

Onun eliyle konuştu. "Nereden buldun bunu?"

"Bira fabrikasındaki sarnıcın altında, Mithra'nın buğdayı sakladığı yerde."

"Seni bulduğum yerde," dedi, bakışları onunkilerle buluşmak için yükseldi.

"Sen nerede patlayıcıları söküyorlardı."

Öfke alevlendi, sıcak ve neredeyse dayanılmazdı. O gece öldürülmüş olabilirdi. Ve- "Kim tarafından?"

"Mithra onu şaşırttı, Tommy. Yukarıda yangın çıkarmış ve patlayıcıları alt kata yerleştirmişti.

her yeri havaya uçurmaya çalışıyordu ve onu kurtarmaya çalışan herkes de onunla birlikte." Bir duraklama. "Depodaki sigorta

"Terzi kumaşçıda bulduğum sigorta."

Zihni koştururken kelimeler içinde paramparça oldu. "Üniformalardan. Bu yüzden dolaptaydın."

Başını salladı. "Örgünün eşleştiğini doğruladık. Ve Oradaki kimyasallar - patlayıcı karışımı - fırındakilerle aynı. Ve matbaa."

"Cıva fülminat," dedi.

Başını salladı. "Patlatma yağını da bir kez elime aldığımda eşleştirmesi kolay oldu."

Kanıtın ağırlığı ağır ve yıkıcıydı. Ve hâlâ gerçeğin şokuyla mücadele ediyordu. "Birlikte çalıştığım adamlar -eğittiklerim-" diye devam etti, konuşurken hepsine kefil olamayacağını biliyordu.

Gücün insanları nasıl tükettiğine tanık olmadan Whitehall'da yükselmek mümkün değildi. Farklı şekillerde canavarlar yaratıyordu: Ayrıcalık ve güçle doğanlar, kendilerini bunu kötüye kullanmaktan alıkoyamazlar. Ve tam tersi bir yoldan gelenler -güç ve açlıktan başka hiçbir şeyi olmayanlar- buna sahip olmak için umutsuzluğa kapılırlar.

"Bu adamlar." Dosyaların üzerinde bir el salladı. "Onların kas gücüne giden yolu kestik. Adelaide düküyle evlendiğinde, babası Zorba Çocukları yola getirmeyi kabul etti-"

Tommy, "Kabadayı Çocuklar heteroseksüel değil," dedi. Onlar en çok Alfie Trumbull tarafından yönetilen, Güney Şeria'daki kötü şöhretli çete, kuralları olan ama vicdanı olmayan bir suçlu. "Her geçen gün daha fazla bölgeyi ele geçiriyorlar ve Whitehall'a kök söktürüyorlar."

"Haklısın," diye hemen kabul etti. "Alfie Trumbull asla güçten vazgeçmeyecektir. Ama bir gün bir dükün büyükbabası olacak, o yüzden Aristokrasiye kas gücü sağlamak artık işine gelmiyor. Ayrıca Belles'in koruduğu yerlere gelirse Adelaide ve Clayborn'un onu tereddüt etmeden indireceğini de biliyor." Uzun bir duraklama. "Yani Kabadayı Çocukları kiralık katil olarak kullanan korkunç, güçlü adamlar ..."

"Başka bir çeteye ihtiyaçları vardı," dedi Tommy. "Güce yakınlık ve akıl almaz miktarda paranın cazibesine kapılacak bir çete."

"Evet. Ve bunun için cömertçe ödeme yaptıklarını düşünüyoruz." Doğrudan ona baktı. "Kim? Kaç kişi?"

"Bilmiyoruz. Kayıtları arıyoruz." "Nerede?"

"Evlerinde. Onlar ... başka bir işle meşgulken."

Zihni planın peşinden koşuyordu. "Senin bir koca bulduğunu görmekle meşgulüm."

Bir omzunu hafifçe silkerek kaldırdı. "Sana evlenmeye niyetim olmadığını söylemiştim."

"Imogen," dedi, öfke, inkâr ve onun haklı olduğuna dair keskin, öfkeli bir inançla yanıp tutuşarak. "İçinde olduğun şey, bir züppe ve bir avuç haydut değil."

Durdu ve nehre baktı. "Neyin içinde olduğumuzu çok iyi biliyoruz, Tommy. Düşes bile sana güvenebileceğimizden emin değil."

Onun gözleriyle karşılaştı, göğsü gergindi.

"Yine de sana güveniyorum," dedi usulca, o güzel açık yüzündeki kocaman kahverengi gözleriyle ona bakarak. "Bu yerlere ne yaptılar. O'Dwyer ve Leafe'in evine. Mithra'nın deposuna. Sıradaki Maggie'nin tavernasına da aynı şeyi yapabilirler. Ve bir düzine diğerine... Düşes'te ne sakladığımızı bilselerdi..."

Onlar için geleceklerdi. Hiç şüphesiz.

Korku ve hayal kırıklığı bakışlarını gölgeledi. "Tommy, sana güvenmek zorundayım. Güvenli alanlarımız tükeniyor. Yanımızda duracak insanlar tükeniyor."

Ona uzandı, dokunmaktan kendini alamadı, bir parmağını kolunda gezdirdi, onu kendine çekemediği için nefret etti. "Bana sahipsin."

"Öyle mi?" diye sordu. "Bizimle misin?"

"Evet." Cevap anında geldi. Kadının ne istediğini biliyordu. "Evet."

Tommy yıllar boyunca Londra'da iyi bir adam ve iyi bir dedektif olarak ün yapmıştı ve işte bunun sınavıydı. Kanıtlara sırtını dönebilir ve Teşkilat'ın iyiliği için yemin edebilirdi. Ya da gerçeği görebilirdi. Ona inanabilirdi. Ve soruşturmasını doğru olduğunu bildiği şeye yönlendirebilirdi. Scotland Yard'daki yozlaşmayı ortaya çıkarmak için.

Ve böylece, şu soruyla yüzleşti: İyi bir adam mıydı? Yoksa iyi bir dedektif mi?

Scotland Yard'a, kariyerine ve onu sokaklardan çekip alan adamlara sırtını dönmeye istekli miydi? Bir bomba kurmaya istekli miydi Kendini mi? Avlunun içinde olanları cezalandırıp, dışında olanların yanında mı duracaktı?

Imogen'in yanında durup adaleti seçmeye istekli miydi? İntikamı? Ona kılıcını vaat etmişti, değil mi?

Cevap netti. Onunlaydı. Onurla çalışan ve Whitehall'un yapabileceğinden daha fazla yerde daha fazla iyilik yapan bu kadınlarla.

Tabii ki onlarla birlikteydi.

Onunlaydı.

O daha her şeyi söyleyemeden ayak sesleri onlara doğru gelmeye başladı. Döndü, isim listesini ceketinin cebine attı, çömelirken içgüdüsel olarak Imogen'i arkasından itti, yumrukları havada, gelecek her şeye hazırды.

Onu istiyorlarsa, onun aracılığıyla gelmek zorundaydılar.

Yanı başında hınzır ve yıkıcı bir copun ağır darbesi vardı.

Acı karşısında nefesini içine çekti ve bir yumruk atarak düşmanını geriye savurdu. *Düşmanlar.*

İki kişiydiler, ikisi de ağır paltolara ve atkılara sarınmışlardı, yüzlerini görmek zordu. Ama sopaları ve yumrukları hızlı ve acımasızca geliyor, Tommy'ye bunun bir oyun olmadığını hemen gösteriyordu. Onu orada, güpegündüz yere sereceklerini ve iki kez düşünmeyeceklerini.

Bir darbeden daha kurtuldu. Kendi darbelerinden birini indirdi. Ve zaten bildiği, Imogen'in zaten ortaya çıkardığı gerçeğe tanık oldu. Bunlar sadece haydutlar. South Bank'in kabadayıları değil. Doğu Yakası'ndan gelen, parayla kas gücünü takas eden sıradan suçlular değil.

Bunlar polislerdi.

Tommy onların isimlerini bilmiyor olabilirdi ama hareketlerindeki yumuşaklığı tanıyordu. Korku eksikliği. Yakalansalar bile sıradan bir sokak dövüşçüsüyle aynı sonuçlarla karşılaşmayacaklarından emindi.

Tommy iri yarı olanın elindeki sopayı -Bahçe'nin verdiği bir coptu bu-tanınamış olsa bile, vahşi adam geniş, solgun yüzü ve geçmişte bir yerlerde zorla dümdüz edilmiş burnuyla bir şey çağrıştırmasa bile, Tommy onu görürdü.

Bu bir doğrulamaydı; Scotland Yard işin peşindeydi. İş üstündeydi ve fark edilmemek için her şeyi yapmaya hazırды.

Ve eğer burada güpegündüz savaşıyan iki Peeler varsa, onlardan daha fazla sayıda olabilir. Her seviyede.

Farkına vardığı şey Tommy'yi dehşete düşüren bir düşünceyle birlikte sarsmıştı

-Tehdit edildikleri sürece gelmeye devam edeceklerini

Keşif. Bu da Tommy'nin Imogen'i korumak için elinden geleni yapması gerektiği anlamına geliyordu. Eğer bu ellerini kana bulamak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Vahşi bir öfkeyle dolup taşan Tommy, iri yarı adamı yere devirdi ve ikisinden daha küçük olana doğru ilerleyerek yüz hatlarını ezberledi: solgun, çilli yüzündeki koyu renk saçları, şişkin kırmızı burnu, küçük koyu renk gözleri.

Birbirleriyle boğuşular, Tommy Imogen'e, "Kaç!" diye seslendi.

"Kesinlikle kaçmayacağım!" dedi Imogen, rahat edemeyecek kadar yakındı.

Bir yumruk atarak adamın tökezlemesine neden oldu ve omzunun üzerinden bakmak için döndü. Kadın ceketinin düğmelerini açıyordu; bahar ve yaz bir arada gibi görünen bir ceket. Adamın onu bir tarlaya yatırıp onunla birlikte olmayı dilemesine neden olan ceket.

"Bu bir rica değildi, seni deli kadın!" diye bağırdı, ağır bir yumruğu engellemek için geri döndü ve kendi yumruğunu indirdi - bir çenenin çıtırtısıyla çınlayan bir yumruk. "Defol git!"

Büyük olan yine ayaktaydı ve bu sefer Imogen'a doğru gidiyordu. Lanet olası bir hata. Eğer Imogen'e elini sürerse, Tommy o elin çürük adamın vücudundan çıktığını bizzat görecekti.

Imogen geri çekiliyordu, sete doğru. "Kimin için çalışıyorsun?" diye sordu parlak bir sesle, sanki hepsi çay içiyormuş gibi.

Tommy aklını kaçıracaktı. "Polis. O lanet polis için çalışıyor. İkisi de öyle."

Düşmanı cevap vermekte tereddüt etmedi: "Evet ama artık etmeyeceksin, değil mi Peck? Seni o arabayla götürmemize izin vermeliydin..." *Peck'in*

The Place'in dışındaki araba. Imogen'ı hedef almamıştı. Bruiser sırttı, hınzır ve zalim. "Whitehall'un gururu mu? Seninle işimiz bittiğinde değil. Kızınla işimiz bittiğinde değil."

Tehdit Tommy'nin içinde kükredi ve geri adım atmadan adamın üzerine yürüdü. Tek bir amaç uğruna savaşıırken tüm adalet düşünceleri yok olmuştu. Imogen'i korumak.

Onun muhafızı. Onun savaşçısı. Onun intikamı.

Tommy rakibinin işini çabucak bitirdi, onu karların içine soktu, çoktan ölü bir koşuya dönüşerek ona yardım etmeye yöneldi. Neredeyse set duvarının dibindeydi, diğer polis ona doğru yönelirken geri çekiliyordu, kollarını açmıştı, yüzünde hınzır, şakacı bir sırıtış vardı, sanki bir oyun oynuyorlardı. Sanki onu yakaladığında, asıl mesele zalimlik olacakmış gibi.

Alçak duvara çok yakındı. Dikkatli olmazsa piç onu nehre itecek ve ağır etekleriyle Tommy onu kurtaramadan ölmüş olacaktı.

Tabii Imogen'in kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Tommy onu izlerken elini uzattı ve her zaman boynuna taktığı, ulaşılmamasına özen gösterdiği obsidyen broşu çekiştirdi.

Hiç çaba harcamadan çıktı ve ustaca bir hareketle açtı. Bir broş değil; bir kutu.

Imogen tereddüt etmeden kutunun içindekileri kötü adama doğru fırlattı ve o da ellerini yüzüne doğru kaldırdı.

Bum!

Adamın ayaklarını yerden kesmişti. Adam şimdi uzakta sırtüstü yatıyordu, sersemlemiş ve çok kötü görünüyordu.

Tommy kısa bir süre durdu ve ona bakmadan önce uzun bir süre adama baktı. "Lanet olsun."

"Bu onu öldürmez ama insan her zaman hazırlıklı olmalı." El salladı ve yüzüstü yatan polis memuruna doğru sesini yükseltti. "Gerçekten daha iyi seçimler yapmalısınız, efendim!" Tommy'ye parlak bir gülümsemeyle dönerek, "Onları bağlayıp sorgulama için Düşes'e götürmeyi öneriyorum," dedi.

"Onları sorgulamak istemiyorum," dedi. "Seni tehdit etmeyi düşündükleri için ikisini de öldürmek istiyorum."

Bakışları onun üzerinde yumuşadı. "Bu çok tatlı, Tommy. Ama sanırım işimizi bitirmek için onlara canlı ihtiyacımız olduğunu anlayacaksın. soruşturma."

Elbette haklıydı. Ama Tommy o anda soruşturmayı umursamakta zorlanıyordu. Bunun yerine öfke, hayal kırıklığı ve bu muhteşem kadına duyduğu azımsanmayacak hayranlıkla titriyordu.

Bunun yerine, onu özel bir yere götürmeyi ve uzun bir süre orada tutmayı önemsiyordu. Muhtemelen sonsuza kadar.

Yine de, Imogen bu adamları bağlamak isterse, Tommy bunu yapardı. Ne isterse yapardı.

Tanrım. Onun için gitmişti.

Ona doğru ilerledi, ne kadar bitkin olduğunu söyleyebilmek için mümkün olduğunca çabuk önerdiği şeyi yapmaya hevesliydi. Sözcükler tam oradaydı, dilinin ucundaydı.

Seni seviyorum.

Ama artık ona bakmıyordu. Omzunun üzerinden bakıyordu, yumuşak bakışları sertleşiyor ve sonra genişliyordu. Ne bulacağını bilerek döndü.

Rakibi sopasıyla birlikte yeniden ayağa kalkmıştı. Tommy'nin ne darbeyi ne de itişini engelleyecek zamanı vardı.

Tommy'nin yuvarlanırken duyduğu son şey Imogen'in çılgılığıydı ve sonra nehirdeydi, su buz gibiydi, nefesini ve gücünü çalıyor, onu hemen akıntının içine çekiyordu.

Bir an için tek bir amaçla savaştı.

Imogen.

Ona geri dönmek zorundaydı.

Nehir yatağını tekmeleyerek yüzeyi kırdı ve kendini derin bir nefes almaya zorladı. Onun için bağılıyor.

Ama sesi neredeyse hiç çıkmıyordu. Soğuk sesini almıştı.

"Tommy!" Oradaydı, set boyunca koşuyor, onu takip ediyordu.

Kovalanmak.

Hayır. Kovalanmak değil. Onu kovalıyorum.

Elbisenin içindeki kadına odaklandı; o renk, parlak mor. Başka bir kadının giyeceği patlıcan ya da lavanta rengi değil.

Yas tutan bir kadın tarafından.

Kahretsin, hava soğuktu.

Onun yasını tutar mıydı?

Onu içine çekti, kolları sertleşmeye başladı. Kendini daha fazla ayakta tutamayacaktı. Ve hala onu izliyordu.

Eğer ölecekse, ona bakarak ölmek istiyordu.

Botu nehir yatağına çarptı ve son gücünü kullanarak nehri kazdı. akıntıya direnmek için, gelgit için şükreliyordu. Ama gelgit olsun ya da olmasın, ona yardım edecek kimse yoktu. Gözlerini kapattı.

"Hayır! Tommy!"

Kelimeler daha yakındı. Kadın daha yakındı. Gözlerini açtı ve onu yukarıda, Salisbury Merdivenleri'nde, daha önce onu çağırdığı yerde gördü.

Hayır. Nehre girerse kolayca kaybolabilirdi. Eğer sürüklenirse, onu kurtaramazdı. Lanet soğuktan birlikte öleceklerdi. Ona bağırmaya çalıştı.

"Yapma-"

Çırpındı ama hareket edemedi. Çok çabuk olmuştu. Ne zamandır suyun içindeydi?

Bekle. *Imogen* şimdi suyun içindeydi, elinde tekneleri merdivenlere bağlamak için kullanılan kalın bir halat vardı. Ona doğru ilerliyordu. "Hayır-hayır ..." Çığlık atamıyordu. Dişlerinin takırtısı yüzünden kelimeyi zar zor çıkarabiliyordu. "Yapma! daha da ileri. Akım . . ."

Kadın onu görmezden geldi ve sonra ona doğru uzandı. "Tommy," dedi, eli onunkini buldu. Onu sıkıca kavradı. Güneş gibi sıcak hissediyordu. "Lütfen..." Tommy'yi odaya doğru sürüklerken sesi çok uzaklardaydı. Banka. "Bunu tek başıma yapamam. Lütfen. Gelgit yeterince alçak. Ayakta durabilir misin? Lütfen, aşkım. Lütfen ayağa kalk."

Benim aşkım.

Zamanın geri kalanında, onun dudaklarından dökülen bu sözleri hatırlayacaktı. Ve onu nasıl hayata döndürdüklerini.

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

Zamanları yoktu.

Konumun ve gelgitin bir mucizesi olarak, akıntı onu çok uzağa götürmemiş, Imogen'in nehre girip onu kurtarmasına izin vermişti. Sudan çıkmasına yardım ettikten sonra, saldırganları indirdiği noktaya doğru baktı. İlki hâlâ çamurun içinde baygındı ama yakında kendine gelirdi, diğeri ise gitmişti, kalçasına sapladığı bıçak da onunla birlikte gitmişti.

Bunu önemseyecek zaman yoktu; Imogen, Scotland Yard'ın tamamı peşlerine düşmeden önce on dakikaları olduğuna bahse girmişti ve Saklanıp ısınmak için yakınlarda bir yere.

Merdivenleri yarılamışlardı ki soğuk rüzgâr Tommy'nin hareket kabiliyetinin çoğunu ele geçirdi. Rüzgâr onu savururken hareketsiz kaldı, rüzgârın şiddetiyle sallandı ve nefesini içine çekti.

"Tommy," dedi aceleyle. "Hareket etmek zorundasın. Çabuk. Bizi görecekler."

Her nasılsa, kelimeler onu ileri itti. "Bırak beni. İçeri girmelisin." Dişleri o kadar çok gıcırdıyordu ki onu anlamak zordu. "Görüş alanından çık. Senin için geliyorlar."

İkisinin de peşinde olduklarını sette fark etmişti ve bu onu hiç de azımsanmayacak ölçüde dehşete düşürmüştü. Belles yıllar boyunca güçlü adamların gazabına uğrayarak bir hayat kurmuştu ama Tommy'yi kavgalarına dahil ettiği fikri - Scotland Yard'ın da ona karşı olduğu gerçeği

...

"Sen içeri girdiğinde ben de içeride olacağım," dedi ve kolunun altına girerek onu kendisine yaslanmaya teşvik etti. "Tanrım, çok büyüksün," dedi, aşağıya bakarak.

her an ortaya çıkabilecek tehditleri değerlendiriyordu. Ve bir silahı yoktu. "Çok uzak değil ama gitmeliyiz aşkım."

Nehir ile Strand arasındaki labirent gibi sokaklara girmeleri gerekiyordu. Hızlı.

"Whitehall'a gidemeyiz," dedi.

Küçük bir kahkaha attı. "Tommy Peck, Scotland Yard'a bir daha adım atmaya hiç niyetim yok."

"Haklıymışsın," dedi hareket ederek. "Polismiş. Bunca zamandır beni takip ediyorlarmış. Sen tehlikede değildin; seni ben tehlikeye *attım*."

"Ne muhafızmışsın sen." Imogen onu nehir kıyısında çalışanların meraklı ilgisinden uzaklaştırmak için aceleyle ilerliyordu. Yakınlardaki bir kapı aralığında duran yaşlı bir kadına parlak bir gülümseme fırlattıktan sonra, nefesinin altından, "Biraz daha hareket edebilir misin? çabuk?"

"Soğuk."

"Biliyorum," dedi. "Rüzgarda daha kötü oluyor. Seni içeri sokup kurutmalıyız. Ve sıcak."

"Kollarımı hareket ettiremiyorum," diye gevezelik etti. "Seni güvende tutamıyorum. Kahretsin, Imogen . . . Seni güvende tutmalıyız."

Harika bir adam. Soğuktan yarı ölüydü ve hâlâ sadece onu düşünüyordu. "Ne kadar hızlı hareket edersen, Tommy, o kadar çabuk güvende olurum."

Hareket etti.

Merdivenlerin tepesindeki barın etrafından dolandılar ve Dirty Lane boyunca kuzeye yöneldiler. Imogen nerede olduklarını anladığında, "Tanrıya şükür," diye fısıldadı.

"Nereye gidiyoruz?"

Yumruğunu kaldırdı ve mütevazı bir binanın mütevazı kapısına vurarak kapının açılmasını istedi. Onu olabildiğince sıkı tutarak sokağı tekrar kontrol etti. Alacakaranlıkta boştu ama bu bir düzine görünmeyen tanık olmadığı anlamına gelmiyordu.

Kapı açıldı. Imogen'in daha önce hiç görmediği kadar yeşil, keskin bir çift göz ikisini de izledi ve Imogen'in yüzünde durdu. "Ne tür bir "Evime bela mı getiriyorsun, Imogen Loveless?"

Imogen yalvardı, "Belles'in cömertçe para ödeyeceği türden."

Güzel kadın Tommy'ye baktı. "Bu *Peck* mi? Buraya lanet olası bir *Peeler* mı getirdin?" Bir duraklama. Sonra, "Ona ne oldu?"

"Yüzmeye gitti," dedi Imogen, ses tonundaki korkuyu engelleyemeyerek. "Lütfen Lorelei."

Uzun boylu, pudralı, yamalı ve göz alıcı göğüslerini ortaya çıkaran gül rengi bir elbise giyen Lorelei Wilde kapıyı ardına kadar açmadan önce bir iç çekti. "Pekâlâ. Ama Düşes bana borçlu olacak."

"Sana borçlanacağım," dedi Imogen. "Nasıl istersen."

Covent Garden'ın en yetenekli madamı, "Erkekleri uyutmak için kullandığınız şeyden bir miktar istiyorum," diye pazarlık yaptı.

"Bunu sana bedavaya verirdim," diye yanıtladı Imogen. Wilde'daki kızların çalışırken güvende kalmak için neye ihtiyaçları varsa.

"İşinize dönün, güzellerim. Bu öğleden sonra dikkatini dağıttığınız her erkek için hanımefendi cömertçe ödeme yapacak." Lorelei birkaç meraklı yüzü el sallayarak ana kabul odasına geri gönderdi ve ortadaki merdiveni gösterdi. "Merdivenleri çıkabilir mi?"

"Tabii ki duyabilirim," diye kekeleydi Tommy. "Ve duyabiliyorum."

Hanımefendi ona uzun uzun baktı. "Şu anda yapabileceğin tek şey bu, yaşlı adam." Adamın diğer kolunu kaldırıp omzuna attı ve burnunu tiksintiyle kırıştırdı. "Bu elbisenin parasını da ödeyeceksin Imogen, senin Peeler nehrin pis kokusunu üzerine çektiğinde."

"Parasını ben ödeyeceğim," dedi Tommy.

Lorelei ona eğlenen bir bakış attı. "Yaşayacağından emin olsam bile bu sözü vermezdim. Bu elbise senin bir yıllık maaşından daha pahalı."

Merdivenlerden çıkıp koridordan geçerek, içinde büyük bir yatak, bir gardırop ve başka pek bir şey olmayan loş bir odaya ulaştılar. "Peşinden kim geliyor?"

Imogen onun yatağa uzanmasına yardım ederken, "Kusura bakma Lorelei," dedi, "bu hikâyeyi bilmesen daha iyi olur. Ama burası oldukça sıcak. burada."

"Sıcak değil," diye araya girdi Tommy.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Öyle olacak. Seni kıyafetlerinden kurtarır kurtarmaz."

"Çok mu sıcak?" Madam Imogen'e bir bakış fırlattı. "Benim yerimde bir Peeler kadar sıcak mı?"

Imogen arkasını döndü, ceketini omuzlarından itip ıslak ve sırılsıklam bir halde yere düşmesine izin verirken yeleşinin düğmelerine doğru ilerledi. "Bir mürettebat kadar sıcak."

"Lanet olsun, Imogen." Lorelei küfrederek yatağa doğru ilerledi ve örtüyü ve çarşafı geri çekti.

"Biliyorum," dedi Imogen, hayal kırıklığı ve öfke seline kapılmıştı. Onu buraya getirerek yanlış bir şey yaptığını biliyordu. Scotland Yard'ın meraklı gözlerini buraya getirerek. "Ama o da ..."

Bitiremedi.

"Hâlâ olabilir, Tanrı'nın izniyle, o zaman onu teslim edebiliriz." Lorelei iç çekti.

"Sana dört tane borçlu olduğum için şanslısın. Onu mümkün olduğunca çabuk yatağa yatırın. Onu ısıtmak için bir iki tuğla göndereceğim. Sen de Düşes'e borcumun bittiğini söylersin."

"Bundan daha iyi," dedi Imogen, yeleğini açıp kollarından aşağı çekerek. Yerleri gıcırdatacak kadar titriyordu. "Artık Belles sana borçlu."

"Eğer bundan sağ çıkarsak, bunu bildireceğimden emin olabilirsiniz." Lorelei ceket ve yeleği kollarının arasına aldı ve Imogen'e bir bakış fırlattı. "Bir banyoya ihtiyacı olacak. Soğuk onu öldürmezse, nehir öldürecektir."

Lorelei bu değerlendirmeye birlikte onları yalnız bıraktı. "Bizi arıyor olacaklar." Imogen'in dokunuşu altında titredi. "Uzağa gitmediğimizi bilecekler."

Kadın başını salladı ama işini bırakmadı, adamın boynundaki kravatu çözmeye devam etti. "Kurulanmalısın. Ve ısınmalısın."

"Kollarımı kaldıramıyorum."

"Romantik romanlarda," dedi ona, gömleğinin açık yakasını kavrayarak, "kötü adamlar her zaman korsajları ikiye bölerler."

"Gitmelisin Imogen. Buradan uzaklaş. Kardeşinin yanına. Şehrin dışına."

Bu aptalca öneriyi görmezden geldi ve bunu adamın soğukkanlı beynine bağladı.

Onun yerine, "İpek, keten ve balina kemiği katmanları, Chelsea topuzu gibi birbirinden ayrılmış. Bunun nasıl bir his olduğunu hep merak etmişimdir."

"Imogen. Benden ne kadar uzak olursan, sana zarar verme ihtimalleri o kadar azalır."

Gömleğin yakasını çekiştirdi ve tek, uzun bir *riiiiiiiip* ile ortadan ikiye ayırdı. "Oh," dedi usulca. "Bu çok hoş bir ses. Patlamadan daha çok hoşuma gidebilir." Ona en iyi flörtünü savurdu. "Sonucu kesinlikle daha çok beğendim." Gömleği fırlatıp atarken ve parmaklarını hemen çözdüğü bandajına götürürken bir duraklama daha. "Bunu çıkarmamız gerek, muhtemelen bir dikiş atmışsın."

"Imogen." Kekeleme yok. Güzel. Gittikçe ısınıyordu. Ya da daha kızgın.

Öfke de bulabiliyordu. "Tommy, seni embesil. Seni terk etmiyorum. Senden ne kadar uzak olursam, seni hayatta tutma olasılığım o kadar azalır. Lummo," dedi yumuşak bir sesle, bandajı bitirip adamın pantolonunun düğmelerini çözmeye koyuldu.

Kumaşı kalçalarının üzerinden aşağı doğru itti ve üzerine oturması için onu geri itti.

yatağa. Gitti, onu durduramadı, gücü ancak buna yetiyordu. "Imogen," diye tekrarlardı, sesi hayal kırıklığıyla çatlıyordu. "Beni dinle."

"Hayır, beni dinle, Tommy Peck," dedi ısrarla, bir çizmesini, sonra da diğerini çıkararak. "Artık senin muhafızın benim. Ben senin kılıcınım. Şu anda *seni* güvende tutuyorum." Başını kaldırıp ona baktı. "Bana Kahin mi diyorsun? İşte benim kehanetim. Isınacaksın. Ve hayatta kalacaksın. Ve biz savaşağız. Ve *gelişeceğız*. Birlikte."

Buna inanmak zorundaydı. Başka bir seçenek yoktu.

Kapının çalınması cevap vermesini engelledi. Ayağa kalktı ve Islak pantolonu açılıp bir silah aramaya başladı. *Lanet olsun*. Çantasını getirmediğı tek gün.

Neyse ki elinde kocaman sarı peruğıyla Lorelei geldi ve onu biri yakacak odun, diğeri tuğla dolu demir bir sepet taşıyan iki kız takip etti.

Madam Imogen'e peruğı uzatıp elini havada salladığında kızlar büyük bir hızla hareket etti. "Dön." Imogen söyleneni yaptı, "En iyisi saçını tak ve bir an önce yatağa gir. Dışarısı sıcak."

Polis onları arıyordu.

"Kahretsin," dedi Imogen, eğilip sanki saraydaki bir hanımefendiden gönderilmiş gibi yüksek ve kafesli peruğı inceleyerek. "Bu çok hızlı oldu."

"Neredeler?" Tommy yataktan sordu.

"Neden? Onları içeri atmayı mı planlıyorsun, Peeler?" Lorelei Imogen'in elbisesinin düğmeleriyle uğraşırken Imogen de koyu renk buklelerini sarı saç tokasının içine sokuyordu. "Elimden geleni yapacağım Imogen, ama onlara bir şeyler vermek gerekecek."

Imogen, kaçırmayacakları bir renk olan parlak mor elbisesinden çıkarak anladı. "Islak ve soğuk birini arıyor olacaklar."

Lorelei odanın gardırobuna doğru ilerlerken kendisiyle birlikte gelen kızlara, "Giysileri alın," dedi ve içinden bir avuç erkek giysisi, kırmızı ipek bir sabahlık ve başka bir şey çıkardı.

Giysileri yere, geri kalanları da yatağa fırlattı ve Imogen'in korsesinin kancalarına dönerek onu kızın kollarından birindeki giysi yığınınına ekledi. "Bir maskeye ihtiyacı var. Sen de bir gösteri yapsan iyi olur. Chemise."

Imogen tereddüt etmeden çekti.

"Bekle-" Lorelei uzanıp peruğu düzeltti, siyah buklelerin son birkaç telini sıkıştırdı, geri adım atıp Imogen'in çıplak vücudunu değerlendirdi.

"Umalım da eşleşip eşleşmediğine bakmasınlar."

Imogen gözlerini devirdi ve yatağa doğru döndü. Yatağa tırmanırken utanacak zaman yoktu, koyu renkli maskeye uzandı ve eğilerek Tommy'nin gözlerine bağladı.

Lorelei, "Ne yazık ki tıraş olmaya vaktimiz yok," dedi. "Perdeleri çek, karanlıkta kaldığından emin ol ve Yard'ın aptallar göndermesini um."

"Başka bir şeyleri var mı?" Imogen alay etti.

"Seni duyabiliyorum," diye gevezelik etti

Tommy.

Sırıttı. "Artık Yard değilsiniz Bay Peck."

Lorelei'ye bakarak, "Bu hiç komik değil, kahretsin," dedi. "Çıkarın onu buradan."

"Çok üzgünüm, erkeklerden emir almam," diye karşılık verdi Lorelei, yatağın etrafındaki perdelerle oynayarak ve geri çekilip oluşturdukları tabloya baktı. "Yakışıklı bir çift olmuştunuz. Peruğu bozmamaya çalışın."

Adam hareket edemediği için, Imogen peruğu karıştırmaya yaklaşabileceklerinden oldukça şüpheliydi. Imogen onun altında titrerken

Ne olduğunu anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Zorla gülümsedi. "Bunu duydun mu, Tommy? Beş dakikadır buradasın ve şimdiden hayranlar kazanmaya başladın."

Lorelei, "Buzun içinde yüzmediğin zaman ne sunduğunu görmek isterim," dedi, değerlendirmesi her ikisi için de dikkat dağıtıcı bir hediye idi. "Belki hanımefendi seni ısıttığında geri gelip bir kez daha bakarım."

Imogen, "Kesinlikle yapmayacaksın," dedi.

"Gerçekten mi?" Lorelei Tommy'nin yüzüne doğru eğildi. "Uyanık kal, dostum. Senin adına tehditler savuruyor."

Küçük bir kahkaha attı. "Buna izni var."

Madamın kara kaşları kalktı ve Imogen'e baktı. "Öyle mi şimdi?"

"Öyleyim," dedi Imogen, kendini durduramadan, sinirleri Lorelei'nin ikisinin de üzerine bir battaniye çekti. Imogen kendini onun soğuk ve sert bedenine bastırdı. Mermer gibi. "O benim."

Lorelei'nin gözleri daha da büyüdü. "Bu bir şey değil mi?"

Imogen onu kollarıyla sardı ve mümkün olduğunca çok yerine dokunmayı hedefledi. Elinden geldiğince onu ısıtmaya çalıştı. Adam iç geçirdi ve Imogen içinden geçen zevk dalgasını görmezden gelemeydi. "Düşes'e bir mesaj gönder. Yardıma ihtiyacımız var."

Lorelei, "Çoktan hallettim," dedi ve kapı kapandı.

Odanın içine sessizlik çökmüştü ama dışarıda, alt katta ayak sesleri duyabiliyordu. Bir kapı sesi. Hem derin hem de yüksek perdeden birkaç öfke çığlığı.

"Buradalar," dedi.

Etrafı araştırıyor. Imogen başını kaldırdı. "Konuş benimle," dedi. "Uyuyamazsın."

"Isınamıyorum."

"Isınacaksın," dedi.

Ona umut veren küçük bir kahkaha daha. "Başka bir kehanet." "Bu doğru. Ve her zaman gerçekleşirler."

"Her zaman beklendiği şekilde değil," dedi. "Örneğin, bugün öğleden önce, senin ve benim bu öğleden sonra yatakta çıplak olacağımızı söyleyen bir kehanetten zevk alırdım. . ama bu tam olarak hayal ettiğim gibi olmadı ..."

Daha fazla ayak sesi. Daha yakın. Koridorun sonunda bir kapı daha gürültüyle açıldı. Zihni hızlandı. Silah yok. Güç yoktu. Kılık değiştirme yok.

"Tommy," diye fısıldadı, omzunun üzerinden kapıya bakıyordu - tam yatağın ucuna bakıyordu. Onun üzerinden kalktı. "Nehirde benimle birlikte olduğunu söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

Gözleri maskenin ardında onunkileri buldu, mavi ve güzeldi. "Her zaman." "Tamam o zaman," dedi, botlar yaklaşırken ayağa kalkarak.

"Yanında kal

Ben."

Battaniyeleri geriye atarak ikisinin de belden yukarısını ortaya çıkardı ve dik durarak Lorelei'nin üzerine çıktı. Yatağın kenarına eğilerek, Lorelei'nin gardıroptan çıkardığı sabahlıktan kırmızı ipek kuşağı aldı.

Tommy'nin kollarını başının üzerine yerleştirdi ve Tommy bu hareket karşısında nefesini içine çektiğinde yüreklendi. "Bunu hissedebiliyor musun, ellerimin seninkilerin üzerinde olduğunu?"

"Evet," dedi, bileklerini hızla kırmızı kurdeleyle sarıp ucunu yatağın kenarına atarken kelimeleri sertçe söyledi. Mükemmel değildi ama iş görürdü. Kadın arkasına yaslandığında, "Ben de seni görebiliyorum" dedi.

Ona hızlı bir gülümseme fırlattı. "Isınıyorsunuz, değil mi, Mr. Peck?"

"Mmm," dedi adam, kız ellerini göğsüne bastırıp dik oturarak sırtını kamburlaştırdığında nefesi kesildi. "Lanet olsun, bu-"

"Dikkat dağıtıcı mı?"

Ellerinin altında kasları dalgalandı ve kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Muhtemelen hayat kurtarıcı."

Onun küçük şakasına gülemedi. Umut etmekten başka bir şey yapamadı. haklıydı. Bu onun hayatını kurtarmaya yetecekti. Yine de zorla bir espri yaptı. "Umalım da bir sarışın aramasınlar."

Ayak sesleri yaklaştı ve Imogen hareket etmeye başladı, gözlerini ona dikti, adamın bakışları da onun üzerindeydi, onu içine çekiyordu. "Seni böyle görmelerini istemiyorum," dedi. "Bunu kendim için istiyorum."

Onun üzerine eğildi. "Bu senin için," diye fısıldadı ve bu doğrudu. "Ben senin içinim."

Kapı patlayarak açıldı ve Tommy'nin bakışları onun omzunun üzerinden geçti. Hava hemen değişti ve homurdandı. "Çık dışarı!"

Thames Nehri'nde yüzmeye gitmiş bir adamın sesine hiç benzemiyordu. Ne de saklanan bir adamın sesine benziyordu.

Başladığı işi bitirmek isteyen bir adamın sesine benziyordu.

Kulağa *mükemmel* geliyordu.

Imogen dönüp omzunun üzerinden, tenteli yatağın karanlığından, birkaç mumun en fazla yirmi yaşında iki gencin yüzünü aydınlattığı öteki odaya baktı. Şüphesiz genç Yardsmen'ler haydutluk için para almaya erkenden ikna olmuşlardı.

İki çift göz fal taşı gibi açıldı. "Hanımefendi." Biri boğazını temizledi. "Affedersiniz. Bize burayı aramamız söylendi."

"Elini çabuk tut o zaman," dedi, Tommy'ye doğru sallanırken bakışlarını ondan ayırmıyor ve sözlerine en iyi South Bank aksanını katıyordu. "Ama oyalanmak yok. Eğer izlemek istiyorsanız, paranız olsa iyi olur."

Tommy onun altından günah çıkarır gibi, "Siktir et," dedi. "İzleyemezler. Bu benim."

Kalçalarını onun altına vurdu ve kadın bunun gücüyle zıpladı. *Gücü geri geliyordu.*

Kıkırdadı. Ve bir şekilde, imkânsız bir şekilde, zorlama değildi. "Adamı duydunuz," dedi, olabildiğince yüzsüzce. "İşinizi halledin ve gidin, ahmaklar."

Sırtını onlara döndü, Tommy'ye bakarak ritmini korudu ve ona doğru sallandı. "Tamam o zaman aşkım," dedi onların duyabileceği kadar yüksek sesle. "Dikkatin dağılana kadar seni eğlendirebilirim. İyi bir sikiş hazır mısın?"

Bu sözler üzerine gözlerinde bir şey parladı. Karanlık bir vaat, sanki oradan canlı çıkarlarsa teklifini kabul edecekmiş gibi. "Çöz beni."

Bu talep karşısında içini bir sıcaklık kapladı ve adamın bağlı olmadığını hatırlaması için bir kalp atışı geçmesi gerekti. Bu her neyse, gösteriş içindi. Başının üzerinden uzandı ve kırmızı kravatı çekti.

Sakalı, ağzının üzerinde asılı duran göğüs ucunu okşuyordu. Nefes nefese kaldı ve adamın yumruklarının etrafındaki kurdeleyi çekti. Özgür, onun Kolları kırırdadı, sadece ellerini vücuduna koyacak kadar. Zar zor. Onu kaldıramazdı, bu yüzden ona istediği şeyi verdi ve üzerine eğildi. Polisin yakındaki gardırobu açıp kapatmasını izlemek için başını çevirdi.

Loş ışıktaki alçak sesle, "Devam et o zaman," dedi. Tommy'yi teşvik ediyordu. Ne de olsa gösteriş içindi.

Sonra ağzı meme ucunun üzerinde açıldı ve zorlanan ucunu yaladı ve kadın başını geriye attı. Peeler'lar artık arama gibi bir şey yapmıyorlardı. Şimdi izliyorlardı.

Imogen, Tommy'nin başını göğsüne yaslayarak, saçlarının buz gibi soğğunun dikkatini dağıtmasına izin vermemeye çalışarak bir gösteri yaptı. "Dediğim gibi çocuklar," dedi alçak sesle ve karanlık bir sesle, "eğer kalacaksanız, bedelini ödeyeceksiniz."

Tommy bunun üzerine kendini bıraktı ve kadın daha fazlası için kıvrınmasına engel olamadı. "Dediğim gibi," diye alçak sesle homurdandı. "Defol. O sana göre değil."

Sözler karanlık ve neredeyse vahşiydi ve genç Yardsmen talimatları yerine getirirken oyalanmadı, odadan çıktı ve kapıyı arkalarından çarptı.

Imogen ve Tommy donup kaldılar, ayak seslerini dinlediler, onlar bir sonraki ve ondan sonraki odayı arayana kadar hareket etmediler, konuşmaya cesaret edemediler. Ve ancak o zaman, Tommy onun altında titrediğinde, Imogen battaniyeyi bir kez daha ikisinin üzerine çekti, vücudunu Tommy'nin vücuduna bastırdı ve onu tekrar ısıtmak istedi.

Kollarını tekrar hareket ettirebildiği gerçeğiyle teselli bulurken, kollarını sırtına doğru kaydırıp ve ona sıkıca sarıldı. "Bu inanılmazdı," diye fısıldadı kulağına. "Ve ben de seni güvende tutmam için bana ihtiyacın olduğunu düşünüyordum."

"Endişelenme," diye fısıldadı, gelecek olanın karşılaştıklarından daha kötü olacağını bilse bile sesindeki rahatlamayı tutamadı. "Yine de sana bir referans mektubu yazacağım."

OceanofPDF.com

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Gittiler."

Onu sıkıca kendine çekti, ağzı kulağındaydı. "Henüz değil." Kadın başını kaldırdı ve adam onun tamamen uzaklaşmasından korktu ve soğuktan mı, korkudan mı, yoksa her ikisinin dayanılmaz bir bileşiminden mi bilinmez, "Bir tarama daha yapabilirler. Eğer bizi bulamazlarsa."

"O zaman biz-"

Bırakın savaşmayı, ayakta duracak gücü bile yoktu ve tehdit altında olduğu bir anda bedeninin ona ihanet edebileceği bilgisi onu çılgına çevirmeye yetmişti. Eli kendiliğinden hareket etti ve onun sırtında basitçe gezinirken, parmaklarına -yirmi dakika önce hissedemediği parmaklarına dokunduğunu hissederken zevk aldı. Dudaklarına bir öpücük kondurdu, onu hissetmek için yanıp tutuşuyor, içindeki hayvanı uzak tutmaya çalışıyordu.

"Konuş benimle," dedi usulca, onu serbest bıraktığında.

Yanağını adamın göğsüne bastırdı, peruğunun pudralı saçları adamın omzuna değdi. O şeyi odanın öbür ucuna fırlatıp, peruğun tadını çıkaracağı ana kadar dakikaları sayarken bile zevk alacağı bir başka his samur buklelerinin yumuşaklığı.

"Sen . . ." Kelimeleri aradı. "Sen . . . bana inanıyor musun?" Derin bir nefes aldı, sorunun sesinden nefret ediyordu, küçük, acil ve endişe doluydu. Sanki hâlâ ona güvenmiyormuş gibi.

Bunun için onu suçlayamazdı elbette. Ama yine de onun inancı için acı çekiyordu.

O daha konuşmadan, kadın konuşmaya başladı, kelimeler sanki onları çıkarmak için çaresizmiş gibi hızla geliyordu. "Deli olduğumu düşündüğünü biliyorum. Bunu biliyorum... isimler, adresler, uniformalar, madalyonlar,...

Patlayıcılar. Kaos gibi göründüğünü biliyorum. Sanki size yine bir yığın dosya getiriyorum ama bu sefer elimde çok az kanıt var. Ama Tommy-

"Durun. Sana inanıyorum. Tabii ki sana inanıyorum." Kızın şakağına bir öpücük kondurdu. "Imogen, deli olduğunu sanmıyorum."

Başını kaldırdı. "Bilmiyor musun?"

"Hayır." Eli kızın yanağını buldu, başparmağı yumuşak tenini okşadı. "Bence dünya çıldırmış. Ama sen . . . Bence sen en iyisisin - umutsun, tutkusun, amaçsın ve adaletsin. Ve bazen intikam da oluyorsun ve bu bende senin yanında savaşma isteği uyandırıyor. Bana ihtiyacın olduğu sürece." Başını iki yana salladı. "Çok uzun süre bunların hepsinin geçici olduğuna inandım. Adalet mi? Umut? Tutku? Hepsi ancak dar bir yolda yürürsem küçük dozlarda mevcuttu. Ama şimdi . . . Başka bir yol olduğunu görüyorum. Başka bir yol. Ve tüm bu şeylerle birlikte geliyor. Ve neşeyle birlikte."

Ve sevgiyle.

Bunu söyleyemezdi. Şimdi bile, bu yerde, kız ona yaslanmış, onu sıcak tutarken, onun yanında öteki dünyada olanlardan saklanırken. Özellikle de onu neredeyse öldürtmüşken ve Scotland Yard onları ararken. Ve bu yüzden son itirafını, en önemli itirafını sır olarak saklayacaktı.

O da ona başka bir tane verdi. "Sana inandım," dedi karanlığa doğru, "bana madalyonu gösterdiğin anda. Onlar benim için gelmeden önce."

"Öyle mi?" Kadın başını kaldırıp adamın gözleriyle buluştu ve adam orada gördüğü umut karşısında nefesini tuttu.

"Tecrübelerime göre, Cehennem Melekleri nadiren yanlış yaparlar." Kızın şakağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim. Bana güvendiğin için."

O an, koridorun ötesindeki bir zilin çalmasıyla noktalandı. Tanıdık bir sestir bu, Imogen'in keskin bir nefes alıp uzun ve rahatlamış bir nefes vermesiyle daha da tanıdık hale geldi. "Nihayet."

"Çanlar," dedi. "Seni takip ediyorlar."

"Eğer kartlarını doğru oynarsan seni de takip edecekler." Anlamamıştı ama kız "O burada" diye eklemekten önce anlamaya da fırsatı olmamıştı.

Her kimse, Tommy bu sessiz, mükemmel anın Imogen kollarında çırılçıplakken sona ereceğini biliyordu. Ve bunun sona ermesini istemiyordu. "Gitmelerini söyle."

Imogen ona baktı, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Korkarım bu özel ziyaretçiye kolaylıkla hükmedilemiyor."

Kapı çalındı ve açıldı. Kahretsin, genelevlerin kilitleri yok muydu?

"Terbiyeli misiniz?" Trevescan Düşesi içeri girdi, onu bir küvet taşıyan iki uşak ve kovalarla su taşıyan bir tabur hizmetçi izledi.

Tommy maskesini çıkardı. Alışılmadık derecede uzun boylu ve sarışın olan kadın tepeden tırnağa beyaz giysiler içindeydi; ermin şapkası ve beyaz bir elbisenin üzerine kürklü yün bir palto giymiş, tertemiz beyaz eldivenler ve Tommy'nin emin olduğu kadarıyla beyaz çizmelerle tamamlamıştı. Londra'da pek rastlanmayan türden bir kıyafetti, Çünkü şehir havasında otuz saniye kaldıktan sonra beyaz kaldığını hayal etmek imkânsızdı.

Görünüşe göre kirden korkan Trevescan Düşesi için durum böyle değildi.

Bakışları yatağa kaydı. "Ah. Görüyorum ki terbiyeli değilsin." Bir duraklama. "Güzel perukmuş."

Imogen arkadaşına bir bakış attı ve söz konusu peruğu çıkarıp yatağın ucuna fırlattı.

battaniyeleri göğsüne bastırdı. Tommy onu daha önce bulunduğu yere geri çekme isteğine direndi. Arkadaşına, "Nehir buz gibi, Düşes," dedi. "Bir şeyler yapmasaydık soğuktan ölecekti."

Düşes soğuk sarı kaşlarını kaldırdı. "Eh, şimdi bu iş hallolduğuna göre, eğer onu bir banyoya sokmazsanız korkarım o nehirdeki soğuk olmayan şeylerden ölecek. Hem de sabunla."

"Gittiler mi?" Imogen sordu.

"Şimdilik," dedi Düşes. "Ve o peruk işe yaradıysa gerçekten aptalca. Dürüst olmak gerekirse, Scotland Yard'ın Zorba'nın boyunduruğuna girmesi şaşırtıcı mı?

Çocuklar mı? Whitehall'da sadece embesillerden oluşan bir ekip mi çalışıyor?" Durakladı. "Şu anki şirket hariç tabii ki."

"Bu kötüler grubundan istisna tutulduğum için oldukça mutluyum, Majesteleri." Burada, bir genelevde, çırılçıplakken bu onursal sıfatı kullanmak tuhaf gelmişti ama Trevescan Düşesi'nin dünyada düşes gibi görünmediği bir yer olduğunu sanmıyordu.

"Mmm," dedi Düşes. "Anladığım kadarıyla iş arkadaşlarınızla aranız bozulmuş Bay Peck. Ve bir süredir bildiğimiz şeyi şimdi görüyor musunuz? ne zaman? Bu yolsuzluğun bir parçası olan her kimse, çizgi nerede başlarsa başlasın,

nehir kıyısındaki bir genelevi ararken, çok daha tehlikeli biriyle mi bitecek?"

Tommy başını salladı. "Anlıyorum."

"Ama sizin böyle bir adınız yok."

Başını iki yana salladı. "Bu her neyse, ben ondan uzak tutuldum."

Düşes başını sallamadan önce uzun bir sessizlik oldu. "Öyle görünüyor. Bu da şu soruyu akla getiriyor: *Neden?*" Kimse cevap vermeden önce Imogen. "Ne olursa olsun, Imogen en başından beri size güvenilmesi gerektiğine inanıyordu." Uzun boylu, sarışın ve buz gibi soğukkanlı kadın ona bakarken hiç tereddüt etmedi. "Scotland Yard'ın bugün seni öldürmek için bir grup haydut gönderdiğini düşünürsek... Ona inanmaya meyilliyim."

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme," dedi. "Artık onların koruması altından çıktığınız için işler daha da zorlaşıyor."

Bu sözler karşısında yutkundu ve içinde bir anlayış patlaması oldu. Scotland Yard artık onun hakimiyetinde değildi. Artık kime güveneceğini bilmiyordu.

Düşes bu farkındalıkla birlikte gelen düşünce kakofonisini anlamış gibiydi ve soğuk gülümsemesi biraz daha sıcak bir hal aldı. "Ben Ancak çatıda ve sokağın her iki ucunda da korumalar var. görünmeden geri dönmek. En azından bu gece değil." Tommy'ye baktı. "Seni öldürmeye çalışan adamların isimlerini bilmediğini varsayıyorum?"

Tommy başını salladı. "Hayır. Onlar Dedektiflik Şubesinin dışındaki polis memurları. Ama onları bulmaya niyetliyim."

Düşes'in sarı kaşları kalktı. "Whitehall'a girip kötü adamların öne çıkmasını istiyorsun, değil mi?" Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Size adaleti nasıl sağlayacağınızı söyleyecek değilim Bay Peck, ama ölümünüzün sizi daha da kötüleştireceği bir yere dönmeyi tekrar düşünmenizi tavsiye ederim.

işler çok daha kolay. Acele bir şey yapmadan önce sana getirdiğim hediyeye bir göz atmanı öneririm." Imogen'in çantasını eline alarak, "Burada. Oh, diğer tüm tentür ve toniklerin de burada, Im."

Uzun bir nefes verme Imogen'in minnettarlığını gösteriyordu, şüphesiz cephaneliğinin geri verilmesinden dolayı.

Düşes'in Tommy ile işi bitmemiştir. "Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacınız olursa, beni görmeye gelmenizi öneririm. *News* ile mükemmel bir ilişkim var." Bakışları Imogen'e kaydı. "İkinizin de gördüğü gibi. Dürüst olmak gerekirse

Tanrım, ikiniz için yeterince uzun sürdü ..." Yatağa doğru bir el salladı. "Bu işi bitirdiğimizde bana teşekkür edebilirsin."

Birbirlerine baktılar. Trevescan Düşesi dedikodu sütunlarını ve karikatüristleri beslediğini itiraf mı ediyordu? El değmemiş beyaz ceketinin kolundaki bir tüyü fırçaladı ve hizmetçiler küveti doldurup çıkarken yoldan çekildi.

"Imogen, bu gece evimde misafir olman için kardeşine haber gönderdim." Buz mavisi bakışları arkalarındaki yatakta yatan Tommy'ye kaydı. "Yine de bu sorunla er ya da geç yüzleşmek zorunda kalacağını anlamalısın. Bu arada Lorelei'nin, eğer istersen sana Fransızca bir mektup bulacağından eminim."

"Düşes!" Imogen haykırdı.

Düşes tamamen masum bir işaretle ellerini iki yana açtı. "Ben sadece iyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum!"

"Gitmekle başla!"

Diğer kadın kapıya doğru döndü. "Ben gittiğimde hepiniz beni özleyeceksiniz, biliyorsunuz."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye karşılık verdi Imogen.

"Henüz değil," dedi Düşes, omzunun üzerinden bakmak için durakladı ve Tommy'ye göz kırptı. "Yapacak çok işimiz var. İyi yapmaya çalış seçimler!"

Kapı arkasından kapandı ve Tommy az önce bir kasırganın içinden geçmiş gibi hissetti. "Neden kendimi az önce El konuldu mu?"

"Çünkü öyleydin," dedi Imogen, Lorelei Wilde'ın kendisine bıraktığı kırmızı sabahlığı giymek için durarak onu yataktan kaldırdı. "Dikkatli ol. Düşes hayır cevabını kabul etmeyi pek sevmez."

"Seni Belles'e katılmaya böyle mi ikna etti?" dedi, onu takip ederek odayı geçti ve ılık suyla dolu küvete adım attı onu ısıtma işini bitireceğinden eminim.

Uzun bir çarşaf ve biraz sabun aldı ve sırtını yıkamak için onun arkasına geçti. Sanki o gün olan her şey tamamen normalmiş gibi. Buna ikisi yalnızken, müstehcen bir evde sırlarını paylaşmaları da dahildi.

Tanrım. Bunun normal olmasını istedi. Bunun günlük olmasını istedi.

Belki neredeyse öldürüldükleri kısım değil ama diğer her şey. Ve kesinlikle ona hikayelerini anlattığı kısım.

"Düşes insan biriktirir," dedi sevgiyle. "Tanıdığım en sadık, dürüst ve asil insan o. Birini yörüngesine almaya karar verdiğinde -ki bu yörünge gibi görünüyor, sanki o bir güneş ve geri kalanımız sadece ona doğru çekiliyoruz- hayır demenizi imkânsız hale getiriyor."

"Siz, Sesily Calhoun, Clayborn Düşesi ..."

"Bundan çok daha geniş bir koleksiyon. Londra'da, Britanya'da." Bir duraklama ve ardından, "Birlikte bir anlam ifade eden uyumsuzlar koleksiyonu. Teşekkürler Düşes."

Imogen'in uyumsuz biri olduğunu düşünmüyordu ama yine de dilini tuttu. "Seni nasıl buldu?"

"Annem ben altı yaşındayken öldü - onu hatırlamak için çok küçüktüm - ve bu yüzden ... farklı yetiştirildim." Bu değerlendirme hoşuna gitmemiştir ama durmasını istemediği için onu düzeltmedi. "Yine de farklı yetiştirilmiş olmam mümkün, ama Charles'ın sonu böyle oldu, o yüzden bundan şüpheliyim."

Tommy kardeşinin de oldukça farklı biri olduğunu düşünüyordu ama sesini çıkarmadı.

"Herkes babamın annemi anlayamayacağı kadar çok sevdiğini söylüyor. Onun için her şeyi yapardı ve annem ateşlenip öldüğünde babamın bir parçası da onunla birlikte öldü. Her zaman bir bilim insanıydı, ama o olaydan sonra kendini çalışmalarına verdi. Zamanının çoğunu diğerleriyle geçirdi.

bilim insanları -kimyagerler, fizikçiler, astronomlar ve doktorlar."

"Bunu anlıyorum," dedi Tommy. "Çok önemli birini kaybetmek... Tek düşünebildiğin, kendini kaybettiğin şeyden uzaklaştıracak bir şeylere kaptırmak." Scotland Yard'daki rütbelerini bu kadar çabuk yükseltmesinin nedeni buydu - babasının sahip olabileceği hayatı düşünmemek için her şeyi yapardı.

Başını salladı. "Charles zaten okuldaydı ve sanırım babam bir başkasını kaybetmekten korktu, bu yüzden nereye giderse gitsin beni de yanında götürdü. Ve ben buna bayılırdım. Onu takip eder ve öğrettiklerini öğrenirdim. İlk patlamamı sekiz yaşındayken gerçekleştirdim." Kadının gururu aşikârdı ve o da bunu hissetmekten kendini alamadı. "On yaşıma geldiğimde mahzenlerde bir şeyler var."

Kaşları havaya kalktı ve omzunun üzerinden ona baktı.

"Canlı bir şey yok," diye nitelendirdi.

"Çok rahatladım." Suyun altına battı, hava almak için yukarı çıktı ve ellerini kaldırarak saçlarını köpürttü ve nehrin son parçalarını da yıkadı. Sessizlik çöktü ve gözlerini Imogen'ın küvetin ucunda durup baktığı yere dikti.

"Leydim?"

Yutkundu. "Sadece... çok sayıda kasınız var."

"Normal miktardan fazla değil." Bunu asla itiraf etmeyecekti ama hareketlerini yavaşlattı, vücudunun geri kalanını yıkarken pazılarını esnetti ve onun dikkatinin dağılmasının tadını çıkardı. Bu onun işine geliyordu. Onunla sürekli bir dikkat dağınıklığı içindeydi.

Bakışları, adam tekrar suya dalıp saçlarını durularken yaptığı hareketleri takip etti ve banyo sayesinde yenilenen tüm parçalarını görmezden geldi. Ve Imogen tarafından. Kadın bir hikâyenin ortasındaydı ve Imogen hikâyenin tamamını dinlemek niyetindeydi.

Kendine geldiğinde ayağa kalktı, banyodan çıktı ve kadının uzattığı havluyu aldı. "Devam et."

"Hmm?"

Zevk ve gurur içinde uğuldadı. Kötü görünümlü bir adam olmadığını biliyordu, ama onun parlak düşüncelerini bir banyoyla karıştırabileceği fikrinde olağanüstü bir şey vardı. "Mahzenlerde patlamalar."

"Ah!" dedi, çantasına doğru ilerleyip içini karıştırdıktan sonra kolu için bir rulo bandajla döndü ve zaten iyileşmekte olan yarasını hızlı ve etkili bir şekilde sarmaya başladı - dikişler o öğleden sonraki eforundan mucizevi bir şekilde etkilenmemişti. "Deneyler hakkında konuştuğumuz zaman, benimle ilgilendiği tek andı."

Bu sözler üzerine göğsü gerildi ve ona doğru uzanarak elini tuttu ve onu yatağa geri götürdü. Kendisini çarşafın altına götürmesine izin verdi, adam arkasından gelirken ona doğru döndü. "Yeterince ısındın mı?"

"Evet."

"Emin misin? Sen-"

"Eminim."

"Ama nehir-"

"Imogen," dedi, bir elini yanağında gezdirdi, bir parmağını alnındaki çatlağa koydu. "Ben iyiyim. Yıpranacak kadar kötü değilim."

Bakışları onun üzerinde gezindi. "Neredeyse ölüyordun."

"Beni kurtardın." Öne doğru eğildi ve onu nazikçe öptü. "Gerisini anlat bana."

Başını salladı. "Çoğunu biliyorsun. Dans etmeyi ya da piyanoforte ya da iğne oyası ya da ev tutmayı öğrenmek ya da geri kalan her şey genç bekâr hanımların ilgilenmesi gereken şeyler." Durakladı. "Gerçekten, onları önemsediklerini sanmıyorum. Bence onlar da buna uyuyor Çünkü yapmaları gereken şey bu." Başını salladı. "Erkekler iyi bir sürü var."

Ona bir bakış attı. "Zengin, paralı, güçlü adamlar, özellikle." Hikayesine geri dönerken bir duraksama oldu. "Babam ilgisizliğime aldırış etmedi. İskandinav efsanesi, anatomi ve eskrim için bana öğretmen tutmaktan çok mutluydu - eskrim yapabildiğimi biliyor muydun?"

"Bilmiyordum ama öğrendiğime şaşırmadım."

Gülümsedi. "Bu konuda piroteknikte olduğum kadar iyi değilim." Bir anı geri geldi. "Bu öğleden sonra bir adamı patlattın!"

"Onu *patlatmadım*," diye ısrar etti. "Onu *sersemlettim*. Kulakları biraz çınlayacak ama ona gerçekten zarar vermek için biraz daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı."

"Ve sen de halı çantan olmadan."

Küçük ve tatlı bir kahkaha attı ve adam kendini onun alnına bir öpücük daha kondurmaktan alıkoyamadı. "Yani? Seni suç dolu bir hayata iten ne oldu?"

"Affedersiniz, adaleti yerine getirmeniz suç mu?"

"Kesinlikle suç, ama bu fikre ısınıyorum."

Bir gülümseme daha ve sonra "Babam öldü" dedi. Derin bir nefes aldı, gözleri uzaklara daldı. "Uykusunda. Huzurlu olduğunu söylediler. Kalbi durmuş." Konuşurken parmakları ipek sabahlığının yakasında dalgınca oynuyordu. "Ve sonra kimsem kalmadı. Charles yirmili yaşlarındaki erkeklerin gittiği her yerden döndü ama benimle ne yapacağını bilmiyordu - mahzende barut yapan bir kızla mı? Sanırım beni görmezden gelirse bir gün ortadan kaybolacağımı ve bir balo salonuna adım atmam konusunda endişelenmesine gerek kalmayacağını umuyordu. Ya da bir şapele.

"Denedim, ne olursa olsun. Onun sevebileceği türden bir kız kardeş olmak için." Koyu kahverengi gözlerinde bir mizah parıltısı. "Onun benimle gurur duymasını isterdim. Benim hakkımda iyi düşünmesini. Beni sadece boynundaki bir ağırlık olarak görmek yerine, benim hakkımda iyi düşünmesini." İç çekti. "O adam için çok fazla kuzu eti yedim."

Gülecek bir şey bulamadı. Dorrington Kontu'nun suratına yumruğunu indirmeyi hayal etmekle meşguldü. Çünkü dünyada kolay olan bir şey varsa o da Imogen'ı sevmekti.

"Kardeşin bir embesil."

Şaşkınlık yüzünü aydınlattı. "İşvereniniz hakkında söylenecek pek nazik bir şey değil."

Tommy'nin aklına Dorrington Kontu'nun artık onun işvereni olmadığı geldi. Scotland Yard'da kalıyor olsa bile, Imogen'in kardeşinin Tommy'nin kız kardeşinin yanında çıplak geçirdiği saatlerden hoşlanacağını sanmıyordu. Bütün bunlar bir yana, "Ondan bir kuruş bile almam. Şimdi olmaz."

Parmakları sakalının üzerinde kayarak çenesinin çizgisini izledi. "Seni Thames Nehri'nden çıkardığım için ödeştığımız için mi?"

Tommy bunun bir hata olduğunu bilerek, "Çünkü sen mükemmelsin," dedi. Onun büyüüne daha fazla kapılmadan hemen giyinip buradan gitmesi gerektiğini biliyordu. "Patlamalar, barut ve o şişede sakladığın, insanları bayılttığını duyduğum şey her neyse lanet olsun."

Yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Her zaman çok güzel şeyler söylüyorsun." "Güzel şeyler duymayı hak ediyorsun. Şimdi hikayeni bitir."

"Düşes beni buldu. Düşes, Belles'in herkesi bulma şeklidir. Ve öyle görünüyor ki, *Haberler* de sizi böyle buluyor." Biraz omuz silkti. "Bu kısmı sana anlatmalı mıyım emin değilim."

Ona bu kısmı kesinlikle anlatmalıydı. Ve o muhteşem kafasındaki diğer her şeyi de. "Neden olmasın?"

"Bu benim faaliyetlerim arasında *en az* suç teşkil edenlerden biri değil."

Onu kendine doğru çekti, onunla doldu. "Unutuyorsunuz leydim. Benim de sabıkalı bir geçmişim var. Tanınmış bir hırsızım."

Kahkahası odanın içinde çınladı. "Bu doğru. Dünyanın ne diyeceğini bir düşünün! Soylu Tommy Peck, korse hırsız. Pekâlâ," dedi. "Charles'ın arabasını havaya uçurmamı engelledi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu bir deneydi!"

Tommy bir yalanı duyduğunda anlayacak kadar uzun süredir dedektiflik yapıyordu, bu yüzden sessiz kaldı.

"Bu bir deney değildi," diye hemen itiraf etti. "Gençtim, öfkeliydim ve asiydim. Ve birinin bana ilgi göstermesini istiyordum. Neyse ki Düşes tam da bunu yapıyordu, yoksa Whitehall'da uzun zaman önce, çok farklı koşullar altında tanışabilirdik."

"On dört ay yerine seninle geçireceğim altı yıl için," dedi sessizce, "genç, öfkeli ve asi Leydi Imogen ile şansımı deneyebilirdim."

Gülümsedi, yumuşak ve baştan çıkarıcı. "Bu hoşuma giderdi." Ve sonra o onunla ilgili yumuşak ve cazip olan diğer tüm şeyler tarafından tüketildi. Onun tadı. Onu hissetmek. Kendini ona nasıl sardığı ve kendini ona nasıl teslim ettiği.

Ona bakışı, sanki insanlar arasında bir tanrıymış gibi, ölümlü olanın kendisi olduğunu fark etmemiş gibiydi. İlahi olan oydu.

"Tommy," dedi usulca. "Acaba bunun senin için bir sakıncası var mı?"

"Ne istersen," dedi. "Ne istersen."

Aralarındaki mesafeyi kapattı, öpücüğü baş döndürücü ve tatlıydı, dili adamın alt dudağını nazikçe, dikkatlice okşuyordu, sanki kırılacakmış gibi.

Hırladı ve derinleştirdi, onu yatağa geri itti ve üzerine geldi, sabahlığının bağını çözdü, ipeği ayırdı, böylece bir elini onun sıcak teninde gezdirebildi. Tanrım, onunla yapmak istediği şeyler.

...

Başını kaldırdı ve öpüşmeyi kesti. "Bekle."

"Hayır," diye karşılık verdi, bir kez daha onun kucağına doğru kalkarak.

Direndi. "Imogen. . . tatlım. Dün gece - rahatsız mısın? .. rahatsız mısın?"

Imogen kızardı ve Tommy bundan hoşlanmaması gerektiğini biliyordu. Onun pembe yanaklarının kendisini endişelendirmesi gerektiğini de biliyordu. O da

Bir gece önce onunla ilgilenmek için elinden geleni yapmıştı. Kollarında birden fazla kez parçalanacağından emin olmuştu. Ama boyunun ölçüsünü biliyordu ve ne kadar dikkatli olursa olsun-

Sonunda ona baktı, zengin samur rengindeki koyu gözleri onunkilerle buluştu. "Bir ... dokunuş?"

Sessiz odada küfrederek onu kendine çekti ve saçlarının arasına özürleri fısıldamaya niyetlendi. Onun için çok büyüktü. Fazla kaba. Çok kabaydı.

Ve onu incitti.

"Aşk," diye fısıldadı. "Ben-"

"Sakin özür dilemeye kalkma," dedi keskin bir sesle. "Bu tam da senin yapacağın türden bir şey, Tommy."

Kafa karışıklığı alevlendi. Yapılması gereken centilmence şey bu değil miydi?

Kendine karşı dürüst olsaydı, centilmence olan şey Imogen Loveless'ı en başta becermemekti, ama şimdi becerdiğine göre, ona kesinlikle söyleyebilirdi-

"Rahatsız olduğumu söylediğimde bu tatsızlık değil. Bu . . . Ben ..."

Sözlerinin sonunu getirirken ölebileceğini düşündü.

". kendimin farkındayım."

Farkında olmak. Tanrım... bu kelime hiç bu kadar yıkıcı olmuş muydu? Imogen, kendisinin farkındaydı. Sıcaklığının farkında. Kaygan yumuşaklığının. Onu baştan çıkaran, eziyet eden ve mahveden o yerin.

"Kendinin farkında ol," diye fısıldadı.

"Evet," dedi ve bu şimdiye kadar duyduğu en güzel itiraftı. Sonra gözlerini sımsıkı kapadı ve "Acaba sen *de* benim farkında olmak ister misin?" diye sordu.

Sanki hayır deme ihtimali varmış gibi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Bunu söylerken gözlerini kapattı, çünkü ona bakmaya dayanamıyordu. Nasıl bir insan böylesine küstahça bir istekte bulunurdu, hem de nehirde neredeyse ölmek üzere olan birinden?

Sözcükler aralarında asılı kaldı, cesur ve utanmazca ve kalbi, beklentisiyle göğsünden dışarı fırlamakla tehdit etti

Tommy hareket etmiyordu. Konuşmuyordu da.

Oh, hayır. Utanç alevlendi, sıcak ve inatçı. Çok fazla şey istemişti.

"Leydim?"

Onun unvanını kullandı.

Berbat.

"Evet?"

"Gözlerini aç, Imogen."

"Açabileceğimi
sanmıyorum."

"Hmm," dedi ve bu alçak ses, şimdiye kadar bir tür ders almış olması gereken kadının iç organlarına mantıksız bir şey yaptı, değil mi?

Hareket ediyordu, teninin çarşaflara değen fısıltısı bir patlama gibiydi. Ve sonra oradaydı, ona dokunuyordu. Yanında bir el. Bir el omzundaki sakalının parlaklığı. Kulağının altındaki dudaklarının sıcaklığı.

"Pekâlâ. Açma o zaman. İzlemeyin."

Çenesi boyunca küçük, vahşi öpücükler kondurdu, sonra tekrar ağzını aldı, yavaş ve derin, ta ki kolları onu sarana ve kadın zevkle iç çekene kadar.

Öpüşmeyi kestiğinde, "Sana dokunmamı seyretme," demek içindi. Parmakları kalçasının üzerinde, arka tarafının kabarıklığı boyunca gezindi. "Sakin

Seni buradan öpmemi izle." Boynunun aşağısına küçük, emici öpücükler yerleştirdi. "Çok yumuşak," dedi göğsünün kabarıklığına, sakalını ileri geri okşarken ve onu ateşe verirken.

"Seni burada ayırmamı seyretme." Parmakları kadının kalçasında gezindi ve kadın ona doğru açıldı, parmakları kadının kalbine doğru kayarken ona karşı kıvranmaya başladı, sızladığı yere. "Ya da burada," dedi bir parmağını onun arzusuyla sırlıslıkla olmuş kıvrımlarından geçirirken.

O zaman ikisi de inledi ve kızın eli adamın eliyle buluşmak için hareket etti ve adam ona dokunurken onu teşvik etti. "Nazik olmalıyım," dedi adam, alçak sesle ve karanlık. "Nazik olmak zorundayım. "Kendinin bu kadar farkındayken dikkatli ol." Lezzetli bir parmak içine kaydı ve nefesi kesildi. "Bunun farkında mısın, tatlım? Ne kadar ıslak olduğunun? İmkânsız ateşinin?"

Haykırdı ve kalçalarını adama doğru eğdi, parmakları adamın elinin arkasındaydı, adam onu okşayıp okşarken "Daha fazla" diye yalvardı.

"Elbette daha fazlasını alabilirsin aşkım," dedi. "Ama bakmak istemez misin?"

Evet, öyle yaptı ve tam zamanında gözlerini açarak, göğsünün gergin ucunu yalayan adamın bakışlarıyla buluştu ve kadının içinden bir sıcaklık cızırtısı gönderdi

Elinin üzerinde çizdiği görkemli dairelerle eş zamanlı olarak yumuşak ve ritmik bir şekilde emerek onu çılgına çevirdi.

"Tommy," diye fısıldadı.

Onu serbest bıraktı ve sakalını diğer göğsüne doğru okşadı, muhteşem eli hiç durmadı. "Sen izleyince daha iyi oluyor, değil mi?"

Diğer meme ucunu aldığı anda, vuruşlarını değiştirdi ve vahşi zevk onu yataktan yukarı kaldırdı, serbest eli onun içine girdi saçlarını okşuyor, ona doğru sallanırken onu sıkıca tutuyordu. "Tommy, yapamam.

.. oh ... lütfen ..."

Adam homurdandı ve karanlık bir vaat olan bu ses kızın içinde bir patlama yarattı, kız tekrar tekrar onun adını haykırdı ve doruğa ulaştı - ta ki zevkin çok fazla geldiği ve adamın kıza doğru kaydığı, onu avucuna sıkıca tuttuğu ve kulağına kötü övgülerini fısıldadığı ana kadar. "İşte bu, aşkım. Bunun için açgözlüsün."

"Öyleyim," diye itiraf etti.

Onun zevk mırıltısı, kadının sızlayan arzusunu yeniden alevlendirmeye yetti. "Lorelei'ye senin olduğumu söylemişsin."

Yanaklarına sıcaklık yayıldı. Bu sefer utanç değil. Öfke. "Sana

bakıyordu."

Mavi gözleri onunkilerle buluştu, gözbebekleri kocaman açılmıştı. "Bundan hoşlanmadın."

"Ben yapmadım." Bundan nefret etmişti. "Sen benimsin. Açgözlüyüm. *Senin* için." Ve öyleydi de. Onu içine çekmek, yakınında tutmak istiyordu. Her dakikasını onunla geçirmek istiyordu. Onu kendisi için istiyordu, gotik bir romandaki kötü adam gibi. "Bu beni biraz deli ediyor."

Başını iki yana salladı. "Ya sana benim de açgözlü olduğumu söylersem?" Şimdi onun üzerindeydi, vücudundan aşağı kayıyor, karnının şişliğine öpücükler konduruyor, diliyle ve sakalının görkemli tüyleriyle onu ateşe veriyordu.

"Çünkü öyleyim Imogen."

Omuzlarıyla kadının kalçalarını ayırdı ve ona bir ziyafetmiş gibi baktı.

"Senin parlak zekana, güzel gülüşlerine ve tadına açgözlüyüm. Günahkâr ağzının benimkine karşı verdiği his için açgözlüyüm. Tenini, günahkâr bedeninin ellerime verdiği hissi ve senin tadını." Ve sonra elleri onun altındaydı ve onu bakışlarına doğru eğiyordu ve ona tanıdığı bir açlıkla bakıyordu, çünkü kendisinininkine benziyordu.

"Ben seninim," dedi, kızın çaresizce onu beklediği yerde durarak. Tekrar. Şimdiden. "Ve lanet olsun, seni benim yapmak için her şeyi yaparım."

"Ben seninim," dedi gözleri onunkilerle buluşarak. "Ne dilersen. Ancak bana sahip olacaksın."

Gözlerinde bir şey parladı, kasvetli bir şey. Hoşlanmadığı bir şey -İşte o zaman açlığı geri döndü. "Bunun gibi," dedi ve dudaklarını onun yumuşak sıcaklığına değdirdi.

O zaman, ona tapınan adamın görüntüsünü izledi, neredeyse başlamadan önce onu uçurumun kenarına gönderiyordu. Elini saçlarına götürmek için uzandı, o da kendi eliyle tuttu, parmaklarını birleştirdi ve dilinin yassı kısmıyla onu çalıştırdı, güçlü ve sersemletici bir şekilde ona karşı kıvranana kadar, kendini ona karşı hareket etmekten alıkoyamadı, tekrar tekrar, tekrar tekrar, daha hızlı ve daha hızlı, ta ki çılgılık atana kadar Karanlığın içinde bir isim ve zevkten sıvı içinde çarşafı yığıldı. Yer değiştirdi, karnına yumuşak bir öpücük kondurdu ve "Benim" diye fısıldadı. *Evet.*

"Tommy," diye iç geçirdi, adam üzerine çıkıp onu kollarının arasına aldığı ve sıcaklığıyla sarmaladığında bulabildiği tek kelime onun adıydı.

Her şeye rağmen mahvolmuştu, diye düşündü gözlerini kapatıp yüzünü onun göğsüne çevirirken. Diğerleri için mahvolmuştu. Sonsuza kadar.

Bunun farkına varması daha fazlasını istemesine neden oldu. "Ya sen?" dedi usulca. "Sen . . kendinin farkında mısın?"

Soru karşısında kasları gerildi. "Ben iyiyim."

"Sen korkunç bir yalancısın," dedi, elini adamın vücudunun yan tarafına doğru kaydırdı, dokunuşta nefesinin kesilmesinden ve aradığını bulduğunda kulağına gelen alçak iniltiden zevk aldı, adamın sıcak, ağır ağırlığı, aynı anda hem çok sert hem de inanılmaz derecede yumuşak.

"Imogen." Adını tısladı, eli onunkine yaklaştı ve şaftını çevreleyerek büyüklüğünü test etti. "Yapmak zorunda değilsin..."

"Peki ya istersem?" diye sordu. "Bana göstermeni istersem?"

Kavrayışı onunkini sıkıca kavradı ve tekrar inledi, bu ses aynı anda hem cesaretlendirici hem de protesto ediciydi. Kızın bakışları onunkilere kaydı. "Böyle mi?"

İstediği baskıyı bulmasına yardım ederken bir onay homurtusu.

"İşte böyle," dedi, ders bir ödül gibi gelmişti.

Karanlıkta küfretti. "Evet."

Başını iki yana salladı. "Bu yeterli değil."

"Bu benim yapabileceğimden çok daha fazlası-" Kız yer değiştirip onun daha önceki hareketlerini taklit ettiğinde, dudakları onun gövdesi üzerinde gezinirken kelimeleri unuttu. "Imogen," diye soluk soluğa kaldı onun neyin peşinde olduğunu anladığında. "Hayır. Aşk-" Ama boşta kalan eli sözlerini yalanladı, kadın aşağı doğru inerken saçlarına geldi, onu içine çekti, kendini sabit tutarken kaslarının titremesinden zevk aldı.

Ve sonra oradaydı, onun elini kendi elinin üzerinde öptü, görebilmesi için onu geri çağırdı - böylece onun büyüklüğüne ve gücüne hayret edebilecekti. Parmak uçlarını adamın gergin ucinun üzerinde gezdirdi.

"Sen ... güzelsin."

Adam daha cevap veremedi, kız onu yalamaya başladı, tuzlu ve tatlıydı, adamın adını bir dua gibi, sanki bir tanrıçaymış gibi söylemesi baştan çıkarıcılığını daha da artırıyordu. Adam küfrederken elleri saçlarındaydı, pis ve lezzetliydi; kız onu derinlere çekerken, dilinde tadını ve hissini test ederken dayanılmaz bir nezaketle sıkıyordu.

İnledi. Küfür. Dua et.

Ve Imogen kendini hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordu, Tommy'nin zevkini sahiplenirken arzusu içinde uğulduyordu, onun liderliğini takip ediyor, yalıyordu

ve onu emip derinlere çekerek, ona verdiği her şeyi vermek istiyordu. Onu da mahvetmek istiyordu. Diğerleri için. Sonsuza kadar.

Onu yanında tutmak istiyordu. Sonsuza kadar.

Adamın elleri derin bir iniltiyle saçlarında sıkılaştığında, karanlık ve şiddetli bir sesle "Bu kadar yeter aşkım..." dediğinde bile kendini tutamadı. Eğer durmazsan ..."

"Beni durdurma." Kadın adamın ucuna bir öpücük kondurdu ve adam bir küfür daha savurdu. "Onu istiyorum. Bunun için açgözlüyüm. *Lütfen.*"

"Evet," dedi sert ve acılı bir sesle. "Al o zaman. O artık senin. Sadece senin olacak."

Bu sözler ikisini de çılgına çeviren bir ritim bulduğunda ikisini de uçuruma sürükledi ve adam kendini ona ve serbest kalmasına teslim etti.

Zevkten döndüğünde, onu tekrar kollarına almak için uzandı, adını fısıldarken elleri tenini okşadı ve kollarında iç çekene kadar onu uzun, kalıcı çekişlerle öptü.

Uzun bir süre öylece yattılar, Imogen'in düşünceleri bağısız ve sessizdi, aldığı zevk aklını bir süreliğine çalmıştı.

Belki de öyleydi, çünkü Tommy karanlıkta, hiç de sessiz, hiç de bağısız olmayan bir sesle küfredip, "Bu işin sonu bu olmalı," dediğinde bunu beklemiyordu.

Şok geçiren kadın hemen ona baktı. "Ne?"

"Seni burada tutarak tehlikeye attım. Bu son olmalı. Senden bir daha faydalanmamalıyım."

Doğrulup oturdu. "Benden faydalandığına inanıyor musun?"

"Imogen - sana yaptığım şey . . ."

"*Birlikte* yaptıklarımız."

Gözlerini kapattı. "İyi." Açtı. "Birlikte yaptıklarımız .

. . Bunların hiçbirisi olmamalıydı. Bana verdiğin şey ... aldığım şey ... benim için değil."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu verdiğim kişi için değilse kimin için?"

Oturduğu yerden kalkarak onunla yüzleşti. "Yanlış anladın. Daha fazlasını hak ettiğini söylüyorum."

"Anladığım kadarıyla kafana vurulmayı hak ediyorsun," diye araya girerek yataktan kalktı ve kırmızı ipek sabahlığını bir kez daha üzerine geçirdi.

Kendi çıplaklığından rahatsız olmadan onu takip etti, ona uzandı ve yüzüne bakması için çekti. "Imogen."

"Hayır. Bu her neyse" - elini aralarında havada salladı - "Yanlış yönlendirilmiş asalet, benim için olduğunu düşünerek hata yapmayın. Ne istediğimi açıkça belirtmişken olmaz. *Kimi* istediğim konusunda."

Durakladı, boğazı düğümlendi, keşke öyle olmasaydı. Lanet olsun. Ağlamayacaktı. Kadınlar *öfkelenmeleri* gerekirken neden hep *ağlarlardı*?

"Bu senin için," diyordu Tommy ve eğer kendi acılı üzüntüsüyle daha az meşgul olsaydı, onunkini de duyabilirdi. "Bu senin için, çünkü ben *değilim*."

Bunun yerine, kelimelerin kendisini duydu ve acısını hissetti. "Anlıyorum." Arkasını döndü, göğsü sıkışmış, boğazı düğümlenmiş, kulaklarında bir uğultu vardı. "Anlıyorum."

"Anladığınızı sanmıyorum," dedi. "Tanrı aşkına, Imogen. Bir düşünsene! Ben bir sokak süpürgecisinin oğluyum ... Kendim de bir süpürgeci olacaktım, ta ki bataklıktan koparılıp Scotland Yard'a gönderilinceye kadar, ki orası da Shoreditch'in kaldırım taşlarından daha kirli çıktı. Yani şimdi hiçbir şeyi olmayan bir adamım. Unvanım yok, geleceğim yok. Holborn'da kiralık bir dairem var ve bugün neredeyse seni öldürtüyordum!"

Gözlerini kırıştırdı. "Ne olmuş yani?"

"Ee?! Delirdin mi sen?" O tarafa yönelmiş gibiydi. "Yani, senin için böyle olmamalı. Sopalı ve bıçaklı adamlardan kaçmamalısın! Ve şimdi, benim yanımda, her zaman tehlikede olacaksın. Yard'ın bizim için gelmeyi bırakacağını mı sanıyorsun? Durmayacaklar."

"Bırakın gelsinler," dedi çenesini kaldırarak. "Onlarla birlikte buluşuruz." "Hayır." Cevabı hayal kırıklığıyla doluydu. "Uzak bir yerde olmalısın benden. Bir yerde-"

"Dans etmek ve oya yapmak mı?" diye sordu. "Bunu istemediğimi sana kaç kez söylemem gerekiyor? Sen yanımda olmazsan, eli sopalı ve bıçaklı adamlarla yüzleşmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Kadın başını salladı. "Beni güvende tutmak istediğini mi söylüyorsun? Güvende tut o zaman. Ama haklısın. Evliliğin her ne olduğunu düşünüyorsan, Tommy, bana göre değil. Evde senin savaş vermeni ve sonra da bana gününü anlatmanı beklemeyeceğim. Ben kendi günümü istiyorum. Savaşlarımı istiyorum. Ve eve *birlikte* dönmek istiyorum.

"İsmi ve serveti olan erkeklere olan ilgimi ciddi şekilde yanlış yorumladınız, Thomas Peck. Bugün, korkunç bir an için, sana sahip olma şansım bile olmadan seni nehirde kaybettiğimi düşündüğümde, sen benim korumam

değildin. Kılıcım değildin. Fark etmedi."

Öfkeden ateşler içindeydi ve buna dayanamıyordu. "Önemli değildi çünkü sen benim-"

Sakın söyleme.

Kelimeyi ısırdı. Böyle olmasını istemiyordu. Öfke içinde. Acı içinde. Başlayamadan sona ermeden önce, olabilecek her şeyin azalan dakikalarında.

Ama Tommy yine de gördü. Ve o istediğinde, "Söyle" dediğinde, ona vermekten kendini alamadı.

". ..sen benim aşkımdın."

Kelimeler ona çarptı. Kadın kelimelerin yere düştüğünü gördü ve onu topuklarının üzerine geri gönderdi. Bir elini yanında yumruk yaptı ve diğerini saçlarının arasından geçirdi.

"Yine de yeterli değil, değil mi?" diye sordu. Onu kollarının arasına çekip kocaman bedenini onun etrafında kıvrırken bile cevabı biliyordu.

"Kardeşinden bir kuruş bile almayacağımı söylediğimde..."

"Çünkü ödedik," dedi saygıyla, kızın saçlarına doğru. "Imogen . . . asla ödeşemeyeceğiz. Bana bakmaya tenezzül ettiğin için sana her zaman borçlu kalacağım. Ama sen . . ." Kelimeleri göğsünden kopmuş gibi düzensiz geliyordu. Onun göğsünden.

"Benden daha iyi biriyle tanışacaksın. Sana layık biriyle. Kardeşin istediği için değil, sen seçtiğin için. Bundan bir ay sonra bir yemeğe ya da baloya gideceksin ve gün batımı renginde bir elbise giyeceksin çünkü turuncu sana çok yakışacak."

"Öyle mi?"

Onu görmezden geldi. "Ya da mor, yeşil, sarı ya da mavi. Çünkü hepsinin içinde çok güzel görünüyorsun, tacın içindeki bir mücevher gibi."

Sözleri duyunca nefesi kesildi, hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı. Thomas Peck'i bir kenara bırakın. Peki neden bu kadar acıtıyorlardı?

"Yanılıyorsun. Ben asla evlenmeyeceğim, Tommy." Gözleri onunkilerle buluştu ve anlamasını diledi. "Seninle evlenemezsem olmaz."

Savaşmak istedi. Çılgılık atmak, bağırarak ve onu hatalı olduğuna ikna etmek için elinden geleni yapmak. Onun saçma mantığını patlatmak istiyordu. Kaos istiyordu. Kargaşa. Düzenli olarak rahatlık bulduğu her şeyi.

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Değiştirebilse bile, *değiştirebilse* bile Onu ikna etmek, istediği şey değildi. Söylediği gibi, hak ettiği şey bu değildi.

Imogen başını salladı ve hareketsizliği seçti. "Sana bir keresinde demiştim ki Kahramanlar kendi kaderlerini kendileri çizer," dedi yumuşak bir sesle, sabahlığını düzelterip kuşağını sıkıca çekerek.

Odadaki değişimi hissetmiş gibi başını salladı. "Evet." "O zaman bunu burada yapmaya başlayacağım. Şimdi. Seninle birlikte."

Güzel mavi bakışları temkinli bir hal aldı.

"İnsanlardan beni sevmelerini istemekten yoruldum. Sadece bir kez olsun, birinin beni özgürce, tüm gerçekliğimle, benim istememe gerek kalmadan sevmesini istiyorum."

"Imogen-" Adı adamın dudaklarında kırılmıştı ve ona tekrar dokunursa gidecek kadar güçlü olamayacağını bildiği için arkasını döndü.

"Ben eve gidiyorum. Kardeşimin evine."

Yalandı. Mayfair'deki o yeri hayatı boyunca evi olarak görmüştü ve hiçbir zaman annesinin Shoreditch'teki dairesi gibi hissetmemişti. Tommy'nin Holborn'daki odaları gibi hissetmemişti. Dirty Lane'deki bu rıhtım kenarı genelevi gibi hissetmemişti. Hiç Tommy'nin kolları gibi hissetmemişti.

"Seni ben götüreceğim," dedi Tommy, onu takip etmek için harekete geçmişti bile. "Güvende değilsin."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Güvende değilsin." Kalbi için bir tehlikeydi.

Ne demek istediğini anlayarak nefesini içine çekti. Kelimeler bir darbe gibi indi. İyi oldu. Daha sonra bu yaradan pişman olacaktı. Ama şu anda bunu istiyordu. Onun da kendisi gibi canının yanmasını istiyordu.

Imogen sabahlığını üzerine geçirdi ve kapıya yöneldi, Düşes'in getirdiği halı çantasını açtığında yeni bir kıyafet bulacağını biliyordu-Düşes her zaman hazırlıklıydı. Lorelei'ye üstünü değiştirebileceği başka bir oda için yalvaracaktı ama önce ...

Çantanın içinden bir yığın mavi dosya çıkardı. Bunlar Trevescan House'da tutulan orijinal dosyaların kopyalarıydı ve her biri Imogen'in o gün nehir kıyısında Tommy'ye verdiği listedeki isimler.

Onları kaldırdı ve yakındaki bir taburenin üzerine koydu. "Senin için."

Bir an için dosyalara baktı ve ne olduklarını hemen anladı. "Imogen."

"Onlar benden değil," dedi, sesinin huysuz çıktığını biliyordu ve yine de bu dosyaların elçisi olmasına rağmen, daha önce pek çok kez yaptığı gibi olmayı seçmediğini bilmesini istiyordu. O oyun artık sona ermişti.

Bundan emin olmuştu.

Kapıya döndü. Onunla değil, kapıyla konuştu. "Güle güle, Tommy." "Güle güle, Leydi Imogen."

Bu cevap onun kalbini kırabilirdi, eğer bunu zaten çok iyi yapmamış olsaydı.

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

Imogen, Lorelei'nin genelevinden ayrıldıktan sonra Trevescan Evi'ne gidebilecek olsa da, kaçınılmaz olanı ertelemek için bir neden görmedi ve kardeşini evde bulacağını umarak Dorrington Evi'ne döndü.

Değildi, çünkü elbette değildi. Ama uşağı o akşam dönmesi konusunda ısrar edince, Imogen yıkanıp giyindi ve evin ana fuayesinin hemen dışındaki kütüphanede, kükreyerek yanan ateşin başında, Tommy Peck'in kendisini sevmesi, seçmesi ve onu seçtiğini söylediğinde ona inanması için yalvarmaya utanç verici, tehlikeli bir şekilde yaklaştığını unutmak için elinden geleni yaparak bekledi.

Görünüşe göre eski atasözü doğrudu. Dilenciler aslında seçici olamazdı. Yalvardı. Seçti. Ve reddedildi.

Bunun ardından Imogen kardeşinin kütüphanesinde oturmuş, zaten bağlı olduğu, o gelip her şeyi mahvetmeden önce son derece mutlu olduğu hayata yeniden dönmeye çalışıyordu. O bir Kimyaya ve patlayıcılara meraklı bir kanunsuz ve ömür boyu evde kalmış bir kız kurusu. Belki de halı çantasında taşımak için kendine bir köpek alırdı. Ona hoş bir isim verebilirdi. Pyroglycerine gibi.

Evin ana kapısı açılıp kapandı ve birkaç saniye içinde Charles kütüphanenin kapısında belirdi. "Bu saatte burada ne işin var?"

Ateşten başını kaldırdı ve cevap *vermemeye* karar verdi, Charles bir gram bile empati göstermediğinden ve o da

O anda bir şey bulmasını beklemiyordu. Bunun yerine, "Tesadüfe bakın ki, köpeğime ne isim vereceğimi düşünüyordum," dedi.

Yüzünü buruşturdu. "Köpeğin mi var?"

"Hayır, ama bir tane almayı düşünüyorum."

O odaya girmeden önce bir süre sessizlik oldu. "Neyin var senin?"

Kalbi kırılmıştı.

Charles onunla düşündüğünden daha fazla ilgileniyor olabilir miydi?
"Neden böyle bir şey soruyorsun?"

"Öncelikle, normal bir renk giyiyorsun."

Sessiz gül rengi elbisesine baktı. Turuncu giymemişti. Ya da mor, yeşil, sarı ya da mavi. Gardırobunun önünde durmuş, gökkuşağı renklerine bakıyor, Tommy'nin sözleri arı vızıltısı gibi düşüncelerini dolduruyordu ve bir isyan eylemi olarak bunu seçmişti. Gerçi Tommy bunu göremezdi.

Ama kardeşinin bunu fark etmiş olması şok etkisi yaratmıştı.

Hâlâ konuşuyordu. "Sen de laboratuvarınla mahzenlerde değilsin-"

"Bana mahzenlerin yasak olduğunu söylemiştin."

"Ayrıca beni dinleyeceğine inanmalı mıydım?" Adam devam ederken kadın cevap vermedi. "Sen de Covent Garden'da arkadaşlarınla değilsin ya da Peeler'ınla bana söylemediğini düşündüğün her ne yapıyorsan onu yapıyorsun."

Kadın gerçeği inkâr etmek için ağzını açtığı anda, adam elini kaldırdı.
"Her ne söyleyecekse Imogen, sana bu ailedeki tek zeki çocuğun sen olmadığını hatırlatmak isterim."

Kaşları kalktı. "Tuhaf olduğumu düşündüğünü sanıyordum."

"Kesinlikle tuhaf olduğumu düşünüyorum. Kısmen çok zeki olduğun için. Neden evlenmeni istediğimi sanıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Charles, ben-"

"Biliyorum," dedi, bir içki doldurmak için odayı geçerken. "Sanırım bunu içiyorsun?"

"Biliyorum," dedi.

"Tabii ki biliyorsun." İkinci bir kadeh viski doldurdu ve ateşin önünde onun karşısındaki sandalyeye oturmadan önce odayı geçip viskiyi uzattı.
"Söyle bana. Bir Peeler için kendini mahvetmene izin vermemi mi bekliyorsun?"

Tanrı bilir nerede?"

"Shoreditch."

"Shoreditch hangi cehennemde?" Soruyu elinin tersiyle itti. "Umurumda değil. Onunla her ne yaptıysan, bunu yapmak için yeterli olduğunu düşünüyorsan

onunla evlenmene izin vermem için beni ikna edersen, zeki olmayabilirsin. Sadece herkesin düşündüğünden daha deli olabilirsin."

Kaos olduğunu düşünmüyorum. Deli olduğunu düşünmüyorum.

Derin bir nefes çekti, kelimeler ve hatıra karşısında burnunun arkasındaki noktaya anında, şok edici bir şekilde gelen acıya direndi. Gözyaşları mı? *Charles'ın* söylediğı bir şey yüzünden mi? Ne büyük bir rezalet. Kesinlikle olmaz.

Erkek kardeşinin de aynı şekilde hissettiğı belliydi. "Yüce Tanrım, Imogen," dedi dehşete kapılarak. "Bunun gerekli olmadığına emin misin?"

"Onunla evlenmeme *izin* versen bile," diye karşı *çık*tı, soruyu duymazdan gelerek, "benimle evlenmeyecek. Onun için fazla iyi olduğumu düşünüyor."

Bir vuruş. "Pekala. En azından birinizin akli başında."

"Yine de yanılıyor. O harika biri. Ona eşim diyebildiğim için çok şanslıyım-"

Oh, hayır. Ağlayacaktı.

"Oh, Tanrı aşkına-" Charles rahatsız bir şekilde sandalyesinde kaydı. "Kes şunu hemen. Kütüphanede ağlayamazsın."

"Bu garip bir kural. Ağlamak gibi bir niyetim yok. Burada ya da başka bir yerde," diye yalan söyledi. Büyük olasılıkla daha sonra ağlayacaktı. Tek başına. Ama bunu itiraf edecek değildi.

"Güzel," dedi ve bir içki aldı.

Başını ona doğru eğdi. "Bir şey sorabilir miyim?" Adam ona bir bakış attı. "Seçme şansım var mı?"

"Beni gerçekten zeki mi buluyorsun?"

"Bu bir fikir meselesi değil," dedi açıkça. "Sen hep böyleydin. Bebekliğinden beri. Matematik, bilim, diller, mantık ve dünyanın geri kalanının uğraşmak zorunda olduğı bir düzine başka şey için doğal bir kafa... ve bunların hepsi sana çok kolay geliyor. Mahzenlerde neler yaptığını görmediğimi mi sanıyorsun?"

Başını salladı, kardeşinin nezaketi karşısında şaşkınlığını ses tonundan gizleyemedi. "Hiç umursamıyor gibiydin ..."

"Tabii ki umursadım." İç çekti. "Ama sana nasıl babalık yapacağımı bilmiyorum. Özellikle de babamızın olduğı gibi."

"Benim bir babam vardı Charles. Bir başkasına ihtiyacım yok. Ama kardeşim olmaya karar vermen benim için sorun olmazdı."

Charles'ın herhangi bir şekilde duygusal sayılabilecek şeyler söyleyen biri olmadığı düşünöldüğünde, cevap vermemesi onu şaşırtmadı. Bunun yerine, "Şimdi *sana* bir şey sorabilir miyim?" demeden önce uzun bir süre sessizlik içinde oturdular.

"Seçme *şansım* var mı?"

Bu şakaya gülmedi. "Ne kadar mahvoldun?" Hiç tereddüt etmedi. "Bu kelimeden nefret ediyorum."

"Evet, laf kalabalığıyla ilgili konuları daha sonra tartışabiliriz."

Onun parlak mavi ve ciddi bakışlarıyla karşılaştı. "Bazıları benim *tamamen* mahvoldu."

Tekrar iç çekti.

"Bana iç geçirme Charles. Senin koca bir metresin var. Muhtemelen birden fazla."

"Bu farklı." "Ve sadece bir tane." diye eklemeyen önce bir duraksama.

"Gerçekten öyle değil," dedi. "En azından öyle olmamalı. Sizin de *mahvolmamanızın* tek nedeni zengin olmanız. Ve erkek olmanız."

"Bu tür düşünceler yüzünden asla bir koca bulamayacaksın."

"Bu tür düşünceler yüzünden bir kocayla ilgilenmiyorum," diye karşılık verdi. Ama bu sözlerin yalanı daha havada asılı dururken bile içine çöktü. Çünkü evleneceği bir adam vardı. Seçeceği bir koca vardı.

Ancak seçim yapmayacağını açıkça belirtmişti.

Charles, "Onu zorla sunağa götürebilirim, biliyorsun," dedi. Imogen anında geri çekildi. "Hayır."

"Neden olmasın? Onun senin olmasını mı istiyorsun?"

Umutsuzca. Ona kocası, ortağı, çocuklarının babası, arkadaşı, koruması, adalet için savaşırken yanında duracak adam olmasını diledi. Ama tüm bunlardan da öte, "Çünkü o da bana kendisinininkini dilemeli."

Kardeşinin yüzünde bir şey parladı ve bir an için onun soğukkanlı ya da inatçı olmayan bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak etti.

Ve bir an için, bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak etti.

Ama bunu yapamadan koridorda bir ılgılık duyuldu.

Charles cep saatini çıkardı. Imogen kütüphanenin köşesindeki saate baktı. On iki buçuk. Koridorda kimse bağırmmalıydı.

Hep birlikte ayağa kalktılar, belki de ilk kez bir şeyi adım adım yapıyorlardı.

Kütüphanenin kapısı açıldı ve bir uşak hızla içeri girdi. "Lordum-"

Ama sözünü bitiremeden, Imogen'in iyi tanıdığı lacivert yün üniformalı, farklı boy, yapı ve yaştaki üç adam tarafından yolundan itildi.

Polis gelmişti.

Charles hemen Imogen ile adamların arasına girerek, kolay ve içgüdüsel korumasıyla onu şaşırtan bir hareket yaptı.

"Beyler," dedi, Mayfair sesinde netlik ve yumuşaklık vardı. "Yolunuzu kaybetmiş gibi görünüyorsunuz."

Biri öne doğru bir adım attı, bakışları çoktan Imogen'in üzerine yerleşmişti, kızgın ve paralı asker gibiydi ve Imogen onu hemen tanıdı. Daha doğrusu, yanağındaki kızarıklığı tanıdı - o öğleden sonra obsidyen broşunun patlamasının sonucuydu bu.

Ne yazık ki artık takmadığı bir broş. Bu özel durumdan kurtulur kurtulmaz onu birden fazlasıyla değiştirmek için bir not aldı.

Imogen'in kaşları kalktı ve en sevimli halini takınmaya çalışarak, "Şu haline bak! Zar zor bir çizik. Hem de arkadaşlarınızla birlikte."

Kaşlarını çattı ve dikkatini Charles'a verdi. "Lord Dorrington. Polis müdürünün emriyle, kız kardeşiniz Leydi Imogen Loveless'i tutuklamak için buradayız."

Kardeşini soğukkanlılığından dolayı kutsa. "Affedersiniz? Kız kardeşimi tutuklamak mı? Bir hanımefendiyi mi?"

"Evet, efendim. Londra'nın Doğu Yakası'nda meydana gelen bir dizi patlamayla ilgili kanıt bulmak için binayı arama talimatı aldık."

Charles'ın kahkahası aristokratik bir üstünlükle doluydu. "Sizi temin ederim, bu

olmayacak. Hiçbir zaman, ama kesinlikle gecenin köründe değil."

Demek böyle bitecekti, diye düşündü Imogen. *Bunu tüm Londra'nın önünde yapacaklardı. Geminin üstünde.* Kilerdeki laboratuvarını bulacaklardı. Patlama alanlarındaki patlayıcı sıvılarla yaptığı tüm deneyleri. Scotland Yard'daki üniforma dolabında buldukları üniforma şeritleri.

Ve bulamadıkları her ne olursa olsun, yine de bulunmasını sağlayacaklardı.

Ve her şey için Imogen'i suçladıklarında onlara inanacaklardı. Üniformalar yüzünden. Ve güç. Ve onları tasmalı tutmak için cömertçe ödeme yapanların iradesi.

Kanıt tam oradaydı - üç polis, İngiltere'nin en güçlü adamlarından birine ait kütüphanede, sanki orada olmaya hakları varmış gibi yayılmışlardı.

"Eğer kız kardeşimin sorgulanmak üzere götürülmesi için bir neden varsa Whitehall," diyordu Charles, "onu yarın oraya teslim edeceğim. Ama gecenin köründe onu size teslim edeceğimi düşünüyorsanız çıldırmış olmalısınız. Ve gecenin köründe bu davetsiz misafiri ağırlayacağımı düşünüyorsanız daha da çıldırmış olmalısınız."

"Komiser Battersea hanımefendinin şehirden kaçma riski olduğuna inanıyor," dedi biraz daha patlatması gereken adam. Bir duraklama. "Kendi ifadenize göre daha önce de kaybolmuş. Ve bu öğleden sonra iki Metropolitan Polisi mensubuna saldırdı."

"Kız kardeşim, polise saldırıyor!" Charles güldü. "Gerçekten, beyler. Kız kardeşimi gördünüz mü? Senin yarı boyunda. Whitehall'da ne tür polisler tutuyorsunuz?" Imogen'e döndü. "Kardeşim, polislere saldırıyor musun?"

"Kendimi savunmam gerekirse, *bu* polislerden sadece biri," dedi mutlu bir şekilde, çenesini kaldırıp ahududu yanaklı gözlerle aşağı bakarak. "Ve sizi temin ederim, o bunu hak etti."

Charles'ın kaşları kalktı ve onun bakışlarını konuşmakta olan adama doğru takip etti. "Buna inanmakta güçlük çekmiyorum."

Bu karşılık, Peeler'ı ipinin ucuna getirmiş gibi görünüyordu. "Yakalayın onu," dedi Imogen'e doğru yönelirken bile kontu göstererek. Imogen yanlara, uzun zamandır unutulmuş seramik bir kabın durduğu şömineye doğru eğildi.

Üç adam, ahududu yanaklı Charles'ın üzerine gelirken, çırpınan Charles'ı zapt etmeye çalıştı.

Kendisini ateşe doğru itmesine izin verdi. "Bu öğleden sonra gerçekten dersini almadın, değil mi?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Neymiş o ders?" "Asla bir kadının silahsız olduğunu düşünme."

Bakışları elbisesinin üzerinde gezindi ve yine de ona doğru bastırdı. "Şansımı deneyeceğim."

"Tamam, ama seni uyarıyorum. . sana zarar vermeyeceğime dair şansını denemek, benim seninle gelirsem beni Scotland Yard'a teslim edeceğine dair şansımı denemem kadar iyi bir fikir."

Neredeyse dokunacak kadar yakındı. Daha fazla zamanı yoktu.

Imogen dönüp şöminenin üzerindeki vazoyu kaptı ve hizmetçilerin dikkatli olmaması için dua etti. Hiç tereddüt etmeden, "Gözlerini kapat, Charles!" diye bağırdı. Ve vazoyu ateşe fırlattı.

Pow!

Evi sarsan gürültü, odada patlayan parlak ışığın yanında sönük kaldı ve kötü adamların içgüdüsel olarak ellerini havaya kaldırmalarına neden oldu.

"Kahretsin!"

"Aargh!"

"Ne in-!" Sonuncusu Charles'tan geldi.

Imogen'in tepkilerin ya da o patlamanın güzelliğinin tadını çıkaracak zamanı yoktu. Kardeşinin elinden tutup onu dumanın içinden çekerek koridora çıkarmakla ve arkalarından kütüphanenin kapısını çarpmakla meşguldü.

Charles hemen becerikli olduğunu kanıtladı ve bir kolunu koridordaki ağır maun sandalyenin üstünden kaldırıp kapının önüne itti. Imogen kapıyı sıkıca tutmak için eğildiğinde, "Söyle bana kardeşim," dedi; içerideki adamlar çoktan kaçmaya çalışıyorlardı. "Evin her yerinde patlayıcı var mı? Yoksa sadece en yanıcı eşyaların bulunduğu odalarda mı?"

"Şimdi neden bu sürprizi mahvedeyim ki?" diye takıldı ve döndüğünde bir grup uyuklu gözlü hizmetçinin onlara yaklaştığını gördü. Kardeşine baktı. "Charles, her şeyi açıklayacağım. Ama şu anda ... burası Polis. Yardıma ihtiyacımız var."

Imogen'in daha önce hiç bu kadar genç ve güçlü olduğunu fark etmediği uşağı, kötü adamları uzak tutmak için onu kenara çektiğinde kelimeler henüz ağzından çıkmamıştı. "İçeride kaç kişi var?"

"Üç," diye yanıtladı Charles. "Bana sorarsan kolayca halledilir." Imogen'e baktı, ağabeyinin üçlü bir çeteyi alt etmesi fikri karşısında şok olmuştu. "Üç kişi varsa, daha fazlası da vardır kardeşim. Saklanmaya dönme vaktin geldi."

"Hayır," dedi. "Artık saklanmak yok. Buna bir son vermenin zamanı geldi." "O zaman bahsettiğin yardımı getirsen iyi olur."

Ekibine ihtiyacı vardı.

Bu düşünceye sıkıca tutunarak karanlık koridordan geçti ve arka merdivenlerden aşağıya, sessiz, ıssız mutfaklara doğru uçu. Dorrington Evi'nin arkasındaki sokakta.

Sokağa doğru iki adım atmıştı ki bir el kolunu sıkıca ve acı verici bir şekilde kavradı ve onu yakalayana doğru dönerek haykırdı.

Adam konuştuğunda gözleri anında kocaman oldu. "Haklı oldukları ortaya çıktı: Eğer bir şeyin düzgün yapılmasını istiyorsan bunu kendin yapmalısın."

Aynı anda üç şey oldu: Birincisi, Tommy'nin akıl hocası Wallace Adams, Scotland Yard'daki yolsuzluğu yönetiyordu.

İkincisi, Imogen kaçırılmak üzereydi. Ve üçüncüsü, çantası yanında değildi.

Lanet olsun.

OceanofPDF.com

Otuz Birinci Bölüm

Her şeyi berbat etmişti.

Tommy o gece onu ittiğinde, kız onu terk etmişti ve Tommy kendi kendine onsuz daha iyi olacağını ve İskoçya Yardsmen'lerinin onu öldürmek için aradıklarını düşününce daha güvende olacağını söylemişti.

Asla unutamayacağı o odanın penceresinden onun Wilde'dan ayrılışını izlemişti, vücudundaki her kas onu takip etmek için çılgılık atıyordu. Onu uzak bir yere götürmek, onunla bir hayat kurmak ve burada, Londra'da karşılaştıkları her türlü karmaşayı asmak için.

Ama toplayabildiği son kontrol ipine tutundu ve kendi kendine bunun en iyisi olduğunu söyledi. Arkadaşı Trevescan Düşesi'nin Imogen'i tehlikeden uzak tutmak için her yerde muhafızları vardı ve Imogen onların yanında daha iyi olacaktı. Arkadaşlarıyla. Kardeşiyle.

Bir kötü adam Tommy'yi Thames Nehri'ne atabilirdi ve kimse iki kere düşünmezdi, ama Imogen? Aristokrat bir hanımefendi mi? İçişleri Bakanı'nın en yakın arkadaşlarından birinin kız kardeşi? Onu ortadan kaldıramazlardı.

Tabii İçişleri Bakanı da işin içinde değilse.

İçişleri Bakanı, Emniyet Müdürü.

Eğer Imogen'in işledikleri suçlarla, skandalları örtbas etmek ve gerçeklerin ortaya çıkmasını engellemek için polisi kiralık katil olarak kullanmak isteyen aristokratlardan kazandıklarına şüphe olmayan büyük miktarda parayla bir bağlantısı olduğunu düşünüyorlarsa, onun için gelmelerini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Arkadaşları için. Belles'in geniş ağı için.

Kardeşi değil, Earl. Clayborn Dükü değil. Alfie Trumbull ve nehrin karşısındaki Kabadayı Çocukları değil. Cehennem Güzelleri'nin kendilerini güvende tutmak için yeterli gücü yoktu.

Bir orduya ihtiyaçları
olacaktı. Ve o da bunun bir
parçası olacaktı.

Tommy yataktan kalkmış, sakal bırakmaya başladığından beri sakalı
olan bir adam için en iyi kılık değiştirme aracı olan usturayı istiyordu.
Tıraş olup Wilde'ın gardırobunda bulduğu centilmen kıyafetlerini
giydikten sonra, Dedektif Müfettiş Thomas Peck'e hiç benzemeden Covent
Garden'da gözden kayboldu. Elinde dosyalar, gecenin karanlığına
şükrediyordu, Holborn'daki odasına geri dönemezdi - şüphesiz gözetim
altında tutuluyordu - Whitehall'a geri dönemezdi, düşünceini midesi
kaldırısa bile. Yozlaşmış bir polis çetesini kendi dünyalarına sokma
korkusuyla Belles'in sık sık gidebileceği herhangi bir yere gitmek
istemiyordu.

Sanki bunu zaten yapmamış gibi.

Bunun yerine Covent Garden'ın dolambaçlı sokaklarında kayboldu, sonra
da sorularına cevap verebileceğine inandığı tek kişi, Wallace Adams'ı
bulmak için bir korsana bindi. Adams'ın dairesinin karanlık pencerelerini
geçtikten sonra, şoförün doğuya, annesinin Shoreditch'teki evine gitmesini
sağladı.

Adams bir Bow Street Runner'dı ve grubu yok eden yolsuzluktan sağ
kurtulmuştu ve Metropolitan'ın kıdemli bir üyesiydi.
Başından beri polis. Polise inanıyordu. Yaptıkları işe. Ve kanıtta
Tommy'nin gördüğünü görecek. Bir Aziz Michael madalyonu. Fünje
olarak kullanılan kumaş. Benzer patlama yerleri.

İhtiyaçları olan şey parayı takip etmekte ve Adams bu konuda çok
başarılıydı - Whitehall'daki her güçlü adamı ve şehirdeki diğer polis
bölgeleindeki güçlü adamların çoğunu tanıyordu. Tommy'nin ona ihtiyacı
vardı, hem de hemen. Yard'daki yolsuzluğın kökünü ne kadar çabuk
kazırlarsa, East End o kadar çabuk güvende olurdu.

Imogen ne kadar çabuk güvende olursa.

Tanrım. Onu gözünün önünden ayırmamalıydı.

Esmee Peck onun temiz traşlı yüzünü bir an için tanıyamadıktan sonra, bir
şeylerin ters gittiğini hemen anlayarak büyük oğlunu aceleyle içeri
sokmuştu. Adams orada değildi ve Tommy kapının yanında oyalandı, orada
ödünç alınmış bir zamanda kaldığını biliyordu - kötü adamlar Shoreditch'te
onu aramaya gelmeden önce ayrılmaya hevesliydi.

Annesi, güzel yüzüne endişeyle kazınmış bir ifadeyle, "Aklın başında
mı, Tommy?" diye sordu.

İçgüdüsel olarak başını salladı ve ikisi de bunun yalan olduğunu biliyordu.
"Adams'a ihtiyacım var."

Tecrübelerine dayanarak adamın ona daha fazlasını söylemeyeceğini biliyordu. "Hanımın nerede?"

Soru onu şaşırttı ve bilmiyormuş gibi davranmasını imkânsız hale getirdi. "Nereden biliyorsun?"

Esmeye ona sadece annelerin hakim olabileceği bir bakış fırlattı. "Ben de Bond Caddesi'nde alışveriş yapmayalı çok uzun zaman olmadı Thomas. Bir kız evime girdiğinde Mayfair'den geldiğini anlayamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Düşündüm ki-" diye söze başladı ama Esmeye kelimeleri geri salladı.

"Sen ve Wallace, onun parlak çizimlerini ya da kışın ortasında papatya gibi sarıya boyanmış en yumuşak kuzu yününden yapılmış elbisesini fark etmediğimi mi sanıyorsunuz?"

Başını iki yana salladı. "Ama Mayfair gibi davranmıyordu."

"Buna gerek yoktu," dedi annesi. "Mayfair gibi yürürdü. Öyle konuşurdu. Bir resim kadar güzeldi ve saf parası vardı.

Annabelle'le oyunlar oynadı, bana babanı sordu ve sanki o lanet şeyi asmışsın gibi sana gülümsedi.

Ay." Durakladı. "Doğruyu söylemek gerekirse bana biraz kendimi hatırlattı." Onun korkusu da buydu.

Imogen ona bu şekilde gülümsemişti. Anıyla birlikte gelen gerginliği gidermek için bir elini göğsünde ileri geri gezdirdi.

"Peki neyi yanlış yaptın, Tommy?"

Başını iki yana salladı. "Aramızda çok büyük farklılıklar var anne."

"Onları pek önemsiyor gibi görünmüyordu."

"Yapacaktı," dedi. "Eninde sonunda onları önemsemeye başlayacaktı."

"Ah. Bir kahinsin, öyle mi?" Bu sözler üzerine bakışları annesine kaydı. Annesi

Imogen'le arasında bu kelimenin ne anlama geldiğini bilemezdi ama yine de bu soru içini parçaladı.

"Değilim," dedi. "Öyle olsaydım, yaşananların çoğunu durdururdum."

"Oh, Tommy." Aralarında uzun bir sessizlik oldu. "Loveless, adının ne olduğunu söylemiştin?"

"Earl Dorrington'un kız kardeşi," dedi başını sallayarak, bu unvanı burada, doğduğu üç odalı dairede söylemenin yararlı bir hatırlatma olduğunu düşünerek. "Mayfair'de bir sarayda yaşıyor. En yakın arkadaşlarından ikisi düşes."

"Ne yani, kızı bir unvana sahip olarak doğduğu için mi cezalandıracağız?" "Unvan onun umurunda değil," dedi.

"Buraya girdiğinde ve herkesin onu bir bayan olarak gördüğünden emin olduğunda bunu fark ettim." Esme alay etti. "Törenle pek ilgilenmiyor gibiydi." "Öyle değil," dedi. Gerçekten de Imogen'i mutlu gördüğü tek zaman

unvanının hiçbir şey ifade etmediği yerlerdeydi. Ve hala . . . "O benden daha iyisini hak ediyor. Bende onun isteyebileceği ne var ki?"

Esme içini çekti ve sıcak elini onun omzuna koydu. "Tommy Peck, bazen babana o kadar benziyorsun ki tükürebilirim."

Şaşkın gözlerini ona çevirdi. "Bu ne anlama geliyor?"

Gülümsedi. "Sadece akıllı, güçlü, asil ve dürüst olduğunuzu.

. . ve günlerinizi dünyanın ağır yükünü tek başınıza taşıyarak, dışarıda bunu sizinle birlikte omuzlamak isteyen kimsenin olmadığına inanarak geçiriyorsunuz . . . ve iş kadınların ne istediğini bilmeye geldiğinde bir kaşık kadar donuksunuz."

Ne istediğim konusunda çok nettim. Kimi istediğim konusunda.

"Ona istediğini veremem," dedi. "Her şeyini elinden almadan olmaz."

"Onu seviyorsan böyle mi yapmayı düşünüyorsun?" Annesinin eli yanağına geldi. "Babandan ve benden öğrendiğin bu mu?"

Tommy elini onun elinin üzerine koyarak gözlerini kapadı. "O çok çalıştı anne.

Ve sen de. Shoreditch'te üç odada yaşayan paralı bir kız." "Sakin burayı

küçümsemeye kalkma," dedi Esme ve Tommy'nin gözleri sözlerle açıldı. Imogen'in Holborn'daki odasında kendi kendine söylediği sözler. "Burası bize başımızı sokabileceğimiz bir çatı ve birbirimizi sevebileceğimiz, güzel bir aile ve üç güzel çocuk yapabileceğimiz bir alan verdi. Ve

Tek pişmanlığım, Tommy, babanın endişelerinin ağırlığı konusunda bana güvenmemiş olması. Başımıza gelenlerle birlikte yüzleşebilmemiz için bana yeterince şey anlatmadı."

Elini bıraktı ve geri çekildi, gözlerinde yaşlar vardı. "Yan yana olsaydık neler yapabileceğimizi bir düşün."

Tommy sessizdi, daha önce hiç yaşamadığı bir acıyla doluydu.

Sonunda Esme içini çekti ve lavaboya doğru ilerledi. "Wallace gelirse onu aradığınızı söylerim."

Başını salladı ve yaklaşarak annesinin sıcak, yumuşak yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum oğlum. Dikkatli ol." Esme ona seslendiğinde kapıya kadar gelmişti. "Tommy, bana sorarsan Loveless bu kadar çok sevilen bir kız için garip bir isim. Değiştirmeli."

Asla evlenmeyeceğim, Tommy. Eğer seninle evlenemezsem.

"Peck olmalı," dedi yüksek sesle. Annesi kadar kendisi de şaşırılmıştı. "Benimkiyle değiştirmeli."

Annesi başıyla onayladı. "En azından seçme şansını olmalı."

Ona layık olmayabilirdi ama hayatının geri kalanını layık olmaya çalışarak geçirecekti. Ve bunu onun yanında yapacaktı.

Eğer onu affederse.

Annesinin sıcak mavi bakışlarıyla karşılaştı. "Her şeyi berbat ettim." Annesi başını salladı. "Bu alışılmadık bir şey değil. Düzelteceksin." *Düzeltecekti.* Düzeltmek için elinden geleni yapacaktı.

Ve başlarına geleceklerle birlikte yüzleşeceklerdi. Bir arabaya atlayıp Mayfair'e doğru yola çıktı, amacı onu bulup af dilemek ve ondan Onu koruması olarak değil, görevi olarak değil, ortağı olarak. Kocasını olarak. Çocuklarının babası olarak -onur, adalet ve umuda inanmaları için yetiştirdikleri çocuklarının.

Ve o anda bunu duyacak durumda olmasa da Tommy, mücadelesi ne olursa olsun onun yanında olacağına yemin etti. Onu istediği sürece.

Ya çok geçse? Ya onu geri kazanamazsa? Gerçek şu ki, onu sonsuza dek koruyacaktı. Sonsuza dek onun arkasında duracaktı. Orada olduğunu hiç bilmeseydi bile. Çünkü onu sevmekten asla vazgeçmeyecekti, bu ona zar zor sahip olmak anlamına gelse bile: vagonlara girip çıkarkenki bakışları, Docklands'de mürettebatıyla birlikte yudumladığı yudumlar, Bond Caddesi'nde alışveriş yaparken aldığı nefesler. Covent Garden'da onun fısıltıları.

Dünyanın geri kalanı ziyafet çekerken ondan kırıntılar alacaktı. Ve düşmanlarını uzak tutacaktı.

O geceden başlayarak.

Araba beklenmedik bir şekilde yavaşladı ve Dorrington Evi'ne varmadan önce meydana durdu. Kapıyı açıp aşağı atladı ve çoktan sokağa bakmaya başlamıştı. "Ne oldu?"

Şoför karanlık sokaktan aşağı baktı. "Peelers, efendim. Polis arabası yolu kapatıyor."

Tommy'nin göğsüne soğuk bir korku çöktü. "Nerede?" Ama cevabı zaten biliyordu.

"Nereye gittiğin hakkında."

Ve her şey netleşti. Onu nehir kıyısındaki polisi bıçakladığı için tutuklayacaklardı. Muhtemelen diğerini patlattığı için de.

Onu hapse atarlar, sonra da mutlu bir şekilde tehlikeli bir kadın olarak *haberlere* servis ederler. Şiddete eğilimi olan bir kadın.

Barut dolu halı çantasına el koyarlar ve buna ihanet derler. Imogen Loveless, modern bir Guy Fawkes, kadınların düşünmesine izin verdiğinizde neler olabileceğine dair uyarıcı bir hikaye.

Oyunu tahmin edebilecek kadar uzun süredir Whitehall'daydı.

Seyirciyi ne kadar memnun edeceğini de biliyordu. "*Lanet olsun.*"

"Ben de aynen öyle düşünüyorum."

Tommy sözlere doğru döndü. Uzakta, arkasındaki sıra evlerin fener ışığıyla aydınlanan Caleb Calhoun, sanki her şey son derece normalmiş gibi Tommy'ye doğru ilerliyordu.

Ya da daha büyük olasılıkla, Tommy'nin rahatsızlığından son derece zevk alıyormuş gibi.

"Seni zor tanıdım. Çıplak yüzün falan." Caleb bir elini kendi yüzünün önünde sallayarak Tommy'nin temiz traşlı çenesini ve lüks kıyafetler. "O lanet cüssen olmasa bir züppe bile sayılabilirdin."

Tommy karanlığa gömülüp etrafı inceledikten sonra, "Çok konuşuyorsun," dedi. "Hiç eğilmek zorunda kalmadığın bir kapı aralığıyla karşılaştın mı?"

"Elimde değil. Unvan ve para ile gelmeyen bizleri böyle yapıyorlar."

Bu kadarı doğrudu.

"O ekiple hâlâ dost olduğunuzu sanmıyorum?" dedi Amerikalı, çenesini sıranın aşağısındaki polis arabalarına ve üniformalılara doğru eğerek. Imogen tehlikede değilmiş gibi neşeyle gülümsemesi Tommy'nin yumruk atmak.

"Hayır."

Amerikalı şapkasını eğerek geri verdi. "Güzel. 'İyi adamların' aslında iyi adamlar olmadığını görmeniz an meselesiydi, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Belles adaleti savunmaya karar verdiğinizizi duyunca çok sevinecek."

Elbette öyleydi. Ama sadece bu değildi. "Adaletin yanında durmaya Imogen."

Calhoun başını öndeki arabaya doğru eğdi, bir avuç adam Dorrington Evi'nin dışında nöbet tutuyordu ve Tanrı bilir içeride neler oluyordu. "Sana söyleyeyim Peck, zamanlaman daha iyi olabilirdi. Bu daha iyi olurdu."

"Eğer Scotland Yard'ın kıdemli bir üyesi olsaydı, yaptıkları şovu durdurmak çok daha kolay olurdu."

Caleb Calhoun'un o anda arkadaşına en yakın şey olduğunu ve arkadaşları sakatlamamanın en iyisi olduğunu kendine hatırlatan Tommy, "Neden buradasın?" diye sordu.

"Size yardım etmek için," dedi Calhoun.

Tommy'nin kaşları çatıldı ve içgüdüsel olarak "*yardımına ihtiyacım yok*" diye kendini tuttu. Çünkü vardı. Belli ki. "Teşekkür ederim."

"Yapacak başka ne var ki? Ödenmemiş bir borcum var, değil mi?"

Şaka yollu söylenmişti ama Tommy buna karşılık verecek bir şey bulamadı. On dört ay önce Caleb ve Sesily Calhoun Scotland Yard'ın alt katındaki hapishaneden kaçtıklarında başka tarafa bakmıştı.

"Borcumuz yoktu," dedi. "O zaman bile yoktu. Eğer o gece, benim hapishaneme inip her yeri darmadağın etmeseydin, Imogen'in ne olduğunu göremezdim. Ondan büyülenmezdim. Londra'da beni ona, karına ve ekibine yaklaştıracak herhangi bir şey olduğunda, baş soruşturmacının ben olacağından emin olamazdım."

"Gerçekten de onun için gittin, değil mi?" dedi Caleb, ses tonu anlayış ve azımsanmayacak bir acıma doluydu. "Benden söylemesi, bunu ona söylemelisin. Mümkün olan en kısa sürede."

Tommy, "Beni o eve sokun, ben de bunu yapayım," diye karşılık verdi. Ona her şeyi anlatacaktı. Onu kollarına alır almaz ve yaptığı tüm hatalar için özür diler dilemez. Onu ne kadar çok sevdiğini söyler söylemez.

"Ön kapıdan geçemezsiniz. Muhtemelen üzerinde adınızın yazılı olduğu bir ya da iki sopaları vardır."

"O zaman arka taraftan gideriz ve mutfakların meşgul olmamasını umarız." Tommy çoktan gölgelere ve Dorrington Evi'nin arkasındaki dar geçide doğru ilerlemeye başlamıştı. Gölgelerin arasından süzülürlerken, "Burada olacağımı nereden biliyordun?" diye sordu.

"Düşes'in Scotland Yard da dahil olmak üzere her yerde gözleri ve kulakları olduğunu yakında öğreneceksiniz, bu yüzden o araba yola çıktığı anda, mesajlar ağ üzerinden yayılıyordu." Caleb durakladı, sonra neredeyse İngiliz gibi konuşarak ekledi: "Ama öyle olmasaydı bile - tabii ki burada olurdun, Peck. Burada olurdun çünkü Imogen'in sana ihtiyacı olurdu. Ve bizim işimiz bu, kardeşim. Bize ihtiyaç duydukları yere gideriz."

"Hepiniz böyle söylüyorsunuz," dedi Tommy usulca. Diğer adamın sorgulayan bakışları karşısında, "*Biz...* Sanki bir an bile yalnız kalmamışsınız gibi *biz* diye ortalıkta dolaşıyorsunuz," diye açıkladı.

Calhoun'un yüzü Tommy'yi kızdıracak kadar geniş bir sırıtışla ikiye ayrıldı, çünkü Imogen tehlikede olduğu sürece eğlenmek diye bir şey söz konusu olamazdı. "Bu ormandan çıktığımızda, *onların* bir ekip olduğunu ve bizim de bu yolculukta yanlarında olduğumuz için şanslı olduğumuzu anlayacaksın." Tommy'ye bir sır veriyormuş gibi eğildi. "Ama gerçek şu. Seni bir kez içeri aldılar mı, Belles'in seni asla dışarı bırakmaması için elinden geleni yapacaksın."

Imogen'in hanımları, parlak ipekleri ve satenleri içinde. Onlara ne isim vermişti? Güzellerin Kanunsuzu.

Ve o, lanet bir kraliçe. "O beni seviyor."

"Bu iyi, değil mi?" Calhoun sordu.

"Ona bunun bir hata olduğunu söyledim," dedi.

"Gitmesine izin verdim." "Bunu berbat ettin."

"Evet."

"Senin için çok mu iyi, hmm?" Caleb anlamıştı. Muhtemelen o da kendisinden çok üstün bir kadınla evli olduğu için ona bakmaya bile yeltenmemeliydi.

"Hak ettiğimden çok daha iyi."

"Bunun doğru olduğunu Tanrı biliyor," dedi Caleb. "Ama o kadınların böyle olması çok komik. Onlara bunu söylediğinizde bundan hoşlanmazlar. Hatta size ne kadar yanıldığınızı göstermek için ellerinden geleni yaparlar."

"Haksız değilim," dedi Tommy, öfke, çaresizlik ve onu yakıp kül etmesinden korktuğu vahşi bir aşkla doluydu. "Ama hayatımın geri kalanını ona bakmaya layık olmaya çalışarak geçirmeyi tercih ederim."

"Lanet güneş gibi, ha?"

Anlayan birinin olması güzeldi.

Sokağı dönerek mews'e girdiler, Tommy aklını kaybedecekmiş gibi hissetmeye başlamıştı. "İçeri girmem gerek. Ona. Tamir etmek için."

Sözcükler henüz ağzından çıkmıştı ki, Dorrington Evi yönünden gelen bir gümbürtü duyuldu. Her iki adam da ne olduğunu hemen anlayarak sustu. Biri Imogen'la uzun süre vakit geçirmemişti.

Loveless ve bu sesi bilmiyor.

"Peki. En azından kızınızın hâlâ işin başında olduğunu biliyoruz."

Tommy çoktan karanlıkta hızla sese doğru ilerliyor, öfke ve korku Berkeley'in tamamını paralayabileceğinden korkana kadar gittikçe daha sıkı sarılırken bile binaların gölgelerine saklanıyordu.

Eğer ona ulaşmak için gereken buysa.

Yolun ortasında bir at arabası duruyordu, patlamanın etraflarındaki binaları sarsmasına rağmen atlar kıpırdamamıştı.

Scotland Yard tarafından soğukkanlı olmaları için eğitilmiş atlar.

Ve işte o zaman ileride, gölgelerin arasına sıkışmış olan adamı o kadar iyi gördü ki, daha az anlayışlı bir adam onu gözden kaçırabilirdi.

Daha az anlayışlı bir adam da onu tanıyamazdı. Ve kesinlikle onunla böyle bir darbe almazdı.

Tommy hemen yere çömeldi, kendine bunun şok değil strateji olduğunu söyledi, kendini evin düz taşlarına bastırdı ve derin bir nefes alarak hızla akan düşüncelerini sakinleştirmeye çalıştı.

Calhoun da aynı şeyi yaptı, sözlerinde sessiz bir endişe vardı.

"Ne oldu?" "Wallace Adams."

"Wallace Adams, Whitehall'un müfettişi mi?" Caleb'ın kaşları tanıyarak kalktı. "Emin misiniz? O değil mi?"

"Amirim." Tommy şaşkınlığı yerini hayal kırıklığına bırakarak sustu.

Bu onun akıl hocasıydı. Babasının en yakın arkadaşı. Tommy'nin dünyada güvendiğı tek adam. Düzgün olması gereken bir adam. Sadece.

Hayal kırıklığı öfkeye dönüştü. "O pi annemle evlenmek istiyor."

Amerikalı hareketsiz kaldı ve hiçbir şey söylemedi, ki en iyisi de buydu, çünkü söyleyecek bir şey yoktu.

Tommy ona baktı, çenesi sıkılmıştı. "Eğer ona dokunursa, onu öldürürüm." Caleb başını salladı. "Ve yanında bir ekip olacak."

Onlar daha kıpırdayamadan Dorrington Evi'nin mutfak kapısı açıldı ve Imogen dışarı fırlayarak yola doğru koşmaya başladı. Tommy onun yardıma gittiğini hemen anlamıştı. Ama aynı zamanda doğruca onlara doğru gidiyordu. Doğruca *ona*.

On bir yıllık eğitim Tommy'nin kendini göstermesini, onunla tanışmak için ara sokağı adım atmasını engellemişti. Neye ihtiyacı varsa o olmak için.

Amerikalı yumuşak bir sesle, "Doğru," dedi. "Bekle-"

Onlar izlerken Adams karanlığın içinden çıktı ve Imogen'i kolundan yakalayarak kısa bir süre kendine doğru çekti. Imogen haykırırken Tommy nefesini içine çekti, ses geceyi yırttı ve

Imogen'e dokunduğu için Adams'ı cezalandırmaya hazır bir şekilde onlara doğru ilerlerken vahşi bir kükremeyi zorlukla bastırdı. Onu tehdit etmeye cüret ettiği için.

Ancak Caleb'in hızlı refleksleri onu durdurdu ve Tommy'yi geri çekerek ona sıkıca sarıldı. "Onu istediğini biliyorum. *Biliyorum*," dedi Amerikalı sessiz bir güçle. "Ama ev, kız ve adamlar onların elinde. Bizim tek sahip olduğumuz şey Sürpriz."

Caleb haklıydı, Tommy bunu biliyordu. Ama kendini kontrol edemiyordu. Sevdği kadın, on yıldır güvendiği bir adama, onu kaçıran adama döndüğünde duyguları alevlendi. Sözleri gecenin içinde çınladı. "Söyleyin bana Bay Adams, bu nasıl bitecek?"

"Ama öyle olmalı," dedi. "Ve bu senin hatan olacak, çünkü tek yapman gereken Tommy'nin birkaç haftalığına bakıcılık yapmasına izin vermektir, ama onun yerine, onu ilgilendirmeyen bir karmaşanın içine soktun."

Onun derdi bu değil miydi? Scotland Yard'ın her kademesinde yolsuzluk vardı. Adams gerçekten bunu asla ortaya çıkaramayacağını mı düşünüyordu?

"O nerede?" diye sordu ve adam kelimelerdeki küçük endişe ipucuna sarıldı.

"Bilmiyoruz," dedi Adams. "Senin hatan olan başka bir şey daha. Ama kız arkadaşının elimizde olduğunu öğrenince koşarak gelecektir."

Kelimelerdeki tehdit karşısında alçak bir hırıltı duyuldu. Onu yem olarak kullanmayı mı düşündüler? Onu tehdit etmeyi mi düşündüler? Hayatlarını mahvedene kadar rahat etmeyecekti.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ben onun kızı değilim."

Adams alay etti. "Çocuğun sana nasıl baktığını gördüm."

Sanki güneş gibi.

"Ben de öyle Bay Adams ve sizi temin ederim ki Thomas Peck benim onun kızına yakın olmamla ilgilenmediğini açıkça belirtti."

Tommy onun sesindeki teslimiyeti duyduğunda ve blöf yapmadığını, söylediklerinde ciddi olduğunu anladığında, onun kendisi için gelmeyeceği bir zaman olacağını düşündüğü o andan daha büyük bir öfke hissedebileceğini hayal bile edemezdi. Onun için savaşmadığı zaman.

"Lanet olsun," dedi Caleb Tommy'yi duvara doğru iterken, onun hayal kırıklığını hissetmişti. Her yeri parçalara ayırma arzusunu. "Sakin ol, Peck. *Sürpriz*."

Uzakta, Adams'ın canına tak etmişti. "İşte sana *Başkomiser* Adams," diye alay etti Adams Imogen'e.

Adam onu arabaya doğru çekerken, "Benimle bir ilgisi varsa hayır," dedi.

Adams bu sözler üzerine durdu ve ona döndü, yüzü -artık arabanın fenerinin ışığında görülebiliyordu- kötölükle doluydu. "Sana bana saygısızlık etmeyi öğreteceğim, gel," dedi Adams, elinin tersi hızlı ve öfkeli bir şekilde geldi, herkesi şaşırttı ve onu yeterince sert bir şekilde geriye savurdu.

onu dik tutmasaydı düşebilirdi.

Bu kadar.

Tommy patladı.

OceanofPDF.com

Otuz İkinci Bölüm

Wallace Adams birine nasıl vurulacağını biliyordu.

Imogen, adamın Bow Street Runner, sonra Peeler ve daha sonra da bir şirketin başı olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak şaşırmamalıydı. ama nasıl olduysa, sağ yanağına sert ve hızlı bir darbe geldiğinde, ne kadar acıtacağına hazırlıklı değildi.

Sesi de öyle, keskin bir çatırtının ardından gelen şok edici bir kükreme etrafta yankılandı ve yukarıdaki binaların taşlarından sekti. Darbenin etkisiyle geriye savruldu ama Adams onu hâlâ kaçamayacağı kadar sıkı tutuyordu ve boştaki elini yüzüne götürerek onu korudu.

Arabanın kapısına uzandı ve onu iterek içeri girmesini sağladı. "Umarım çabuk gelmez. Bu bana sana otoriteye saygı duymayı öğretmek için zaman verir."

Broşu için neler vermezdi. Daha tehlikeli bir şey.

Imogen ona doğru gülümsemeye zorladı, acı ya da korku göstermeyi reddediyordu ama onu arabaya bindirirse tüm gücünü kaybedeceğini biliyordu. Yapabileceği en iyi şey bu adamı konuşturmaktı. "Sana söylemeliyim ki, çok daha iyi adamlar bunu denedi. Ve onlar için iyi sonuçlanmadı."

Adam onu sertçe arabaya doğru itti ve kadın tökezledi, direnmek için hareketi kullandı, bir çıkış yolu ararken zihni hızla çalışıyordu. Tam o sırada tekrar bir uğultu duydu; ağır ayak sesleri onlara doğru geliyordu.

Tommy.

Adams anında onu arabadan uzaklaştırdı ve bir kolunu boynuna geçirerek bir kalkan gibi önüne koymak için etrafında döndürdü,

Sıkı.

"Çek o lanet ellerini kızın üzerinden," diye bağırdı Tommy, vahşi ve öfkeli bir ifadeyle ilerlerken kelimeleri karanlık ve tehditkârdı.

Patlamak üzere olan çıra gibi.

"Tommy, hayır-" İçeride adamlar vardı ve Tanrı bilir daha kaç tanesi yoldaydı ve Tommy orada olamazdı. "İstedikleri kişi sensin!"

Ona bakmadı, hâlâ ilerliyordu. "Bırak onu, ona dokunduğun için seni öldürmeyebilirim."

"Daha fazla yaklaşma evlat." Imogen boğazında çeliğin öpücüğünü hissetti ve çenesini kaldırdı. Adams'ın elinde bir bıçak vardı. "Ona zarar vermek istemiyorum."

Ona sorarsanız yalan gibi görünüyordu.

"Onu zaten incittin." Tommy gelmeye devam etti. Gözlerini Adams'tan ayırmıyordu ve Imogen onun patlamak üzere olan bir çıra olmadığını fark etti. O devam eden bir patlamaydı. Mayfair'in yarısını yerle bir etmek üzereydi.

Saf kaos.

Daha sonra, Thomas Peck'in kontrolden çıkmasının güzelliğine hayret edecekti.

Ama şu anda ... durumu yatıştırmazsa, Tommy'nin kendini silahlı ve çaresiz bir adamın üzerine atacağından korkuyordu. "Ben Yağmur kadar sağlıklısın, Tommy-ama aynı şeyin senin için geçerli olmadığını hissediyorum. Yüzüne ne yaptın böyle?"

Arkasında Caleb Calhoun bir kahkaha attı.

"Merhaba, Caleb!"

"Tamam mı Imogen?"

"Mükemmel! Acaba bir an önce içeri girip kardeşimi kontrol edebilir misiniz? Bir oda dolusu rüşvetçi polisi havaya uçurdum ... ve korkarım onu bunlarla uğraşmak zorunda bıraktım." Durakladı, Adams'ın bıçağının ucu boynuna değince irkildi. "Bunun onlarla birlikte olmaması çok kötü, gerçekten!"

"Lanet olsun-" Tommy onlara doğru bir adım daha attı.

"Uh-uh," dedi Adams. "Mesafeni koru, oğlum." "Ben senin oğlun değilim. Bırak onu gitsin."

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum. Görüyorsun, bu kız seni kirletti, Tom. East End'in her yerinde koşturarak seni bu pisliğe bulaştırdı. Eğer o olmasaydı, tüm bunlardan hala uzak olacaktın, ki ben de en başından beri bunu istiyordum."

Ne saçmalık. Tommy üstün bir dedektifti ve muhtemelen Scotland Yard'daki tek düzgün adamdı. "Ben olmasaydım, her şeyi daha önce

  zerdi, seni lahana kafalı."

"Imogen-" dedi Tommy, sesi çözülyormuş gibi çıkıyordu.

"Çeneni kapalı tutsan iyi edersin, gel," dedi Adams, bıçağı onun boğazına dayanmıştı. "Zekice espriler yapacak durumda değilsin ve süslü karışımın da bitti."

Tommy, "*Dur*," diye bağırdı.

Bıçak durdu ama ısırığı azalmadı. "Seni bu işin dışında tutmaya çalıştım, Tommy. Uzakta olmanı istedim, böylece rütbelerin yükselebilirdi.

Haberler seni nasıl duydu sanıyorsun? Whitehall'un gururu! Bunun için bana teşekkür etmelisin ... ve şimdi bu küçük" - Imogen'i sertçe sarstı - "*kaltak* gitti ve her şeyi mahvetti." Durakladı. "Ne için? Birkaç kişiyi kurtarmak için mi?

Talihsizler mi? Siktiğimin kadınları. Onları başıboş bırakırsanız böyle olur."

Tommy öfkeli bir sesle, "Yeter," dedi. "O bunun bir parçası değil."

"Tabii ki öyle!" Gittikçe daha da çaresizleşiyordu. Bunu onun sesinden duyabiliyordu. Tutuşunda hissediyordu. Bıçağın boğazında sallandığı şekilde.

"Beni Mayfair'de bir ara sokakta öldüremezsin Adams," dedi, adam onu daha sıkı kavrarken nefesini içine çekerek. "Lordlar Kamarası'ndan sana para ödeyen canavarlar bile buna izin vermez. Senin işin Doğu Yakası'nda, unuttun mu?"

Adams'ın üzerine çöken sert şaşkınlığı hissedebiliyordu. "Paranın nereden geldiğini nereden biliyorsun-"

"Parlamento mu? Londra'da Scotland Yard'ı dize getirebilecek paraya ve güce sahip sadece birkaç grup insan var. Söyle bana," dedi, adamın dikkatini dağıtarak hata yapmasını sağlamaya çalışarak ve boğazında tuttuğu bıçağı düşünmemek için kendini zor tutarak. "Sence bu adamlara suçu üstlenme fırsatı verildiğinde ne yapacaklar? Ya da seni ve adamlarını kurtlara mı atacaklar?"

Adam onun arkasına geçti ve Imogen küçük bir zafer duygusuna kapıldı.

Adams aptal değildi. Onun ne demek istediğini anlamıştı - zengin, güçlü, kötü adamlar asla güçten vazgeçmezler ve asla sorumluluk almazlardı. Hele ki bunu onlar adına yapacak işçi sınıfından, daha az güçlü, aynı derecede kötü adamlar varken.

"Wallace," dedi Tommy de bunu görerek. Yaklaşarak, "Paraya ihtiyacın olsaydı sana yardım edebilirdim. Bunu yapmak zorunda değildin."

"Seni bu işin dışında tutmaya çalıştım. Whitehall'u yönetmen için planlarım vardı. Yoldan çekilmen. Dedektiflik Şubesi'nin icabına bakacaktın ve ellerini

Temiz. Seni polis müdürü olarak göreceğiz, evlat."

Tommy'nin bakışları daraldı. "Sakın bana öyle hitap etme." "Neden demeyeyim? Ben senin babandım."

"Sen *asla* benim babam olmadın. Babam iyi bir adamdı."

"Baban bir aptaldı!" Imogen, Adams'ın tiz çığlık sesiyle irkildi ve Adams onun ağırlığını kaydırmasına izin vererek kendi dikkat dağınıklığı içinde ona daha fazla hareket özgürlüğü tanıdı. "Annemi ve *hiçbir Şey* almadan onunla evlendi. Teklif edecek tek bir kuruş bile yok. Bir *sokak spręesi*," diye tükürdü. "Benimle evlenebilirdi!"

Imogen son sözünde zorlukla nefes alabildi. Kelimelerde tuhaf bir Şey vardı. Bulamadığı bir anlam.

Belki de tepelerinde, çatıda bir an çaldığı içindir.

Orada. Vagonun diğer tarafında. Puslu pencereden. Orada biri vardı. Imogen'in bakışları Tommy'ye kayd ama Tommy hâlâ ona bakmıyordu. Geldiği andan beri ona bakmamıştı.

Adams hâlâ konuşuyordu. "Seni kanatlarımın altına aldım. Kardeşini okula gönderdim, kız kardeşini evlendirdim. Tek istediğim ailene kendi ailem gibi sahip olmaktı. Annemi mutlu ederek yaŐlanmak. Para bunun içindi. Bir ev inşa etmeye yetecek kadar. Orada sonsuza dek istediğim kadınla yaşamak. İyi bir plandı."

Berbat bir plandı. Ve sadece Esme Peck kabul etmediği için değil o.

Tommy'nin bakışlarında tehlikeli bir Şey parladı. "Asla yaklaŐamayacaksın annemi tekrar."

"Annen daha iyisini hak ediyordu," dedi Adams. "Babanın annemi benim kadar mutlu ettiğini mi düşünüyorsun?" İŞte. Yine. KarŐılaŐtırma.

"Benim *yaptığım* gibi mi? Bir sokak süpürücüsü m? *Shoreditch*'te kirasını ödeyebilmek için onu yeraltı dvŐlerine sokmam için bana yalvarıyor?"

Tommy'nin kafasına dank etmesiyle Imogen'ın kafasına dank etti. Bu *canavar*. "Benim babam." Tommy'nin sesi boğuktu, inanmıyordu.

"Kavgaları sen ayarladın."

Imogen o anda bir silah için her Şeyini verebilirdi. Bu adamı Tommy'yi cezalandırdığı gibi cezalandırmak için.

"Babanın paraya ihtiyaçı vardı. Onun için parayı bulmanın bir yolunu buldum. Riskleri biliyordu."

"Ve sen de iplerin dışında durdun," dedi Tommy. "İplerin dışında durdun ve onun ölümünü izledin ve annemi kazanacağını düşündün."

denge."

"Anneni en başından beri istiyordum," dedi Adams. "Onu gördüğüm andan itibaren. Kötü bir seçim yaptı. Ben olmalıydım."

Aranıyordu. Sanki Esme bir insan değil de bir ödüldü. "Gel bakalım, Başkomiser," dedi Imogen sessizliğini bozarak. "Sizinle evlenmemeyi seçti, ki bana sorarsanız bu birinci sınıf bir seçim."

"Ve sen," diye alay etti Adams onun kulağına alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde. "Sen ortaya çıkıp onun için yaptığım tüm planları mahvedene kadar bir adım bile yanlış atmadı." Tommy'ye baktı. "Kaldıracak başka bir etek bulabilirdin. Siyah saçlı ve geniş ağızlı bir sürü dolgun kadın var."

Tommy'nin bakışları karardı. "Seni alaşağı ettiğimde, Wallace, bunun birçok nedeni olacak. Ama sakın bir an bile leydime yaptığın saygısızlık yüzünden olmayacağını düşünme."

Imogen'in kalbi bu sözler üzerine çarpmaya başladı.

Adams arabanın açık kapısına doğru geri çekildi. "Hanımefendinize saygısızlık ettiniz! Doğu Yakası'nın pisliğinde dolaşan hanımefendiye mi? Onun için endişelenmiyorum."

Tommy, "Endişelenmeliydin, Wallace," dedi, sözcükler kalın bir uyarıyla doluydu. Vaatle. "Onu tehlikeye attığın zaman endişelenmeliydin. Onun hayatını tehdit ettiğinde. Ona dokunduğunda. Sadece bu bile seni mahvetmem için yeterliydi."

"Tehditler savurman çok cesurca Tom," dedi Adams. "Kaltağın boğazına bıçak dayayan ben olduğum için."

Normalde sert, ciddi Thomas Peck'in karamsarlaştığı ve büyüdüğü anlardan büyük zevk alsa da, o anda bunu yapmak zordu ... çünkü aniden yaklaşmakta olan şeyin kokusunu alabiliyordu.

Barut.

Ve kütüphanede sakladığı türden değil.

"Tommy," dedi parlak bir sesle, "burada büyük bir işle uğraştığının farkındayım. . . ve bunu gerçekten takdir ediyorum, ama . . . dışarısı çok, çok sıcak burada."

Tanrı o zeki adamı korusun; anlamıştı. Arabanın arka tarafının patladığı anda ona doğru hamle yaptı.

Imogen, patlamanın etkisiyle geriye savrulan Adams'ın elinden kurtuldu, içgüdüsel olarak patlamadan uzaklaşırken tahta parçaları ara sokakta parçalandı ve Tommy, ikisi de ayaklarından havaya uçmadan önce onu kollarına aldı.

Atların bir şey tarafından şok edilebildiği ortaya çıktı ve arabaya bağlı olmadan ara sokaktan aşağıya doğru koşmaya başladılar. Caleb'e teşekkürler, bir kere seyis olan her zaman seyistir.

O sırada Imogen dikkatini vermiyordu çünkü Tommy oradaydı, onun üzerine çömelmişti, mavi bakışları endişe, öfke ve hayal kırıklığıyla yanıp sönüyordu ve eğer o da hissetmeseydi korkabileceği vahşi bir şeydi. Ona doğru uzandı, güçlü bir elini ensesine doladı ve onu kendine doğru çekerek yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Yaralandın mı?"

Kulakları çınlayarak başını salladı. "Sen mi?"

Cevap vermedi. Bunun yerine onu öpüyordu, derin ve gür bir öpücüktü; bir tanesi hariç tüm düşüncelerini çalan hınzır, harika bir öpücük.

Hırlıyordu.

Öpüşmeyi kestiğinde, gözlerinde öfkeyle ona bakmak için geri çekildi. "Duy beni, Imogen Loveless. Sen *benimsin*. Ve her zaman, *her zaman* senin için geleceğim."

"Buna biraz daha erken karar verebilirdin, Tommy Peck."

Kara kaşlarından biri hafifçe kalktı - bu konuyu daha sonra uzun uzun tartışacaklarına dair söz vermeye yetecek kadar. "Burada kal. Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemek için geri geleceğim."

Gözleri kocaman oldu. *Evet, lütfen.*

Kendini ayağa kaldırmış olan Adams'ı zapt etmek için döndü, bıçak elinden kayıp gitmiş, patlamanın içinde kaybolmuştu.

"Bu *mükemmeldi*!" Sesily enkazın diğer tarafından, Caleb'in onu koruyucu bir şekilde taş duvara yasladığı yerden mutlu bir şekilde duyurdu. "Imogen'in patlamalar için bu kadar deli olmasına şaşmamalı!"

"Lanet olsun, Sesily," diye homurdandı Caleb bulunduğu yerden. "Neredeyse herkesin ölümüne neden oluyordun."

"Ama ben *yapmadım*. Onun yerine, işi ben yaptım!"

Tam o sırada Clayborn Dükü kapıdan içeri daldı, kaşları çatılmıştı, hemen durdu ve Adelaide ile Düşes'i hâlâ ayakta olabilecek herhangi bir tehlikeden korudu.

Ekibi. Süvariler gibi geldiler.

Düşes parmak uçlarında yükselip onun omzunun üzerinden baktı. "Yazık oldu. Eğlenceyi kaçırdık."

"Sesily neredeyse bizi havaya uçuruyordu," dedi Imogen. "Ben buna *eğlence* demezdim." "Sen bizi onlarca kez neredeyse havaya uçuruyordun," dedi Sesily.

"Evet, genelde biraz daha az barut kullanırım. Ama aferin, Ses. İşi kesinlikle halletti."

Ve sonra Tommy geri döndü, onu yanına çekti, gevezelik eden kalabalıktan uzaklaşıp karanlığın içine girdiler ve bundan sonra olacaklar için eve geri döndüler - yozlaşmış polislerden oluşan bir çete ve suç işlemeleri için onlara para ödeyen güçlü adamlarla başa çıkmak için kim çağrılırdı?

Haberler, ortaya çıktı.

Çünkü Parlamento'dan daha güçlü olan tek şey . . . halktı.

Belles o gece bunu halledecekti, çünkü yaptıkları şey buydu. Ve Imogen bunu kaçırmayı umursamazdı, çünkü onun yerine Tommy ile birlikteydi.

Onu karanlığın içine çekti, sıkıca tuttu, ona baktı, elleri güvende olduğundan emin olmak istercesine vücudunda gezindi.

Ki öyleydi. Çünkü onun kızıydı.

"Yaralandın mı?" diye tekrar sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Tanrım, Imogen. Bu gece neredeyse ölüyordun. Birçok kez." Gülümsedi. "Saçmalama. Bilincimi bile kaybetmedim."

Küçük bir kahkaha attı. "Aşkım, eğer bilincini kaybetmiş olsaydın, sanırım Mayfair'i yerle bir ederdim."

"Sen bana benim için geri dönme nedenlerini anlatana kadar ölmeye hiç niyetim yoktu." Kadın adamın kollarında titredi ve adam hemen ceketini çıkarıp kadının omuzlarına örttü.

"Üşümüştün. İçeri girmeliyiz."

"Hayır-" diye itiraz etti. "Dünya içeride ve yakında onunla yüzleşmek zorunda kalacağız. Ben burada, seninle kalmak istiyorum. Biraz daha." Yüzünü onunkine doğru eğdi ve adam onu öptü, ikisi de zevkle iç çekene kadar tatlılığında oyalandı. Öpücük bittiğinde, "Geri döndün." dedi.

Başını salladı. "Uzak kalamazdım."

"Neden?"

"Tek bir nedeni var," dedi. "Seni seviyorum."

"Daha önce gitmeme izin verdiğinde beni sevmiyor muydun?"

Bu sözler üzerine göğsü daraldı. "Bensiz daha iyi olacağımı düşünmüştüm."

"Ve bak ne oldu," diye alay etti. "Neredeyse kaçırılıyordum."

Onu kendine doğru çekti, sert bir bakış attı, yüzünü uzaktaki ışığa çevirdi ve başparmağını yüzünde beliren morluğun üzerinde gezdirdi

Adams'ın ona vurduğu yerden. "Bu konuda gülmeye hazır değilim. Hâlâ onu öldürmek istiyorum."

Elini yanağına götürmek için uzandı. "Onu öldürmek yerine beni öpmeni tercih ederim."

Yavaşça ve derinden yaptı, onu rüzgârdan uzaklaştırdı, arkalarındaki duvara bastırdı ve onun dışındaki her şeyden - onun sıcaklığı, kokusu, aşkını fısıldarken kulağına gelen nefesinin sesi - onu engelledi.

"Seni seviyorum." Boynuna bir vuruş. "Seni seviyorum." Sıcak bir el ceketinin içine kayıyor, beline sarılıyor. Tutku ve vaat dolu karanlık bir lanet. "Seni hak etmiyorum. Evrenin seni bana neden teslim ettiğini asla anlayamayacağım. Ama gitmene izin verirsem lanetleneceğim."

Onun dudaklarını yakalamak, tatlı sözlerini içmek için döndü. "Seni asla terk etmeyeceğim."

"Bana söz ver," dedi.

"Bir sözden daha iyi," diye cevap verdi, kendini ona sıkıca bastırarak. "Bir kehanet."

"Kahinim," diye fısıldadı, dudaklarına bir öpücük kondurarak.

"Kahramanım." Çenesine. "Benim aşkım." Boynundaki yumuşak tene.

Arzu dolu bir ürperti daha. "Tommy . . ."

"Kendi kaderinin kaptanı," diye fısıldadı. "Nasıl bir rota çizmek istiyorsun, aşkım?"

"Seninle bir," dedi. "Birlikte." Ve böylece karar verildi.

Thomas Peck çok iyi bir gün geçiriyordu.

Sonsöz

*Güney Audley Caddesi,
Mayfair Trevescan Evi
Nisan 1840'ın ikinci Salı günü*

Anlaşıldığı üzere, Imogen Loveless geleceği hakkında yanılmıştı. Evlendi ve erkek kardeşi onun kocasını onaylamaktan başka çaresi olmadığını anladı. Ne de olsa, Ocak ayının o gecesinde tüm Britanya'da -muhtemelen tüm dünyada- Imogen'i koruyacağına güvenilebilecek tek bir adam vardı. Dünyanın kaosundan güvende.

Ve böylece Charles, Kont Dorrington, kız kardeşi Leydi Imogen'in, Whitehall'un eski gururu, şimdi ise baş belası olan Bay Thomas Peck ile evlendiğini mutlulukla duyurdu. Ve Nisan ayının ilk Cumartesi günü, ikili Hanover Meydanı'ndaki St. George's'da evlendi.

Damadın erkek kardeşi tarafından gerçekleştirilen törenin ardından Dorrington House'da, aralarında Belles, Maggie O'Tiernen, Mithra Singh, O'Dwyer ve Leafe's Seamstress's'in sahipleri ve Whitehall'a yeni atanan müfettiş John Phillips'in de bulunduğu çiftin en yakın arkadaşları ve ailelerinden oluşan küçük bir grubun katıldığı gösterişli bir öğle yemeği verildi.

News gazetesinin sahibi ve editörü Duncan West'e gece geç saatlerde bir kurye tarafından isimsiz bir muhbir tarafından ulaştırılan düzinelerce dosyadan esinlenen büyük bir ifşaat, Scotland Yard'daki yolsuzluğu gün ışığına çıkardı. Kanıtların teslim edildiği dosyaların rengi neydi? Mavi, elbette.

Her türden Londralı, aristokrasinin kişisel suç kazançları için polisi uygunsuz bir şekilde kullanmasını sorgulamaya başladı ve içişleri bakanı, polis komiseri ve Whitehall başkomiseri, bir marki, iki kont ve düzinelerce diğeriyle birlikte, Clayborn Dükü ve diğer reformcular tarafından yönetilen hem cezai bir soruşturmanın hem de geniş kapsamlı bir parlamento soruşturmasının konusu olarak adlandırıldıkları gün görevlerinden alındılar. . ve kız kardeşiyle daha fazla zaman geçirdiği ve evliliğine ısındığı için artık kendisi de bir reformcu gibi görünmeye başlayan Earl Dorrington.

Ciddi aristokrat töreni ve resepsiyonu takip eden Salı günü, Tommy ve Imogen'in evliliği çok farklı bir şekilde, Trevescan House'da çılgın kahkahalar, yüksek sesle sohbet, dans, zengin şarap ve yemyeşil yemeklerle dolu şamatalı, seçkin bir balo ile kutlandı ve o zaman bile, evliliklerini ilan ettikten aylar sonra Gecenin köründe, Mayfair'in ara sokaklarından birinde birbirlerini seviyorlardı, sadece birbirlerini görüyorlardı.

Hatta birlikte dans ettiler, annesinin gururu (yarım düzine seçkin genç - ve o kadar da genç olmayan- bekar tarafından mutlu bir şekilde odanın içinde gezdirildi) ve erkek kardeşinin memnuniyeti (o da parasını ödediği sayısız dersten en az birinin gerçekten de işe yaradığını gördü).

Mutlu çift, Imogen'in Tommy'ye gougères ve tartlet yedirdiği ikram masasında durakladığında, Trevescan Düşesi yanlarında belirdi. "İtiraf etmeliyim ki, senin hakkında emin değildim, Peck, ama şimdi Imogen'ımıza olan bağlılığına tanık oldum . . . kendimi sana ısınmış buluyorum. Güvenlik görevlisi olarak çalışmak istemediğinize emin misiniz?"

Tommy, Whitehall'dan ayrıldığından beri Holborn'da bir kiremit asmış ve Scotland Yard'ın yetki alanının ötesinde bir dedektif olarak çalışmaya devam etmeye karar vermişti.

Imogen özel dedektiflik şirketinin adının Peck Peeks olması gerektiğine inanıyordu ve Tommy her ne kadar karısına her konuda istediğini vermeye hazır olsa da bu öneriye karşı çıkmıştı. Peck Investigations zaten polisin yetki alanı dışında canlı bir iş yapıyordu.

Kaşlarını Düşes'e doğru kaldırdı. "Bir düşesin ne tür bir güvenliğe ihtiyacı vardır ki bütün bir teferruatı gerektirsin?"

"Hadi ama Tommy," dedi göz kırparak. "Cehennem Çanları'nın şimdi duracağını düşünemezsin ... daha yeni iyi kısmına geliyoruz."

Düşes arkasını dönerek eğlence kalabalığının içinde dans etmeye başladı ve yeni evlileri de aynı şeyi yapmaya, birbirlerinin, arkadaşlarının ve müziğin içinde kaybolmaya bıraktı; ta ki Tommy sonunda gelinini balo salonunun kapısından çıkarıp büyük taş balkona götürene ve onu kendi etrafında döndürene kadar

karanlıkta onu derin ve kalıcı bir şekilde öpmek için kucakladı.

"Beni taşımana bayılıyorum," dedi Imogen, onu taş korkulukların üzerine oturtmak için kaldırırken kollarını ona dolayarak. Yüzleri neredeyse eşitti. Ellerini adamın omuzlarında, kollarında gezdirdi. "Beni bir bahiste kazanmışsın gibi hissettiriyor."

Adam güldü, bu ses kadının içinde derin ve günahkâr bir etki yarattı. "Sana sahip çıkmak için seni bir oyun cehenneminden mi taşıdı?"

"Mmm," dedi. "Evet. Bu. Bana daha fazlasını anlat."

Tommy eğilerek onu bir kez daha öptü, sonra dudaklarını boynunun kenarından aşağı kaydırды, çok şükür sakalı düzelmişti ve kadının zevkle iç çekmesine *neden* oldu. "Sana ne kadar iyi sahip çıktığımı göstermeyi çok isterim, karıcığım."

"Karım," diye fısıldadı, bu kelimeyle ürperdi. Onun dokunuşuyla. "Tekrar söyle."

"Karım," diye gürledi, çenesine bir öpücük kondurarak. "Benim kalbim." Bir öpücük daha, göğsüne.

"Aşkım." Ayak bileğini yakaladı ve parmaklarını, o öğleden sonra Bond Caddesi'ndeki terzi dükkânında onu keşfettiğinde giydiği tavus kuşu mavisini elbisesinin eteğinin altındaki pürüzsüz ten üzerinde kaydırды.

"Beni seviyorsun," dedi öpücüğü keserek, parmakları göğsünde geziniyordu.

"Her gün daha fazla."

Adamın dokunuşu eteklerinin altından baldırına doğru kayarken ve ardında alevler bırakırken bile bu sözlerle ısındı. "Seni kazanan benmişim gibi hissediyorum, biliyor musun?" dedi. "Seni gördüğüm andan beri seni istiyordum. The

Yer." Bir parmağını adamın alnına götürerek oradaki çatlağı düzeltti.

"Tamamen kas ve kontrolden oluşuyor."

"Hiç kontrol yok." Onun elini tuttu ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Seni gördüğüm andan beri değil, saf baştan çıkarıcı, tamamen ateş ve kaos." Parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek, "Hâlâ ne kadar vahşi hissettiğimi hatırlıyorum."

O gece, sanki dikkatli olmasam seni kaldırıp barın üzerine koyacak ve tüm dünyanın önünde seninle sevişecektim gibi."

Imogen, avucunu göğsüne bastırırken bile bu sözler karşısında nefesi kesildi, kalbinin gümürdediğini hissedebiliyordu. "Hâlâ hissediyorum. Seninle olduğum her dakika, aşkım. Kontrolden çıktım."

"Biliyorum." Adamın elini tutup göğsüne bastırdı, kalbi aynı vahşi ritimle gümürdüyordu. "Ben de hissediyorum."

Öne doğru eğildi ve onun öpücüğüne karşılık verdi, parti, bahçeler ve dünya yok olana ve tek bildikleri birbirlerinin kokusu, tadı, sesi ve hissi olana kadar ikisini de tüketen uzun, gür bir okşama.

Mükemmellik.

Imogen'in hoşuna giden bir sesle öpüşmeyi kesti, Çünkü bu, kararlı ve sert kocasının çözülmekte olduğu anlamına geliyordu. Kocasına gülümsedi ve alay etti, "Neden kocacığım, boşalmak üzereymişsin gibi görünüyorsun? patlayacak."

"Mmm," dedi ona doğru uzanarak. "İyi ki elimde bu alanda uzman biri var."

Tommy onu korkuluktan çekip kollarına aldığı anda çığlık attı. "Tommy! Yapamayız! İnsanlar bize ne olduğunu merak edecek!"

"Saçmalık," dedi. "Düğünümüzde Trevescan bahçelerinde senin ırzına nasıl geçtiğimi *News*'in bir sonraki sayısında okuyacaklarından eminim."

Kollarını onun boynuna doladı ve yanağına bir öpücük kondurdu kulağına fısıldamadan önce, "Umarım bu sefer illüstrasyondan vazgeçerler."

Adam ona baktı ve kadın adamın gözlerindeki kötü niyet karşısında nefesini tuttu. "O zaman basılamayacağından emin olmalıyız."

Ve tam da bunu yaptılar.

* * *

Tommy ve Imogen'in önce bahçede, sonra da yeni evlerinde gözden kaybolmalarından saatler sonra Düşes balo salonunun kenarında durmuş, kalan konukları -ki hiçbiri ayrılmaya niyetli görünmüyordu- izliyor ve duygularını çözmeye çalışıyordu. Bu özel görevin Düşes'in genellikle yapmaktan hoşlandığı bir şey olmadığı söylenmelidir. Gerçekten de Trevescan Düşesi olduğundan beri, her fırsatta duygulardan kaçınmaya çalışmıştı. Özellikle de karmaşık olanlardan.

Ancak o akşam duygular karmaşıktı.

Elbette mutluluk da vardı. En yakın üç arkadaşının, onları mantıksızca seven erkeklerle evlendiğini görmüştü.

Ama aynı zamanda endişe de vardı. Mürettebatlarına ne kadar çok kişi katılırsa, keşfedilme olasılıkları da o kadar artacaktı. Ve arkadaşlarını güvende tutmak için her şeyi yapardı.

Bir de diğer duygu vardı. Zafer sevinciyle dolu bir balo salonundayken bile asla dağılmayacakmış gibi görünen bir duygu.

Maggie O'Tiernen elinde iki kadeh şampanya ile omzunda belirdi. İçkiyi kabul eden Düşes, "Sizi Covent Garden'dan bu kadar uzakta gördüğüme şaşırdım Maggie," dedi.

"Hiçbir düğünü kaçırmam," diye yanıtladı Maggie. "Özellikle de bir aşk düğünü olduğunda. En eğlenceli olanlar onlardır."

Dostlar kadeh kaldırıp içtiler, uzun bir süre eğlenceyi seyrettiler, Düşes olacakları düşündü. Derin bir nefes aldı. Nefes verdi.

"Burada bir adam var," dedi Maggie.

Düşes döndü. "Burada bir sürü adam var."

"Bunun gibi değil."

"Kim o?" Düşes'in kaşları çatıldı.

"Kimse bilmiyor. Sadece seninle konuşacağını söylüyor."

İç çekti. Ne zaman hoş karşılanmadıklarını hiç bilmiyor gibiydiler. "Nereye?"

"İşte." Maggie çenesini balo salonunun girişine doğru eğdi.

Düşes arkadaşının bakışlarını takip etti ve dondu kaldı. Balo salonundan geçen figürü bir *erkek* olarak tanımlamak büyük bir hata gibi geldi. Bir aslanı kedi ya da bir kasırgayı sağanak yağmur olarak tanımlamak gibi. Bu bir insan değildi. O bir *güçtü*

-Uzun boylu, güçlü ve saf, katıksız bir güç.

Ve adam doğruca ona doğru geliyordu. "Kahretsin," dedi Düşes usulca.

"Onu tanıyor musun?" Maggie sordu.

Düşes başını salladı. "Hayır. Ama bir adam böyle görünüyorsa, iyi haber olamaz."

Bakışlarını ayırarak Trevescan balo salonunun ikinci katına baktı; burada bir gözlem koridoru odanın tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu. Orada, işlerini yürüten Rahul Singh, balo salonu kullanımdayken her zaman yaptığı gibi nöbet tutuyordu.

Başını iki yana salladı. Yeni geleni o da tanımıyordu.

Düşes son şampanyasını da yudumladı ve en parlak gülümsemesini Maggie'ye çevirdi. "Pekâlâ. Her kimse, ona Trevescan Düşesi'ni görmeye öylece gelinmeyeceğini göstermenin zamanı *geldi*."

Maggie güldü. "Dört gözle bekliyorum."

Davetsiz misafir hâlâ ona bakıyor, dansçıların çevresinden değil, doğrudan içlerinden yaklaşıyordu. Kim olduğunu sanıyordu ki? Bu bir düğün davetiydi. Bu adam kurtlar tarafından mı yetiştirilmişti?

Dans pistine adım attı ve ona doğru ilerledi, merakını, belirsizliğini ya da birbirlerine yaklaştıkça kalbinin göğsünde nasıl çarptığını göstermeyi reddetti.

Birbirlerinden birkaç santim uzakta durdular, orkestra şişiyor ve dansçılar etraflarında dönüyordu, aynı anda hem bakmaya hem de bakmamaya çalışıyorlardı.

"Efendim?" diye sordu çenesini kaldırarak ve ona soğuk bir küçümsemeden başka bir şey vermedi.

"Bana sizin Trevescan Düşesi olduğunuz söylendi," dedi, kelimeler alçak ve yumuşaktı. En iyi viski gibi.

Adamın sert bakışlarındaki buzu görmezden gelerek kaşlarını kaldırdı.

"Öyleyim."

"Büyüleyici," diye cevap verdi. "Ben Trevescan Dükü olduğuma göre, tanışmış olmamız gerekirdi."

Yazarın Notu

Tarihsel romanlar yazdığım bunca yıl boyunca, tarihte en azından bir kanıt bulamadığım bir fikrim hiç olmadı ve Cehennem Çanları da farklı değil.

Bir asırdan fazla bir süre boyunca faaliyet göstermiş, tamamı kadınlardan oluşan bir Viktorya dönemi suç şebekesi olan Kırk Fil'e dayanmaktadırlar. Kırklı yılların en ünlü kraliçesi Alice Diamond'ın kendisi de bir patlayıcı uzmanıydı ve Londra'daki bir mühimmat fabrikasından mal çalmak amacıyla belgelerde tahrifat yapmaktan tutuklanmıştı. Neyi patlatmayı planladığını bilmiyoruz ama Imogen'in bazı fikirleri olacağından oldukça eminim. Kırk Fil hakkında daha fazla bilgi için Brian McDonald'ın *Alice Diamond and the Forty Elephants* adlı müthiş kaynağını kaçırmayın.

Imogen'in gerçek hile çantasına gelince: *Bombshell*'in okurları onun kloroformu bu kitaptan önce icat ettiğini hatırlayacaklardır - aynı dönemde Almanya ve Birleşik Devletler'de iki bilim insanı daha kloroformu icat ediyordu

Eyaletler. Barut ya da kara barut, Imogen'in mahzenlerinde yapmaya başlamasından önce yüzyıllardır kullanılıyordu, ancak bu kitapta cıva fülminat ve diğer çılgınca patlayıcı karışımları kullanması, şimdi patlayıcı yağın (nitrogliserin dediğimiz şey) yaratılmasıyla eşzamanlıdır. Sadece süperstar bir aşk romanı yazarı değil, aynı zamanda parlak bir kimya mühendisi olan ve benimle birlikte on dokuzuncu yüzyıl patlayıcıları üzerine araştırma yapan Elena Armas'ın yardımı olmadan onun halı çantasını dolduramazdım.

Imogen'in görünmez keçi marulu mürekkebi gerçek ve gerçekten de antik Roma'dan geliyor. Amy Suo Wu'nun *A Cookbook of Invisible* kitabında buldum.

Yazmak, yıllar önce küçük bir Brooklyn kitapçısından kaptığım ve o zamandan beri değer verdiğim, sonunda bir kavanoz dolusu malzeme taşıyabilecek kadar büyük bir halı çantasına sahip bir kahramanım olacağını bildiğim, mutlak bir zevk kaynağı.

Haia Shpayer-Makov'a, *dedektifliğin* başlangıcı hakkında paha biçilmez bir kaynak olan *The Ascent of the Detective* için son derece minnettarım. Metropolitan Polisi, 1829 yılında kurulmuş ve merkezinin bulunduğu yer nedeniyle Scotland Yard olarak adlandırılmıştır. Dedektiflik Şubesi 1842'de gerçek anlamda kuruldu ve ilk başta suçları çözmekle görevli sekiz kişiden oluşuyordu ki bu o zamana kadar suçların meydana gelmesini önlemek için çalışan polislikte yeni bir kavramdı. Yakın okuyucular, bu kitabı Cehennem Melekleri'nin daha geniş, mevcut zaman çizelgesine sığdırabilmek için bu tarihlerden bazılarını değiştirdiğimi fark edeceklerdir Umarım affedersiniz.

Polisin en üst kademelerinde yolsuzluğun teşkilatın kuruluşundan hemen sonra başlamış olması şaşırtıcı olmayacaktır, İhtiyaç sahibi toplulukları orantısız bir şekilde etkilemektedir. Polis suistimali, on dokuzuncu yüzyılda Londra'da ne kadar mevcutsa, yirmi birinci yüzyılda da tüm dünyada o kadar mevcuttur ve toplumun güçlendirilmesine, sosyal adalet ve kamu güvenliği. Kontrolsüz güç yozlaştırır ve her zaman da yozlaştırmıştır; bugün de hükümet ve kolluk kuvvetlerinde bu gerçeğin izlerini görmeye devam ediyoruz.

Tarihsel romantizm bize fantezi armağanı veriyor, ancak geçmiş geleceğin olmasını istediğimiz gibi göstermemize izin veriyor ve Tommy asla polise geri dönmeyecek olsa da, MacLeaniverse'in Scotland Yard'ını kişisel güçten ziyade toplumu güçlendirmeye kendini adanmış iyi bir adam olan John Phillips'e bırakıyorum.

Salisbury Merdivenleri ve Waterman'ın Merdivenleri hakkında bir not, çünkü birçok okuyucunun kitaplarımdaki yerleri ziyaret etmekten hoşlandığını biliyorum. *Nakavt* alır

Victoria Embankment kamu kullanımına tahsis edilmeden önce, alan nehir kenarındaki hareketli işletmelerle doluyken. Basamaklar, su taksilerinin yolcu indirdiği küçük rıhtımları işaret ediyordu. Merdivenlerin on ikisi hariç hepsi yıkılmış, Salisbury Merdivenleri de dahil olmak üzere birçoğu Blitz sırasında bombalanmıştır. Ancak hala var olsalardı bile, artık Dirty Lane'e değil, nehir boyunca uzanan muhteşem bahçelere çıkacaklardı.

Her zaman olduğu gibi, Londra Müzesi, British Library ve New York Halk Kütüphanesi'ne sonsuz tavşan delikleri için muazzam bir borçluyum.

Araştırma.

Cehennem Çanları, uğruna seve seve bir şeyleri patlatabileceğim inanılmaz arkadaşlarım olmadan var olamazdı. Louisa Edwards bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaş/okuyucu/beyin fırtınacısı; o, Kate Clayborn, Sophie Jordan, Adriana Herrera, Meghan Tierney ve Erin Leafe bu kitabın hayata geçmesinde pay sahibi oldular. Umarım Imogen ve ben onları gururlandırmışızdır. Beni finişe kadar sürükleyen Kennedy Ryan'a özel teşekkürler

. . . *tekrar.*

En başından beri Avon Books'ta çalıştığım için çok şanslıyım. Carrie Feron, Asanté Simons, Brittani DiMare, DJ DeSmyter, Eleanor Mikucki, Jes Lyons, Jeanne Reina, Liate Stehlik, Robert Alunni, Claudia Antunes, Gabe Barillas, Audrey Bresar, Sylvie Calder, Sandy Cooper, Anne DeCoursey, Ian Doherty, Kim Gombar, Leslie Greenfield, Sarah Gregory, Michael Guy- Haddock, Jim Hankey, Bethany Johnsrud, Onyew Kim, Dawn Littman, Katie McGarry, Barbara Meyers, Jessica Montany, Michael Morris, Deb Murphy, Carla Parker, Cathy Schornstein, Kaitlin Sim, Colleen Simpson, Andrea Smith, Robin Smith, Mathew Spadafora, Virginia Stanley, Rosalyn Steele ve Eric Svenson, onları dünyaya getirmek için yorulmadan çalışıyorlar. Bu mükemmel ekibi tamamlayanlar ise Holly Root, Kristin Dwyer, Alice Lawson ve Linda Watson- umarım her birinize ne kadar minnettar olduğumu biliyorsunuzdur.

Ve son olarak, Chiara, Mark ve anneme amigoluk yaptıkları için; V'ye tüm cesaretlendirici "başarabilirsin!" notları için; Kahlo'ya tüm destekleyici uyuklamaları için; ve Eric'e, patlama seslerimle dalga geçmesine rağmen hala kalbimi *hoplatıyor*.

Ve son olarak, siz! Tommy ve Imogen'e hayat verdiğiniz ve #TommyGoBoom'u görmek için bu kadar heyecanlı olduğunuz için teşekkür ederim. Sırada Düşes var ve sizi gerçekten sabırsızlıkla bekliyorum. Bakalım ne pişiriyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.